ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸித்தோபாய விஜயம்

[ஸித்3தோ4பாயமாகிற எம்பெருமானுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு என்னும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3ய ப்ரதா4ந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த2த்தினமீது ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழும் ஸ்ரீ உ.வே. மது4ராந்தகம் வீரராக4வாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவரங்கம் திருமலை (D. T.) தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் சில ஆக்ஷேபங்களை எழுப்ப, அவற்றுக்குத் தக்க ஸமாதா4னங்களைக் கூறி ஸித்3தோ4பாயத்தின நிரபேக்ஷோபாயபா4வத்தை நிலைநாட்டும் நூல்.]

ஆசிரியர்கள்.—

ஸ்ரீ உ. வே. வாக3ம்ருதவர்ஷீ

வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ. வே.

கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி

'ஸுத3ர்ஶனம் ஆசிரியர்'

கிடைக்குமிடம்.—

கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்.

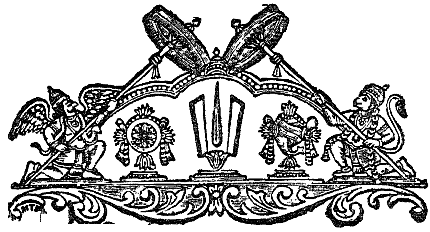
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 3-00]　　　[தபாற்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸித்தோபாய விஜயம்

[ஸித்3தே4ாபாயமாகிற எம்பெருமானுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு என்னும் தென்குசாரய ஸம்ப்ரத3ாய பரத4ாந ப்ரதிதநதராாத்த2த்தின்மீது ஸ்ரீரங்கத்தில வாழும் ஸ்ரீ உ.வே மது4ராந்தகம் வீரராக4வாசாரய ஸவாமியும், திருவரங்கம் திருமலே (D. T.) தாதாசாரய ஸவாமியும் சில ஆக்ஷேபங்களே எழுபப, அவறறுககுத் தக்க ஸமாத4ானங்களேக கூறி ஸித்3தே4ாபாயத்தின நிரபேக்ஷோபாயப4ாவத்தை நிலேநாட்டும் நூல.]

ஆசிரியர்கள் —

ஸ்ரீ உ. வே. வாகa3ம்ருதவாஷீ

வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ. வே.

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி

'ஸு த3ாஸனம ஆசிரியா'

கிடைக்குமிடம்.—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அடவகேட்.

3, புததூா அகரஹாரம, திருச்சி-17.

விலே ரூ. 3-00] [கபோறக்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, புத்தூர் அக்ரஹாரம, திருசசி

ஸித்3தே4ாபாய விஜயம்

விஷயஸூசிகை

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம்

[ஸுத3ாஸனம 299ல் வெளிவநதது]

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

	க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1	பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-35
2.	ஸ்தோத்ரரத்நசது ஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	3-00	-55
3	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
4	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-45
5.	பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
6	திருமாலை வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
7	திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-40
8	சது ச்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	-35
9	கத்ய வ்யாக்யானங்கள் (அச்சில்)		
10	நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00	-75
11	திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-55
12.	நான்முகன் திருவந்தாதிவ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
13	ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part	3-50	-65
	ஷை இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7-00	1-25
14	திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
15.	பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16.	அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88	-40
17.	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	-50
18.	சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்) (அச்சில்)		
19.	முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-55
20.	பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-50	-35
21.	முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை ,,	3-00	-55
22.	இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ,,	4-00	-75
23.	ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (சரமோபாய நிர்ணயம், பெரியதிருமுடியடைவு முதலானவற்றுடன் கூடியது)	7-00	1-00
24	ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00

(இவையும் மற்றும் பல நூல்களும் கீழ்க்கண்ட விலாசத்தில் கிடைக்கும்)

ஸ்ரீ

★ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ★

சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஆசிரியர் ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12-1-1948) முதல் வெளிவருகிறது.

ஸித்3தோ4பாய விஜயம்

உபோத்3க4ாதம்

['ஸுதத்3ரஸனம' ஆசிரியா]

என்றுமிருககும் உபாயமான ப4ச3வான் ஸித்3தே4ா பாயம்' எனபபடுகிறுன. சேதனனுடைய முயறசியால் ஸாதி4ககபபடும் கர்மஜஞாநப4கதியோக3ஙகள், திருநாம ஸங்கீாததனம, ஸவக3தஸவீகாரரூபமான பரபத்தி முத லானவை ஸாத4யோபாயங்கள் எனபபடுகினறன. ஸித்3 தே4ாபாயமான எமபெருமானே உண்மையான மோக்ஷா பாயமாவான. ஸாத4யோபாயங்களை மோக்ஷாபாயமாகக் கருதுவது சேதனனுடைய மயககததால ஏற்படுவது என பது தெனஞசாாய ஸமப்ரத3ாயம ஸாத4யோபாயஙக ளுககும் உண்மையான மோக்ஷாபாயதவம உணடு என பது தே3ஶிக ஸமப்ரத3ாயம, இது இவ்விரு ஸம்ப்ரத3ாயங் களுககுள்ளே இருககும வேறறுமைகளில அடிப்படை யானதும முககியமானதும ஆகும். 'ஸித்3தே4ாபாயமான எமபெருமானே உணமையான மோக்ஷாபாயமாவான' எனனும கொளகையே தெனஞசார்ய ஸம்பரத3ாயததின பரத4ாநப்ரதிதந்த்ரமாகும.

"உளளபடியுணாில ஒனறு நமக்குணடென்று
விள்ள விரகிலதாய விடடதே — கொளளக்
குறையேதுமில்லாற்குக் கூறுவதென் சொல்லீா
இறையேதுமிலலாத யாம" [பரமேயஸாரம 6]

என்று எமபெருமானுருடைய சிஷயரான அருளாளப பெருமாளெம்பெருமானுரும,

"உபாத்3ததே ஸததா ஸதி2திநியமநாத்3யை: சித்3சிதெள
ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத4தி வாக ஔபநிஷதீ3।
உபாயோபேயதவே ததி3ஹ தவ தததவம நது கு3ணெள
அதஸதவாம ஸ்ரீரஙகே3ஶய ஶரணமவயாஜமப4ஜம ॥"

[ர-ஸத 2-87]

[ஸ்ரீரங்கநாத₂னே! உபநிஷத்₃ வாக்கானது (என்ன சொல்லு கிறதென்றால்) திருமால் பயனடைபவனாகத் தன்னையே எண்ணி, சேதநாசேதனங்களை—ஸ்ருஷ்டி, ஸதி₂தி, நியமனம் முதலியவற்றைச் செய்து ஸ்வீகரிக்கிறான் என்று ஓதுகின்றது. ஆகையால, உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் தேவரீருக்கு ஸவ ரூபமாகும (முக்கியமாகும்), (உபாயஉபேயஸப₃த₃த்தால சொல்லப்படும மற்றவற்றுக்குப்போலே)கெ₃ளணம(அமுக்கி யம) அலல. ஆகையால, தேவரீரை நிருபாதி₄கமான உபாய மாகப் பற்றினேன்.] என்று ஸ்ரீபராஶரப₄ட்டரும.

மு. 198. இவற்றை (கர்மயோக₃ாதி₃களை) த₄ர்மம என கிறது ப₄ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

மு. 223. ஸ்வீகாரந்தானும அவனாலே வந்தது.

மு. 224. ஸருஷ்டயவதாராதி₃முக₂த்தாலே பண்ணின க்ருஷிப₃லம

மு. 225. அதுவும் அவனது இன்னருளே.

மு. 226. இத்தை ஒழியவும தானே காரியஞ் செய்யும என்று நினைக்கக்கடவன.

மு. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது.

மு. 228. இது ஸர்வமுக்தி பரஸங்க₃பரிஹாராரத்த₂ம, பு₃த்₃தி₄ ஸமாத₄ானாரத்த₂ம, சைதநயகாரியம, ராக₃பராபதம, ஸ்வரூபநிஷ்ட₂ம், அபரதிஷேத₄த₃யோதகம.

மு. 230 அவனை இவன பற்றும்பற்று அஹங்கார க₃ரப ப₄ம, அவத₃யகரம.

மு. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

என்று முமுக்ஷுப்படியில பிள்ளையுலகாசிரியரும ப₃க₃வான் ஒருவனே உபாயம என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்ப தையும, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாத்₄யோபாயஶோத₄நாதி₄ காரத்தில ஸ்ரீவேத₃ாந்ததே₃ஶிகர் ஸாத்₄யோபாயங்களுக்கும உண்மையான உபாயத்வமுண்டு, அவை ஸ்வரூபவிருத்₃த₄ங்க

ளல்ல என்று வாத3ம் செய்திருப்பதையும் காண்பார்க்கு இரு ஸம்ப்ரதா3யங்களிடையேயுள்ள இவ்வடிப்படை வேற்றுமை தெளிவாக விளங்கும்.

இவ்விரு ஸம்ப்ரதா3யங்களிடையேயுள்ள முக்கிய மான இவ்வடிப்படை வேற்றுமையை, தே3ஶிகஸம்ப்ர தா3யஸ்த2 வித்3வான்களிற் சிலர் சில நூல்களை எழுதி ஸமீபகாலத்தில் மறுக்க முற்பட்டார்கள். ஸித்3தே4 பாயத்தின் பெருமையைப் பல கட்டுரைகளின் மூலம் நமது ஸுத3ர்ஶனத்தில் நிலைநாட்டி வாக்3ம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத3சார்ய ஸ்வாமியும், அடியேனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகிற்குத் தெளிவையூட்டினோம். அக்கட்டு ரைகள் எல்லாம் சேர்ந்து 'ஸித்3தோ4பாய விஜயம்' என் னும் தலைப்புடன் ஸுத3ர்ஶனம் வெள்ளி விழா வெற்றி வெளியீடாகப் பரிதா4வி வருடத்தில் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்த கிரந்தம் தோன்றிய சூழ்நிலையைச் சிறிது விளக்குவோம். பொதுவாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶனம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடு எந்தச் சர்ச்சையிலும், குறிப்பாக ஸம்ப்ரதா3ய சர்ச்சைகளிலும் ஈடுபடுவதில்லை. ஆயினும், பூர்வாசார்யர்களை எவராவது தூ3ஷித்தாலும், அவர்க ளுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அபார்த்த2ங்கள் உரைத்தாலும், அவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய கருத்துகளுக்கு பதிலுரைக்கும் பணியையும் அவ்வப்போது செய்து வருகின்றது. உதா3ஹரணமாக இருபது வருடங் களுக்கு முன் ஸுத3ர்ஶனத்திற்கு ஐந்தாவது பிராயம் நடந்து வருகையில், மீமாம்ஸார்ணவேத்யாதி3 பி3ருதா3 லங்க்ருதரான ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி 'ஸஜ்ஜநாராத4நம்' என்னும் நூலை எழுதி, அதில் பரம காருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப் பலவாறு தூ3ஷித்திருந்தார். அப்போது ஸுத3ர்ஶநம் ஆசிரியரா யிருந்த எந்தையார் 'தூ3ஷணநிராஸம்' என்னும் நூலை

யும், மறறும் பல கட்டுரைகளையும எழுதி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையின மேல ஸஜ்ஜநாராத₄னததில ஏறிடபபெறற தூ₃ஷணம எதுவும அவரைத தொடாது எனறு நிரூபித தருளினர். 'தூ₃ஷணநிராஸம' முதலிய அனைத்தும 'அப₄ய பரத₃ராஜ விஜயம' எனனும தலைபபில ஓர் கிரநதமாக வெளியிடப்பட்டது. அதில உளள நிரூபணங்கள் அசைகக வொணணுதவையாயிருந்தமையாலே ஸ்ரீ உ.வே. D.T. தாதா சாரய ஸவாமி இனறளவும அதில ஓரமஶததையும மறுகக முறபடவிலலை; 'ஸ்ரீஸூகத பா₃ஷ்யம அருளியவர் நஞ்ஜீய ரைக காட்டிலும வேறுபட்ட பெரியஜீயர் என்னும நாராயணமுனியே' எனறு அதில நிலைநாட்டபபட்டிருந ததை ஆதரிககவும செய்தார். நிறக.

ஐந்து வருடஙகளுககு முன, ஆண்டவன் ஆஶரமததின சாரபில வெளிவரும ரங்க₃நாத₂பாது₃கா பததிரிகையின பிலவங்க ஆடியிதழில, தென்னசார்யர்களின கொள்கைகள் சிலவறறை எடுதது அவற்றைப பரபபிய ஆசாரயாகள் கலிபுருஷனின அவதாரம எனனும கடும துவேஷ விஷத் தைக் ககரும கட்டுரையொனறு வெளிவநதது விஷ்ணு வைஷ்ணவ த்₃வேஷிகளைப போறறும் கட்டுரையொன்றும அதே இதழில வநதது. இவ்வடாத செயலகளைத் தாககி பிலவஙக-ஹ ஆடி-மீ ஸுதர்ஶனததில நாம ஓர் கட்டுரை எழுதியிருநதோம. அதில, கலிபுருஷக கட்டுரைககு அநு தாபத்தையும, விஷ்ணு வைஷ்ணவ த₃வேஷ ப்ரசாரக கட்டுரைககு மறுபபையும் ரங்க₃நாத₂பாது₃கை வெளியிட வேண்டும எனறு அப்பததிரிகையின் நிர்வாகிகளைக கேட்டுக கொணடிருநதோம. ஸ்ரீமதாண்டவன ஸவாமிககும் அவ விதழை அனுபபியிருநதோம். ஆனால, இனறு வரை அப பததிரிகை அநுதாபததையோ, மறுப்பையோ வெளியிட விலலை. ஆணடவன் ஸ்ரீ காரயமான ஸ்ரீ உ. வே. சிதரகூடம விஜயராகவாசார்ய ஸவாமியைக கேட்டதறகு "ரஙகநாத பாதுகையில அககட்டுரைகளை வெளியிட்டது தவறுதான,

ஆணடவன ஸ்வாமிகருத் தெரியாமலே இககட்டுரைகள் வெளிவநதுவிடடன, இனி கட்டுரைகளைத தான பாரவையிடட பினபே வெளியிடவேண்டும என்று நியமனமாகியிருககிறது' என்று கூறினர். ஆயினும், அனுதாபததைத தெரிவிதது ஓா கடிதம கூட எழுதாதது பாது$_3$கா நிாவாகிகளுககு ப$_4$ாவஶுத$_3$தி$_4$யிலலை எனப தையே காட்டியது.

பாது$_3$கையில இததகைய கட்டுரைகள் வெளிவந்ததை தே$_3$ஶிகஸமபரத$_3$ாயத்தைச சோநத பரப$_3$லவித்$_3$வானகள் ஒருவர் கூடக கணடிககவிலலை. கணடிககாததோடனறியில் ஸ்ரீரங்கததில எழுநதருளியிருக்கும மது$_4$ராநதகம் ஸவாமி நமமைப் பலவாறு தூ$_3$ஷிததுக கடிதம எழுதினா. நேரி லும கடிதம மூலமாகவும பலமுறை நமமை வாத$_3$ததுககு அழைததார் "ஸம்ப்ரதா$_3$ய விஷயங்கள நாம இருவர் மாததிரம வாத$_3$ம செய்து முடிவுகட்டககூடியவையலல, வாத$_3$ம செய்யவேண்டுமென்றும் விருபபமிருந்ததாகில், பத்திரிகைகளில விளமபரம செய்து தெனனாசார்யஸம்பர தா$_3$யஸத$_2$ வித$_3$வானகள் அனைவரையும வாத$_3$ததிறகு அழைதது வாத$_3$ஸத$_3$ஸ்ஸைத் தகக நியமஙகளோடு நடத்த வேணடும" என்று நாம பதில உரைததோம நேரான அவ்வழியை விட்டு, 'ஸமபரதா$_3$யஸூத$_4$ா' என்னும சிறு சுவடியொனறை வெளியிட்டு, அதில் தெனனாசாாய ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கொன்றும, அங்கொன்றுமாக எடுதது, 'இவையெலலாம் தே$_3$ஶிக ஸமபரதா$_3$யததை நிலைநாட்டுகின்றவையே' என்று எழுதியிருந்தார் இவ் வகரமவாத$_3$ததிறகு பதில எழுதி இதை முளையிலேயே கிளளியெறியவேணடும் என்று ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத$_3$ாசாாய ஸவாமியைப பிராாததிதது வநதோம. அநத ஸவாமியும தமது ஆசாாயரான (கீாததிமூாத்தி) ஸ்ரீ உ. வே. காரபபஙகாடு வேஙகடாசாாய ஸவாமியின நியமனத்தைப பெறறு எழுதுவதாகக கூறினா அபபடியே அவருடைய

நியமனத்தைப்பெற்று அவரிடம் கேட்ட அர்த்த2ங்களில் ப்ரதா4நமான ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2விஷயமான ஆர்த்த2த்தை ஸாதா4ரண ஐப்பசி ஸுத3ர்ஶனத்தில் வெளிவந்த மாமுனிகள் அறுநூற்றாண்டு விழா மலரில் "மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்" என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரையாக வெளியிட்டார்

தென்னாசார்யர்களை கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று எழுதியதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து ஆமோதித்து வந்த நமது மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி, வரதா3சார்ய ஸ்வாமியின் முற்கூறிய கட்டுரையில் 'தே3ஶிகன் அநவாஹ்ருயவாத3ம் செய்தார்' என்று எழுதியிருப்பதைக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டார். அவரையும், அதை வெளியிட்ட அடியேனையும் பலவாறு நிந்தி3த்துக் கடிதங்கள் எழுதினார். நேரில் பலமுறை வாத3த்துக்கு அழைத்தார். ஸாதா4ரண மார்கழித் திருவத்4யயநோத்ஸவத்தின்போது, ஆயிரக்கால் மண்டபக் கொட்டகையில் ஒருநாள் நீண்ட சர்ச்சைக்குப்பின் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமியும் அடியேனும் பின்வருமாறு நிர்ணயித்துக்கொண்டோம். அதாவது — "வரதா3சார்ய ஸ்வாமியின் கட்டுரைக்கு மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதும் பதிலை ஸுத3ர்ஶனத்தில் வெளியிட்டு, அதற்கு வரதா3சார்ய ஸ்வாமி எழுதும் பதிலையும் உடனுக்குடன் வெளியிட்டவுடன் லேக2ந விவாத3த்தை நிறுத்தி, தக்க நியமங்களுடன் வாத3ஸத3ஸ்ஸை நடத்தவேண்டியது' என்பதேயாம். அதன்படி மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி 'ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்' என்னும் நூலை அச்சிட்டுக்கொடுத்தார். அதையும், அதற்கு பதிலாக வரதா3சார்ய ஸ்வாமி எழுதிய 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்' என்னும் நூலையும், அதற்குப்பின் எழுதநேர்ந்த பல கட்டுரைகளையும், இந்நூலில் வரிசையாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். வாத3ஸத3ஸ்ஸுக்கு முதலில் இசைந்த மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி, அதிலும் தம்முடைய இஷ்டம் ஸித்3தி4க்காது என்று அறிந்ததும், அதிலிருந்து பின்வாங்கி

விட்டார். விரோதி₄கருத மார்கழியிதழோடு மது₄ராந்தகம் ஸவாமியோடு விவாதம ஒருவகையாக ஓயந்தது.

இபபடியிருகக, இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஸ்₂த₃ர் ஶனததிடம தெளிவுபெறற ஸ்ரீ உ. வே D. T. தாதாசாரய ஸவாமி மறுபடியும இவவிஷயததில ஸ்₂த₃ர்ஶனத்தின கருததை அறியவிருமபி நிஷகாஷ நிகஷததிலும், அதன முன்னுரையாகவும, பினனுரைகளாகவும அடியேன் எழுதிய வறறிலும சில பகுதிகளை மறுத்து. 'யத₂ாதத₂ ராமா நுஜன-2' எனனும புததகததை வெளியிட்டுள்ளார். அதில உள்ள விஷயங்களை ஆராய்நது 'நிஷகாஷ நிகஷ விஜயம' எனனும் கட்டுரையை அச்சிட்டு இநநூலின கடைசியில இணைததிருககிறேன இநத 'யத₂ாதத₂ ராமாநுஜன-2'ஐப பாாததவுடன, அதில மறுககபபட்டுளள ஸமபரத₃ாயபே₄த₃ம மறுககவொண்ணுதது என்பதை நிலை நாட்டுவதறகாக ஸ்ரீ உ. வே. வரத₃ாசார்ய ஸவாமி "ஸமபர த₃ாய பே₄த₃மாமோத₃க₄ாடநம்" எனனும் தலைபபில ஓர் கட்டுரையை எழுதி அனுப்பியுள்ளார. (20—4—68)ல ஸ்ரீ உ. வே காரப்பஙகாடு ஸவாமி ஸாதிதத அர்த்த₂ஙகளே அவை எனறும குறித்துள்ளார. இவ்வுபோத்₃க₄ாதத்தை அடுதது அககட்டுரையும 'மாமுனிகள் கண்ட வேத₃ாநத ஸார நிஷகாஷம' எனனும் பழைய கட்டுரையும் அச்சிடப படுகினறன. அதற்குப்பின நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் 232 பககஙகளை யும. நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயமீருகவுள்ள அதன அனு பந்த₄ஙகளையும விஷயஸூசிகையில கணடபடி சேர்தது ஸித₃்தே₄ாபாய விஜயததை ஸ்₂த₃ர்ஶனம் வாசகர்கள் பைணடு செய்து கொள்ளவேண்டியது.

மேலும, மேலும விவாத₃ததை வளர்தக விரும பாமையால, பரித₄ாவி காாததிகையில ஸ்₂த₃ர்ஶனததின வெள்ளி விழாக கொண்டாட்டததினபோது 'ஸித₃்தே₄ா பாய விஜயம' எனனும இநநூலும மது₄ராந்தகம

ஸவாமியின ஸமபரத3ாயஸாைத4யிலுள்ள மற்ற பல விஷயங்களுககும பதிலகள ஏற்கனவே பல மஹனீயர் களால உரைககபபடடுள்ளன என பதைககாட்டி ஸ்ரீ உ.வே. வரத3ாசாாய ஸவாமி தொகுததருளிய 'பூ4ஷணம' என னும வ்யாக2யானததோடு கூடிய (ஆசார்ய ஹ்ருத3யகாரரின கருதியான) அருளிசசெயல ரஹஸயம எனனும அத3பு4த க3ரந்த2மும வெளளி விழா வெளியீடுகளாக வெளியிடபபடு கினறன. ஸமபரத3ாயபே4த3 விஷயமான மறறும பல விஷயங்களுககும இனவுகெட பதிலுரைககும சது ஶாஸ்த்ர வித்3வானன அணணுவபபங்காா ஸவாமியின அருமபதவுரை யோடும, எமபாா ஜீயா ஸவாமியின அரும்பத3வுரையோடும கூடிய ஸ்ரீ வசநபூ4ஷண வ்யாக2யானததின ப்ரத2மபா4க3ம ஏறகனவே ஸாத4ாரண ஐபபசியில நமமால வெளியிடப் பட்டிருககிறது. மேல பா4க3ங்களும கிரமேண வெளிவரும். உணமைகளை அறியவேண்டும எனனும விருபபம உளளவா கள அவறறிலும கண்டு தெளியலாம. இககாரணஙகளால மேலும இவ்விவாத3த்தைத தொடர இயலாது எனபதை மறுபடியும உறுதியாகத் தெரிவிததுக கொளகிறோம.

இநத ஸித்3தே4ாபாய விஜயதலத நடுநிலைநினறு ஆராய்நது பாாதது ஆஸதிகர்கள உண்மை தெளிவாாகளாக.

பரித4ாவி
விஜயத3ஶமி
(17—10—72)

தா3ஸன,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுத3ாஶனம' ஆசிரியா.

இநத ஸித்3தே4ாபாய விஜயததுககு விஷயமாக நிறகும இரணடு பரபக்ஷ வித்3வான்களின விலாசஙகள கீழே கொடுககப படுகிறது வாசகாகள விருமபினால அவாகளுடைய கருதிகளை அவாகளுககு எழுதிபபெறலாம

(1) மது4ராநதகம வீரராக4வாசாாய ஸவாமி,
153, வடககுசசித்திரைவீதி, ஸ்ரீரஙகம திருசசி-6

(2) D T. தாதாசாாய ஸவாமி,
113-G, தெறகு மாடவீதி, திருப்பதி (A.P.)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸம்ப்ரதா3ய பே4த3 மர்மோத்3கா4டநம்

[வாக்3மருதவர்ஷீ
ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி]

சொல்லாதொழிவோம் என்றிருந்தேனாயினும் இப்போது சொல்லாதொழியகில்லேன். அறிந்த சொல்லுகிறேன். ஈண்டு கூறுவதெல்லாம் 20—4—68 (3-00 to 5-00 P M.) அன்று அஸ்மத்கு3ரூபதே3ஶமாமத்தனை.

எம்பெருமானாருக்குப் பிறகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதா3யம் இருகூறுகளாகப் பிரிந்துள்ளது என்பது அபலபிக்க முடியாததொரு உண்மை. இவர்களுள் யோஜநா பே4த3ம் உளது என்பதும் உண்மை. இவ்வித பே4த3த்தின் மர்மத்தை அறிவோம் இங்கே.

"ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை2வ அத2ர்வணாநி ச ।
ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த2ம் யச்சாந்யத3பி வாங்மயம் ॥"

[ருக்யஜுஸ்ஸாமாத2ர்வண வேத3ங்களும், மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களும் அஷ்டாக்ஷரத்தினுள் உள்ளன.]

'யத3ந்தஸ்ஸ்த2ம் அஶேஷேண வாங்மயம் வேத3வைதி3கம் ।
தஸ்மை வ்யாபகமுக்2யாய மந்த்ராய மஹதே நம ॥"

[வேத3வைதி3கஶப்3த3ங்கள் அனைத்தும் எதனுள் இருக்கின்றனவோ, வ்யாபக மந்திரங்களில் தலைசிறந்த அந்தத் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்தரத்திற்கு நமஸ்காரம்.]

என்கிறபடியே ஸகலவேத3ஸாரமாயும் முமுக்ஷுஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த2 ப்ரதிபாத3கமாயுமிறே திருவஷ்டாக்ஷரம் இருப்பது. "மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும்" என்றாரிறே கலியனும். ஜ்ஞாதவ்யார்த்த2ங்களிலே ப்ரத2மம் ஜ்ஞாதவ்யம் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநாநுகு3ணமாகவே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை அறுதியிடவேண்டியிருப்பதுபற்றி ஸ்வஸ்வரூபம் ப்ரத2ம ஜ்ஞாதவ்யமாகிறது.

ஸர்வாத்ம ஸாதா$_4$ரணமான ஆகாரத்ரயமிறே பத$_3$த்ரயாத்மக மூலமந்த்ர ப்ரதிபாத$_3$யமாகிறது. ஜீவாத்மா ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷபூ$_4$தனும் ஜ்ஞாதாவாயும் உள்ள. பரதந்த்ரனும் அத்யந்த பரதந்த்ரனும் உள்ள. போ$_4$க்தாவாகவும் போ$_4$க்$_3$யபூ$_4$தனும் உள்ள. இவ்விரண்டு இரண்டு ஆகாரங்களிலே எது முக$_2$யம் எது அமுக$_2$யம் என்ற அம்ஶத்திலே அபி$_4$ப்ராயபே$_4$த$_3$ம் ஏற்பட்டது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஜீவத$_4$ர்மி க்$_3$ராஹகமான ஸித்$_3$த$_4$மாகையால் தத$_3$நுகு$_3$ணமாக கர்த்ருத்வபோ$_4$க்த்ருத்வங்களை ஜீவ ஸ்வரூபமாகக் கொள்ளலாம் என்பர் சில பெரியோர். ஆகையால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகு$_3$ணகனுமான ஆத்மா, ப$_4$க$_3$வான் தந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும் அவன் தந்த ஶரீரத்தைக்கொண்டும் அவனுக்கு அதிபரதந்த்ரனாய், ப$_4$க்தியோகா$_3$தி$_3$களான உபாயாந்தரங்களைத் தான் அனுஷ்டித்து ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே ஓர் காலவிஶேஷத்திலே கிட்டி ஓர் தே$_3$ஹவிஶேஷவிஶிஷ்டனாய் அவனை அநுப$_4$வித்துத் தான் ஆனந்த$_3$ப$_4$ாக்காய் போ$_4$க்தாவாய் ஆகிறான் என்பது இவர்கள் கூற்று. இவர்கள் கூற்றுக்கு ப்ரணவத்தில் "மகாரமும்", சரமஶ்லோகத்தில் "வ்ரஜ" என்ற விதி$_4$யும், த்$_3$வயத்தில் "ப்ரபத$_3$யே" என்ற அநுஷ்டாநமும், "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்$_3$த$_4$வா ஆநந்தீ$_3$ ப$_4$வதி" என்ற உபநிஷத$_3$ வாக்யமும் ப்ரமாணங்களாகும். ஶேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் ப்ரத$_2$மாக்ஷர ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலும், மகாரோக்த ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு மேலே நம பத$_3$த்தில் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் உதி$_3$தமாகையாலும், த்ருதீய பத$_3$த்தில் உக்தமான போ$_4$க்த்ருத்வத்தை தத$_3$நந்தரம் அநுஷக்தமான நம:பத$_3$ம் கழித்து போ$_4$க$_3$யத்வத்தை ஸித்$_3$தா$_4$ந்தீகரிக்கிறபடியாலும் ஜீவஸ்வரூபம் ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷபூ$_4$தமாய் ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபரதந்த்ரமாய் ப$_4$க$_3$வத$_3$போ$_4$க$_3$யமாய் இருக்கும் என்பர் மற்றும் சில பெரியோர். ஆகையால் ஸ்வரூபத்திலோ உபாயத்திலோ ப$_2$லத்திலோ அஹங்காரலேஶப்ரஸங்க$_3$மும் நடையாடாமல் "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகமும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே' என்னலாய் இருக்

கும் என்பது இவர்கள் கூறறு. இவர்கள் கூற்றுக்கு "அகாரம", "நம. பத$_3$ம", சரமஸ்லோகத்தில் ஏக" ஸப்$_3$த$_3$ம, த்$_3$வயததில "சரணெள" எனகிற த$_3$விவசநம ' என னுணர்வினுள்ளே இருததினேன் அதுவும அவனதின னருளே" "பருபபததுககயலபொறிதத——பொறித்தாய்' இத்யாதிப் பாசுரஙகள், ' த்வமேவ" எனகிற ப்ரபததித$_4$ாமிக்$_3$ராஹகவசநம இத்தியாதி$_3$கள பரமாணஙகளாகும். "மநதரப$_3$ரஹ்மணி மத$_4$யமேந நமஸா புமஸ' ஸவரூபம் க$_3$தி: க$_3$மயம ஸிக்ஷிதம" எனறிறே ஸ்ரீபராசரப$_4$ட்டருடைய ஸூஸிக்ஷிதமான திருவாககு. "ஸாஸ்தரிகள் தெபபக கையரைபபோலே இரண்டையும இடுககிப பிறவிககடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞா விடடததிலிருப்பாரைபபோலே இருகையும விடடுக கரைகுறுகும் காலமெணணுவாகள்" "இவை ஸ்வரூபததை உணாந்துணர்நதுணரவும உணாவைப பெற வூரமிகவுணரவும உணடாம. வாணத$_4$ாமிகள த$_3$ாஸவ்ருததிகள் எனறு துறைவேறிடுவிததது" எனறு அழகிய மணவாளப பெருமாள நாயனாரும "அஹமர்தத$_2$ததுககு ஜஞாநாநந்த$_3$ங$_3$கள் தடஸதத$_2$மெனனுமபடி த$_3$ாஸயமிறே அந்தரங்க$_3$நிரூபகம்; அது தோலபுரையே போம. இது மர்மஸ்பாஸி" "அதுவும அவனது இனனருளே' "இததையொழியவும தானே கார்யம் செய்யும எனறு நினைககக் கடவன" "அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம ஜீவியாது" என்று பிள்ளைஉலகாரியனும் அருளிச்செய்தருளினார்களிறே.

"யதா$_2$தி$_4$காரம ஸாஸ்தரம விதி$_4$ததவற்றிலும் உபாஸநாதி$_3$கள் ஸவரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்களெனறு சிலர் சொலலுவாகள. இதுவும பரபத்தியை ஸதுதிககைககாக அதிவாத$_3$ம பண்ணினார்களாமித்தனை. ...ஆகையால ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பறற உபாஸநாதி$_3$களுககு நாஸகதவ அஸமப$_4$ாவிததவ அநாதத$_2$ாவஹதவஙகளிலலாமையாலே ஒருபடியாலும ஸவரூபவிரோத$_4$ பரஸங்க$_3$மிலலை" எனறு ஸாத்$_4$யோபாய ஸோத$_4$நாதி$_4$காரததில தேஸிகன் ப்ரதிபாதி$_3$ததா

ரிறே. இநத துறை வேறுபாடு எனகிற அடிப்படை யிலேயே ஸமபரதா$_3$யபே$_4$தம ஏறபட்டுளளது.

இநத துறை வேறுபாட்டுக்கநுகுண$_3$ணமாக அஸார அலபஸார ஸார ஸாரதர ஸாரதமஙகளை வகுததுககொள்ள வேணடும. அபபடியாறல "அஸாரம" என்கிற ஶலோகததிறகு ஆதத$_2$பே$_4$த$_3$ம கொளள அவகாஶம ஏறபடு கிறது. இவ்வளவே. ஆகையால இது ஸஹ்யமேயாகும். "தத்வமஸி" என்ற சா$_2$நதோ$_3$க$_3$ய வாக்யததில ஆதத$_2$ நிர்வாஹபே$_4$த$_3$மடியாக த்$_3$வைத அத்$_3$வைத விஶிஷ்டாத$_3$வைதபே$_4$த$_3$ம ஏறபட்டுள்ளது. அவ்வோபாதி மூலமநதராதி$_3$ ரஹஸ்ய பரஸநதா$_2$நததில ஜ்ஞாதருத்வஶேஷத்வங்களில முக்$_2$யா முக$_2$ய தாதபர்யபே$_4$த$_3$ததாலே ஸமபரதா$_3$யபே$_4$த$_3$ம ஏறபட்டுளளது. "தஸமாத அபரிஹார்யேர்த்தே$_2$ ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி" எனகிற வசநமே அடிககடி ஸ்மருதி பத$_2$மாரோஹதி. ஜீவேஶவரர்களுககு ஸ்வரூபததாலும ஸ்வபா$_4$வத்தாலேயும எததனை பே$_4$த$_3$ம் இருந்தாலும இரணடும விஶிஷ்டமாயே உள்ளது எனபதுபற்றி நம் ஸித$_3$தா$_4$நதம விஶிஷ்டாத$_3$வைதம எனப்படுகிறது. அவ்வோபாதி ஸமப்ரதா$_3$யார்தத$_2$நிர்வாஹபே$_4$த$_3$த்தாலே எத்தனை துறைவேறுபாடுள்ளதாறலும் நாமும விஶிஷ்டராகவே வாழலாம. நாமெலலோரும விஶிஷ்டாத$_3$வைதிகளே என்ற நித$_3$ாநம் அழியவேணடாம என ப்ரார்த்தி$_2$தது நிற கிறேன. வேறறுமையிலே ஒறறுமை ஓங்குக. வாழிய வாழியவே.

"प्रमाणं च प्रमेयं च प्रमातारश्च सात्विकाः।
जयन्तु क्षपितारिष्टं सह सर्वत्र सर्वदा।।"

[ப்ரமாணம், பரமேயம், பரமாதாககள் ஆகிய எலலாம் பரமஸதவநிதி$_4$களாய், விரோதி$_4$கள் நீங்கப்பெற்று எஙகும் எபபோதும் ஒனறுகவே வெற்றி பெறட்டும்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மாமுனிகள் கண்ட வேத3ாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்

[வாக்3மருதவர்ஷீ அத்4யாத்ம தத்வபோ3த4ப்4ரஸகரா
ஸ்ரீ உ வே வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி]

ஸ்ரீஶைலேஶத3யாபாத்ரம் தீ4ப4க்த்யாதி3கு3ணார்ணவம் ।
யதீந்த்3ரப்ரவணம் வந்தே3 ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம் ॥

பெரியபெருமாள முதலாக எமபெருமாஞா நடுவாக மணவாள மாமுனிகள ஈருக உளள ஆசாாய பரமபரை பூாவாசாாய பரம பரையாகும. ஸ்ரீப3த3ரீகாஶ்ரமததிலே திருமநதிரததை ஸவாமஶ பூ4தனை நரனுககு நாராயணன பரகாஶிபபிததான அவனே த3வயததை ஸ்ரீவிஷணு லோகததிலே ஸவமஹிஷியான பிராடடிககு பரகாஶிபபிததான. அவனே சரமஶலோகததைத திருததோததடடிலே ஸவாஶ்ரிதனை அாஜுநனுககு பரகாஶிபபிததான அவனே தெனனாடும வடநாடும தொழநினற திருவரஙகம திருபபதியிலே கோயிலகொணடு தெளிவிசுமபு திருநாடடைவிடத திருவுளளம உகநது பெரியபெருமாளாய், செஙகோலுடைய திருவரஙகச் செலவனை திருமேனியோடு கூடியவனாய, ரஹஸயதரயததையும ஒருசேர ஸவமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாராம் ஸ்ரீரஙகநாசசியார்ககு உபதே3ஶிகக, தசசி2ஷய பரஶிஷய பரமபரையாக நமமளவும ரஹஸயதரயம வர பராபதமாகிறது. இவவாதத2ம, "புநரபி ஸ ஏவ ப4க3வாந ஸ்ரீரஙக3நாத2 ஸவமஹிஷீ விஷவகஸேந ஸ்ரீபராஙகுஶ நாத2 யாமுந பரப4ருதி பூாவாசார்ய முகே2ந ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித3த4ாநத நிஷ்ணாதேஷு ஶுத3த4ம் ரஹஸயதரயஸமபரத3ாயம அவதாரயாமாஸ" எனற ரஹஸயத்ரய மீமாம்ஸாபா4ஷயததில வயகதம. ஆகையால பெரியபெருமாளே ப்ரத2மாசாாயன எனறதாயிறறு. இவவாசாாய பரமபரையில் எமபெருமாஞா ரதநஹாரததில் நாயகரதநம போலே நடுவிலே எழுந்தருளியிருநது முறபடட பிறபட்ட ஆசாாயர்களெலலாககும ஶோபா4வஹராக பரகாஶிககிறாா. "அமுநா தபநாதிஶாயிபூ4மநா யதிராஜேந நிப3த3த4 நாயகஸ்ரீ·" எனற தே3ஶிகன திருவாக்காலும, "அர்வாஞசோ யதபத3ஸரஸிஜத்3வநத3வமாஶ்ரீதய பூாவே மூாத4நா யஸயாநவயமுபக3தா தே3ஶிகா முகதிமாபு:" எனற பூாவா திருவாககாலும இது ஸித3த4ம. இபபூாவாசார்ய பரமபரையில சரமாசாாயா மணவாள மாமுனிகளாவர். அத ஏவ பரமாசாாயரும

ஆவார. இவா விஶத₃வாக்ஶிக₂ாமணிகளாகையால இவரிடததில ஈடு காலக்ஷேபம பண்ணப பெரியபெருமாள திருவுளளம பறறி யது சாலபபொருநதும. எமபெருமானுா நமபிளளை போனற பூாவாசாாயாகளுககுக கிடடாத பெருமை மணவாள மாமுனிகளுக குக கிடடியது. இதுவே லக்ஷமீநாத₂நிரூபிதாசாாயதவம தென னரஙகா சீரருளுககிலக்காகபபெறற மஹாசாாயர் இவா ஒருவரே எனபது ஸதயம ஸதயம புந: ஸதயம. ஆக, ப்ரத₂மாசாாயனே சரமாசாாயனுககு ஶிஷயன எனபது வயகதமாயிறறு ஆகையால நம பூாவாசாாய பரமபரை ஓர் ஹாரமாகத திகழுகிறது. இது ஓா ஆசாாய சகரம. இநதச் சகரததை ஆஶ்ரயிககுமவாகள அநாதி₃ஸித₃த₄ ஸமஸாரசகராத உததீாணராவாகள எனபா சிரோ பாஸிதஸத₃வருத₃த₄ா. பெரியஜீயரும, ஈடடுபபெருககரும, விஶத₃ வாகஶிக₂ாமணிகளும, பெரியபெருமாளுககும ஆசாாயருமான மாமுனிகள அறுநூறுவது ஆணடுவிழாவை ஒடடி வெளியிடபபடும இமமலாில, மாமுநிகள கணட ஸதஸமபரத₃ாய நிஷகாஷததை "வேத₃ாநதஸார நிஷகாஷம" எனற தலைபபில அநுப₄விபபோம.

" மாநாதீ₄நா மேயஸித₃தி₄. " எனபர் பெரியோா. நம த₃ாஶ நத்துககு பரமாணஙகள மூனறு—பரதயக்ஷம அநுமாநம ஶப₃த₃ம எனறு, ஶப்₃த₃ பரமாணமும ஶ்ருதி ஸமருதி மீமாமஸைகள என மூவகைப்படும். ஶ்ருதியும் வேத₃ம வேத₃ாநதம வேத₃ாநதஸாரம என மூவகைபபடும. வேத₃ததில பூாவப₄ாக₃ம வேத₃ம எனறும, உததரப₄ாக₃ம வேத₃ாநதம என்றும, ரஹஸயத்ரயம வேத₃ாநத ஸாரம எனறும கூறப்படுகிறது. அநத வேத₃ாநத ஸாரததின நிஷ்காஷம இனனது எனபதனை ஈணடு சறறே விளககமாக அநுப₄விபபோம

ஶ்ருதியை இவ்வாறு விப₄ாக₃ம செய்ய ப்ரமாணம உணடா எனபதனை முதலில் ஆராயவோம. இவவிஷயததில " அஸாரம அலபஸாரம ச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத| ப₄ஜேத ஸாரதமம ஶாஸ்தரே ரதநாகர இவாமருதம||" எனற வைகுணட₂ தீ₃க்ஷிதீயோ பாதத வசநம பரமாண ப₄ாவத்தை வஹிககும. இவவசநததில, ரதனாகரம த்₃ருஷடாநதமாகவும ஶாஸத்ரம த₃ாஷடாநதிகமாகவும காடடப்படடுளளது உறறு நோககததககது. ஸமுத₃ரததில அடஙகி யுளள அஸாராதி₃சதுஷடயம தயாஜ்யம, ஸாரதமம பஞசமம அமருதம உபாதே₃யம. இவவோபாதி ஶாஸதரததில அடஙகியுளள அஸாராதி₃களைததுரநது ஸாரதமததைக கைககொளளவேணும எனறு ஶலோகாாதத₂ம தேறுகிறது

இநத ஶ்லோகததை தே3ஶிகன ரஹஸயதரயஸாரம ஸாரநிஷ்காஷாதி4காரததில உதா3ஹரிததருளி, அர்தத2விவரணமும செய தருளுகிறார். "ஶ்ருதிபத2விபரீதம" என்ற ஶ்லோகததையும், "பா3ஹயகுத3ருஷடி ஶாஸத்ரஙகள" இத்யாதி3 வாகயஙகளையும காணக. தே3ஶிகன செய்தருளின வயாக2யாநததினபடி, பா3ஹ்ய குத3ருஷடி ஶாஸதரஙகள அஸாரமென்றும், வேத3ததில பூரவ பா4கததில ஐஹிகப2லததஸாத4நபரதிபாத3கபா4க3ம அலபஸாரம என்றும், ஆமுஷமிக ப2ல ததஸாத4ந ப்ரதிபாத3க பரதே3ஶம ஸாரம என்றும, ஆதமபராப்தி ததஸாத4ந ப்ரதிபாத3க பா4க3ம ஸாரதரம என்றும், பரமாதம பராபதி ததஸாத4நப்ரதிபாத3க பரதே3ஶம ஸாரதமம என்றும், இதுவே விவேகிக்கு உபாதே3யம என்றும இஶ்லோகாரதத2ம தெரியவருகிறது "ஶ்லோகததில உள்ள ஶாஸதரபத3ம வேத3 தத3நுயாயி தத்3விருத்3த4 ஸகல ஶாஸத்ரபரம. நது ஶ்ருதிமாதரபரம. அபபடியாகில அஸாரமான பா3ஹயஶாஸதரம ஶ்ருதிக4டகமலலாமையாலே "ஶாஸ்தரே" என கிற நிரதத4ாரண ஸபதமீ பா3தி4தையாம. 'ஶ்ருதிபத2விபரீதம' என்கிற ஶ்லோகைகரஸயாபா4வமும பரஸஙகி3ககும" என்ற பெரியோா டீகையாலும இவவிஷயம் வ்யகதமாகிறது.

ஆயினும, ஆராயநதால, "அஸார" பத3ததுக்கு பா3ஹய குத3ருஷடி ஶாஸதரபரதவம கொள்ளுகை உசிதமன்று என விளங கும. "அஸார ஶாஸதரததைத துரநதுவிடு" என்றனரே அந வயம் கொளளவேணும பா3ஹயகுத3ருஷ்டி ஶாஸதரஙகளுககு ஶாஸதரதவமேயிலலையிறே. அலௌகிகப2லததையும ததஸாத4 நாதி3களையும பரதிபாதி3ககுமதனறே ஶாஸதரம. ஶாஸநாத ஶாஸ்தரமிறே பா3ஹயகுத3ருஷடி ஶாஸதரஙகளுககு ஸாக்ஷாத3வா பரீக்ஷாதி3களைப போலே பரமபரயா வா புருஷாரதத2ஸமப3நத4 மிலலை. "யா வேத3 பா3ஹ்யா: ஸமருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்3 ருஷடய:। ஸாவாஸதா: நிஷ்ப2லா: பரேதய தமோநிஷட2ா ஹி தாஸ ஸமருதா:॥" என்றிறே மநுப4க3வான அருளிசசெய்தது. மேலும, "வேதா3த் ஶாஸதரம பரம் நாஸதி" என்று பா3ஹய குத3ருஷடி ஶாஸதரஙகளுககு ஶாஸதரதவம நிஷித்3த4ம இவ விடததில "பர" ஶப்3த3ம உத்கருஷடபரமனறு. அபபடியாகில உதகருஷடநிஷேத4த்தால ஸமாப4யநுஜ்ஞை பரஸஙகி3க்கும ஆகையால "பர" ஶப3த3ம அநயவாசியெனக கொளளவேணும. வேத3பி4நநததுககு ஶாஸதரதவம நிஷேதி4ககப்படுகிறது கிஞ்ச, தயாஜயோபாதே3ய விபா4க3ம ஏகாவயவியிலே செய்யபபடுகிறது

என்பது த்₃ருஷ்டாந்த ஸித்₃த₄ம ஸமுத்₃ரமான ஏகாவயவியிலே யன்றோ அஸாராதி₃பஞ்சகம கூறப்படுகிறது அவ்வோபாதி வேத₃ ஶாஸ்தரமாகிற ஏகாவயவியில அஸாராதி₃ பஞ்சகம கூறப்படுவது யுக்தம. ஆகையால, அஸாரபத₃ம பு₃ாஹ்யாதி₃பரமல்ல என்த தேறியது.

இனி இஶ்லோகத்தின வாஸ்தவார்தத₂ததைத தெரிவிக்கிறோம. வேத₃த்தில ஐஹிகாமுஷ்மிக ஐஶ்வர்ய ப்ரதிபாத₃கப₄ாக₃ம அஸாரம. ஆத்மப்ராப்தித்தஸாத₄நப்ரதிபாத₃கப₄ாக₃ம அல்பஸாரம பரமாதம ப்ராப்தித்தஸாத₄ந ப₄க்திப்ரதிபாத₃கப₄ாக₃ம ஸாரம. ப₄க₃வத₂நு ப₄வ பரீவாஹ்ஸவாரதத₂ கைங்கர்ய தத்ஸாத₄நபூ₄தாதமஸமாபபண ப்ரதிபாத₃கப₄ாகம ஸாரதரம. பராரதத₂ கைங்கர்ய தத்ஸாத₄ந ஸித₃தே₄ாபாய ப்ரதிபாத₃கப₄ாக₃ம ஸாரதமம என்றே வாஸ்த வாரதத₂ம. இப்படிக்கொண்டால பத₃ ஸ்வாரஸ்யம நன்கு ஸித₃ தி₄க்கிறது. ஆக வேத₃ாந்தாத பி₄ந்நமாய் (ஸாரதவேந பரபு₃ல மாய்) ஸாரதமமுமான ஶாஸ்தரமாம ரஹஸ்யதரயமே வேத₃ாந்த ஸாரம என்ததேறியது இனி மாமுனிகள் கண்ட இதினுடைய நிஷ்கர்ஷததை நிரூபிக்கிறோம.

வைதி₃காகளான பெரியோாகள வேத₃ாரதத₂ங்களை நிரவஹிக் கும கட்டளைகள வெவவேறுபட்டிருக்கும. எங்ஙனேயென்னில. "வேத₃ம ஜ்யோதிஷ்டோமாதி₃ காமங்களையே ப்ரத₄ாநமாகத தெரிவிக்கிறது. வேத₃ாந்த விஷயமான பு₃ரஹமம ஜீவபி₄ந்ந மானதோா தத்வம அல்ல. யாக₃ாதி₃ காமங்களைச செய்கிற ஜீவாத்மாவையே வேத₃ாந்தங்கள கொண்டாடுகின்றன. ஆக, காமபரம வேத₃ம காமகாதருஜீவபரஶஸாபரம வேத₃ாந்தம" என்று வேத₃ாரதத₂ததை ஒருங்கவிடுவர் சில வைதி₃காகள. வேத₃ாந்தம ப₄க்திப்ரபத்திகளான பறபல உபாயங்களைப ப்ரதி பாதி₄க்கிறது, "நாநா ஶபு₃த₃ாதி₃பே₄த₃ாத" "விகல்ப: அவிஶிஷ்ட ப₂லத்வாத" என்றிறே ஸூத்ரகாரா அருளிச்செய்தாா, ரஹஸ் யதரயமும் வேத₃ாந்தத்தில அடங்கியதே, பி₄ந்நஶாஸ்தரமல்ல, பூர்வப₄ாக₃மான வேத₃த்தில சொல்லப்பட்ட காமம ப₄க₃வதகைங் காயரூபமாகும. அதுவும ஸ்வாரதத₂ம' நமமாநந்த₃த்துககுறுப் பாகச செய்யப்படுமது ப₄க்தியும ப்ரபத்தியும ப₄க₃வதப்ராபத்யுபா யங்கள அதாவது ப₄க₃வதப்ரஸாத₃ஜநகங்கள. நமமுடைய ப₄க்தி ப்ரபத்திகளாலே ப₄க₃வானுக்கு அருள பிறக்கிறதாகையாலே ப₄க₃வத ப்ரஸாத₃ம் ஸஹேதுகம—என்று வேத₃ாரதத₂ததை ஒருங்க

விடுவர் சில வைதி₃கர்கள் ஸித₃தே₄பாயபூ₄தன ஸர்வேஶ்வரன். அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷோபாயபூ₄தன, இவன பணணும ப₄கதிபரபததிகள " தம ஹ தே₃வம் ஆதமபு₃த₃தி₃பரகாஶம" என கிறபடியே ப₄க₃வத பரஸாத₃ஜநயஙகள அவனருளாலே விளை ந தவை. ப₂ல பூ₄தஙகள உபாயமல்ல எனறபடி " ஆதம பு₃த₃தே₄: ப்ரகாஶ யஸமாத ஸ ஆதமபு₃த₃தி₄பரகாஶ | தத₃விஷயபு₃த₃தி₄ ஸபூ₂ரணஸய தத₃நுக₃ரஹாயதததவாத" என்ற ஸ்ரீரஙக₃ராமாநுஜ முநிப₄ாஷயம காணததககது "எனனுணாவினுளளேயிருததினேன அதுவும அவனதின்னருளே" "எனதாவியார் யானார தநத நீ கொண்டாக்கினையே" என்ற பரபநநஜந கூடஸத₂ரான ஆழவா ருடைய திருவாக்கும, " அத₂வா கிநநு ஸமாப்பயாமி தே" எனற ஆளவநதாா திருவாககும " வரத₃ தவ க₂லு பரஸாத₃ாத₃ ருதே ஶரணமிதி வசோSபி மே நோதி₃யாத" எனற ஆழவான திருவாககும இவவிடததிலே அநுஸநதே₄யஙகள ஆக ப₄கதி பரபத்திகள ஈஶவரக்ருபாப₂லம எனததேறியது பூாவப₄ாகே₃ாகத காமம ப₄க₃வதகைஙகாயரூபம அதுவும பராாத்த₂மே அவன முகமலாததிககுறுபபானது உத்தரப₄ாகே₃ாகத ப₄கதி பராபய ருசியாகலாம பரபததி ஸ்வரூபயாத₂ாதமய ஜ்ஞாநரூபமாகலாம. பரஸாத₃விஶிஷடனே உபாயபூ₄தன அவன ப்ரஸாத₃ம நிாஹேதுகம ப₂லததுககு வேணடுவது ஆதமஜஞாநமும அபரதி ஷேத₄முமே எனறு வேத₃ாாத்த₂ததை ஒருஙகவிடுவா பரமவைதி₃க ரான நம பூாவாகள

இவவர்தத₂ நிஷகாஷம வேத₃ாந்தஸார லப₃த₄ம எனபதனைத தெரிவிககிறோம வேத₃ பூாவப₄ாக₃ததில ப்ரதிபாதி₃தமான காமஙகளினுடைய யாத₂ாத்மயம (வாஸதவ ஸ்வரூபம) ப₄க₃வத கைஙகாயதவம ஆகும. வேத₃ாநத பரதிபாத₃யமான ப₃ரஹமததி னுடைய ஸவரூபம நிரபேக்ஷோபாயத்வம வேத₃ாநத ப்ரதிபாத₃ய மான ப₄கதியினுடைய உணமைநிலை பராப்யருசிதவம அதாவது — ப₄க₃வத₃நுப₄வ கைஙகர்யஙகள விஷயமான பரீதிரூபமாயிருக்கை. வேத₃ாநத பரதிபாத₃ய ப்ரபத்தியினுடைய உணமையான ஆகாரம ஸவரூபயாத₂ாதமய ஜஞாநத்வம அதாவது,— ஜீவாத்மாவின இயலவான நிலையான ப₄க₃வத₃த்யநத பாரதந்தர்யததை விஷய மாகவுடைய ஜஞாநமாயிருககை. இவையும, இவ்வதி₄காரிககு ப்ராபயமான ப₄க₃வதகைஙகாயததினுடைய பராா்தத₂தவம முத லானவையும வேத₃ாநதஸாரவேத₃யஙகளாகும. அதாவது— ரஹஸ்யதரயவேத₃யம எனறபடி.

இவவாததஂதைச சில உதாஹரணஙகளைக் கூறி விளககுகிறேன 1. "க₄டபடாதிபே₄த₃ம பரதயக்ஷஸித₃த₄மாகையாலே "அபராபதே ஹி ஶாஸதரம அாதத₂வத" எனகிற நயாயததாலே பே₄த₃ம வேத₃ாநதவேத₃யம அனறு ஜீவபராபே₄த₃மே வேத₃ாநதாரத₃ம" எனபா மருஷாவாதி₃கள. இககூறறுககு ஸமாத₄ாநம அருளிசசெய்கிறா ததவஸாரததில நடாதூா அமமாள எனறு ஸுபரஸித₃த₄ரான வாதஸய வரத₃ாசாாய ஸவாமி "பரதயக்ஷாதி₃தரஸது ஶாஸதர விஷய பே₄த₃ தவத₃த₃வைதவத" எனறு அதாவது,— ப்ரதயக்ஷஸித₃த₄பேத₃ம ஸவதநதரபே₄த₃ம; பொருளகள ப₄க₃வச்சேஷதவமுடையவை எனறு அறியப்படாதே ஸ்வதநத்ரஙகளாகவே அறியபபடுமவையாயிருககும; இது பரதயக்ஷஸித்₃த₄ம. இனி ஶாஸதரைக வேத₃யமான அாதத₂ம எனனவெனறால, இவையெலலாம் ப₄க₃வத₃விபூ₄திகள, ப₄க₃வத பரதந்த்ரஙகள, ப₄க₃வானுக்கு ஸொததாயிருககுமவை எனபதேயாம ஆக, பரதயக்ஷததாலே இவறறின ஸவாதந்தர்யம ஜஞாதமானாலும ஶாஸதரஙகொணடே இவறறின பாரதநதாயமாகிற ஸவரூபயாதா₂தயம அறியபபடுமாபபோலேயும; 2 க₄டபடாதி₃ ஶப்₃த₃ஙகள—வயுதபததி நிக₄ணடு பரப₄ருதிகளாலே குடம வஸ்தரம முதலான வஸதுககளுககு மாத்திரம வாசகஙகள எனறு தோறறுகிறது; ஆயினும, ஸகலஶப்₃த₃ஙகளும ப₄க₃வத பாயநதமாகச் சொலலியலலது நிலலாது எனனுமாத்த₂ம "வசஸாம வாசயம உததமம" இதயாதி₃ ஶாஸதரமகொணடே அறியவேணும, அதுபோலவும, ப₄கதிபரபததிகள உபாயம இதயாத₃யாதத₂ங்கள வேத₃ாநதஙகளைககொணடு நாம அறிநதிருநதாலும, ப₄கதிபரபததிகளின இயலவான ஸவரூபததை வேத₃ாநதஸாரபூ₄த ரஹஸயதரயம கொணடே அறியவேணும எனறபடி.

காமப்ராத₄ாநயவாதி₃கள வேத₃பூாவபா₄க₃ாதத₂ நிஷட₂ாகள் அவாகளை 'ப₄கதிபரபததிகள உபாயம, ஸவாாதத₂கைஙகாயம புருஷாாதத₂ம" எனறு சொலலி வேத₃ாநத விததுககளைக₂ணடி₃ததாாகள. அநத வேதா₃நதிகளையும, ப₄க்திபரபததிகள அதி₄காரி விஶேஷணஙகள, ப₄க₃வத் கருபாபலபூ₄தஙகள; பராாத்த₂கைஙகாயமே பரம புருஷாாதத₂ம" எனறு சொலலி வேத₃ாநதஸார நிஷட₂ர்கள க₂ணடி₃ககிறாாகள், ஆக, வேத₃ாநதஙகளைக காட்டிலும பி₄நநமாயும உயாந்ததாயும உளள வேத₃ாநதஸாரமான ரஹஸ்யதரயம "பராார்தத₂கைஙகாயம ப₂லம, ப₄கதிப்ரபததிகள ப₄க₃வதபரஸாத₃ப₂லம" எனறு செய்யும் நிஷகாஷமே

வேதா₃ந்தஸார நிஷ்கர்ஷம. இவ்வாதத₂மே பஞசமம ஸாரதமம. இதுவும, இதறகு பரதிபாத₃க வேதா₃நத ஸாரமுமே உபாதே₃யம எனறதாயிறறு.

அாதத₂ததவம இபபடியிருகக, "ஶ்ருதிபத₂விபரீதம" எனறு தே₃ஶிகன அருளிசசெயய ஹேதுவென? எனனில, "வீதராக₃வய திரிகதாநாம கர்மணி அஶ்ரத₃த₄ா நிவாரணாாதத₂ம அநவாருஹய வாத₃" எனகிறபடியே, சில அதி₄காரிகளுககுக் காமஙகளில அஶ்ரத₃தை₄யைத தடுகக ஜைமிநி ப₃ரஹம ஶாஸதரததைக காம ஶாஸதர ஶேஷமாக வாணிததது எபபடி அநவாருஹய வாத₃மோ, அபபடியே ஆதமயாத₂ாதமயஜஞாநவிரஹிகளுக்கு ஸாத₄யோபாய ஶாஸ்திரத்தில அஶ்ரத₃தை₄யைத தடுகக, ஸித₃தே₄ாபாய ஶாஸதரம (ரஹஸயதரயம) அதிரிகதமாயிருககசசெயதேயும ஸாத₄ந ப₄கதி பரபததி ஶாஸதரரூபவேதா₃ந்தஙகளில அநதாபூ₄தம எனறு அநவாருஹயவாத₃மாக அருளிசசெயதார் தே₃ஶிகன எனறு கொளள பராபதம இஙகே

"விஷய: ஸாரபூ₄ாகே₃ாऽயம வேதா₃ந்தாத் பர இஷயதே।
பரதவம ஸார ஶாஸ்தரஸய "அஸாரம" இதிமாநத ॥"

இதயாதி₃ வசநஙகளை அநுஸநதி₄ப்பது இதனால் தேறிய பொருளாவது—"வேத₃ததை வேதா₃நதாநுகு₃ணம நயநம செயயுமா போலே, வேதா₃ந்தத்தை வேதா₃ந்த ஸாராநுகு₃ணம நயநம பணணவேணும" எனறு ஆகையால ஶாரீரக ஶாஸதராநுகு₃ணம ரஹஸயதரய நயநம எனகை உசிதமனறு; ரஹஸயதரயாநுகு₃ணம ஶாரீரகப₄ாஷ்யாதி₃நயநம் உசிதம எனறதாயிற்று; ரஹஸயதரய பரஸதா₂நம ஸாரதமம ஆகையாலே எனறபடி.

ஶ்ருதி ஸமருதி இதிஹாஸ புராண பாஞசராத்ரரூப ஸகல ஶாஸதராாதத₂நிாணயகம ஶாரீரகம எனறு கூறவும முடியாது. ஶ்ருதயாதத₂நிாணயகம ஶாரீரகம ஆயினும ஸமருதயாத₃யாதத₂ நிாணயகம ஶாரீரகம எனனவொணணாது. வேத₃வ்யாஸா ஓரதி₄ கரணத்தில, ஶ்ருதயாத்த₂ஙகளிலே ஓா அாதத₂ததை நயாய மாாக₃ஸஞசாரம செய்து அறுதியிடடு, அதற்கு ஸமவாத₃ பரமாண மாக "ஸமருதேஶ்ச" "ஸமரநதி ச" எனறு ஸமருதயாதி₃களை உதா₃ாஹரிககிறாா. "ஸௌதரீ தாககாபரதிஷட₂ா" எனற தே₃ஶிகன திருவாககையும, "த்₃வயம க₂லு தாகக ஜாதம, ஶ்ருதிவிருத₃த₄ம

அவிருத்3த3ம சேதி। தேந தாக்காபரதிஷ்டா2வசநம, 'ஆர்ஷம் த4ாமோபதே3ஸஞ்ச' இதயாதி3 பரகாரேண வேத3விருத3த4 தாகக விஷயதயா யோஜயம। ந புந வேத3 இதிகாததவ்யதாரூப தாகக விஷயம" என்ற தே3ஸிகன திருககுமாரா திருவாக்கையும இஙகே அநுஸநதி4பபது. அதீ4தஸாக2ாதத2நிர்ணயகம நயாயம. அநதீ4த ஸாக2ார்தத2 நிர்ணயகம ஸமருதயாதி3 என்றிறே நிஷ்காஷம ஸ்ருதியிலும ஸாாவதரிகமாக நயாயஸஞ்சாரம இலலை. அளபஷ்ட ஸதூலமாதரததிலேயிறே நயாய ஸஞ்சாரம. "நயாய நிரபேக்ஷ மாக ஸித்3த4ம" என்ற ரஹஸயதரய ஸார பரிகர விப4ாக3ாதி4 கார வாகயததையும காணலாம ஸ்ருதிகளிறபோலே ஸமருதி களிலும நயாய ஸஞ்சாரம கொணடால உபப3ருமஹ்ய உபப3ரும ஹண பே3த3மே அறறுபபோம. "நயாயஙகளைக கறறுத தெளிநத ஸ்ரீ மைதரேயன ஸ்ரீ பராஸர ப4க3வானைக கிட்டிஞா புராணஸ்ரவணம செய்ய" என்றிறே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணோபகரமம "ப4ாஷ்யகாரா இது கொணடு ஸூதரவாகயஙகளொருஙகவிடுவா" என்று அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனாரும, "செய்ய தமிழமாலைகள நாம தெளிய ஓதித தெளியாத மறைநிலஙகள தெளிகின்றோமே" என்று தே3ஸிகனும அருளிசசெயதிருபபது உறறு நோக்கததக்கது அருளிசசெயலைக கொண்டன்றோ ஸாரீரககார்தத2நிர்ணயம என்று அருளிச்செயயப்பட்டது ஸாரீரகததைககொணடு அருளிசசெயல அாததஙகளை அறுதியிடுவது என்று அருளிசசெய்திலரே ஆகையால உபப3ருமஹணஙகளுககு ஸாரீரக நயாயாபேக்ஷை பொருந்தாது ஆக, வேத3ாநத ஸார பூ4த ரஹஸயதரயாநுகு3ணம ஸாரீரகாதி3நயநம காாயம என்றதாயிறறு

ஆக, "வேத3ாந்த ஸாரீரகாதி3 பரதிபாத்3ய ப4கதிபரபததிகள ப2லம. ப3ரஹமம ஒன்றே உபாயம. பூாவப4ாகே3ாதி3தகாமம பராாத்த2 கைஙகாயரூபம என்று வேத3ாநத ஸாரநிஷ்காஷம" என்றதாயிறறு.

ஸ்ரீமதே ரமயஜாமாதருமுநீந்த்3ராய மஹாத்மநே।
ஸ்ரீரஙக3வாஸிநே பூ4யாத நிதயஸ்ரீா நிதயமஙக3ளம ॥

மாமுனிகள் கண்ட
வேத3ாநத ஸார நிஷ்காஷம நிறைவுறறது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் — முன்னுரை

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அடவகேட,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]

மதத்துறையில் உலவிவரும பொய்மைகளையும், நேர்மையின்மையையும எதிர்த்துப் போராடி உண்மையை நிலைநாட்டுவது ஸுத$_3$ர்சனத்தின கடமையாகிவிட்டது என்பதற்கு இந்நூல் மற்றொரு சான்றாகும். விஶிஷ்டாத$_3$வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களிடையே ஸகலசேதநாசேதநவிஶிஷ்டனான நாராயணன் ஒருவனே பரப$_3$ரஹ்மம் என்னும அடிப்படைக் கொள்கையில் கருத்துவேறுபாடு இல்லாவிடினும, மற்ற பல மதக்கொள்கைகளில சுமார 600 வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே கருத்துவேற்றுமைகள் விளைந்துவிட்டன. சுமார் முந்நூறு வருடங்களுக்குள் இக்கருத்துவேற்றுமைகள் பெரிதாக்கப்பட்டு ஊர்த்$_4$வபுண்ட்$_3$ரத்தில பே$_4$த$_3$மும உண்டாக்கப்பட்டு, வைஷ்ணவ சமூகம இரண்டாகப் பிரிந்துவிட்டது என்பதும், இவ்விருபிரிவுகளில ஒன்று நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளையுலகாசிரியர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, மணவாள மாமுனிகள் ஆகிய பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முக்கியமாகப் பின்பற்றிநிற்பது என்பதும், மற்றொரு பிரிவு ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முக்கியமாகப் பின்பற்றி நிற்பது என்பதும மறுக்கமுடியாத உண்மைகள்.

சமீப காலத்தில இம்மறுக்கமுடியாத உண்மைகளைச் சில பண்டிதோத்தமர்கள் மறுக்கமுற்பட்டுள்ளார்கள். (இதை வெளிப்படையாகக் கூறுவதுகுறித்து அம்மஹனீயர்கள் சிறியேனை அடியேனையும, இந்நூலாசிரியரையும் க்ஷமித்தருளவேண்டும என்று முந்துறமுன்னம் பிரார்த்திக்கின்றேன.) உலகம போற்றும எந்த நூலாசிரியருடைய

கருததையும நிஷ்கர்ஷிககும்போது, அவருடைய எலலா நூலகளிலுமுளள எல்லா ஸ்ரீஸூகதிகளையும நடுநிலைநினறு ஆராயந்து. அநநூலாசிரியா முனனுககுப்பின முரணுகப் பேசுகிறவரல்லா எனபதை ஒப்புகெகொண்டு. அவருடைய கருததை நிஷ்காஷிபபதே நடுநிலையாளர் கடமையாகும. இககடமைக்கு முரணுக. பூரவாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளில் இஙகொனறையும. அஙகொன்றையுமாக எடுதது. 'ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின கருத்து இதுவே எனறோ. 'நமபிளளை முதலானோரின கருத்து இதுவே' எனறோ கூறுவது நடுநிலை தவறிய செயலேயாகும். இததகைய செயல ஒனறைக் காட்டி. உண்மையை நிலைநாட்ட எழுநதது இநநூல என்னும் முறையிலேயே உண்மையை உயிரினும ஓமபும நாம இந்நூலை ஸூதாஙனததில் அச்சிடுகிறோம்.

மாமுனிகள அறுநூறும் ஆண்டு மலராக அமைநத ஸாத₄ாரண ஐப்பசி ஸூதர்ஙனததில் வாக₃ம்ருதவாஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரதாசாரய ஸவாமி "மாமுனிகள கணட வேத₃ாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்" எனனும வியாஸ மொன்று எழுதினர். இநத வியாஸம ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸாப₄ாஷ்யம எனனும அத₃ப்பு₄தமான ஸமஸகருத கிரந்தத்தில உளள சில நிரூபணஙகளை விவரிப்பதாய் அமைநதது. அந்த கிரநதததில "அஸாரம அலபஸாரஞ்ச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத| ப₄ஜேத ஸாரதமம ஶாஸ்தரே ரதநாகர இவாம்ருதம||" [சாஸதிரத்தில, அஸாரம. அலப ஸாரம். ஸாரம. ஸாரதரம ஆகிய பகுதிகளைக கைவிட்டு. கடலில அமுதத்தைப போலே ஸாரதமப பகுதியையே கைககொள்ளவேண்டும] எனனும ஶலோகம விவரிககப பட்டிருநதத். அதைச் சறறு விரிவாகவே விளககுவோம.

நமது சாஸ்திரங்கள் பலதரப்பட்ட மககளைககுறிநது எழுந்தவையாகையாலே, பல படிகளாக அமைநதவை. இவற்றில அஸாரம். அலபஸாரம, ஸாரம். ஸாரதரம, ஸாரதமம என்று பல பிரிவுகள் உண்டு. ஒவ்வொனறிலும பல உட்பிரிவு

களும் உண்டு. உதா$_{3}$ஹரணமாக ஸ்வவிரோதி$_{4}$ நிர ஸனத்தையே வாழ்வின் முக்கிய லட்சியமாகக்கொண்ட அத்யந்த தாமஸ ப்ரக்ருதிகளைக்குறித்து எழுந்த ஆபி$_{4}$சாரிக யாக$_{3}$ம் முதலானவை அத்யந்த அஸார ஶாஸ்த்ரங்களாகும். முற்கூறியவர்களுக்குச் சிறிது மேம்பட்டவர்களாய், தே$_{3}$ஹாத்மாபி$_{4}$மானத்தாலே இம்மை மறுமைச் செல்வங் களையே விரும்புகிறவர்களுக்கு, அவற்றையும், அவற்றுக்கு ஸாத$_{4}$நமாகப் பலவற்றையும் விதி$_{4}$க்கும் சாஸ்திரம் அஸார மான சாஸ்திரமாகும். முற்கூறியவர்களிலும் மேம்பட்ட வர்களாய், தே$_{3}$ஹாத்மாபி$_{4}$மானம் நீங்கினபோதிலும், ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸஹித ஸ்வார்த்த$_{2}$பரதை அடியோடு நீங்காத சிலர்க்கு ஆத்ம ப்ராப்தியையும், அதற்கு ஸாத$_{4}$நங்களையும் விதி$_{4}$க்கிற சாஸ்திரம் அல்பஸாரமான ஶாஸ்திரமாகும். முற்கூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு, ஸ்வார்த்த$_{2}$பரதை பெரும் பாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க$_{3}$ர்ப$_{4}$மான ஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி நீங்காத சிலர்க்கு ஸ்வார்த்த$_{2}$த்தை கலந்த பரமாத்மாநுபவத்தையும், அதற்கு ஸாத$_{4}$நமாக ப$_{4}$க்தியை யும் விதி$_{4}$க்கிற சாஸ்திரம் ஸாரஶாஸ்திரமாகும். முற் கூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் பெரும்பாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு, ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$நுப$_{4}$வ பரீவாஹமான ஸ்வார்த்த$_{2}$ கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத$_{4}$நமாக உபாயத்வபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யோடு செய்யப்படும் ப்ரபத்தி யாகிய ஸ்வக$_{3}$தஸ்வீகாரத்தையும் விதி$_{4}$க்கிற சாஸ்திரம் ஸாரதர ஶாஸ்திரமாகும். முற்கூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்ட வர்களாய் ஸ்வார்த்த$_{2}$பரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடி யோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய், 'நான் பற்றும் பற்று உபாயமன்று, அவன் பற்றும் பற்றே உபாயம்' என்னும் நினைவோடு ஶரணவரணம் செய்கையாலே பரக$_{3}$தஸ்வீகார நிஷ்ட$_{2}$ர்கள் எனப்படும் உத்தமோத்தமர்களான அதி$_{4}$காரி களுக்குப் பரார்த்த$_{2}$ கைங்கர்யத்தையும் அதற்கு ஸாத$_{4}$ந மான ஸித்$_{3}$தோ$_{4}$பாயமான எம்பெருமானையும் காட்டும் சாஸ்திரம் ஸாரதம ஶாஸ்திரமாகும்.

முற்கூறிய ரீதியில "அஸாரம" என்னும் ஶ்லோகத்தை விளக்கிவிட்டு, ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் இந்த ஶ்லோகத திறகுக் கூறியிருககும அாததத்தில கருததுவேறறுமையைத் தெரிவித்துள்ளார் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாமஸாகாரர். ஸ்ரீவசந பூஷணத்திறகும, அதன வ்யாக்யாதாவான மாமுனிகளுக்கும இதுவே கருத்து எனறும் நிரூபித்துள்ளார். இவ் விஷயததையே மாமுனிகள் கண்ட வேதாந்த ஸார நிஷ்காஷம" எனனும கட்டுரையில ஸ்ரீ உ. வே வரதாசாரய ஸ்வாமி விளககினா*.

இதற்குமேல—ஸ்ரீரங்கததில எழுந்தருளியிருப்பவராய், ஜ்ஞாநஶீலவயோவருத்தராய, கோயில உபயவேதாந்த ப்ரசார ஸபையின தலைவராக வைத்து உபயகலையிலு முள்ள விதவானகளாலும கௌரவிககபபடுபவராய், தர்ககரத்னம, ந்யாயவேதாந்தகேஸரி, தேஶிகதாஶந ரத்நாகர என்னும விருதுகளைப் பெறறிருப்பவராய், நமது பெருமதிப்புககுப் பாததிரராய் நமமிடம பரமப்ரீதி உடைய வரான ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி முறகூறிய வரதாசாரய ஸ்வாமியின கட்டுரைககு, "ஸார தம நிஷ்கர்ஷம" என்னும் மறுப்பு நூல எழுதி அதை நம்மிடம அளிதது, "நீா இதில் பக்ஷபாதியாயிராமல, நீதிபதி ஸ்தானததிலிருந்து விமாஶிககவேண்டும" எனறு நியமித்துப பெரிய பொறுபபை அடியேன தலையில சுமத்தியுள்ளார். அடியேனும, 'நாம தெனனாசாரய ஸமபிரதாயஸதன' எனபதை மறந்து இநநூலை நடுநிலை நினறு படித்துப பாாததேன. 'அஸாரம' எனறு தொடங்கும ஶ்லோகத்திறகு தேசிகன அருளிய

---

* இககட்டுரை அடஙகிய ஸுதர்ஶனம இதழ (275) 50 பை. தபால ஸடாமபு அனுபபுகிறவர்களுககுக கிடைக கும, ஸுதர்சனம 275 276 இதழகளடங்கிய மாமுனிகள் 600-ம ஆண்டு மலரிலும் இககட்டுரை உண்டு. மலா விலை ரூ. 1-50.

பொருளே சரியானது என்று நிலைநிறுத்த ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் அதைப் பாராட்டியிருப்பேன். ஸ்ரீதே$_3$ஶிகனுடைய பக்ஷத்தில ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண மீமாம்ஸாகாரர் காட்டிய ஸ்வல்பமான குறை அதன்மேல ஏறாது என்று நிரூபிக்க ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில அதை மனமார வரவேற்றிருப்பேன. ஆனால், ஸ்வாமி இந்த நிரூபணங்களில விஶேஷமாக ஈடுபடாமல, "நம்பிள்ளை முதலாக மாமுனிகள் ஈறாகவுள்ள (தென்னாசார்யர்கள் என வழங்கப்படும்) ஆசார்யர்களும் தே$_3$ஶிகனைப்போலே ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரரூப பரபக்தியையே ஆதரித்தார்கள், ஸ்வார்த$_2$ கைங்கர்யத்தை நிலைநாட்டினார்கள் இத்யாதி$_3$களை எழுதி அவ்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதற்கு நேர் முரணாகப் பரக$_3$தஸ்வீகார நிஷ்டை$_2$யும பரார்த$_2$ கைங்கர்யமுமே மிகச்சிறந்தவை என்று அவ்வாசார்யர்கள் பலலாயிரக்கணக்கான ஸ்ரீஸூக்திகளில் முழங்கியிருப்பதை அடியோடு மறைத்திருக்கிறார். இவ்வாக்கியங்களில ஒன்றிரண்டையாவது எடுத்துக்காட்டி இரண்டுக்கும் ஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்க ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில மெச்சியிருப்பேன். ஆனால் அதைச் செய்யவில்லை. இதை எப்படி நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வது என்பது அடியேனுக்குப் புரியவில்லை. ஸ்வாமி மறைத்திட்ட வாக்யங்களில் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டி எல்லா வாக்யங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்திப் பரக$_3$தஸ்வீகாரநிஷ்டை$_2$யும், பரார்த$_2$ கைங்கர்யமுமே நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் உகந்தது, ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரநிஷ்டை$_2$யும், ஸ்வார்த$_2$ கைங்கர்யமும் அவர்களால பலவிடங்களில வெளிப்படையாக இகழப்பட்டது என்று ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசார்யஸ்வாமி நிஷ்கர்ஷநிகஷத்தில நிலைநாட்டியுள்ளார் அம்முறையில, வேதாந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்தையும், ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தையும் உரைத்துப் பார்க்கும்போது, முந்தியது பொன்னாகவும், பிந்தியது பித்தளையாகவும் இருப்பது என்று வெளிப்படையாகக் காட்டும் நிகஷமாக (உரைகல்லாக) இருப்பது இந

நூல் என்பதே இரண்டு பக்ஷங்களையும் நடுநிலைநின்று சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது அடியேனுக்கு உறுதியாகப்படுகிறது. உபயஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள நடுநிலைநிற்கும் மஹநீயர்கள் அவரவர்கள் பார்த்து முடிவுகட்டிக்கொள்ளலாம்.

பொதுவாக, ஸ்வதர்சனம் ஸம்ப்ரதாயச் சண்டைகளிலே ஈடுபடுவதில்லை. ஏற்கனவே உட்பகை வெளிப்பகைகளாலே நலிவுபட்டுக்கிடக்கும் வைஷ்ணவம் ஸம்ப்ரதாயச் சண்டைகளால் மேலும் நலிவுறுகிறது என்பதே நம் திடமான கருத்து. பூர்வாசார்யர்களை எவராவது தாக்கினாலோ, அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அபப்பொருள் உரைத்தாலோதான் ஸ்வதர்சனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதத்தில் இறங்கும். பல வருடங்களுக்கு முன் சிலர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களைத் தாக்கினபோது ஸ்வதர்சனத்தில் அபயப்ரதராஜ விஜயம் வெளிவந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததொரு கட்டுரையில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவர் தாக்கி எழுதியபோது, நம் ஸ்வதர்சனம் அதை மறுத்து எழுதி அந்த வ்யக்தியின் செயலே கலிசேஷ்டை என்று நிலைநாட்டியது. இந்த விவாதத்திலும் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டு அபப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸ்வதர்சனம் தலையிடுகிறது.

இவ்விவாதம் இரு ஸஹோதரர்களிடையே ஏற்படும் அன்புச் சண்டையாகக் கொள்ளத்தக்கது. "நாம் நல்லவராய் (ஶரணாகதராய்) இருப்பதாலேயே தந்தை (ஸர்வேஶ்வரன்) நம்மை ரக்ஷிக்கிறார். அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நாம் இன்புறுவது நாமடையும் பேறு' என்கிறார் ஒரு ஸஹோதரர். 'அப்படியில்லையப்பா!

நம்மை நல்லவராக (ஶரணாக₃தராக) ஆக்கினதே நம்முடைய தந்தையாயிற்றே. நம்மைப் பெற்ற தந்தையாயிருப்பதாலேயே நம்மை ரக்ஷிக்கிறார் அவர். நாம் நமக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு நம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் காட்டி எதையாவது செய்து தந்தை செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமலிருந்தால் போதுமானது. அவருடைய முகமலர்த்திக்காகவே கைங்கர்யம் செய்வது நம்முடைய பேறு'' என்கிறார் மற்றொரு ஸஹோதரர். இவ்விருவர் பேச்சுக்களிலும் எது சிறந்தது, எது சாஸ்திரங்களுக்கும் ஆழ்வாராசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஒட்டியது என்று நடுநிலையாளர் முடிவுகாண வேணும்.

வைஷ்ணவத்தின் நன்மையைக் கருத்திற்கொண்டு—இந்த விவாதத்தையும் நாம் வளர்த்த விரும்பவில்லை. இதனாலேயே ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியும் நாமுமாகச் சேர்ந்து சில நியமங்களைச் செய்துகொண்டுள்ளோம். அவையாவன.— (1) ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தை ஸுதர்சனத்தில் அச்சிட்டு, அதற்கு வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமியின் பதிலுரையையும் அச்சிடவேண்டியது. அதற்குமேல் எவரும் எதுவும் எழுதக்கூடாது. (2) ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் உப₄யஸம்ப்ரதா₃ய வித்வான்களும் கலந்துகொள்ளும் 'ஸத₃ஸ்' ஒன்றை நடத்தி, ''விவாத₃ாஸ்பத₃மான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் இன்னது, ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகரின் திருவுள்ளம் இன்னது'' என்று நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியது. 'இருபக்ஷங்களில் எது சிறந்தது' என்னும் சோதனையில் இந்த ஸத₃ஸ் ஈடுபடாது. 'இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டா? உண்டாயின் அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒரே பக்ஷமெனில் அதன் ஸ்வரூபம் யாது?' என்னும் விஷயமாகவே நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படும். நிஷ்கர்ஷத்தில் எல்லா வித்வான்களும் கையெழுத்திட்டு, ஸுத₃ர்ஶனத்தில் வெளியிடவேண்டியது.

இவ்வண்ணமாக நியமனங்கள் செய்துகொண்டிருப்பதால் இவ்விவாதத்தில் எழுத்துமூலமாக எவரும் எதுவும் எழுத வேண்டாம் என்று உப₄யஸம்ப்ரதா₃யத்திலுமுள்ள வித்₃வான்களையும் அடியேன் அடிபணிந்து வேண்டு கின்றேன். பலர் பலவிதமாக எழுதினால் லேக₂னபரம்பரை லேக₂னங்களும் அதடியாகக் காமக்ரோத₄ங்களும் வளர்ந்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்துப் பிறர் நகைப்பதற்கு இட மேற்படும். ஸுத₃ர்ஸனம் அதற்கு ஒருபோதும் இட மளிக்காது. ஆகையால் இவ்விஷயமாக, இனி எவர் எது எழுதினாலும் அது உபேக்ஷிக்கப்படும். விவக்ஷிதங்களைத் தெரிவிக்க வித்வான்கள் விரும்பினால் நடக்கப்போகும் வாக்யார்த்த₂ சாஸ்ஸையில் அவர்கள் கலந்துகொள்ளலாம். சாஸ்ஸை நடக்கப்போகும் இடம், தேதி முதலானவை பிறகு அறிவிக்கப்படும் வ்யுத்பன்னரான வித்₃வான்களுக்கே அதில் பேச இடமளிக்கப்படும். (மற்றவர்கள் பார்வையாளர் களாகக் கலந்துகொள்ளலாம்.) இந்தச் சாஸ்ஸையின்மூலம் வீணான ஸம்ப்ரதா₃யச் சண்டைகள் நிற்க வழிபிறக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தாலேயே இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளும் வித்வான்கள்— ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும் வளர்க்கப்பட்ட விஸிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்₃தா₄ந்தத்தைத் தங்கள் உயிரினும் பெரிதாக மதிப்பவர் களென்றும், தங்கள் சுயகெ₃ளரவத்தைக் காட்டிலும் வைஷ்ணவ மதத்தின் கெ₃ளரவம் பெரிது என்று மதிப்ப வர்களென்றும் உலகம் உணரும்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்₃வான்கள் அந்யோந்யவைரமற்றவர்களாகவும் பரஸ்பர ஹிதைஷிகளாக வும் வாழ ஸர்வேஸ்வரன் அருள்புரிவானாக.

இங்ஙனம்,

விஸிஷ்டாத₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ

ஸித்₃தா₄ந்தத்தை உயிரினும் பெரிதாக மதிக்கும்

ஸாதாரண-ஹு ஸ்ரீவைஷ்ணவ தா₃ஸன்,

தையில் மகம் **ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,**

'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஶட2கோபாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோக கு3ரவே நம:

ஸ்ரீமத்3 வரவரமுநயே நம:

★ நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் ★

[நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்]

[அத்4யாத்மதத்வபோ3த4பா4ஸ்கரர், வாக3ம்ருதவர்ஷீ (சொல்லமுதப் பெருங்கொண்டல்), ந்யாயவேதா3ந்த வித்3வான் ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி]

लक्ष्मीनाथप्रप्रथमां यतिशेखरमध्यमाम्।
रम्यजामातृमुन्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम्॥

[திருமகள் கேள்வனை ஆதியிலும், யதிராஜராம் எம்பெருமானாரை நடுவிலும், மணவாள மாமுனிகளை இறுதியிலும் கொண்ட கு3ருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்]

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता।
वेदान्तसारनिष्कर्षः लिखितोऽत्र सतां मुदे॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் சீடனாய், (அவரிடமிருந்து அடையப்பெற்ற) அறிவையுடையவனான வரத3ாசார்யனென்னும் அடியேனால் நல்லோர்களின் உகப்பின் பொருட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶந பத்திரிகையில் 'வேத3ாந்தஸார நிஷ்கர்ஷம்' என்னும் கட்டுரை எழுதப்பட்டது.]

तत्र केचिन्महात्मानः व्यलिखन् प्रतिलेखनम्।
निष्कर्षयोस्तारतम्यं निकषेऽत्र निरूप्यते॥

[சில மஹான்கள் அந்த வேத$_3$ாந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்திற்கு மறுபபாக, "ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம" என்னும் நூலை எழுதினார்கள். இவ்விரு நிஷ்கர்ஷங்களின வாசி (ஒவ்வொன்றும் எத்தனை மாற்று உள்ளது என்பது) 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷம' (நிஷ்கர்ஷங்களின உரைகல) என்னும் இந்நூலில நிரூபிக்கப் படுகிறது.]

यद्यप्ययं वचोभूषामीमांसाभाष्यचर्वितः ।
तथाऽपि सुखबोधाय बालानां लिख्यते पुनः ॥

[இவ்விஷயம ஏறகனவே ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணமீமாம்ஸாப$_4$ாஷ்யத்தில விசாரிதது முடிவுகட்டப்பட்டதாயினும, மந்த$_3$ மதிகளுககும எளிதில விளஙகுவதறகாக இங்கு மறுபடியும எழுதபபடுகிறது.]

भारद्वाजकुलोद्भूतवरदार्येण दर्शितः ।
निकषोऽयं सतां प्रीत्यै जीयादाचन्द्रतारकम् ॥

[ப$_4$ாரத$_3$வாஜகோ$_3$த்ரத்தில உதி$_3$தத வரத$_3$ாசார்யனால நலலோர்களின உகபபின் பொருட்டு இயற்றப்பட்ட இந்த 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷம' என்றும விளங்காநிறபதாக.]

அவதாரிகை

ஸ்ரிய:பதியான பெரியபெருமாளுக்கும் ஆசார்யனான மணவாளமாமுனிகள் அறுநூறாம ஆண்டு மலராக மலர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத$_3$ர்ஶநத்தில் அடியேன 'மாமுனிகள் கண்ட வேத$_3$ாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம'என்ற ஒரு வ்யாஸமெழுதி ஸவரூபம நிறமபெறறேன். அதற்கு மறுபபாக வெளிவந்துள்ளது 'ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம' என்ற நூல. இதனை எழுதியருளிய மஹாவித்$_3$வான் அடியேனையும ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு மறுபபு எழுதியது அடியேனுடைய ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நறறவபபயனே ஆகும். தத$_3$ளம்ப$_3$நத$_4$த்தையே அடியேன ஆசைப்பட்டிருக்குமவனுகையாலே

அன்னாருடைய நிக்₃ரஹத்தோடு அநுக்₃ரஹத்தோடு வாசியற எல்லாமே அடியேனுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யம். அம்மஹானுடைய நிந்தா₃க்திகளையும் பரிஹாஸோக்திகளையும் அடியேனுக்குக் கிடைத்த ஆசீர்வசநங்களாகவே மதித்து அன்னார் திருவடிகளில் த₄ந்யவாத₃ம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அநேக ஸம்வத்ஸரங்களாக அம்மஹானுடைய கடாக்ஷமும் ஆசீர்வசநமும் பெற்றவனடியேன் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

வேதா₃ந்தஸாரநிஷ்கர்ஷம் என்ற வ்யாஸத்தை அடியேன் ஸ்வதந்த்ரமாக எழுதியவனல்லேன். அதற்கு மூலபூ₄தமாயுள்ளது ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாம்ஸா பா₄ஷ்யமாகும். அவ்விடத்திலுள்ள வாக்யங்களை முதற்கண் உதா₃ஹரிக்கிறேன். பிறகு ஸ்ரீஸ்வாமியருளிய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்திற்கு பெரியோர்கள் காட்டிய வழியில் ஸமாதா₄நம் உரைக்கிறேன். நிகஷத்தில் உரைத்துப்பார்த்துக் குற்றம் நீக்கி குணம் கொள்ள வேண்டுகிறேன். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாம்ஸாபா₄ஷ்ய வாக்யங்கள் —

इदं शास्त्रं प्रपत्तिपरिच्छेदवृत्तिपरिच्छेदात्मना परिच्छेदद्वयात्मकम्। पूर्वस्मिन् परिच्छेदे द्वयस्य पूर्ववाक्यार्थो विचार्यते। उत्तरे उत्तरवाक्यार्थः। तत्र, उपोद्घाते प्रथमाधिकरणे, विषय प्रयोजनाद्यभावात् शास्त्रस्य अनारम्भणीयत्वं आशङ्क्य तत्समर्थनं क्रियते। अत्रैवं संशयः—इदं शास्त्रं अनारम्भणीयं उत आरम्भणीयं इति। तदर्थं अस्य विषयादिः न संभवति उत संभवति इति। तदर्थं 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये', 'अमृतस्यैष सेतुः', 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः', 'न्यास इति ब्रह्मा' इत्यादिवाक्यविशेषाणां एतत्सङ्ग्रहरहस्यत्रयस्य च वेदान्तशास्त्र एव अन्तर्भावः उत तद्भिन्नशास्त्रत्वमिति। तदर्थं असारं इत्यादिवचनं तद्भिन्नत्वे प्रमाणं न भवति उत भवति इति। यदा न भवति, तदा उदाहृतवाक्यानां वेदान्तशास्त्रभिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणा–

भावात्, भिन्नशास्त्रत्वासिद्ध्या विषयाद्यभावात्, निर्विषयं शास्त्रं अनारम्भणीयं इति पूर्वपक्षे फलफलिभावः। यदा 'असारं' इत्यादिवचनं उदाहृत वेदान्तवाक्यविशेषाणां वेदान्तशास्त्रात् भिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणं भवति, तदा तेषां शास्त्रान्तरत्वात्, विषयादिसंभवेन, प्रकृतं शास्त्रं आरम्भणीयं इति सिद्धान्ते फलफलिभावः। पूर्वपक्षस्तु, न तावत् इदं शास्त्रं आरम्भणीयं, वेदशास्त्रत्वाभावात्; न चेदं भक्तिशास्त्रं; ब्रह्मसूत्रस्य तथात्वेन कृतकरत्वप्रसङ्गात्। नापि प्रपत्तिशास्त्रं; 'नानाशब्दादिभेदात्' इत्यादिभिः प्रपत्तेरपि चिन्तितत्वेन तस्यैव प्रपत्तिशास्त्रत्वात्। नापि तदुभयातिरिक्तं शास्त्रं–भक्तिप्रपत्तिव्यतिरेकेण अतिरिक्तमोक्षसाधनाभावात् तत्साध्यमोक्षविशेषासिद्धेश्च। ननु "असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्। भजेत् सारतमं शास्त्रे रत्नाकर इवामृतम्॥" इति वैकुण्ठदीक्षितीयोपात्तं वचनमस्तीति चेत्—ततः किं? अत्र, असारशब्देन—वेदबाह्यकुदृष्टिशास्त्रमुच्यते; अल्पसारमित्यनेन—पूर्वभागे ऐहिकफल – तत्साधन – प्रतिपादकांशः उच्यते; सारशब्देन—आमुष्मिकफल–तत्साधन–प्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—आत्मप्राप्ति–तत्साधन–प्रतिपादकांशः; सारतमशब्देन—परमात्मप्राप्ति–तत्साधन–भक्तिप्रपत्ति–प्रतिपादकांशश्च उच्यते॥

अत्रोच्यते (வேத3ாதத2ம) इति। अत्र व्युत्पादनीयास्सर्वेऽप्यर्थाः वेदान्तसारवाक्यसिद्धाः इति, इदं शास्त्रं वेदशास्त्रं इत्यर्थः। वेदान्तसारवाक्यार्थः स्मृतीतिहासपुराणैः निर्णीयत इत्यर्थः। वेदान्तसार इति वक्तव्ये वेदेति सामान्योक्तिः, वेदमात्रस्य एकशास्त्रत्वमङ्गीकृत्य, पूर्वभागावसेय – कर्मस्वरूपस्य परार्थकैङ्कर्यत्वं, उपरिभागवेद्यब्रह्मणः निर्हेतुकोपायत्वं, तत्रोक्तभक्तेः प्राप्यरुचित्वं, तदुक्तप्रपत्तेः स्वरूपयाथात्म्यज्ञानरूपत्वं, तदुभयसाध्य–अनुभवकैङ्कर्ययोः केवलपरार्थत्वं च अस्मिन् शास्त्रे प्रतिपाद्यत इति सूचनार्था। ततश्च, एवमर्थपञ्चक–

याथात्म्य-प्रतिपादनात् सारशास्त्रं, सिद्धोपायफलभूतशरणागति-प्रतिपादनात् षडङ्गप्रपत्तेः उत्तरवृत्तितया फलत्वप्रतिपादनाच्च फलःपत्ति-शास्त्रं इत्युच्यते। ननु एतत्सर्वं तदा शोभते, यदा उदाहृतवाक्यानां तत्संग्रह-रहस्यत्रयस्य च उक्तार्थपरत्वेन भिन्नशास्त्रपरप्रमाणमस्ति, तदेव नास्तीत्युक्तम्—इतिचेन्न, 'असारं' इत्यादेः प्रमाणत्वात्। अत्र तावत् असारशब्दस्य बाह्यकुदृष्टिशास्त्रपरत्वं नोपपद्यते, 'असारं शास्त्रं त्यजेत्' इति हि योजना। तत्र बाह्यकुदृष्टिशास्त्रस्य शास्त्रत्वमेव नास्ति, अलौकिकफल - तत्साधनाधिकाराद्यनुबन्ध - प्रतिपादकं हि शास्त्रम्, शासनात् शास्त्रं इत्युक्तेः। शासनं च विधिः। नहि बाह्यकुदृष्टिशास्त्रेषु साक्षाद्वा, शीक्षादिवत् परम्परया वा, वेदोदितपुरुषार्थसम्बन्धोऽस्ति। किञ्च बाह्यकुदृष्टिशास्त्रस्य शास्त्रत्वं 'वेदात् शास्त्रं परं नास्ति' इत्यादिना निषिद्धम्। अपि च अत्र रत्नाकरस्य दृष्टान्तितत्वात्, दार्ष्टान्तिकेऽपि त्याज्योपादेयविभागविषयकस्य एकावयवित्वं अवगम्यते। न च बाह्यादिशास्त्रस्य शीक्षादिवत् वेदशास्त्रांशत्वम्। अतोऽत्र वेदशास्त्र एव दार्ष्टान्तिकत्वेन विवक्षिते त्याज्योपादेय-विभागः क्रियते—इति वक्तव्यम्। तस्मात् असारशब्दः न बाह्यकुदृष्टिशास्त्रपरः। तस्मात् अत्र, असारशब्देन—ऐहिकामुष्मिक-ऐश्वर्यप्रतिपादकांशः, अल्पसार-शब्देन—आत्मप्राप्तितत्साधनप्रतिपादकांशः, सारशब्देन—परमात्म-प्राप्तितत्प्रापकभक्तिप्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—अनुभवपरीवाहरूप-स्वार्थकैङ्कर्य-तत्साधनात्मसमर्पण-प्रतिपादकांशः, सारतमशब्देन—परार्थकैङ्कर्य-तत्साधनसिद्धोपायप्रतिपादकांशश्च उच्यते। उक्तार्थपरत्वे पदानां स्वारस्यातिशयो द्रष्टव्यः। ननु 'श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं, श्रुतौ च प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः। तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्वन्ति, उपनिषदमृताब्धेः उत्तमं सारमार्याः।" इति वेदान्ताचार्योक्तिः कथमिव संगच्छते? इति चेत्—यथा वीतराग-

व्यतिरिक्तानां षट्कर्मणि अश्रद्धावारणाय ब्रह्मशास्त्रं कर्मशास्त्रशेषभूतं तदन्तर्गतं जैमिनिना वर्णितम्; तथा आत्मयाथात्म्यज्ञानरहितानां साध्योपायशास्त्रे अश्रद्धा माभूदिति सिद्धोपायशास्त्रं अतिरिक्तमपि साधनभक्तिप्रपत्तिशास्त्रे अन्तर्भावितम् इति तात्पर्यात्।

अत्रायं सङ्ग्रहः—

विषयस्सारभागोऽस्य वेदान्तात् पर इष्यते।
परत्वं सारशास्त्रस्य "असार"मिति मानतः॥

तत्रासारपदं नैव बाह्यशास्त्रपरं भवेत्।
अपूर्वार्थ-हिताङ्गादि-बोधकं शास्त्रमीरितम्॥

"शासनात् शास्त्र"मित्युक्तेः नैतत् बाह्यागमादिषु।
"या वेदबाह्या" इत्युक्तेः "वेदात् शास्त्रं" इति स्मृतेः॥

[ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமாகிற இந்த ஶாஸ்த்ரம் பரபத்திபரிச்சே2த3ம், வ்ருத்தி (கைங்கர்ய) பரிச்சே2த3ம் என்று இரு பிரிவுகளை உடையது. முதல் பிரிவிலும், இரண்டாம் பிரிவிலும் முறையே த்3வயத்தின் முன்பின் க2ண்ட3ங்களின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. அதில் உபோத்3கா4தமாகிற முதல் அதி4கரணத்தில், இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம், பயன், ஸம்ப3ந்த4ம், அதி4காரி ஆகியவையில்லாமையால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்று பூர்வபக்ஷம் செய்து, விஷயம், பயன் முதலானவை உண்டாகையால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதே என்று ஸித்3தா4ந்தம் செய்யப்படுகிறது. இதில் ஸம்ஶயமாவது—இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவா அல்லது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா என்பது. இதிலிருந்து தொடர்ந்து, பூர்வபக்ஷம் ஸித்தாந்தம் எனும் இருகூறுபட்டவையாய், பலபடியானவையாய், பின்னது முன்னதற்குக் காரணமாயிருக்குமவையான விசாரங்கள் எழுகின்றன. அவையாவன.—

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன் முதலானவை இல்லை.

(ஏனெனில்)

'முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமடைகிறேன்' 'மோக்ஷத்திற்கு ப₄க₃வானே உபாயம்' 'எவனைப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவன் பரமாத்மா' 'ந்யாஸம் என்று ப₃ரஹ்மமே குறிக்கப்படுகிறது' முதலான ஸித்₃தோ₄பாயத்தைச் சொல்லும் ஶாஸ்த்ரங்களும், அவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யத்ரயமும், வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அடங்கி விடுவதால். (இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கென்று தனியே விஷயம் முதலானவை கிடையாது.)

(ஏனெனில்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணம், ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகாது.

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன் முதலானவை உண்டு.

(ஏனெனில்)

ஸித்₃தோ₄பாயத்தைக் காட்டும் ஶாஸ்த்ரங்களும், அவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யத்ரயமும், (தயிரைக் காட்டிலும் அதன் ஸாரமான வெண்ணெய் வேறுபட்டிருப்பது போலே) வேதாந்தத்தின் ஸாரமாயிருந்துகொண்டு வேதா₃ந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதால் (இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கென்று தனியே விஷயம் முதலானவை உண்டு.)

(ஏனெனில்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணம் ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் (முற்கூறிய முறையில்) வேறுபட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகும்.

இவ்விருகூறுபட்ட விசாரங்களிலிருந்து பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷத்திலும் ஸித்₃தா₄ந்தத்திலும் ப₂லப₂லிப₄ாவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

பூர்வபக்ஷம் (ப₂லப₂லிப₄ாவம்)

"அஸாரம என்று தொடங்கும ஶ்லோகம் ரஹஸ்ய த்ரயம வேதா₃ந்தஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் பி₄ந்நஶாஸ்த்ரம என்பதற்கு ப்ரமாணமாகாது; ஆகையால ரஹஸ்ய த்ரயம பி₄ந்நஶாஸ்த்ரம் ஆகாது. ஆகையால, (இந்த ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஶாஸ்த்ரத்திற்கு) விஷயம முதலானவை இல்லை; ஆகையால. விஷயாதி₃கள் அற்ற இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைத் தொடங்குவது பொருந்தாது.

ஸித்₃த₄ாந்தம் (ப₂லப₂லிப₄ாவம்)

"அஸாரம"என்றுதொடங்கும ஶ்லோகம ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா₃ந்தஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும பி₄ந்நஶாஸ்த்ரம் என்பதற்கு ப்ரமாணமாகும், ஆகையால, ரஹஸ்யத்ரயம, வேதா₃ந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஶாஸ்த்ரமாகும. ஆகையால, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஶாஸ்த்ரத்திற்கு 'விஷயம்' முதலானவை ஸித்₃தி₄க்கும, ஆகையால இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைத் தொடங்குவது பொருந்தும். (இனி, இப்பூர்வபக்ஷமும் ஸித்₃த₄ாந்தமும் விளக்கப்படுகின்றன.)

பூர்வபக்ஷ விளக்கம்

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஶாஸ்த்ரம வேத₃ஶாஸ்த்ரமாகாதாகையால்ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல. (ஏனெனில,) வேதா₃ந்தஶாஸ்த்ரம் ப₄க்தியை விளக்கும் ஶாஸ்த்ரமாகையால, ப₄க்தியை விளக்குவதற்காக இந்த ஶாஸ்த்ரம தேவையில்லை, "நாநா ஶப₃்தா₃தி₃பே₄தா₃த்" முதலான ஸூத்ரங்களில அந்த ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலேயே ப்ரபத்தியும விசாரிக்கப்பட்டுவிட்டதால், ப்ரபத்தியை விளக்குவதற்காகவும இந்த ஶாஸ்த்ரம் தேவையில்லை. ப₄க்திப்ரபத்திகளைக்காட்டிலும வேறுபட்ட மோக்ஷ ஸாத₄நமில்லாமையாலும், அதனால ஸாதி₄க்கத்தக்கதொரு மோக்ஷமில்லாமையாலும இதை ப₄க்திப்ரபத்திகளிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷஸாத₄நத்தை விளக்கும் ஶாஸ்த்ரம்

என்றும் கூற முடியாது. வைகுண்ட₂ தீ₃க்ஷிதீயத்தில எடுக்கப்பட்ட

''அஸாரம அல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம த்யஜேத்।
ப₄ஜேத் ஸாரதமம் ஶாஸதரே ரத்நாகர இவாம்ருதம ॥

[சாஸ்திரத்தில் அஸாரம், அல்பஸாரம் ஸாரம், ஸாரதரம, ஆகிய பகுதிகளைக் கைவிட்டு, கடலில அமுதத்தைபபோலே ஸாரதமப்பகுதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும்.] என்னும ஶலோகம் (வேதா₃நததை ஸாரதரஶாஸ்தரமாகவும், ரஹஸ்யதரயததை ஸாரதமஶாஸ்த்ரமாகவும காட்டுவதாய்) இருககிறதே? எனில, அது வேதா₃நதத்தை ஸாரதர ஶாஸ்த்ரமாகவும் ரஹஸ்யதரயத்தை ஸாரதமஶாஸதரமாக வும் காட்டாது. (அதற்குப் பொருள் பின வருமாறுதான தேறும:—)எஙஙனேயெனனில, இங்கு 'அஸார'ஶப₃த₃த்தால வேத₃த்திறகுப் புறமபான பா₃ஹ்யஶாஸத்ரங்களும், வேத₃த்திற்கு அவபொருள் உரைக்கும் குத₃ருஷ்டி ஶாஸத்ரங்களும சொலலப்படுகினறன. 'அலபஸார ஶப்₃த₃த்தால, வேத₃ததின பூாவபா₄க₃ததில இமமைப் பலன்களையும், அதறகு ஸாத₄நஙகளையும கூறும பகுதி காட்டப்படுகிறது; 'ஸார' ஶப₃த₃த்தால் மறுமைப் பலனகளையும், அதற்கு ஸாத₄நங்களையும் விளககும்பகுதி கூறப்படுகிறது. ஸார தர ஶப₃த₃த்தால, ஆதமபராபதியையும், அதறகு ஸாத₄நத தையும விளக்கும் பகுதி உணர்ததபபடுகிறது; 'ஸாரதம' ஶப்₃த₃த்தால, பரமாத்ம பராபதியையும, அதறகு ஸாத₄ந மான ப₄கதிப்ரபததிகளையும தெரிவிககும் பகுதி சொலலப படுகிறது. ஆக, ரஹஸயத்ரயம பி₄நநஶாஸதரம எனப தறகு இந்த ஶலோகம ப்ரமாணமாகமாட்டாதாகையால முறகூறியபடி இந்த ஶாஸதரததை ஆரமபி₄ப்பது இய லாது எனறு தேறும்.

ஸித்3தா4ந்த விளக்கம்

முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது(வேத3ாந்தத2ம்) என்று தொடங்கும் முதல் அதி4கரணத்தால். இந்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரத்தில் தெரிவிக்கப்படும் எல்லா அர்த்த2ங்களும் வேத3ாந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாக்யங்களிலிருந்து தேறுகின்றவை என்னும் காரணத்தாலே. இந்த ஶாஸ்த்ரம் வேத3ஶாஸ்த்ரமே என்று கருத்து. "வேத3ாந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாக்யங்களின் பொருள் ஸம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது" என்று கருத்து. 'வேத3ாந்த ஸாரார்த்த2ம்" என்று வேத3விஶேஷமான ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கு வாசகமான வேத3ாந்த ஸார ஶப்3த3த்தையிட்டு முதல் ஸூத்ரத்தைத் தொடங்கவேண்டியிருக்க, 'வேத3ார்த்த2ம்" என்று வேதமனைத்துக்கும் வாசகமான வேத3ஶப்3த3த்தையிட்டுத் தொடங்குவானேன்? எனில் வேதமனைத்தையும் ஒரே ஶாஸ்த்ரமாக ஒப்புக்கொண்டு, அதில் பூர்வகாண்ட3த்தில் கூறப்படும் காமஸ்வரூபம் பரமனுக்கேயான கைங்கர்யமாயிருப்பது என்பதையும், உத்தரகாண்ட3மான உபனிஷத்தில் கூறப்படும் ப3ரஹ்மம் (சேதனன் தன்னையடைய) மற்றோர் உபாயத்தை எதிர்பாராத உபாயமாயிருப்பது என்பதையும், அவ்வுபனிஷத்திலேயே கூறப்பட்ட ப4க்தி— ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாயிருப்பது என்பதையும், அவ்வுபனிஷத்திலேயே கூறப்பட்ட ப்ரபத்தி— ஜீவாத்மாவின் (அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் முதலான) இயல்வான ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவாயிருப்பது என்பதையும், இந்த ப4க்தி ப்ரபத்திகளால் ஸாதி4க்கப்படும் அநுப4வ கைங்கர்யங்கள் பரமனுடைய உகப்புக்காகவே ஏற்பட்டவை என்பதையும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் தெரிவிக்கையாலே (வேத3ாந்த ஸார வாக்யார்த்த2த்தை விசாரிப்பதாக இந்த ஶாஸ்த்ரம் அமைந்தபோதிலும்) வேத3ம் முழுவதற்குமே உண்மையான கருத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் இந்த

ஶாஸ்த்ரம் அமைந்திருக்கிறது என்று உணர்த்துவதற்காகவே பொதுவான வேத₃ஶப்₃த₃த்தையிட்டுத் தொடங்கிற்று. ஆகையால், இவ்வண்ணமாக ஆத்த₂பஞ்சகத்தின உண்மையையும் கூறுகையால் ஸாரஶாஸ்த்ரமென்றும். ஸித்₃தே₄பாயமான பரமாத்மாவால் விளக்கப்படுவது ஶரணாக₃தி என்று கூறுகையாலும், ஆறு அங்க₃ங்களுடன கூடிய பரபக்தி உபாயத்திற்குப் பிறகு ஏற்படும கைங்கர்ய ரூபமாயிருப்பது என்று கூறுகையாலும ப₂ல பரபக்தி ஶாஸ்த்ரம என்றும் (இந்த ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஶாஸ்த்ரம) கொண்டாடப்படுகிறது.

இதன்மேல ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகின்றது; அதாவது — ஸித்₃தே₄பாயமான ப₄க₃வானைக் காட்டும முற்கூறிய வேதா₃ந்த வாக்யங்களும, அவற்றுக்கு ஸங்க₃ரஹமான ரஹஸ்யத்ரயமும இந்த ஸித்₃த₄ாந்தத்தில கூறிய அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லுகையாலே வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக காட்டிலும (முறகூறிய முறையில) வேறு ஶாஸ்த்ரமாகின்றன என்பதற்கு ப்ரமாணமிருந்தால், இந்த ஸித்₃த₄ாந்தம் அழகாகத்தான இருக்கிறது; அதற்கு ப்ரமாணமேயில்லையே! என்பது அவ்வாக்ஷேபம்.

இனி, இதற்கு ஸமாத₄ாநம உரைக்கப்படுகிறது — "அஸாரம" என்று தொடங்கும ஶ்லோகமே—ரஹஸ்யத்ரயம (முற்கூறிய வகையில) வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶாஸ்த்ரம என்பதற்கு ப்ரமாணமாகின்றது. (எப்படியெனில.) இந்த ஶ்லோகத்தில அஸார ஶப்₃த₃ம் பூர்வபக்ஷத்திற்கூறியபடி பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களைக் கூறுவதலல, 'அஸாரமான ஶாஸ்த்ரத்தைக் கைவிடவேண்டியது' என்றலலவோ இந்த ஶ்லோகம் கூறுகிறது, பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டிஶாஸத்ரங்களுக்கு ஶாஸத்ரத்வமே கிடையாதாகையால், 'அவற்றைக கைவிட வேண்டியது' எனக

கட்டளையிட ப்ரஸக்தியேயில்லையே; 'உலகிற் காணாத ப$_2$லனையும், அதற்கு ஸாத$_4$நத்தையும், அப்ப$_2$லனைப் பெறுபவனின் அதி$_4$காரத்தையும், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும் (இப்படி அநுப$_3$ந்த$_4$சதுஷ்டயத்தையும்) கூறுவதல்லவோ ஶாஸ்த்ரம் எனத்தக்கது, "ஶாஸநம் செய்கையால் ஶாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது" என்பதல்லவோ ஶாஸ்த்ரஶப்$_3$த$_3$வ்யுத்பத்தி ஶாஸநமாவது விதி$_4$ (கட்டளை). பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு—நேரேயோ, ஶிக்ஷை முதலானவற்றுக்குப் போலே பரம்பரையாகவோ வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்த$_2$ போ$_3$த$_4$கத்வம் இல்லையே. மேலும், "வேத$_3$த்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶாஸ்த்ரம் இல்லை" என்னும் வசநத்தாலும் பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் ஶாஸ்த்ரமாகமாட்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது. மேலும், இங்கு ஶாஸ்த்ரத்திற்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக — கைவிடத்தக்கவையும் கைக்கொள்ளத்தக்கதுமான *சிறந்த வஸ்துக்களான ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமான கடலை எடுக்கையால், தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமான ஶாஸ்த்ரமும், கைவிடத்தக்கவையும், கைக்கொள்ளத்தக்கதுமான புருஷார்த்த$_2$ங்களைக்கூறும் ஒரே அவயவஸமுதா$_3$யமாயிருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் 'ஶிக்ஷை' முதலானவற்றைப்போலே வேத$_3$ஶாஸ்த்ரத்தின் அவயவங்கள் என்று கொள்ளமுடியாதே. (கடலிலுள்ள விஷம் ரத்னமாகமாட்டாததுபோல பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் புருஷார்த்த$_2$ ப்ரதிபாத$_3$கமாகமாட்டாவே!) ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் வேத$_3$ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றே தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமாகக் கொள்ளப்பட்டு, அதில் கைவிடத்

* கடலை ரத்நாகரஶப்$_3$த$_3$த்தால் எடுக்கையால், "கடலிலுள்ள ரத்னங்களில்—(அவரவர் விரும்பும் சிறந்த பொருள்களில்)—அஸாரம் முதலானவற்றைக் கைவிட்டு, ஸாரதமமான அமுதத்தைக் கொள்ளவேண்டும், அதுபோலவே வேத$_3$த்திலும்' என உணர்த்தப்படுகிறது.

தககவையும். கைக்கொள்ளத்தக்கதும் எவை என்று பிரித்துககாட்டபபடுவதாகவே கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் வேத$_3$ஶாஸத்ரத்தில அடங்காத பா$_3$ஹ்ய குத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸதரங்களை இந்த ஶலோகத்தில 'அஸார' ஶப்$_3$த$_3$ம காட்டாது. ஆகையால், இந்த ஶலோகத்தில், அஸார 'ஶப்$_3$த$_3$ததிலுல் இம்மை மறுமைச் செலவங்களையும் அவற்றுக்கு ஸாத$_4$நங்களையும் தெரிவிக்கும வேதப்பகுதியும, அலபஸார ஶப$_3$த$_3$ததிலுல ஆத்மபராபதியை யும. அதற்கு ஸாத$_4$நததையும சொல்லும வேதப்பகுதியும். ஸாரஶப்$_3$த$_3$ததிலுல பரமாதம ப்ராபதியையும. அதறகு ஸாத$_4$நமான ப$_4$கதியையும காட்டும வேதபபகுதியும. ஸாரதரஶப$_3$த$_3$ததிலுல பரமாதமாநுப$_4$வததின போககு வீடாக ஏறபடும ஸவார்தத$_2$ கைஙகாயததையும். அதறகு ஸாத$_4$நமான ஆத்மஸமர்ப்பணததையும விளக்கும வேதப்பகுதியும, ஸாரதமஶப்$_3$த$_3$ததால, பரமனுககேயான அடிமையையும, அதறகு ஸாத$_4$நமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான எமபெருமானையும காட்டும் வேதப்பகுதியும குறிககப் படுகிறது என்றே கொள்ளவேணடும. பூாவபக்ஷத்தில் கூறியபடி பொருள்கொள்வதைககாட்டிலும. இபபடிப் பொருள்கொள்வதிலேயே பத$_3$ஙகளுககு அதி$_4$கமான ஸவாரஸயம் உள்ளது எனபது காணததககது.

இதறகுமேல ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது — "வேத வழிக்கு வேறுபட்டதாய், விஷம போன்றதான பா$_3$ஹ்யகுத$_3$ருஷ்டி ஶாஸதரங்களும, வேதத்திலும, பராக ருதமான இம்மை மறுமைச் செலவங்களையும ஆதம பராபதியையும அடைய ஸாத$_4$நஙகளைககூறும் பகுதியும ஹிதமாகாது. ஆகையால். ஸம்ஸாரமாகிற (ஆதம) விஷ ஶத்தினின்றும ப$_4$யநத நலலோாகள் உபநிஷத்தாகிறஅமுதக கடலினின்றும தோன்றியதாய். அறிவாளிகளாகிற பூ$_4$ஸுரர் களால் ரக்ஷிககபபட்டதாய் வேத$_3$ஸாரதமபபகுதியான அமுததததைத தேடுகிறாாகள்'' என்று வேத$_3$ாந்த தே$_3$ஶிகர்

கூறுவது (முற்கூறிய) ஸித்3தா4ந்தத்திறகுப பொருந்தாதே! எனபது அந்த ஸந்தே3ஹம,

இதறகு ஸமாதா4நம் பினவருமாறு — இவ்வுலகப் பலன்களில அடியோடு ஆசையறற அதி4காரிகளைக காட்டிலும் வேறுபட்ட அதி4காரிகளுககு (யஜநம யாஜநம முதலான) அறுவகைக் காமங்களில் ஊறறமினமை விளைந்து விடககூடாது எனபதறகாக ஜைமிநி மஹாஷியால தம பூர்வமீமாமஸையில ப்3ரஹ்மத்தைககூறும உபனிஷத்துககள் காமஶாஸதரததுககு ஶேஷபூ4தமாய் அதனுள் அடங்கியதாக எபபடி வாணிககபபட்டதோ, அபபடியே, (அசித்தைபபோனற அதயந்தபாரதந்தாயமாகிற) ஆதமாவின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை அறியாதவாகளுக்கு, ஸாத4யோபாயங்களான ப4கதிபரபததிகளை விதி4ககும ஶாஸதரங்களில் ஊறறமினமை ஏறபட்டுவிடககூடாது எனனும திருவுள்ளத்தாலே, வேறுபட்டதான ஸித்3தே4பாய ஶாஸதரம ஸாத4ந ப4கதிப்ரபததி ஶாஸதரங்களில அடங்கியதாக ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகரால கூறப்பட்டது எனறு கொளளவேணடும.

இதைப பினவருமாறு சுருககிக கூறலாம —வேதா3நத ஶாஸதரத்தைக காட்டிலும வேறுபட்டதாய், அதன ஸாரமாயிருபபதான ரஹஸயத்ரயம இநத ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸத்ரத்துககு விஷயமாகக கொளளபபடுகிறது. ஸித்3தே4பாய ஶாஸதரமாகிற வேதா3நதஸாரஶாஸத்ரம். ஸாத்4யோபாய ஶாஸ்தரமான வேதா3ந்த ஶாஸ்தரத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்டது எனபது "அஸாரம்" எனறு தொடங்கும ஶலோகத்திலிருந்து ஸித்3தி4ககிறது. அந்த ஶலோகததில "அஸாரம்" எனனும பத3ம, பா3ஹ்ய குத்3ருஷ்டி ஶாஸ்தரங்களைக குறிககமாட்டாது. உலகிற காணும பயனகளையும், அவறறுககு ஸாத4நங்களையும, அவற்றுககு அங்க3ங்களையும அறிவிப்பதே ஶாஸத்ரமாகும. "ஶாஸநம செய்கையால ஶாஸதரமாகிறது" எனனும்

வ்யுத்பத்தியாலும் இது தேறும். பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களில இந்த லக்ஷணம பொருந்தாது. 'யா வேத₃ பா₃ஹ்யா: ஸ்ம்ருதய' [மநு12-95] என்று தொடங்கும மநுஸ்ம்ருதியாலும் 'வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரம் பரம நாஸ்தி' என்னும ப்ரமாணத்தாலும இவ்வர்த்த₂ம ஸித்₃தி₄க்கிறது]

மேலே காட்டிய ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸாபா₄ஷ்ய பங்க்திகளை அநுஸரித்து, அடியேன 'மாமுனிகள் கண்ட வேதா₃ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம' என்ற வ்யாஸத்தை எழுதினேன. அதற்கு மறுப்பாக ஸ்ரீஸ்வாமி 'ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம' என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். இதற்குத் தக்க விடையை இந்த நிஷ்காஷ நிகஷத்தில யதா₂மதி விண்ணப்பிக்கிறேன

மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளிய அஷ்டதி₃க்₃க₃ஜங்களில் ஒருவரான எறும்பியப்பாவின பரபௌத்ரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்கிற வரவர கு₃ருவரர் அருளிய ரஹஸ்யவிவேகத்தில் வேதா₃ந்ததே₃சிக லோகதே₃சிகாகளுக்குப் பதினெட்டு விஷயங்களில அபி₄ப்ராய பே₄த₃முள்ளது என்பதனை —

उपायः श्रीः, विभ्वी, शरणवचसः साधनमितिः,
न कैवल्यं मुक्तिः, पुनरपि परप्राप्तिकथनम्।
तथाण्डान्तर्भावप्रमितिवचनं केवलगतेः,
प्रपत्तेर्दौर्बल्यं, त्विति कतिचन द्रागकथयन्॥

शक्तानां भक्तियोगः, प्रपदनविषयः शक्तिहीनाधिकारः,
प्रत्येकोपायता न प्रतिनियमवतां कर्मयोगादिकानाम्।
साध्योपायेन सिद्धं भवति, विसदृशं प्राप्यं, अन्येन चान्यत्,
त्यागस्सिद्धानुवादः प्रणवविरहतोऽष्टाक्षरत्वं मनोर्हि॥

सृष्ट्यादौ नैव शक्तिः स्फुटमतिमहतां नित्यमुक्तादिकानां
दोषादृष्टिस्तु वात्सल्यं, अपितु परदुःखोद्धृतीच्छा दयेति॥

नोपायः श्रीः, न विभ्वी, न शरणवचसः साधनत्वे प्रमाणं,
कैवल्यं मुक्तिः, अस्मात् न परमपुरुषप्राप्तिः, ऊर्ध्वं प्रकृत्याः।
प्राबल्यं हि प्रपत्तेः, भजनविधिरसौ बुद्धिदौर्बल्यमूलः,
न्यासः सर्वाधिकारः, तदितरशरणानि अस्वतन्त्राणि नैव॥
साध्योपायेन सिद्धं न भवति, सदृशं प्राप्यं, अन्येन नान्यत्,
त्यागश्चाङ्गं प्रपत्तेः, प्रणवविरहतोष्टाक्षरत्वं मनोर्न।
सृष्ट्यादौ चास्ति शक्तिः प्रभुनियमनतो नित्यमुक्तादिकानां,
दोषेष्विच्छैव वात्सल्यं, अपिच परदुःखासहत्वं दया हि॥

[(1) ஸ்ரீதே$_3$வி உபாயமாகிறாள், (2) ஸ்ரீதே$_3$வி விபு$_4$ஸ்வரூபமுடையவள்; (3) ஶரணவரண வாக்குக்கு உபாயத்வமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளது, (4) கைவல்யம் மோக்ஷமாகாது; (5) கைவல்யத்தை அநுப$_4$வித்தபின் பரமாத்மாவை அநுப$_4$விக்கலாம் என்று கூறப்படுகிறது; (6) கைவல்யம் அண்ட$_3$த்தினுள்ளேயே இருக்கிறது என்று ப்ரமாணங்களால் கூறப்படுகிறது, (7) ப்ரபத்தி து$_3$ர்ப$_3$லமானது. (8) ஶக்தியுள்ளவர்களுக்கு ப$_4$க்தியோக$_3$த்திலேயே அதி$_4$காரம். (9) ஶக்தியற்றவர்களுக்கே ப்ரபத்தியில் அதி$_4$காரம். (10) ப$_4$க்திக்கு அங்க$_3$மாகவேயிருக்கும் கர்மயோக$_3$ம் முதலானவற்றுக்கு ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் கூடாது. (11) ஸாத$_4$யோபாயத்தினால் ஸித்$_3$த$_4$வஸ்து ஸாதி$_4$க்கப்படுகிறது (12) ஸாத்$_4$யஸாத$_4$நங்களுக்கு வேறுபாடு உண்டு. (13) வேறான ஸாத$_4$நத்தாலேயே வேறான ஸாத்$_4$யம் ஸாதிக்கப்படுகிறது. (14) 'பரித்யஜ்ய' என்கிற உபாயாந்தர த்யாக$_3$வசநம் அதி$_4$காரத்தில் ஏற்கனவேயுள்ளதை அநுவாத$_3$மே செய்கிறது. (15) திருமந்திரத்தில் ப்ரணவம் இல்லாமலே எட்டு அக்ஷரமாகிறது (16) மிகப் பெரியவர்களான நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் ஶக்தி கிடையாது (17) தோ$_3$ஷத்தைக் காணாதிருக்கையே வாத்ஸல்யம் (18) பிறர் துன்பத்தைக் களைவதில் விருப்பமே த$_3$யை என்று சில பூர்வபக்ஷிகள் கூறினர்.

(1) ஸ்ரீதே3வி உபாயமாகமாட்டாள் (2) அவளுக்கு (ஸ்வாபா4விக) ஸவரூபவிபு4த்வம் இல்லை. (3) ஶரணவரண வாகருககு உபாயதவமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணமிலலை (4) கைவலயம் மோக்ஷமே (5) அதை அடைநதவனுககுப் பரமாத்மாநுப4வம் கிடையாது. (6) அது பரகருதிக்கு மேலேயே உள்ளது. (7) ப்ரபத்தி பரப3லமானது. (8) விஶேஷமான ஸவரூபஜ்ஞாநமிலலாதவாகளுககே ப4கதி விதி4ககபபடுகிறது. (9) ஶகதியற்றவாகளோடு ஶகதியுளளவர்களோடு வாசியற ஶரணாக3தியில அனைவாககும் அதி4காரமுணடு. (10) காமயோக3ம முதலானவை ஸவதநதரோபாயமாக ஆவதும உணடு. (11) ஸாத4யோபாயததிலுல ஸித்3த4வஸ்து ஸாதி4க்கப்படுகிறது எனபது சரியலல. (12) ஸாத4யஸாத4நங்களுககு வேறுபாடு இலலை. (13) வேருன ஸாத4நததால வேருன ஸாத்4யம் ஸாதி4ககபபடுவதிலலை. (14) பரிதயஜய' எனகிறவிடத்தில உபாயாந்தரத்யாக3ம ப்ரபததிக்கு விதி4ககப்படும் அங்க3மாகும். (15) திருமந்திரததில ப்ரணவமிலலாமல அஷடாக்ஷரத்வம் ஸித3தி4ககாது. (16) நித்யமுகதாகளுககு ஸாவேஶவரனின நியமனத்தால் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில ஶகதி உண்டு. (17) (அடியார்களின்) குற்றங்களையும (கு3ணம்போலே) விருமபுவதே வாத்ஸலயம். (18) பிறர் துனபம் காணப பொறுதிருககையே த3யையாகும் — என்று இவ்விஷயங்களில ஸித3த4ாந்தமாகும்.] என்று அறிவித்துள்ளார்.

மேலும் சில பெரியோாகளின வாக்கியங்களையும் உதா3ஹரிககிறேன்.

वेदान्तार्यजगद्गुर्वोः पक्षयोः लोकविश्रुताः।
वक्ष्यमाणविभेदाः स्युः कथ्यन्ते ते क्रमादिह॥
सहेतुका कृपा विष्णोः लोकेशस्य रमापतेः।
सूक्तेः शठारिमुख्यानां निर्हेतुककृपा मता॥

मुक्तौ फलस्य चाभेदः श्रुतिसूत्रसमन्वयात् ।
उपायतारतम्येन फलभेदोऽधिकारतः ॥
स्वरूपतो विभुत्वं स्यात् लक्ष्म्याः पत्युः यथा तथा ।
अणुत्वं जीववत् तस्याः शक्त्या सर्वत्र च स्थितिः ॥
भक्त्यङ्गमेव जानीयात् ज्ञानकर्मद्वयं सदा ।
स्वतन्त्रहेतुतापि स्यात् ज्ञाने कर्मणि च क्वचित् ॥
पद्मजा मुक्त्युपायत्वे स्थिता प्रोक्ता मनीषिभिः ।
न मुक्तिहेतुता तस्याः घटकत्वं तु सर्वदा ॥
वात्सल्यमाश्रितेषु स्यात् दोषादर्शनमीरितम् ।
आश्रितस्यापराधेषु भोग्यताबुद्धिरिष्यते ॥
दुःखान्यथ निराकर्तुं इच्छा कारुण्यमिष्यते ।
व्यसनेषु परेषां हि दुःखित्वं तत् स्मृतीरितम् ॥
प्रपत्तिश्च मुमुक्षूणां भक्तिवन्मोक्षसाधनम् ।
निरपेक्षोपायबाधात् साऽधिकारिविशेषणम् ॥
अज्ञानाशक्तियुक्तानां प्रपत्तौ अधिकारिता ।
स्वरूपयाथात्म्यविदः सर्वेऽप्यत्राधिकारिणः ॥
त्यागस्य अशक्तिजन्यस्य गीतोक्तिरनुवादनम् ।
सर्वधर्मपरित्यागः प्रपत्त्यङ्गं विधीयते ॥
भगवत्प्रीतिजनकं कर्माऽऽज्ञामूलकं च तत् ।
कैङ्कर्यमेतत् श्रीभर्तुः आनृशंस्यादिमूलकम् ॥
अनुरूपं स्वकर्तणां साधनान्तरमिष्यते ।
पारतन्त्र्यस्वरूपाणां विरुद्धं साधनान्तरम् ॥
आनुकूल्यादिकं शास्त्रे प्रपत्त्यङ्गं निगद्यते ।
अवघातेन यः स्वेदः तद्वत् संभावितात्मकम् ॥
प्रपत्तिः नियमेन स्यात् प्रसादजननी हरेः ।

प्रपत्तौ भरतस्यासौ न हेतुः व्यभिचारतः ॥
पातकेषु प्रपन्नस्य पुनःप्रपदनं भवेत् ।
स्मरणं पूर्ववृत्तायाः प्रपत्तेर्निष्कृतिर्मता ॥
निकृष्टवर्णं वाङ्मात्रात् प्रपन्नं पूजयेत् द्विजः ।
कुलदैवतवत् सोऽपि पूजनीयः सदा द्विजैः ॥
अणौ जीवे विभोर्व्याप्तिः बहिः स्थित्वा प्रशासनम् ।
व्यक्तौ जातेर्यथा व्याप्तिः अणौ व्याप्तिस्तथा मता ॥
कैवल्यं भङ्गुरं प्रोक्तं वेदान्ताचार्यदेशिकैः ।
लोकाचार्यैस्तदेवोक्तं नित्यं स्मृतिषु दर्शनात् ॥

[வேதா₃ந்தாசாரியர் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஆகியவர்களின் பக்ஷங்களில் உலகறிந்த கீழ்க்கண்ட வேற்றுமைகள் உள்ளன. அவை வரிசையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. (ஒவ்வொரு எண்ணிக்கையிலும் முதலில் மெலலிய எழுத்துக்களில் வேதாந்த தேசிகர் பக்ஷமும், பிறகு தடித்த எழுத்துக்களில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பக்ஷமும் கொடுக்கப் படுகிறது.) (1) ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனின் க்ருபை ஒரு ஹேதுவினால் உண்டாவது. நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களின் ஶ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து, ப₄க₃வத்க்ருபை ஓர் ஹேதுவில்லாமல் உண்டாகிறது என விளங்குகிறது. (2) ஶ்ருதி ஸூத்ரங்களையொட்டி முக்தியில (ப₄க்தி ப்ரபத்தி ஸித்₃தோ₄பாய நிஷ்டா₂களிடையே) ப₂லபே₄த₃ம் கிடையாது. உபாயங்களில் ஏற்றத்தாழ்விருக்கையால், அதி₄காரிகளுக்குத் தக்கபடி ப₂ல பே₄த₃ம் உண்டு. (3) ஶ்ரிய:பதிக்கு எப்படி ஸ்வரூபவிபு₄த்வமுண்டோ அப்படியே ஶ்ரீதே₃விக்கும் உண்டு. மற்ற ஜீவரைப்போலே அணுத்வமே ஶ்ரீதே₃விக்கு இயல்வானது. அக₄டிதக₄டநாஶக்தியாலே அவள் எங்குமிருக்கவும் செய்கிறாள். (4) கர்மஜ்ஞாந யோக₃ங்கள் எப்போதும் ப₄க்திக்கு அங்க₃மாகவேயிருக்கின்றன, சில சமயங்களில கர்மயோக₃மும், ஜ்ஞாநயோக₃

மும் மோக்ஷத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணமாகவும் ஆவதுண்டு. (5) தாமரையாள் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாயிருக்கும் பெருமையையுடையவள் என்று பெரியோர்களால் கூறப் படுகிறது. ஸ்ரீதே$_3$விக்கு எப்போதும் மோக்ஷோபாயத்வம் கிடையாது, எப்போதுமுள்ளது புருஷகாரத்வமே. (6) அடி யார்களிடத்துக் குற்றங்களைக் காணுமலிருக்கையே வாத் ஸல்யமாகும்; அடியார்களின் குற்றங்களை கு$_3$ணமாகக் கொள்ளுகை வாத்ஸல்யமாகும். (7) பிறர் துன்பங்களைக் களைவதில் விருப்பமே காருண்யமாகும். பிறர் துன்பங் களைக் கண்டு துன்புறுவதே காருண்யமென ப்ரமாணம் கூறு கிறது. (8) முமுக்ஷுக்களுக்கு ப$_4$க்தியைப்போலே ப்ரபத்தி யும் மோக்ஷஸாத$_4$நம்; ஈஸ்வரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத் தன்மைக்கு ஒட்டாதாகையால், ப்ரபத்தி அதி$_4$காரி விஸேஷணமே. (9) அஜ்ஞாநமும், அஸக்தியுமுடையவர்களே ப்ரபத்திக்கு அதி$_4$காரிகள். ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உண்மை யறிவுடைய அனைவருமே அதற்கு அதி$_4$காரிகள். (10) அஸக்தியினுல் ஏற்கனவேயுள்ள உபாயாந்தர த்யாக$_3$த் தையே கீ$_3$தையில் 'பரித்யஜ்ய' என்று அநுவாத$_3$ம் செய்கிறது, உபாயாந்தரங்களைக் கைவிடுவதை ப்ரபத்திக்கு அவஸ்யமான அங்க$_3$மாகவே கீ$_3$தை விதி$_4$க்கிறது. (11) ப$_4$க$_3$வானுக்கு உகப்பை உண்டாக்கும் கர்மம் அவனுடைய ஆஜ்ஞையையே காரணமாகக்கொண்டது. ஸ்ரிய:பதிக்குக் கைங்கர்யமாயிருக்கும் இது (உயிர்களிடத்து) இரக்கம் முத லான பல காரணங்களால் உண்டாவது. (12) ஸாத$_4$நாந்தரங் கள் அவைகளில் அதி$_4$காரம் உள்ளவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமேயாகும். அத்யந்தபாரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர் களுக்கு ஸாத$_4$நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மேயாகும். (13) ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலானவை ஸரணாக$_3$திக்கு அங்க$_3$ங்களாக ஸாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படுகின்றன. நெல் குத்தி ஞல வியர்வை ஏற்படுவதுபோலே ஸரணாக$_3$தனுக்கு இயல் வாகவே ஏற்படும் தன்மைகள் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முத லானவை (14) ப்ரபத்தியானது எப்போதுமே ஹரிக்கு

உகப்பை விளைத்துப் பலனை விளைப்பது. ப₄கவத்ப்ராப்தி விஷயததில் இநத நியமம் இலலை ப₄க₃வதி₃சசை₂யே ஹேது என்பதை ப₄ரதப்ரபத்தியிலே காணலாம. (15) ப்ரபந்ந னுக்கு அகருத்யகரணகருத்யாகரணரூப பாபஸமப₃நத₄மும் உபாயாந்தரஸமப₃நத₄மும் உண்டானால அவன் மறுபடியும் ஶரணாக₃தி அநுஷடி₂கக வேணடும. அநத ஸநதாப்ப₄ஙகளில் முன பரபததியை நினைவிறகொளவதே பராயஶசிததமாகும். (17) தாழ்ந்த வாணததில உதிதக ப்ரபநநனை உயாநத வர்ணததிலுதித்தவன் வாகக்ினால மாத்திரமே செ₃ளரவிகக லாம். அவனும குலதைதவதமபோலே எலலா பரபநநர்க ளாலும் பூஜிக்கததககவனே. (17) அணுவான ஜீவனிடத் தில விபு₄வான ஈஶவரன் வியாபிநதிருபபசாவது வெளியில வியாபிதது நியமிபபதேயாகும். ஒவ்வொரு வயக்தியிலும ஜாதி பரிஸமாபய வ்யாபிததிருப்பதுபோலவே. ஒவவோ ரணுவிலும ஈஶவரன உள நுழைந்து பரிஸமாபய வ்யாபித் திருககிறான். (18) ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகராலே கைவலயம் அநிதயம் என்று கூறபபடுகிறது பரமாணஙகளையொட்டி பிள்ளையுலகாசிரியரால அது நிதயமாகக்கொளளபபடுகிறது.] எனறும.

भेदः स्वामिकृपाफलान्यगतिषु श्रीव्याप्त्युपायत्वयोः
तद्वात्सल्यदया-निरुक्तिवचसोः न्यासे च तत्कर्तरि।
धर्मत्यागविरोधयोः स्वविहिते न्यासाङ्गहेतुत्वयोः
प्रायश्चित्तविधौ तदीयभजनेऽणुव्याप्ति-कैवल्ययोः ॥

[இரு ஸமபரதா₃யஙகளுககும பினவரும விஷயங்களில பே₄த₃ம உள்ளது —(1) ஈஶவரகருபை (நிர்ஹேதுகமா ஸஹேதுகமாஎனபதுபறறி) (2)ப₂லமான மோக்ஷம(பே₄த₃ம உணடா இலலையா எனபதுபறறி) (3) மறற உபாயஙகள் (உபாயத்வம இலலையா உண்டா எனபதுபறறி) (4) லக்ஷ்மீவயாபதி (இயலபானதலலவா இயலபானதா எனபதுபறறி) (5) பிராட்டிககு உபாயதவம (இலலையா

உண்டா என்பதுபற்றி) (6) ஈச்வரவாத்ஸல்யம (தோ₃ஷங்களை கு₃ணமாகககொளவதா காணுமலிருப்பதா என்பது பற்றி) (7) ஈச்வர கருணை (பிறா துனபம கணடு துனபுறுகையா, பிறர் துன்பததை நீககுவதில விருபபமா என்பது பற்றி) (8) ச்ரணாக₃தி (அதி₄காரிவிசேஷணமா உபாயமா எனபதுபற்றி) (9) ச்ரணாக₃திககு அதி₄காரிகள் (அனைவருமா, ஆசகதர்கள் மாததிரமா எனபதுபற்றி) (10) உபாயாந்தரதயாக₃ம் (விதி₄யா, அநுவாத₃மா எனபது பற்றி) (11) உபாயாந்தராநுஷ்ட₂ானம ஸவரூபவிருத்₃த₄மா அல்லவா எனபதுபற்றி (12) விஹிதகர்மம (ஆந்ருசம்ஸயாதி₃களையும காரணமாகக் கொண்டதா, ஆஜ்ஞையை மாததிரம காரணமாகக் கொண்டதா என்பதுபற்றி) (13) ச்ரணாக₃தியும, (14) அதன அங்க₃ங்களும் ப₄க₃வத்பரஸாத₃த்தினுல விளைகிறவையாகையால் அதறகு ஹேதுவலலவா. பரஸாத₃ததை விளைப்பவையாய், அதறகு ஹேதுவா எனபதுபற்றி (15) பரபந்நனுககுப் பாபஸம்ப₃ந்த₄ம் உண்டானுல ப்ராயச்சித்தம பூாவபரபததிஸ்மரணமா மறுபடியும் ச்ரணமடைவதா என்பதுபற்றி (16) தாழ்நத வாணததிலுதிதத பா₄க₃வதனும குலதை₃வமபோல் பூஜிககத்தககவனு, வாககிலுல் மாததிரம பூஜிககததககவனு என்பதுபற்றி (17) அணுவான பொருளிலும் ஸர்வேச்வரன் உள்நுழைந்து பரிஸமாப்ய வியாபித்திருககிறுனு, வெளியில மாத்திரம வியாபிததிருககிறுனு என்பதுபற்றி. (18) கைவலயம நித்யமான மோக்ஷமா, அநித்யமான போ₄க₃மா? என்பதுபற்றி.] என்றும் இவை பெரியோர் பணித்தனவை.

வஸ்துஸதி₂தி இப்படியிருகக-சிலர் தே₃சிகவாக்யங்களில சிலவறறை உதா₃ஹரிதது 'தே₃சிகன லோகதே₃சிகஸம்பரதா₃யஸத₂ர்' என்பதும், மற்றும சிலா லோகதே₃சிகவாக்யங்களில சிலவறறை உதா₃ஹரிதது 'லோகதே₃சிகன் தே₃சிகஸம்ப்ரதா₃யஸத₂ர்' எனபதும் தற்காலம ஒரு பரிபாடியாகி

விட்டது. இதற்கு லோகப்ரதாரணம் ப்ரயோஜநமா. லோகதே₃சிக வேதா₃ந்த தே₃சிகர்கள் ஸவஸவ வசநவிபரீத ப₄ாஷிகள் என்று ஸ்தா₂பிப்பது ப்ரயோஜநமா. இருகலை யாருக்கும் ஸாமரஸ்யஸம்பாத₃நம் ப்ரயோஜநமா அறி கிலேன். ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ கர்த்தாவான நம ஸ்வாமி தம்முடைய நூலில நம்பிள்ளை, லோகதே₃சிகன், மாமுனிகள் இவர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளை உதா₃ஹரித்து இவர்கள் திரு வுள்ளமும் தே₃சிகன திருவுள்ளமும ஒன்றே என்று எழுதுகிறார். "லோகதே₃சிக வேதா₃ந்ததே₃சிக வாக்யங்கள் ஏகார்த்தங்கள் அவிருத்₃த₄ார்த்தங்கள் என்று நம ஸவாமி திருவுள்ளம பற்றுவது உண்மையானால். நம்பிள்ளை, உல காரியன், மாமுனிகள் இவர்களுடைய ஸகல தி₃வ்யஸூக்தி களையும் எடுத்துக் காட்டி தே₃சிகன திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துமாறு நிரூபிக்கவேண்டும். தங்களுக்கு ஸாத₄கம் போலே ஆபாத ப்ரதீதமான சில வாக்யங்களை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டுவது உசிதமன்று. சிலர் தே₃சிகன வாக்யங் கள் சிலவற்றை உதா₃ஹரித்துத் தங்கள பக்ஷத்திற்கு ஸாத₄கமாக எழுதுகிறார்கள் என்று கொண்டு நம ஸ்வாமி யும் தந்மார்க₃ாவலம்ப₃நம் பண்ணுவது உசிதமன்று என்று எண்ணுகிறேன். நம்பிள்ளை, உலகாரியன், மாமுனிகள் இவர்கள் வாக்யங்களில அநேகங்களை அடியேன் உதா₃ஹரிக்கிறேன். இவையெல்லாம் தே₃சிகஸம்ப்ரதா₃யாநுகு₃ணங்கள் என—நடக்கப்போகும் வாக்யார்த்த₂ஸத₃ஸ்ஸில நிரூபிக்கு மாறு ஸ்ரீஸ்வாமியை ஸவிநயம் ப்ரார்த்த₂யே.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்யாதி₃ தி₃வ்யஸூக்திகள் பின்வருமாறு—

நம்பிள்ளை ஈடு.

1-1-1 (அருளினன்) நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிறக்கண்டவித்தனை. இத்தலை அர்த்தி₂க்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக் கொண்டு நிறக்கண்டவித்தனை. 'धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्'

என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டவித்தனை.

1-7-7 (யானிதயாதி$_3$) "இசைவு" என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ "விடுகையும்" என்னாலே வந்ததாவது. 'ஆழ்வீர்! நாம உம்முடையபாடே இருப்போம்' என்றால 'ஒட்டேன்' என்பரே. ஆகில 'இங்கு இருக்கக்கடவோம' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. 'நான இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயே இருக்க வேணும்' என்றிலேன.

6-10-10 (அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர் மேல மங்கையுறை மார்பா) நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும இவ்வுபாயம—ஆகாரபே$_4$த$_3$த்தாலே. 'நிரபேக்ஷ மாகிறபடி எங்ஙனே என்னில -ருசியைப பிறப்பிக்கையும், பிறந்த ருசியை வளர்க்கையும், விரோதி$_4$களைப போக்குகை யும், ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்தேறக கொண்டுபோகையும, ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக கொள்ளுகையும ஆகிற இவ்வோவிடங்களில நிரபேக்ஷமாகத் தானே செய்யும. ஸஹகாரிவேண்டா. இவ்வுபாயம ஆருக்கு என்றால, 'அதி$_4$காரிக்கு'என்கையாலே, அதி$_4$காரி ஸாபேக்ஷம்; அதி$_4$காரி ஸாபேக்ஷமானவோபாதி, புருஷகாரஸாபேக்ஷம; எங்ஙனே என்னில —இவ்வதி$_4$காரி—பூர்வாபராத$_4$த்தையும பார்த்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸார்வஜ்ஞாதிகளையும் பார்த்துப் பிற்காலிக்க, 'அஞ்சாதே' என்று புருஷகாரமானவள் சொல்ல வேண்டுகையாலே. (இறையுமகலகில்லேன) ஸம்ஶ்லேஷாங்க$_3$மான விஶ்லேஷமும பொறுக்கமாட்டேன. அவன் உபாயமாமிடத்தில அங்க$_3$த்தை ஸஹியாத சுணை உடைமைபோலே, ஸம்ஶ்லேஷாங்க$_3$மான விஶ்லேஷமும் பொறுத மார்த்த$_3$வம.

8-7-8 (வெறிதே அருள் செய்வா) நிர்ஹேதுகமாக கருபை பண்ணுவர். ஆருக்கென்னில (செய்வார்கட்கு)

“यमेवैषः वृणुते ’ என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. ‘தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கு’என்னில. ‘வெறிதே’ எனனக் கூடாதிறே. ‘ஆனாலும் ஒரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுகைக்கு? என்னில; உகப்பாயிற்று ஹேது. ‘प्रियतम एव हि वरणीयो भवति’ எனனககடவதிறே, ருசியுணடாலும் இவன சேதனனான வாசிகைக் சைதந்யப்ரயுகதமான ஸ்வ $பா_4$வமாகக கொள்ளுமித்தனையல்லது. பேறறுககு ஸாத$_4$ந மாகச் சொலலவொணணாதிறே

8-7-9 மதி—அநுமதி என்றாகி, ‘அநுமதிமாதரத் தாலே’ எனபர் பட்டர். அதாவது அவன புகுருகிறவிடத் தில விலக்கிறறிலன என்கை.

8-8-3 (எனனுணர்வினுள்ளே இருத்தினேன்) அவனை எனனுடைய ஜ்ஞாநததுககு விஷயமாககினேன். ‘வைத் தேன மதியால’ என றதுதானிறே. இச்சி$_2$ததேன் எனகை. இச்சை$_2$தான ஸ்வாதீ$_4$நமோ எனனில் (அதுவும் அவனதின னருளே) அந்த இச்சை$_2$தான பிறந்தது அவன் ப்ரஸாத$_3$த் தாலே. நின்ற நினற அளவுகள்தோறும் இவ்வளவும அவனாலே பிறநதது எனனும்படியாயிற்று இருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்த$_3$ம்.

10-8-9. (இன்று இத்யாதி$_3$) ‘இழந்தநாள் இழநததும் அவனாலே. பெறற இனறு பெற்றதும் அவனாலே’ என றிருககிறார். பரதந்தரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றோ வர நிற்கவற்றோ? (ஒனறெனககருள் செய்ய) முனபு கைவிட்ட தற்கு ஹேது சொலலவுமாம. இன்று எனனை விஷயீகரித் ததுக்கு ஹேது சொலலவுமாம (உணாத்தலுற்றேனே) இதுககொரு மறுமாற்றம அருளிச்செய்ய வேணுமெனறு திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம செயயவேண்டி யிராநின்றேன. ‘இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?’ எனறான். ‘அடியேன அறியேன, ஸர்வஜ்ஞ

ரான தேவர் அருளிசசெய்யவேணும்' என்ருர். 'ஆனல நாம் உமமுடைய நெஞசிலே புககிருககிறவிடததில் ஸமவதி₃த திருநதீா, அததாலே காணும' எனருன. 'ஓம அது தான உண்டோ? யானுடைடி எனனுள் இருததுவம எனறிலன' எனருர். 'அது இலலையாகிலும புகுந்தபினபு நம்மை ஆத₃ரிததீரே' எனருன. 'மருவித்தொழும மனமே தந்தாய்— எனறு அதுவும் தேவர் செய்தவித்தனே எனருர். 'ஓங் காணும! அதிலலையாகிலும நமமோடொகக விஷயாநதரங் களையும விருமபாதே இருந்தீரே'எனருன. 'என்னைத் தீமனம கெடுததாய்'எனறு அதுவும தேவரேயனறே'எனருர் 'இவை ஒனறுமிலலையாகிலும நாம தந்த மதிநலததை வளர்த்துக கொடு போநதீரே எனருன. காதல கடல்புரைய விளைவிதத காரமர் மேனி — எனறு அதுவும் தேவரீரே அன்றே' என்ருர். இபபடி இவர் முடியத தொடர்ந்தவாறே பெருங் கடல மண்டினுரைபபோலே போககற்ருன்.

'இதுக்கு ஈஶவரன் சொனன உத்தரமென்?. என்று ஜீயா பட்டரைக கேடக. 'இவர்தலையிலே ஒரு பழியை எறட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம சொலலுவதென' எனறு லஜஜாவிஷ்டனுய். காலாலே தரையைக கீறி நிறகுமித்தனே போககி வேறுஉததரமுண்டோ?' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது—முனபு ருசியிலலாமையாலே எனனமாட்டான. 'இபபோது ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் பண்ணுகையாலே' என்ன மாட்டான். ஆனல, பினனை ஈச்வரனுககு வைஷமய நைர்க₄ருணயாதி₃கள் வருதல, ஸாவமுகதிபரஸங்க₃ம் வருதல செய்யாதோ? என்னில, அது செயயாது அடியிலே அத்₃வேஷமும் இச்சை₂யும் பிறககைககுத தான் கருஷி பண்ணி அது பகவமாமளவும் பாாததிருககிறவனுகையாலே. அவன கேட்டதறகு ஒரு மறுமாறறம் சொலலக் காணுமை யாலே 'அறிந்தோம். இதுககு ஹேது இஙஙனேயாக வேணும்' எனறு பார்ததார். 'தனனுடைய ஸபர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகை தவிர்நது விலககாத ஸமயம் பார்த்திருநதா

ஞுதல், தன்னையொழிந்தவற்றில ஸாத₄நபு₃த்₃தி₄ தவிருமள வும் பார்த்திருந்தாஞுதலாக அடுககும்' எனறு பார்த்தார். ஆஞுல இது தனனை அவன் உததரமாக அருளிச்செய்யா தொழிவானென? என்னில; சைதந்ய பரயுக்தமாய் வருகிற அத்₃வேஷத்தை ஸாத₄நமெனனமாட்டானே, உபாயபா₄வம் தன தலையிலே ஆயிறறே, நெடுநாள் இவாதலையிலே பழியிட்டிருந்த நாம் எதனைச் சொலவது? எனறு பேசாதே இருந்தான. சைதந்யபரயுகதமான ருசிதான் ஸவரூபாதி ரேகியன்றிறே உமமுடைய ப்ராபயம பெறறீராகில அதுவே அமையாதோ? எனன, அதுவே அமையுமெனகிறுர். தேங்காயககு இளநீர் புக்கவழி ஆராய்நது அனறிறே விடாய்ததவன் இளநீா குடிபபது.

10-8-10 'அவன தானே செய்தான்' என்னுமன்று அவனுககு வைஷமயமும, நைாக்₄ருண்யமும, ஸர்வமுகதியும பரஸஙகி₃யாதோ? என்னில்; இத்தலையில ருசியை அபேக்ஷிததுச் செய்கையாலே, அவனுககு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவெனறு ஈஶவரனுககு உததரமாஞுலோ வெனனில, அது உபாயமாகமாட்டாது. ப₂லவ்யாபதமான திறே உபாயமாவது. இநத ருசி அதி₄காரிஸ்வரூபமாகை யாலே தத₃விஶேஷணமாயித்தனை. உபாயம ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும இநத ருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவாக்கு 'இலலை எனனலாம். ஸர்வமுகதி ப்ரஸங்க₃ பரிஹாரார்தத₂மாக அவனுககு உண்டு' என்னவுமாம.

முமுக்ஷுப்படி

(மு. 223) ஜீயா வ்யாக்₂யாந அவதாரிகை தொடஙகி.

'ஸவீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் காரயகரமாகாமை யாலே பேற்றுககு இது அவஶ்யம் வேணடியிருக்க, இதில் உபாயத்வததைக கழிககிறபடிதான எஙஙனே?' எனன, அருளிச்செய்கிறுர் 'ஸ்வீகாரநதானும் அவஞலே வந்தது' எனறு.

மூ,223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வயா.—அதாவது-ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருததியும் இஷடப்ராப்தியும பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாறபோலே தத்பூர்வப₄ாவியான ஸ்வீகாரந் தானும் அவனாலே உண்டானது—எனகை இததால், ஸ்வீகாரத்துககு உபாயகார்யதவமொழிய உபாயதவம் இலலை எனறதாயிறறு.

'அவனாலே வருகையாவது என?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'ஸருஷ்டி' எனறு தொடஙகி.

மூ 224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃முக₂த்தாலே பண்ணின க்ருஷிப₂லம

வ்யா.— அதாவது—கரணகளேப₃ரவிது₄ரனாய், போ₄க₃ மோக்ஷஶூந்யனாய், அசித₃விஶேஷிதனாய்க கிடக்கிற த₃ஶை யிலே, கரணகளேப₃ர விஶிஷ்டனாய, ஜ்ஞாநவிகாஸயுகதனும் படி ஸ்ருஷடிதது, /"எதிர்சூழலபுக்கு' எனகிறபடியே இவனை அங்கீ₃கரிககைககாக அநேக அவதாரங்களைபபண்ணி அவ தரித்த இடங்களிலே, ஆஶ்ரயணருசி விஶ்வாஸ ஜநகமான தன் கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களை பரகாஶிபபிதது, இவ்வழியாலே அவன் பணணின கருஷியாலே ப₂லிததது இது—என்கை.

இவ்வர்தத₂த்தில் ப்ரமாணம காட்டுகிறா. 'அதுவுமவன தினனருளே' எனறு.

மூ 225 "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா —அதாவது—||'உணாவிலுமபரொருவனை அவன தருளாலுறற்பொருட்டு எனனுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன" எனறு 'உணாவுமிககிருக்கக கடவரான நித்யஸூரி

/ திருவாய் 2-7-6. || திருவாய் 8-8-3.

களுடைய ஸததாதி₃களுககு நிரவாஹகனை அத்₃விதீயனை வனே, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிககைககாக, என னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞாநததுககுள்ளே இருததினேன்' என்று தமமுடைய ஸவீகாரத்தை அருளிசசெய்த அநந தரம, ||''அதுவுமவனதினனருளே' என்று அந்த ஸவீகாரந தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக கருபையினலே உண டானது என்று ஆழவாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும அவனுடைய கருஷிபூ₂லமெனறே கொள்ளவேணும-எனகை.

இபபடியாகையால இந்த ஸ்வீகாரததில சரக்கற நினைக்ககடவனென்கிறார 'இத்தையொழியவும' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும தானே காரியஞ் செய்யும என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா -அதாவது-இந்த ஸவீகாரததுககும தானே கருஷி பண்ணுவானொருவனுகையாலே, இதுககாகவன்று அவன நமககுக் கார்யஞ்செய்கிறது; இததை ஒழியவும் இவ்வாத் மோஜ்ஜீவநகரனை தானே நமமுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராபதி பரிஹாரரூபமான கார்யததைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணககடவன்—எனகை.

'இப்படி நினைககவேண்டுகிறது என? என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அலலாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம ஜீவியாது

வ்யா -அதாவது-'இத்தையொழியவுங கார்யஞ்செய்யும' என்று நினையாதே, 'இதுவுமவேணும் அவன கார்யஞ் செய்கைககு' என்று நினைககுமளவில, உபாயததினுடைய ஸஹாயாநதர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிககப்பெறுது—எனகை.

|| திருவாய் 8-8-3.

ஆனால இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச் செய்கிறார். ‘இது’ என்று தொடங்கி.

மூ 228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க3பரிஹாரார்த்த2ம், பு3த்3தி4 ஸமாத4ாநார்த்த2ம், சைதந்யகார்யம, ராக3ப்ராப்தம, ஸ்வரூபநிஷ்ட2ம், அபரதிஷேத4த்3யோதகம.

வ்யா,— அதாவது- இநத ஸவீகாரம்- இததலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க, ஈஶ்வரன தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில, எல்லாரும பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ? என்கிற ஸாவ முக்தி பரஸங்க3பரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான, ‘நெடுங் காலம நம்மை ரக்ஷியாதவன இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?’ என்று இவன தளுமபாமல பு3த்3தி4ஸமாத4ாநம பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன் தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம என்கிற அத்4யவஸாயம இவன சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைத4மாக அன்றிக்கே இதில ரஸஜ்ஞனான இவனுடைய ராக3த்தாலே ப்ராப்தமான இது ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததே3கரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதி3 காலம ஸ்வரக்ஷணாதி3களாலே அவன பண்ணும ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன அது தவிர்ந்தமைக்கு ப்ரகாஶகம — என்கை.

இனி, ‘மாம’ என்கிற பத3த்துக்குக் கீழும், * இங்கும் ஈஶ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘கீழ’ என்று தொடங்கி.

மூ. 229, கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்கு தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்

* (பா) மேலும்.

வ்யா:—அதாவது "ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே ப₂லப்ரத₃னை தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; 'ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூ₄ர்வத்தைக் கழிக்கையாலே. உபாய பூ₄தனை தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு₃த்₃தி₄ பண்ணிநிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான் - என்கை உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது || "உன்னலல்லால் யாவராலும்" என்றாற்போலே.

இனி ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோ₃ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவனை' என்று தொடங்கி,

மூ 230, அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார க₃ர்ப்ப₄ம், அவத்₃யகரம்,

வ்யா-அதாவது-நிருபாதி₄கரக்ஷகனான அவனை தத₃ரக்ஷ்ய பூ₄தனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார க₃ர்ப்ப₄முமாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்₃யகரமுமாயிருக்கும்—என்கை.

'ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று.

மூ. 231, அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்,

வ்யா — அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன், 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபி₄மானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயற்றது—என்கை

|| திருவாய் 5-8-3.

'சேதந ப்ரவ்ருத்தியில ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது' என னுமதநைத் தெளிவிககைககாக, உபாயாநதரங் களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும உண்டான விஶேஷததை அருளிச்செய்கிறார "மறறை" என று தொடஙகி.

மூ. 232, மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவருத்தி தோ₂ஷம், இதுக்கு ப்ரவருததி தே₃ாஷம.

வ்யா.-அதாவது-ஸித்₃தே₄ாபாயமான இதனை யொழிந்த உபாயங்களுககுச் சேதநப்ரவ்ருததியாலே ஸ்வரூபஸித்₃தி₄ ஆகவேணடுமாகையாலே இவனுடைய ஸவயதநநிவ்ருததி தே₃ாஷமாயிருககும், இந்த உபாயததுககு ஸஹாயாந்தர ஸமஸாக₃ம் அஸஹயமாகையாலே, இச்சேதனனுடைய ப்ரவ்ருத்தி எனபது ஒனறுமே தே₃ாஷமாயிருக்கும்-எனகை.

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்

(ஸூ54) ஜீயா வ்யாக்₂யாந அவதாரிகை தொடஙகி

இப்ரபததிதனககு (த₄ர்மபுதரா தி₃களும) என று தொடஙகி கீழ உகதரான அதி₄காரிகள பககலிலே ஸாத₄ந தயா அநுஷ்டா₂நம காண்கையாலும, கர்மஜ்ஞாநப₄கதி பரபததிகள் என று உபாயஙகளோடே ஸஹபடி₂தமாய்ப் போருகையாலும, "यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः। मुमुक्षुणा यत्सांख्येन योगेन न च भक्तितः॥ प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते पुनः। तेन तेनाप्यते तत्तत् न्यासेनैव महामुने। परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः।" என றும், "इदं शरणमज्ञानां" என றும இப்படியே ஶாஸத்ரங்கள் இத்தை ஸாத₄நமாகச் சொல லுகையாலும, உபாயத்வ பரதிபததி யோக₃யதை யுண்டாகையாலே அததை வ்யாவர்ததிககைககாக அதுக் குடலான பலவறறையும் அருளிச்செய்கிறார் மேல, அதில ப்ரத₂மத்திலே இப்ரபத்தியை உபாயமாககொண்டால வருமவத₃யததை த₃ர்ஶிபபிககிறார் (இது தனனை) என்று தொடஙகி.

ஸூ. 54. இது தன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே இருப்பதொன்று.

வயா:— (இது தன்னைப் பார்த்தால) என்றது— இசசேதநன் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் பண்ணும இபரபத்தி தனனை உபாயம் எனனப பார்ததால எனறபடி. .ஸத்தா காரணபூ₄தனுய் ஸாவதா₃ஸ்யயிலும ரக்ஷகனுய்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனை ஸர்வேஶ்வரனுககும மகார வாச்யனை இவனுககுமுண்டான ஸம்ப₃ந்த₄த்துககு அவத்₃யகரமென்றபடி.

அவ·— ஆனல இதுதனக்கு ஸ்வரூபம ஏதெனன அருளிச்செய்கிருர் (இதுதனககு) என்று தொடஙகி.

55. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

வயா — (இதுதனககு ஸ்வரூபம்) என்றது—'இப் பரபததிதனககு அஸாத₄ாரண ஆகாரம் எனறபடி. (தனனைப பொருதொழிகையாவது)–உபாயவரணுத்மகமான தனனை உபாயமெனன ஸஹியாதபடியாயிருககை. அதாவது—ஆபாத பரதீதியில் ஒழிய உள்ளபடி நிரூபிததால ஸவஸ்மிந உபாயத்வ பரதிபததிககு யோக்₃யமாகமாட்டாதபடி இருககை எனறபடி.

அவ.—சரமஶ்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்க₃மாக விதி₄க்கையாலே 'यद्यत् साङ्गं तत्तत् साधनं' என்கிற நயாயம் இதுக்கும வாராதோ? என்ன; அங்க₃ஸ்வரூபத்தை த₃ர்ஶிப்பிககவே, அந்த ந்யாயம் இங்கு வாராது என்று பார்த்து அதுதன்னை அருளிச்செய்கிருர் (அங்க₃ம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்க₃ம தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

வ்யா:— தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருமொழிகை யாவது-ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த சேதநப்ரவ்ருத்திகளிலொன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை. ஸாத்4நரூபஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸ்வாஸாத்4யத்வமிறே இதுக்கு அங்க3ம். 'यच्चसाङ्ग' என்கிறவிடத்தில் புநர்ப்ரவ்ருத்திரூப அங்க3ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாத்4நமாகச் சொல்லுகிறது. அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய அங்க3ம் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே, இது தானே இதினுடைய அநுபாயத்வ ஸூசகம் என்று கருத்து.

அவ—இதினுடைய அநுபாயத்வத்தை த்3ருடீ4கரிக்கைக்காக ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி அவையிரண்டையும் பற்ற இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி (பொருது) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்

58. உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும

59. இது இரண்டையும் பொறுது

வ்யா.—(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது—ஸித்3தோ4பாயமான ஸர்வேஶ்வரன இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே. தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமென்றபடி. "ज्यायोऽपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ" என்று ஆபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமும் இருப்பது. தன்னைப்பொறுக்கும் என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே-தன்னை ஒழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்த2ஸித்3த4ம். இந்த ஸித்3தே4பாயம ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க3ாஸஹமாயிறே இருப்பது. இவ்வுபாயவிஶேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை

ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி$_3$களுக்கு உபாயாங்க$_3$த்வமின்றிக்கே அவக$_4$ாதஸ்வேத$_3$ம்போலே ஸம்பா$_4$விதஸ்வபா$_4$வத்வம் உண்டாகிறது' என்று இவ் வர்த்த$_2$த்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே அருளிச் செய்தாரிறே.

(உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது-ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயேதரமான ஸாத்$_4$யோபாயம் ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய், ஸ்வயத்நபரராய் இருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாத$_4$நதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய், ஸ்வோத்பத்தி$_3$க்கில் ப்ரவ்ருத்திரூபாங்க$_3$ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்குமதாயிருக்கும் என்றபடி.

(இது இரண்டையும் பொறாது) என்றது—ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவரணரூபமாய், நிவ்ருத்திஸாத்$_4$யரூபமாய், அதி$_4$காரி விசேஷணமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்தி உபாயாஸஹமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையால ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$யோபாய வ்யாவ்ருத்தவேஷையாய் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அஸம்பா$_4$விதம் என்றதாயிற்று.

அவ — இப்படி இப்ரபத்தி உபாயமல்லவாய்விட்டால் ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$க்கு இவன்பக்கலிலும் சில வேண்டாவோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப$_2$லத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. ப$_2$லத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேத$_4$ முமே வேண்டுவது.

வ்யா —(ப$_2$லத்துக்கு) என்றது—ப$_2$ல ஸித்$_3$தி$_4$க்கு என்றபடி. ஆத்மஜ்ஞாநமாவது — ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது — சேஷத்வ ... த$_3$க ரக்ஷ்யத்வங்களை அறிகை. (அப்ரதிஷேத$_4$மாவது)—நிருபாதி$_4$கசேஷியாய், நிருபாதி$_4$ரக்ஷகனை அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை

விலக்காமை. அதாவது — ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதா₄ரணத்தால — இவையிரண்டுமொழிய பினனையொனறும வேண்டா எனறபடி. சரமபத₃த்தில சொல்லுகிற ப₂லததுககு பரத₂மபத₃ததில சொல்லுகிற ஆதமஜ்ஞானமும் மத்₄யமபத₃ததில சொலலுகிற அபரதி ஷேத₄முமிறே வேணடுவது

அவ — இப்படியனறிககே ப₂லஸாத₄நமாக இவனும் சில செய்யவேணும் எனறால வரும தீஙகு என? எனன அருளிச்செய்கிறார் (அலலாத) எனறு தொடங்கி.

61. அல்லாதபோது ப₃ந்த₄த்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாம.

வ்யா.— (அலலாதபோது) என்றது — இவ்வளவன றிக்கே ப₂ல ஹேதுவாக இவன சில செய்யவேணடுமபோது என்றபடி. (ப₃ந்த₄த்துககும பூர்ததிககும் கொத்தையாகை யாவது)— இவனுடைய ரக்ஷணம் தன பேறுமபடியான அவ னுடைய நிருபாதி₄க ஶேஷித்வததுககும், இவனுடைய பர வ்ருத்தியில ஒன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷாபாயத் வத்துககும் அவத்₃யமாய்த தலைககட்டுகை.

அவ:— ஆனாலும அநந்த கலேஶப₄ாஜநமான ஸம்ஸார ஸாக₃ரத்தில் அழுநதிககிடந்தலைகிற தனனுபததையுணாந தால, ஆபதஸக₂னான ஈஶவரனை ஸவப்ரபத்தியாலே வஶீக கரித்து, ததப்ரஸாத₃ததாலேஇத்தைக கழிததுககொளள வேணடாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபததை) என்று தொடஙகி.

62. ஆபத்தைப போக்கிக் கொள்ளுகிறோமெனறு ப்₄ரமித்து அத்தை விளைத்துககொளளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா — அதாவது — ஸர்வேஶ்வரன திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறோமென்று. தான பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தனனுடைய ஆபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளுகிறானாகப் ப்₄ரமித்து, தத்₃க பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன செய்ய வேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப் புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே இவன ஸ்வயத்நத்தில நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்கு மென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது—ஆபத்ஸமாநா யத்தைப் பற்ற; அல்லது பரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்ஶித்தபடியன்று.

அவ.— ஆனாலும். 'रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते' என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன ரக்ஷ்யபூ₄தனான இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே. அவன பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடையவபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

வ்யா—அதாவது—நிருபாதி₄க ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல வேண்டுவது—நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தையிசையுமிவ்வளவே என்கை. रक्ष्यापेक्षां என்கிறவிடத்தில சொல்லுகிற அபேக்ஷை. ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்₃யோதகமித்தனை என்று கருத்து. 'याच्ञा प्रपत्तिः प्रार्थनामतिः' என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத₄த்₃யோதகமென்றிறே இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

அவ.— இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்கு மாகில் இவ்வநுமதிதான ஸாத₄நமாகாதோவென்னவருளிச் செய்கிறார் (எல்லா) என்று தொடங்கி.

64. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி த3சையிலும் அநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்3வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாத4நமாக்க வொண்ணாது.

வ்யா:—(எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)— பே4த3மோக்ஷோபாயங்களிலே ஏதேனுமொன்றிலே அதி4கரிக்குமவனுக்கும். நீ இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டி2 என்றால், "அப்படியே செய்கிறேன்" என்னும் அநுமதிபூர்வகமாக் அதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதா4ரண மாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதி4காரி விசேஷணத்வமொழிய ப2ல ஸாத4நத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதா4ரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந ஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தையறிகைக்கு யோக்3யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரயபூ4தனாகையாலே அத்தையறிகைக்கு யோக்3யனாயிருக்கிற இச்சேதநன் பக்கலுண்டான அநுமதி இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருக்கை. இத்தால்—இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாத4நகோடியிலே அந்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்தி த3ஶையிலும் அநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய த3ஶையளவிலன்றிக்கே உபேய த3ஶையிலும் அவன் வ்யாமோஹாநுகு3ணமாகக் கொள்ளும் விநியோக3விசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணுமென்னும் அநுமதி இவனுக்கு நடந்துசெல்லுகை. இத்தால் ஸாத4நமாகில் ப2ல ஸித்3தி4யளவிலே மீளவேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாவது)— ஶேஷி செய்யுமதுக்கு உடன்பட்டிருக்கை ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்

புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் ஸாத₄ந முகில ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்று கருத்து. (அசித்₃வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான அசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஆகாரம். இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதி. இத்தை (ஸாத₄நமாகக் கொண்ணாது) என்றது-இப்படி இதினுடைய அஸாத₄நத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையாலே இத்தை ஸாத₄நமாகக் கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி.

(134) அவ—இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதி₃த்தார், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

வ்யா—(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோத₄ம் முதலாக து₃ஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவையெல்லா வற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோ₃ஷமும் இதின் பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே—மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துத, உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்யார்ஹமாம்படியிருக்கை.

(142) அவ—இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான ப்ரக₃த ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும் (இது—தன்னைப் பார்த்தால்) இத்யாதி₃யாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு) இத்யாதி₃யாலும் கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முக₂ாந்தரேண அருளிச்செய்கிறாமேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான

இத்தை ஸாத₄நமாகக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனை அவனை இவன் பெறப்பாரக்குமன்று. அவன் நினைவு கூடாதாகில இது விப₂லிக்குமென்கிறார்-(இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142 இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

வ்யா —அதாவது-உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே, ஸ்வாமியான அவன் றானே வந்து அங்கீ₃கரிக்கக்கடவ பரதந்த்ரனை இச்சேதநன், தான் ப₂லியாய் தன ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனை அவனைப்பெற நினைக்குமளவில். அவன் நினைவு கூடாதாகில. இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும தலலாப₄ஸாத₄ந மாகாதென்றபடி.

அவ—இனி. அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறா (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும விலக்கன்று

வ்யா—அதாவது-ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனை அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸவேச்சை₂யாலே பெறநினைக்குமளவில. பாபங்களில ப்ரத₄ாநமாக எண்ணப் படும பாதகமும் ப்ரதிப₃ந்த₄கமாகமாட்டாதென்கை. இவை யிரண்டாலும ஸ்வக₃தஸ்வீகாரா நுபாயதவமும், பரக₃த ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. “चितः परमचिल्लाभे प्रपत्तिरपि नोपधिः। विपर्यये तु नैवास्य प्रतिषेधाय पातकम्॥” என்னக் கடவதிறே.

263.ப்ரதிகூலராகிறார்—தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யஶேஷபூ₄தரும், உபாயாந்தர நிஷ்ட₂ ரும, ஸ்வப்ரயோஜநபரரும.

வ்யா — (ஸவப்ரயோஜநபரராகிறா)—ப்ராப்தசேஷி சரணகமலங்களை உபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாஙகள் பற்றின பற்றை உபாயமாக நினைத்தும, உபேய மான கைங்கர்யத்தை ஸவபோ₄க்₃யமாக நினைத்து மிருக்கிறவாகள்.

265. ஸவப்ரயோஜநபராக்கு உத்₃தே₃ஶ்யன நெஞ்சிலுல் நினைப்பான் யவனென்கிறவன, உபாயம ஸவகீய ஸ்வீகாரம, உபேயம ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம்

வயா.— காமாத்₃யுபாயங்களில து₃ஷ்கரத்வபு₃த்₃தி₄ யாலே அவற்றைவிட்டு ஸுகரத்வபு₃த்₃த₄யா பரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வபரயோஜநபராகக்கு உத்₃தே₃ஶ்யன ‘நெஞ்சிலுல நினைப்பான யவன’ என்கிறபடியே — ஆஶ்ரிதர் தஙகள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்₃ரவ்யத்தைத தனக்குத திருமேனி யாகக கோலினாகள். அததையே தனககுத் திருமேனியாக அபி₄மாநிதது. அதிலே அபராகருத விக₃ரஹத்தில பண்ணும ஆத₃ரத்தைப பண்ணிக்கொண்டு. அத்யந்த ஸுலப₄ஞ யிருக்கிற ஆசசாவதாரமான ஸாவேஶ்வரன்; உபாயம அநிஷ்டநிவ்ருததிககும இஷ்டப்ராபதிககும அவனை உபாய மாக நினைததுத தான பற்றின பற்று, உபேயம், தனககுப பாகப பண்ணும கைஙகர்யம.

(269) அவ — ஸவபரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்) [263] என்று அவிஶேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸவபரயோஜநபரரதை அநுகூலாக₃ரேஸரரான ஆழவாாகள் பககலிலும தோற்றியிருககையாலே, தந்நிப₃ந்த₄நமான ப்ராதிகூலயம் அவாகள் பககல வாராதபடி பரிஹரிகக வேணுமெனறு திருவுள்ளமபறறி. தத்₃விஷய ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிறுர் (ஸ்வபரயோஜநபரரெலலாரையும்) என்று தொடங்கி.

269. ஸ்வபரயோஜநபரரெல்லாரையும பரதி கூலராக நினைககலாமோ வென்னில்:

வ்யா:— "நமககே நலமாதலில" எனறும, "நாம கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும, "கண்டு நானுனனே உககக' எனறும, இத்யாதி$_3$ வசநஙகளாலும, மடலெடுககை முதலான ப்ர வ்ருததிகளாலும, ஆழவார்களுககும இந்த ஸவபரயோஜந பரதவ முணடாகத் தோறறுகினறதிறே; ஆனபினபு, ஸவ ப்ரயோஜநபரா எலலாரையும ப்ரதிகூலரென்று சொலலப் பார்ககில ஆழ்வார்களையும் அபபடி நினைககவேண்டி வாராதோ? எனறு ஶங்கைககு அபி$_4$பராயம.

(270) அவ —அத்தைப் பரிஹரிககிருர் (இங்கு) என்று தொடஙகி.

270. இங்கு ப்ரயோஜநமென்கிறது — ஆஶ்ரய தோ$_3$ஷ ஜந்யமானத்தை.

வ்யா — அதாவது-பரதிகூலாவகை சொல்லுகிறவிடத் தில, ஸவப்ரயோஜநமெனகிறது — அநுப$_4$வ கைஙகாயங் களுக்கு ஆஶ்ரயமான சேதநனுடைய அவித்$_3$யாதி$_3$ தோ$_3$ஷத் தால வநத ஸவபரயோஜநத்தை எனகை இததை (ஆஶ்ரய தோ$_3$ஷஜந்யம்) எனறுருதுககுகையாலே ஆழவாாகளுடைய ஸவபரயோஜநம விஷயதோ$_3$ஷ ஜந்யமெனறு கருத்து. இதுதனனே (விஷயதோ$_3$ஷத்தாலே வருமவை) [272] எனகிற வாக்யததிலே வ்யகதமாக அருளிச்செய்கிருரிறே.

(271) அவ — இவ்வர்தத$_2$ததை நிக$_3$மிககிருர் (ஆகை யாலே தோ$_3$ஷமில்லை) எனறு தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தோ$_3$ஷமில்லை.

வ்யா:— அதாவது-பராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொலலப் பட்ட ஸவப்ரயோஜநம ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷஜநயமாய், ஆழவா கள் பககல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோ$_3$ஷஜந்யமாயிருககை யாலே அநத ப்ராதிகூலயம் இவாகள் பக்கலிலும வரு மென்கிற தோ$_3$ஷமிலலை என்கை.

(372) அவ·— 'अप्रतिषिद्धमनुमतं' என்கிற ந்யாயததாலே, விலககாமையாவது அநுமதியாயதத பின்பு, அவனநுமதியோ பினனை இவனிழவுககு ஹேது எனன அருளிசசெய்கிறா மேல (இவனுடைய) எனறு தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேற்றுககு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும இழவுககு ஹேதுவனறு.

வ்யா— *அதாவது-ரக்ஷ்யபூ₄தனுன இவனுடைய ரக்ஷ்யத வாநுமதி அசித₃வ்யாவ்ருததவேஷமாகையாலே ப₄க₃வலலா ப₄த்துககு ஹேதுவலலாதவோபாதி. ரக்ஷகனுன அவனுடைய ஸமஸாராநுமதியும ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸத்ர மாயாதை₃ ஜீவிகைககாக கரமேண அங்கீ₂கரிக்கிறுமெனறு இவன் ருசியாததிருககிறவிருப்பாகையாலே தத₃லாப₄த்துககு ஹேதுவனறெனகை.*

(396) அவ-ஶாஸத்ரவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதி₃தமுமான இந்த யாத₃ருசசி₂காதி₃களுககு ஸுகருதமெனறு பேரிட்டார் இனறெனனுமிடத்தை ஶஙகாபரிஹாரரூபேணே அருளிச் செய்கிறா (ஶாஸ்த்ரமும்) எனறு தொடங்கி.

396. ஶாஸ்த்ரமும விதி₄யாதே நாமுமறியாதே யிருககிற இததை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிற படியென்னெனனில், நாமன்று, ஈஶ்வரனெனறு கேட்டிருக்கையாயிருககும.

வ்யா—*அதாவது-'इदं कुर्यात्' என்று ஶாஸதரவிஹிதமுமாய், காதரு₄பூ₄ரான சேதநராலே பு₃த்₃தி₄பூர்வேண அநுஷ்டி₂தமுமானதொனறையிறே ஸுகருதமெனபது; அப்படியே, 'இததைச செய்வான்' என்று ஶாஸ்த்ரமும விதி₄ யாதே இனன ஸுகருதம பண்ணினேமெனறு தத்கர்த தாககளான நாமுமறியாதேயிருககிற இந்த யாத₃ருச்சி₂*

காதிரையை ஸுகருதமென்று நாம் பேரிடுமபடி எங்ஙனே எனனில? "இதுககு ஸுகருதமெனறு பேரிடுகிறோம நாமனறு, ஸாவமுகதி பரஸங்கமம வாராமைககாக ஸாவஜ்ஞனை ஈஸவரன ஸுகருதமெனறு பேரிட்டு வைததான' எனறு ததவதர்ஸிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச செய்யக கேட்டிருககையாயிருககுமெனகை.

ஆக. கீழ 'வெறிதேயருள் செய்வா" என்று மயர்வற மதிநலமருளப பெறறவாகளில தலைவரான நமமாழவார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற இவ்வாததததை விஸதமாக அருளிச் செயதபடியை தர்ஸிபபிதது அதின மேல வநத ஸங்கா பரிஹாரங்களும பணணியருளினாராய்தது.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யாநம்

(111) அவ—இவையொனறுமிலலையாகிலும 'மாதவன்' என்றும, 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை' எனறும சொனன உகதி மாதரங்களைப் பறறுசாககொணடு விஷயீகரித்தானாக அருளிச்செய்கையால. அவைதானுண்டேயெனன, அவை பேற்றுககடியாகச் சொலலத தககவையனறெனறு மிடத்தை, மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதஙகளாகத தகக வறறையும் கூட்டிககொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலை நீர நிழல் என றேறிடுமது எனறு தொடஙகி).

111 மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது—வ்யாவ்ருதத்யுக்தி அங்யார்த்தம அபுததிபூர்வகம் அவிஹிதம பலவிஸத்ருஸம பலாந்தரஹேது.

வ்யா— அதாவது- மாதவனெனறதே கொணடெனனை யினியிபபாற்பட்டது யாதவங்களும சோகொடேனெனறு எனனுள் புகுந்திருநது' எனறு, அந்த புரவாஸிகள சொல லும 'மாதவன' எனகிற திருநாமததை அஹ்ருதயமாகச் சொனனவளவிலே அதனையே குவாலாகக கொணடு அல்லாத திருநாமஙகளுககும இதுககும வாசியறியாத என்னை விஷயீகரிதது. எனனுளளே புகுநதிருநது ஸகல

காமங்களையும் போக்கினானென்றும், "திருமாலிருஞ்சோலை மலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" என்று. ஓரோ தே3ஶங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத3ருச்சி2கமாக 'திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேன' என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின் பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக்கொண்டு நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ண மாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி. 'மாத4வனென்று நம்பேரைச் சொன்னான், திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று நமமூரைச் சொன்னானென்றும் ஏறிடுகிறவை—ஈச்வர னுகந்த திருநாமமென்றும், அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல, பேருக்கும் பேருக் கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி2தமாய்ப் போருமவை யான—'என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றேறிடுகிறவை. தன் பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில் நின்றும் நெடும் துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண் டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய. பா4க3 வதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த2ம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க. அவன் அடித்து ஏறிடுகிறவையாகையாலே பு3த்3தி4பூர்வகமு மல்ல. இவைதான் ப2ல ஹேதுவாய ஶாஸ்த்ர விஹிதங் களுமன்று. ப4க3வத்3விஷயீகாரமாகிற மஹாப2லத்துக்கு இவை ஸ3த்ருஶமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ் வருகே சில அல்ப ப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனை யென்கை. ஆகையால், இவை ப4க3வத3ங்கீ3கார ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கருத்து.

(*140*) அவ-இந்த ப்ரஸங்க₃த்திலே அருளிச்செயலில வரும் பல அந்யாபதே₃ஶங்களுக்கும ஸ்வாபதே₃ஶங்களை அருளிச் செய்கிறா மேல பல வாக்யங்களாலே (நாலயலாரிதயாதி₃)

140, நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

வ்யா.—அதாவது "நாலயலாருமறிந்தொழிந்தா" என்கிற நாலயலாரும. "அயறசேரியீர்காள்" என்கிற அயறசேரியாருமாகிறார்—காம ஜ்ஞாந ப₄க்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய சதுஷ்டயத்திலும ஊன்றியிருக்குமவர்களும. அர்ச்சாவதாராதி₃களில அபேக்ஷையற்று தே₃வதாந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்குமவர்களுமெனகை.

அவ—ப்ரபத்திபரரையும அசலாகச் சொலலலாமோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா (கீழையிதயாதி)

141. கீழைமேலே வடக்கிலவை புறமபாகத் தன் பற்று உள்ளசல்.

வ்யா — அதாவது—"கீழையகத்துத தயிர் கடைய" என்றும, "மேலையகத்து நங்காய் வந்து காணமினகள்" என்றும, "வடககிலகம புககிருந்து மினபோல நுணணிடையாளொரு கனனிகைய வேற்றுருவம் செய்துவைதத" என்றும். க்ரியையும தத₃ர்ஶநமும அநுப₄வமுமாகிற காம யோக₃மும் ஜ்ஞாநயோக₃மும் ப₄க்தியோக₃மும் விதி₃த₄ஸாத₄நபரர்கருப் புறவசலாய். அவ்விஷயந்தனனில ஸவக₃தஸ்வீகாரம உள்ளசலாயிருக்குமென றபடி.

ஆக இவ்வளவால் நம்பிள்ளை லோகதே₃ஶிகன் மாமுனிகள் இவர்களின தி₃வ்யஸூக்திகளை உதா₃ஹரித்ததாயிற்று. நம ஸ்வாமி ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில (பககம 4) "ஆழ்வார்கள் பதின்மரும ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானா முதலான பூர்வாசார்யர்களும் மோக்ஷோபாயமாக ஸ்வக₃தஸ்வீகாரரூப

மாக பரபத்தியைத் தாங்கள் அநுஷ்டா2நம் செய்தும்'' என்றும். (பக்கம் 8) ''தே3சிகன் மோக்ஷோபாயங்களான ப4க்தி, ப்ரபத்தி இதனுட்பிரிவான உக்திநிஷ்டை2 ஆசார்ய நிஷ்டை2 ஆகிய இவைஎல்லாவற்றையும் ஸாரதமமாக அருளிச் செய்திருப்பதே லோகாசார்யருடையவும் மாமுனிகளுடைய வும், 'என்தாவி ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திக்கும் ..பொருந்தியிருப்ப தால்'' என்றும், (பக்கம் 12) ' நம்பிள்ளை ஈட்டிலும் ஸ்ரீவசன பூ4ஷணத்திலும் ஸாத4ந ஸமர்ப்பண நிஷ்டா2ராகவும் . '' என்றும் (பக்கம் 16) ''ஸ்வக3த ஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தியின் உபா யத்வம் இங்கே ஸுப்ரதிஷ்டி2தம்'' என்றும், (பக்கம் 17) ' ப்ராஜ்ஞக2தி மோக்ஷஸாத4நம் என்பதாகத் தனிசரமம் 'என்றும், (பக்கம் 20) ''ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்ய தது3பாய ப்ரபத்தி நிஷ்டா2ர் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் என்று ஈட்டிலும், ஸ்ரீவசந பூ4ஷணத்தில ஆதி3மத்4யாந்தங்களிலும் இதன் மாமுனிகள் வ்யாக்2யானத்திலும் தெளிவாயுள்ளது'' என்றும், (பக்கம் 23) ''ப்ரபத்தி உபாயம் என்றிருக்கும் சில வைதி3கா ஆழ்வார்களும் தானே'' என்றும், (பக்கம் 24) ''ஆழ்வார் களும். . ப்ரபத்தி உபாயம் என்றிருப்பவர்கள் என்பதாக லோகாசார்யரும் மாமுனிகளும் கண்டா2ரவேண அருளிச் செய்திருக்க'' என்றும், (பக்கம் 26) '' பூர்வாசார்யரும் தாமும் ஆழ்வார்களைப்போல . ஸ்வகீய ஸ்வீகாரத்தை உபாய மாகக் ப்ரபத்தி பண்ணினதாக லோகாசாரியர் அருளிச்செய தார்'' என்றும். (பக்கம் 31) ''ஆழ்வார்கள் பூர்வாசார்யர்கள் வேதா3ந்தஸாரநிஷ்டா2ர். அவர்களே ப்ரபத்தி உபாயம் ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யம் புருஷார்த்த2ம் என்பவர்கள் என் றும் எழுதியுள்ளார். மேற்படி வாக்கியங்களுக்கும், கீழே அடி யேன் உத3ாஹரித்துக் காட்டிய பூர்வாசார்ய திவ்யஸூக்தி களுக்கும் ஆத்யந்த2விரோத4ம் இல்லையென்று (நடக்கப் போகும் சர்ச்சையில்) நிரூபிக்க நம் ஸ்வாமியை வேண்டுகிறேன்.

''ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞானமாத்ரம், ஸித்3தோ3பாய ப்ரதிபத்தி மாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்3

வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யகருத்யம், சித்தஸமாதா₄நம், அதி₄காரி விஶேஷணம — என்று இப்படைகளிலே அதிவாத₃ம பண்ணினார்கள். இவ்வநயபரோகத்தைககொண்டு இவைதானே ஆத்த₂ம என்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம 'ஶரணம வ்ரஜ' என்கிற விதி₄க்கு விருத்₃த₄ங்களாம. அதிப்ரஸங்க₃ாதி₃ தோ₃ஷங்களுமுண்டு.' என்று தே₃ஶிகன ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில சரமஶ்லோகாதி₄காரத்தில் அருளிசசெய்துள்ள க₂ண்ட₃நவாக்யங்கள் எவரைக் குறித்து எழுந்தவையெனபதனையும நம் ஸ்வாமி தெளிவு படுத்தினால நலம.

அது லோகதே₃ஶிகபக்ஷம,இது வேதா₃ந்ததே₃ஶிகபக்ஷம் என்று லோகதே₃ஶிக வேதா₃ந்ததே₃ஶிகயோ அபி₄ப்ராய பே₄த₃ம் தேறும. ஆனால், அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்தியில்லை. அவரவர ஸமபரதா₃யப்படி அவரவர் தெளிந்தேயிருக்கிறார்கள். **योऽयं स्वगोष्ठीनिष्ठः समय इति, सोऽपि आत्मसाक्षिकप्रपत्त्यनुपायत्वानुभवादेव निरस्त इति अन्यदेतत्.**

நமபிள்ளையீட்டில 10-8-10 அவதாரிகையில "ருசி ஜநித்₃தே₄பாயகாரயம. அதி₄காரிவிஶேஷணம' என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதி₃தமாயிருக்க. "எனதாவி" பாசுர ஈட்டுப்பங்க்திகளை ஸவபக்ஷஸாத₄கமபோலே உதா₃ஹரிக்கிற நம ஸவாமி—அடியேன "உபாய ஸவப்ராப்தே" என்ற தே₃ஶிகன ஶ்லோகத்தை உதா₃ஹரிப்பது ஶாந்திகர்மணி வேதாளாவாஹநம போலே என்று பரிஹஸிக்கிறார். எது வேதாளாவாஹநம. எது மஹாபூ₄தாவாஹநம் என்பதனை உலகம அறிந்தேயுள்ளது. அப்படியிருக்க, இபபோது செய்யப்படுகிற ஸமப்ரதா₃ய கைங்காயம எது பொருளுக்கு என்றே அடியேனுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆக இவ்வளவால் ப்ரமாணப₃ல உபந்யாஸம செய்ததாயிற்று.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ பரீக்ஷா

நம் ஸ்வாமி எழுதியுள்ள ஸாரதம நிஷ்காஷம் அதி₄கார சதுஷ்டயாத்மகமாக (நாலு அதி₄காரங்கள் கொண்டதாக) அமைந்துள்ளது, சர்விதசர்வணமாயும் (மென்றதையே மெல்லு வதாயும்) பிஷ்டபேஷணமாயும் (பிசைந்ததையே பிசைவதாயும்) அமைந்துள்ளது. இதை வாசகர்களே அறிந்துகொள்ளலாம்படி சிறிய எழுத்துக்களில் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தின் ஒவ்வொரதி₄கார மாக அச்சிட்டு, அவ்வவற்றையொட்டிப் பெரிய எழுத்துக்களில் ஸமாத₄ாநத்தை அச்சிடுகிறேன்.

மாமணிகள் கண்ட

ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்

श्रीरङ्गायोध्ययोर्नेत्राराध्याराधकतां गतम्।
न्यस्तात्मरक्षादीक्षं तत् स्वस्तये श्रीमदस्तु नः॥
श्रीशठारियतीशानदेशिकान् श्रीनिधिं गुरुम्।
ध्यात्वा सारतमार्थस्य निष्कर्षोऽयं प्रदर्श्यते॥

ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸாரத்திலே ஸாரநிஷகாஷாதிகாரததில—

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्।
भजेत्सारतमं शास्त्रे(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम्॥

எனகிற சுலோகத்தையுதாஹரிதது இதிலுள்ள மூனறும பாதத்திறகு—

வேதத்தில ... பரமாத்ம, ததப்ராபதி, ததுபாயங்களை வெளி யிடும பரதேசம ஸாரதமமாகையாலே விவேகிககுபாதேயம அவ் வமசததிலும பரதாந பரதிதநதரஙகளான தததவஹிதஙகளுடைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும ஸாரதமமாயிருக்கும ரஹஸயதரயம்" எனபதாக விவரணம செயதருளினா தேசிகன.

சாரீரக சாஸ்திரத்தில் முதலிரண்டு அத்யாயங்களினால், வேதத்தில் பரமாத்மாவை வெளியிடும் ப்ரதேசமும், நான்காமத்யாயத்தினால் தத்ப்ராப்தியை வெளியிடும் ப்ரதேசமும், மூன்றாமத்யாயத்தினால் தது பாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேசமும் பரிசோதிக்கப்பெற்றன. சாரீரக சாஸ்த்ரானுக்ரஹீதமாயுள்ள இந்த வேதாந்த ப்ரதேசம் ஸாரதமம் இதுவே விவேகிக்கு உபாதேயம். அந்த வேதாந்த பாகத்திற்குள்ளும் இவற்றுக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிக்க ஸாரதமம் ரஹஸ்யத்ரயமென்கிறாரி தில.

சரம ச்லோகமானது வேதாந்தத்தில் சோந்ததன்றேயாகிலும் தத்தத ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதமத்தில் சோந்ததாயிற்று, திருமந்த்ரமானது நாராயணுதாவணோபநிஷத்துக்களிலும், மந்த்ர ரத்னமானது கடசருதியிலும் ஓதப்படுகின்றமையால் வேதாந்தத்தில் அந்தர்கதங்கள்.

பரமாத்ம ப்ராப்த்யுபாயமாவது பரபக்தியும், ப்ரபத்தியும், என்பதாக சாரீரகத்தில் ஸாதநாத்யாயத்திலே "नाना शब्दादि भेदात्" என்கிற அதிகரணத்திலும், புருஷார்த்தாதிகரணத்திலும் நிர்ணீதமாயிற்று

சப்தாதிபேதாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே

'इह ... अक्षरविद्यादिकाः ... उदाहरणम्'

என்று ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதை விவரணம் செய்கையில் சருதப்ரகாசிகையில்

'अक्षरविद्यादिका' इति आदिशब्देन न्यासो विवक्षितः ; सूत्रेऽपि शब्दादिभेदसद्भावात्, 'उदाहरणं' विषय इत्यर्थः'

என்றார் வ்யாஸார்யர், உபாயபக்தியும் உபாயபூத ப்ரபத்தியும், புருஷ க்ருதிஸாத்யங்களாய் மோக்ஷோபாயங்களாக அநுஷ்டேயங்கள் என்பதை இவ்வதிகரணத்தில் ஸூத்ரகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் நிர்ணயித்தார்கள் என்பது சருதப்ரகாசிகா நிஷ்கர்ஷம், நயமயூகமாலிகையிலே தீக்ஷிதருமிவ்வாறு நிர்ணயம் செய்தார்

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் பக்கம் 2)

விகலபாதிகரணததிலே பகதியைபபோல பரபததியும மோக்ஷா பாயமென்னுமதை

असिन्नधिकरणे न्यासविद्याऽभिप्रेता

எனறு ச்ருத பரகாசிகையில அருளிச்செய்தார.

நானகாமதயாயததின முதல பாததததில தததிகமாதிகரணத் தில–பரஹ்மவிதயா பராபதி தசையில உத்தரபூாவாகஙகளுககு அசலேஷ விநாசஙகள சொலலியிருககினறன. இஙகு ஸ்ரீ பாஷ யததிலுளள —

'विद्याप्राप्तिशब्दस्साधारण्यात् प्रपदननिष्पत्तेरपि द्योतकः'

எனறு சருதப்ரகாசிகை. மோக்ஷாபாயமான பரபததியானது தவய மநத்ரோச்சாரண பூாவகமாய் அஙக பஞசகததுடன அநுஷடிககவேணடும ஸகருதநுஷ்டடேயமிது. இதில தவயோச சாரண காலததிலே அச்லேஷ விநாசஸஙகல்பம செய்கிருனீசவரன

பரபததிககுக கரண மநதரமாகிய இதைக்கொணடு ஸாஙக பரபததியை அநுஷடானம செயயுமாகில இவனை மோக்ஷயிஷ்யாமி எனபதாக, பகதியிலபோல பரபததியிலும ஆதியில் यद्यालिङ्गित மான ஸஙகலபமெமபெருமானுககு ஏறபடுகிறது.

'विनताः ... न्यासोपासनात्मकाशेषविद्यानिष्ठा विवक्षिताः'

எனறும, லகுஸிததாநததத்திலே

'प्रपदने तु लघुगुरुयत्नविकल्पानुपपत्तिरूपन्यायो वचनबल-प्रतिक्षिप्तः'

என்று மிவ்வாருக சருதப்ரகாசிகையில் ப்ரபததியின மோக்ஷா பாயத்வமானது சாரீரக ஸிததாந்தமாக நிரூபிககப்பட்டிருககிறது.

இது ப்ரபதத்யுபாயாநுஷட்டாநததிறகுளள ப்ரமாண பலம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பக்கம் 3)

இனி பரபநந ஸந்தாந கூடஸததரான ஆழவார்கள பதின மரும, ஸ்ரீ ஆளவநதாா எமபெருமானுா முதலான பூாவாசாா யாகளும, மோக்ஷோபாயமாக ஸவகத ஸவீகாரரூபமாக பரபததி யைத தாஙகளநுஷட்டாநம செயதும் அடியாாகளான நாம அவ்வாறே அநுஷடிதது உய்யுமாறு உபதேசம செய்துமிருபப தால ஸமபரதாய பலமும ப்ரபததயநுஷ்ட்டாநததிறகு ஸர்வதோ முகமாய அமைநதுளளது.

"எனதாவியுள' எனகிற பாசுரததின [2, 3, 4] ஈட்டில ஸாஸபஷடமிது—

"அவன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமாப்பணததைபபணணி அநுசயிககிறுா. ஆதம ஸமர்பபணம பணணுவிடில ஸாவமுகதி பரஸஙகமாம, ஸமாபபிக்கில அவனதான வஸதுவையவனுககுக கொடுததாம. ஆனல செய்யவடுப்பதெனனெனனில, ப்ராநதி ஸமயத்தில ஸமாபபிககவும வேணும, தெளிந்தால கொடுததோ மெனறிருககககடவனலலன, "மயா ஸமாபபித: அதவா கிநநு ஸமாபபயாமி தே எனறுரிறே"எனபதாகவும, நிகமனததில "ஆதம ஸமர்பபணம பணணி அது தனககு அநுசயிததார்" எனபதாக வும ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதி.

இதற்கு அருமபத விளககமாவது— "(ஆதம ஸமர்ப்பண மித்யாதி)ஸவரூப பரபல ஸமர்பபணுதமகமான ப்ரபததி சரீரததிலே ஸவரூப ஸமர்பணமாவது ஸவதஸஸிததமான சேஷத்வததினுடைய அநுஸநதாநமாதரமேயொழிய, தனனதான ஆதம வஸதுவையவ னுக்கு ஸமாபபிககையனறுயிருககச்செய்தேயும், ஆதம ஸமர்பபண மாவது—தனனதான ஆதமவஸதுவை அவனுககு ஸமர்பபிககை எனறு அபரபுததாககுத தோனறுமிறே. இபபடி பரமித்தானே யாகிலும. பரம புருஷார்தத ஸிததியில தடடிலலை .அவனே பர புததனுகிலும விரோதமிலலை—எனறு.

" த்வதபாதாரவிநதயுகளம சரணமஹம பரபதயே " என்று எம்பெருமானுருடைய ஸவகத ஸவீகார ரூபமான கத்ய ஸூகதியும அருமபதததிலுதாஹருதமாயுளளது.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம 4)

எமபெருமானா—" பரபததிஸதூபாய: எனறு பேரருளாளன் நியமநததைத திருககசசிநமபிகள மூலமாகக கேடடுததாம அவவாறே ஸவகத ஸவீகாரமாக பரபததியை அநுஷடடாநமசெயது பினபுளளாரும இதையனுஷடித்து உய்யுமாறுவுபதேசமும செயதருளினா.

அவவுபதேசமாவது—

'तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः...शरणमनुव्रजेत्' எனறு

ஆழவாாகள பதினமரும ஸவகத ஸவீகாரரூப பரபததி நிஷடரெனபதை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே ஸவிஸதாரமாக ஆதிமத யாவஸாநஙகளிலே அபயாஸம செயதருளினா லோகாசாாயரும.

மூ. 35 " ஆழவாாகள பல விடஙகளிலும பரபததி பண்ணிற்றும அாச்சாவதாரததிலே

மூ. 41 ,, இதில பரபததிபணணுமதிகாரிகள மூவா

மூ 42 ,, அஜ்ஞரும ஜ்ஞாநாதிகரும பகதிபரவசரும

மூ. 43 ,, அஜ்ஞாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள ஜ்ஞாநாதிகயததாலே பரபநநா பூாவாசாாயாகள. பகதிபாரவச்யததாலே பரபநநாகள ஆழவாாகள என்று முதல் ப்ரகரணததிலே யுளள ஸூகதிகள. " பரபநநா "—பரஸமாப்பணம பணணின வாகள, எனறு மாமுநிகள விவரணமிஙகு.

மேலே மஙகளாசாஸநபரகரணத்திலே அருளியதாவது—

(மூ. 263) ப்ரதிகூலராகிறுர் .. உபாயாநதரநிஷ்ட்டரும ஸவப்ரயோஜநபரரும.

(மூ. 265) ஸவபரயோஜநபரர்கது உததேச்யன "நெஞ்சினால நினைபபாரையவன" எனகிறவன உபாயம ஸவகீயஸவீகாரம. உபேயம ஏவாாதத கைஙகாயம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 5)

மூ 266 இருவரும அனுக்ரஹத்துககு இலககு. விவரணம— "ததாமி" "மோக்ஷயிஷ்யாமி" எனகிற அனுகரஹததிறகு விஷயம" என்று

மூ. 268 உபாயம ஸவீகார காலததில புருஷஸாபேக்ஷமாய புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருககும, காரயகாலததிலுபய நிரபேக்ஷ மாயிருககும.

விவரணமாவது—"ஸிதரோபாயம, சரண வரண ரூபஸவீ காரகாலததில ஸவீகாததாவான புருஷனையும புருஷகாரததையும அபேக்ஷிததிருககு" மிதயாதி.

மூ. 269 ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும பரதிகூலராக நினைககலாமோவெனனில

மூ. 270 இஙகு ஸ்வபரயோஜந மெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானததை

மூ. 271 ஆகையாலே தோஷமிலலை

மூ 272 விஷய தோஷததால வருமவை எலலாம் துஸத் யஜமாயிறே இருபபது என்று விவரணம—"ஸவபரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்று அவிசேஷேண அருளிசசெய்தாரிறே. இநத ஸவப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரரான ஆழவாரகள பககலி லும தோறறியிருககையாலே தநநிபநதநமான ப்ராதிகூலயம அவாகள் பககல வாராதபடி பரிஹரிககவேணுமென்று திருவுளளம பறறி ததவிஷய சஙகையையநுவதிககிறார "ஸவபரயோஜநபர ரெலலாரையும" என்று தொடஙகி, "நமககே நலமாதலில" என்றும, "நாம கணடுகநது கூததாட ஞாலததூடே நடவாயே" என்றும, "கணடு நானுனனையுகக்க" என்றும இதயாதி வசநஙகளாலும மட லெடுககை முதலான ப்ரவருத்திகளாலும ஆழவாரகளுககும இநத ஸவபரயோஜந பரதவமுண்டாகத தோற்று நின்றதிறே .

ஆழவாரகளுடைய ஸவப்ரயோஜநம விஷயதோஷஜனயம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம் 6)

பராதிகூலய ஹேதுவாகச சொலலப்பட்ட ஸவபரயோஜனம ஆசரய தோஷஜனயமாய, ஆழவாரகள பககல ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜனயமாயிருககையாலே அநத பராதிகூலய மிவாகள பககலும வருமெனகிற தோஷமிலலை.

அநுபவ விஷயமான. விகரஹ வைலக்ஷணயமாகிற தோஷத தாலே வருகிற ஸவபரயோஜந பரதை, தததேதுவான பராவண யம, தத்ஸிததயாததமான வயாபாரஙகளாகிற விவை யெலலாம ஸவரூப விருததமெனறு விடபபாரததாலும விட வரிதாயிறே யிருபபது எனகை. எனறு.

இபபடி உபகரமோபஸமஸாரஙகளில போலே மதயததிலும ஆழவார்களுக்கு ஸவகத ஸ்வீகாரததின மேனமை விளககப படடுளளது. அதாவது

மூ. 48 "முக்யமதுவே" "அதாவது—பகதிபாரவசயமடியாக பரபத்தி பணணுமிடததில பராபய ருசி கணணழிவற உணடா மாகையாலே அதுவே முகயம" எனறு மாமுநிகள விவரணமிஙகு,

மூ 51 பகதி தனனிலே அவஸத்தாபேதம பிறநதவாறே இது தான குலையக்கடவதாயிருககும.

மூ. 52 தனனைபபேணவும பண்ணும, தா்ககவும பணணும.

மூ. 90 அநந்யோபாயத்வமும அநநயோபேயதவமும அநந் யதைவதவமும குலையுமபடியான பரவருததி காணு நினறுமிறே

மூ. 91 ஜ்ஞாநவிபாக காரயமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெலலாம அடிககழஞசு பெறும.

மூ 92 உபாயபலமாய உபேயாந்தாபூதமாயிருககுமது உபாய பரதிபநதகமாகாது.

மூ 93 ஸாதயஸமாநம விளமபாஸஹமெனறிறே ஸாதனத் திறகு ஏறறம, ஸாதயப்ராவணய மடியாகவிறே ஸாதநததிலிழி கிறது

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 7)

ஸூ 94 இவனுககுப் பிறக்கும ஆதம குணஙகளெல்லாவறறுக குமபரதாநஹேது, இநத ப்ராவண்யம

ஸூ 95 "மாறபால் மனம சுழிபப" "பரமாதமநி யோ ரகத:" கணடு கேட்டுறறு மோநது,

ஸூ. 108 பகவதவிஷயததிலிழிகிறதும குணம் கணடனறு ஸவ ரூபப்ராபதமெனறு

ஸூ 113 பகவத விஷய பரவ்ருததி பினனை சேருமோவெனனில, அதுககடி ப்ராவண்யம அதுககடி ஸமபநதம அதுதான ஸோபாதிகமனறு. ஸத்தாபரயுகதம.

ஸூ 114 அநத ஸதகை ப்ராவண்யகார்யமானவநுபவமிலலாத போது குலையும், அது குலையாமைக்காக வருமவையெலலாம அவாஜநீயமாய் ப்ராபதஙகளுமாயிருககும. ஆகையாலே பகவத விஷய பரவருததி கூடும.

எனறிவவாறுக ஆழ்வார்கள ஆசாரயாகளுடைய ஸ்வகத ஸ்வீகாரததின ஏறறததை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே பலபடியாக வருளிச செயதார இவறறுககு மாமுநிகள விவரணம செய்திருப பதை ஸேவிததுத தெளிவு பெறலாம்

ஆக இவறறால ஸவாமி தேசிகன் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத திலே— "பரமாத்ம ததப்ராபதி ததுபாயஙகளை வெளியிடும பர தேசம ஸாரதமமாகையாலே விவேகிககுபாதேயம்" எனறு மோக்ஷோபாயஙகளான பக்தி, பரபதகி இதன உடபிரிவான உகதிநிஷடடை, ஆசார்ய நிஷ்டை ஆகிய இவை எலலாவறறை யும ஸாரதமமாகவருளிசசெயதிருப்பதே லோகாசாரயருடையவும மாமுநிகளுடையவும "எனதாவி" ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திககும அஙகு அருமபத விளககததிறகும பொருந்தியிருபபதால இதுவே மாமணி கள கணட ஸாரதமநிஷகர்ஷமாகும்.

முதல அதிகாரம முறறிறறு.

தேசிகன திருவடிகளே சரணம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம 8)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ப்ரத₂மாதி₄கார பரீக்ஷா

முதலதி₄காரத்தில் (ப-2) "ஶாரீரக ஶாஸ்த்ராநுக்₃ருஹீதமாயுள்ள இந்த வேதா₃ந்த பரதே₃ஶம ஸாரதமம். இதுவே விவேகிககு உபாதே₃யம். அநத வேதா₃ந்த ப₄ாக₃த்திறகுள்ளும இவறறுககு ஸஙக₃ரஹமாகையாலே மிகக ஸாரதமம ரஹஸ்யத்ரயம என்கிறூர் இதில" என்று நம ஸ்வாமி எழுதுகிறூர். "ஸாரதமம" என்றும, "மிகக ஸாரதமம" என்றும இநத பே₄த₃த்துககு நியாமகம் என்ன? "அஸாரம" என்ற ஶலோகததில ஸாரதமம என்றனரே முடிநதுள்ளது. ஸாரதமம என்ற ஶப₃த₃ததிறகே ஸாரதமம, மிகக ஸாரதமம் என்று விப₄ாக₃மகாட்டி அர்த்த₃பே₄த₃மகொண்டால, வேதா₃ந்ததகைக காட்டிலும வேதா₃ந்த ஸாரததிறகு பே₄தா₃ம அங்கீ₃கருதமாகும். தத₃பேக்ஷயா வேதா₃நதஙகளுககு ஸாரதரதவமும, வேதா₃நத ஸாரததுககு ஸாரதமதவமும சொலலுமது யுக்தமாகும். ரஹஸயதரயரூப வேதா₃நத ஸாரத்துககு ஸாரதமதவம் உப₄யஸமமதம. வேதா₃ந்தஙகளுககு ஸாரதமதவம சொலல வேணடிய நிர்பப₃ந்த₄ம என்ன? வேதா₃ந்த ஸாரததுககு மிகக ஸாரதமதவகத₂நததாலே வேதா₃ந்தத்துககு ஶலோகப்படி—த்யாஜ்யதவம் தேறுதா? आवयोः को वा विशेष इति चेत्-उच्छ्लोकत्वं भवतां विशेषः [நமககுள வாசி என்னவென்றல, ஶலோகத்தை மீறி வார்ததை சொலலுகை தேவரீருககு வாசி]

நம ஸ்வாமி 2-ம் பககததில் "சரம ஶ்லோகமானது ... அநதர்க₃தஙகள்" என்று எழுதுகிறூர். வேத₃வேதா₃ந்த ரஹஸ்யத்ரயஙகளுககு ஐகஶாஸதாயம ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸா ப₄ாஷ்யததில தெளிவாகச் சொலலப்பட்டுள்ளது. முன்னமே (பக்கம 4ல) எழுதப்பட்டுள்ளது. கர்ம தே₃வதா ப்₃ரஹ்ம மீமாம்ஸைகளுககுக

கொள்ளும் ஐக்யம் இருக்கும் ஒக்கும். "கர்ம தே₃வதா ப₃ரஹ்ம கோ₃சரா: ஸா த்ரித₄ா உதா₃ஹ்ருதா | ஜைமினேர் முனே: காஶக்ருத்ஸ்னஸ்ய பா₃த₃ராயணஸ்ய இத்யத க்ரமாத ||" [மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரம்–கர்மமீமாம்ஸை, தே₃வதா மீமாம்ஸை, ப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸை என்று மூன்று விதமாக முறையே ஜைமினிமுனி, காஶக்ருத்ஸ்னர், பா₃த₃ராயணர் என்னும் மூன்று ஸூத்ரகாரர்களிடமிருந்து தோன் றிற்று.] என்ற திருவாக்கை நினைவுபடுத்துகிறேன். வேதா₃ந்தமும் வேதா₃ந்தர்க₃தமே. ரஹஸ்யத்ரயமும் வேதா₃ந்தாந்தர்க₃தமே ஏதேந கிமாயாதம்? (இதனால் நம் ஸ்வாமிக்கு என்ன பயன்?) "வேத₃வேதா₃ந்தபாரகா₃:" [வேத₃வேதா₃ந்தங்களைக் கரைகண்டவர்கள்] என்ற நிர்தே₃ஶம் எங்ஙனே ஏற்பட்டது? வேத₃, வேதா₃ந்த, வேதா₃ந்த ஸாரங்கள் மூன்றும் வேத₃மாகிலும் அவற்றுக்கு அர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃ந முறையில் பே₄த₃த்தாலே பே₄த₃மும், ஆத்மைக்யநிரூபணத்தாலே ஐக்யமும் கொள்ளப்படு கிறது. காம்யப்ரதிபாத₃க வேத₃மும், ப₄க்திப்ரபத்தி ப்ரதி பாத₃க-வேதா₃ந்தமும், ஸித்₃தோ₄பாயப்ரதிபாத₃க ரஹஸ்ய த்ரயமும் விவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே பி₄ந்நமாயும், அபி₄ந்ந மாயும் தோற்றும். வேதா₃ந்தாத்₄யயநத்தாலே வேத₃த் தில் தெளிவு பிறக்கும். அவ்வோபாதி வேதா₃ந்தஸாராத்₄ யயநத்தாலே வேதா₃ந்தத்திலே தெளிவு பிறக்கும். वेदान्तश्रवणेन व्युत्पत्तिः पूर्यते, वेदान्तसारश्रवणेन व्युत्पत्तिः प्रपूर्यते। [(இந்திரன் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் எந்தெந்த தே₃வதைகளை குறிப்பதாக வேத₃பூர்வபா₄க₃த்தைக் கேட்கும்போது அறி யப்படுகிறதோ, வேதா₃ந்தத்தைக் கேட்டபின்பு அந்த இந்த்₃ராதி₃ ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த தே₃வதைகளுக்கு அந்தர் யாமியான பரமாத்மாவையும் குறிக்கின்றன என்று அறியப் படுகின்றது. இவ்வண்ணமாக) வேதா₃ந்தத்தைக் கேட்ப தன் மூலம் இந்த்₃ராதி₃ ஶப்₃த₃ங்களின் வ்யுத்பத்தி நிறைவு படுத்தப்படுகிறது. இதே ரீதியில் வேதா₃ந்த ஸாரத்தைக் கேட்பதால், வ்யுத்பத்தி மிகவும் நிறைவுபடுத்தப்படுகிறது

என்பது நிகஷம் பக்கம் 4ல கடைசியில் (தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு பக்கம 10 கடைசியில) காட்டபபட்டது.] "अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्यात्" [பூர்வமீமாம்ஸை 2-1-46] [யாதொரு பத₃ஸமூஹமானது அதன பயன ஒன்றுயிருக்கையையிட்டு ஒரு வாக்யம (யஜுஸ) என்று கூறப்படுகிறதோ, அப்பத₃ஸமூஹம் அதில சேர்ந்த பதங்களில ஒன்று சேராவிடில ஆகாங்க்ஷை உடையதாகவே இருக்குமாகில, அப்போதே அது ஏக வாக்யமாகும.] என்னக்கடவதிறே. मीमांसापूर्वोत्तरवाक्ययोः कर्माराध्यत्वविशिष्ट - ब्रह्मतात्पर्यकत्वरूपं, कर्माङ्गकत्वविशिष्टब्रह्मज्ञान - तात्पर्यकत्वरूपं वा अर्थैक्यं निराबाधमेव। तद्वदत्रापीति बोध्यम्। ऐकशास्त्र्यं अर्थैक्यं च श्रीवचनभूषणमीमांसाभाष्यावसेयम्। पूर्वमेव लिखितम्॥ (நிகஷம பக்கம 4) [பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகள் இரண்டும சேர்ந்து, கர்மங்களால ஆராதி₄க்கப்படும் ப₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகின்றன என்றே, கர்மத்தை அங்க₃மாகக கொண்ட ப₃ரஹ்மோபாஸநத்தைச் சொல்லுகின்றன என்றே கொள்ளுகையால், இரு ஶாஸ்த்ரங்களும் ஓரே அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகின்றன என்னத் தடையில்லை. அதுபோலவே வேத₃ாநதங்களும, வேத₃ாந்தஸாரமும ஓரே அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகின்றன என நிர்வஹிக்கலாம. இவ்விரண்டும ஓரே ஶாஸ்தரமாயிருப்பவையென்பதும், ஓரே பொருளைச சொலலுமவை என்பதும் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸையில காணததக்கது. நிகஷம பக்கம் 4ல் (மொழி பெயர்ப்பு பக்கம 10ல) முன்னமே காட்டப் பட்டது.]

நம் ஸ்வாமி (பக்கம்-2) "உபாயப₄க்தியும உபாயபூ₄த ப்ரபத்தியும புருஷகருதி ஸாத்₄யங்களாய் மோக்ஷோபாயங்களாக அநுஷ்டே₂யங்கள் — என்பதை இவ்வதி₄கரணத்தில ஸூத்ரகாரும் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரரும் நிர்ணயித்தார்கள் என்பது ஶ்ருதப்ரகாஶிகாநிஷ்கர்ஷம" என்றும, (பக்-3) "இவ்வாறாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில ப்ரபத்தியின

மோக்ஷோபாயத்வமானது ஶாரீரக ஸித்₃த₄ாந்தமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்றும் எழுதுகிறார். एतेन किमनिरूपितमस्माकम्? (இதனால நமக்கு என்ன ப₃ாத₄கம கூறப்பட்டதாகிறது?) "இவை வேத₃ாந்தார்த்த₂ங்கள் ஸாரதரார்த்த₂ங்கள், அநுபாதே₃யங்கள், இவற்றுக்கு மேற்பட்ட ஸாரதமார்த்த₂ம உபாதே₃யம். அதுவே வேத₃ாந்த ஸாரார்த்த₂ம' எனபதனை மாமுனிகள் கண்ட முடிவாக வேத₃ாந்தஸார நிஷ்காஷத்தில் கூறியுள்ளேன.

நம் ஸ்வாமி (பக்கம 3ல்) ப₄க்திப்ரபத்திகளுக்கு துல்யத்வம் நிரூபிக்கபபட்டுள்ளதாகக் காட்டுகிறார். இதறகு ஸமாத₄ாநம.— உபாயப்ரபத்தியும் அநுபாயப்ரபத்தியும் ஆக ப்ரபத்தி இரண்டு விதம. ஸ்வாமி காட்டும உபாய ப்ரபத்தி ஷட₃ங்கயோக₃ம, வேத₃ாந்த ஸார ஸித்₃த₄மான அநுபாயப்ரபத்தி அதி₄காரி விஶேஷணம்; இவ்வாசியை அறியவேணும. இவ்விஷயத்தை மற்றோரிடத்தில விவரிக்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (பக்-4) ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத₃த்துக்கு அநுகூலங்களாக நினைத்து அநேக ப்ரமாணங்களையும் அநுஷ்ட₂ானத்தையும காட்டுகிறார். அநேக ஸூத்ரங்களை ஐந்தாம பக்கத்தில உதா₃ஹரிக்கிறார். இபபடி உதா₃ஹரிப்பது ஏட்டை நிரப்புவதையே பயனாககொண்டது. இத்துடன் "வாணிலா முறுவல்", "தாயே தந்தை" "கண்ணார் கடல" "தாவளந்து" "கணணார் கடல போல்" "ஏழையேதலன்" "பொறுத்தேன" "பெடையடர்த்த" "திருவுக்கும திரு" "தவளவிளமபிறை" "மாறறமுள" "நோறற நோனபு" "ஆராவமுதே" "மானேய் நோக்கு நலலீர்" "பிறந்தவாறும" "உலகமுண்டபெருவாயா" இதயாதி₃ப் பதிகஙகளையும சேர்த்து அச்சிட்டால் லோகோபகாரகமாயிருககும. ஓரே இடத்தில ஶரணாக₃திப் பாசுரங்களைக் கண்டுகளிககும ஸ்ரீவைஷ்ணவ

லோகம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் எவரேனும் "ஆழ்வார் ஶரணாக3தி செய்யவில்லை" என்பவருண்டோ? ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் ஶரணாக3திப் பாசுரம் அறியாத ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் உண்டோ? இவர்கள் தாங்கள் அநுஷ்டி2த்த ப்ரபத்தியை உபாயமாக அபி4மானித்ததுண்டா? என்றன்றோ கேள்வி. ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத3த்தை நம் பூர்வர்கள் ஆங்காங்கே நிரஸித்துள்ளார்கள். உண்மைநிலை இப்படியிருக்க 'ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டி2த்தார்கள்' என்றும், இது லோக தே3ஶிக ஸம்ப்ரதா3யம் என்றும் ஆயிரம்முறை எழுதுவதினால் என்ன ப்ரயோஜநம் ஸித்3தி4க்கும்? அபஸித்3தா4ந்தம் (உண்மையான ஸித்3தா4ந்தத்திற்கு நேர்விபரீதம்) என்கிற தோ3ஷமே ஸித்3தி4க்கும். இனி வேதா3ந்த ஸாரத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி உபாயமாகாது என்று பல மஹநீயர்கள் நிரூபித்திருப்பதைக் காட்டுகிறேன்.

प्रपत्त्यनुपायत्वनिरूपणम्
(ப்ரபத்தி உபாயமன்று என நிரூபித்தல்)

ப்ரபத்தி உபாயமாகாது என்பதுபற்றி பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முன்னமே காட்டினோம். அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருளை யுக்திபூர்வகமாக விளக்கும் பல மஹநீயர்களின் திருவாக்குகள் இங்கு காட்டப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு மஹாவித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி (ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாஶிகையில்) அருளிச்செய்யும்படி—

இனி, ப்ரபத்தியாவது— "**त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिरित्युक्ता**" [நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக—என்று ப்ரார்த்தி2க்கும் அறிவே ஶரணாக3தி எனப்படுகிறது.] என்றும், "**अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः॥**" [தன் விருப்பம

வேறொன்றால ஸாதி₄க்கத்தக்கதல்லாமலிருக்கும்போது. மஹாவிஶ்வாஸத்தோடு கூட ப₄க₃வானான ஒருவனையே உபாயமாயிருக்கும்படி யாசிப்பதே ப்ரபத்தி என்றும் ஶரணாக₃தி என்றும் கூறப்படுகிறது.] என்றும், “मामेकं शरणं व्रज” [என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று] என்றும் இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களினாலே. “நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்று ப்ரார்த்தி₂க்கை ஶரணாக₃தி’ என்றும், “ஈஶ்வரனைத் தவிர மற்றொன்றால ஸாதி₄க்கமுடியாததாயும். தனக்கு இஷ்டமாயுமுள்ள மோக்ஷத்துக்கு அவனையே உபாயமாக ப்ரார்த்தி₂க்கை ஶரணாகதி’ என்றும், “மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றவேணும்”என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால. “அவனே உபாயம் என்கிற அத்₄யவஸாயத்தோடு கூடின உபாயத்வ ப்ரார்த்த₂னையே ஶரணாக₃தி” என்று ஏற்படுகிறது. இந்த ப்ரமாணங்களில ஏகஶப்₃த₃ம் ஏவகாரம் இவைகளால, ஈஶ்வரன உபாயமாமிடத்தில வேறு உபாயங்களை அபேக்ஷியாமலே உபாயமாகிறான என்று ஏற்படுகிறபடியாலும், “सर्वधर्मान् परित्यज्य” என்பதால மற்ற உபாயங்களை விட்டே பற்றவேணுமென்றிருப்பதாலும இந்த அதி₄காரிக்கு ஈஶ்வரனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை; ஆனால் நீயே உபாயமாக வேணுமென்று இவன ப்ரார்த்தி₂ப்பதால அந்த ப்ரார்த்த₂னையாகிற ஹேதுவினாலே ஈஶ்வரன ப₂லப்ரதா₃நம் பண்ணுமிடத்தில் அந்த ப்ரார்த்த₂னையே உபாயமாகிறபடியால, ஈஶ்வரனுக்கே உபாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யமாகிற ஏகஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் அநுபபந்நமாமே என்னில; ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வர்க₃காமனையானது ஸ்வர்க்க₃த்துக்கு ஸாத₄நமன்றிக்கே அதி₄காரி விஶேஷணமாகிறாப்போலே. நீயே உபாயம ஆகவேணுமென்கிற ப்ரார்த்த₂னையும ஸித்₃தோ₄பாய அதி₄காரிக்கு விஶேஷணமாயிருக்கும். ஆனால். அந்வய வ்யதிரேகங்களினாலே ப்ரபத்திக்கு ஸாத₄நத்வம் ஏற்படமாட்டாதோவென்னில, ஸாத₄நமாவது அநந்யதா₂ஸித்₃த₄மாயிருப்பதாகையால (அதாவது—தன்னை

யொழிய வேறொனறால பெறப்படாத ப2லஸித3தி4க்குத தவறுமல முன நிறபசாகையால). ஈஶவரனே உபாயம எனகிற பரமாணததாலே, ஈஶவரனைததவிர இது உபாய மலலாமையாலே தனனையொழிய ஈஶவரனாலெ பெறப்படும ப2லஸித3தி4யாலே அநயத2ாஸித3த4மாயிருககையால. அந யத2ாஸித3த4மாய்க்கொண்டு நியதபூாவவருததியாயிருகக வேணடிய ஸாத4நலக்ஷணமிலலாமையாலே, ப்ரபததி ஸாத4நமாகமாட்டாது. எபபடி ஜ்யோதிஷடோமாதி3 ஸ்த2லங்களில ஸவர்கக3காமனையானது நியதபூாவவருததியா யிருந்தபோதிலும, யஜ்ஞகர்ததாவான அதி4காரிககு விஶேஷணமாயிருபபதால, அநத ஸவாகக3காமனைககு ஸாத4நதவம ஏறபடவில்லையோ. அப்படியே இங்கும பூரணவரணம அதி4காரி விஶேஷணமாயிருபபதால், அதறகு ஸாத4நதவமிலலாமையால் அது ஹேதுவாகமாடடாது என்று கண்டுகொள்வது. அபபடி அதி4காரி விஶேஷண மாகச் சொலலும பக்ஷததில, “**सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्**’ (ஆக3மப்ராமாண்யம) எனபதால் அதி4காரி விஶேஷணமாயிருப்பது ஸித3த4மாகவே இருககவேணும என்று ஏறபடுவதால. “**मामेकं शरणं व्रज**” என்று விதே4யமாகச் சொலலுவது கூடாதே என்னில், அநத நியமம் ஸாத4யோபாய விஷயமாகையால ஸித3தோ4பாய விஷயத்தில விரோதி4க்காது. அல்லாமல ஸித்3தோ4பாய விஷயததிலும் அதி4காரி விஶேஷணம் ஸித்3த4மாகவே இருககவேணுமெனனில, உபாயமும் ஸித்3த4மாய் அதி4 காரமும் ஸித3த4மாய் இருககும பக்ஷத்தில ஸாவமுகதி ப்ரஸங்க3ம ஏற்படும. ஆதலால அது கூடாது. அங்ஙனு மனறிககே, வேறு வாகயஙகளிலுலே விதி4ககப்பட்ட தொரு விஷயமானது மற்றொரு வாகயத்தில ஸித3த4 மாய்க்கொணடு அதி4காரி விஶேஷணமாகலாம. எப்படி யெனனில; “**अग्नीनादधीत**” என்றும ‘**स्वाध्यायः अध्येतव्यः**” என்றும வாகயாநதரஙகளால விதி4ககபபடட அக3நயா த4ாநம அத4யயநம இவைகள் யாக3ாதி4காரிககு ஸித்3த4

விஶேஷணமாவதுபோலே இங்கும் "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்று பூர்வ வாக்யத்தால விதி₄க்கப்பட்ட ஶரணவரணம், உத்தரத்தில "त्वा" என்பதனால "ஶரணவரணம் செய்த உன்னை" என்று அநுவதி₃க்கப்பட்டிருப்பதால மோக்ஷாதி₄காரிக்கு ஸித்₃த₄விஶேஷணமாகலாம். ஆனால "शरणं व्रज" என்று ஶரணவரணம் விதி₄விஷயமாயிருப்பதால் அந்த விதி₄யாலே க்ருதிஸாத்₄யத்வமும், அதனால ஆக்ஷிப்தமான இஷ்டஸாத₄நத்வமும் ஏற்படுகிறபடியால ஶரணவரணம் உபாயமன்று என்று சொல்லுவது அநுபபந்நம் எனனில்; விதி₄க்கு கேவல க்ருதி ஸாத்₄யத்வமே அர்த்த₂மாகக் கொள்வது பா₃த₄கமில்லாத ஸத₂லத்தில அங்கு இஷ்ட ஸாத₄நத்வம் ஆர்த்தா₂த் ஸித்₃தி₄க்கும். இங்கு 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்பதில ஶரணஶப்₃தி உபாயவரணரூபமாக ஏற்படுகிற படியால், உபாயவரணத்துக்கு உபாயத்வமில்லாமையாலே "ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி₄யால ஶரணவரணத்துக்கு இஷ்டஸாத₄நத்வம் ஏற்படமாட்டாது.

மேலும் "இஷ்டஸாத₄நமென்பது— இஷ்டமான ப்ரயோஜனத்தை அடையச்செய்வது' என்று நயாய ஶாஸ்த்ரத்தில சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஶரணவரணம் இஷ்டப்ரயோஜனமாகையால விதி₄க்கும விஷயமாகலாம். அன்றியும இந்த ஶரணவரணத்திறகு ப₂லம 'ஈஶ்வரன் தனக்கு உபாயமாயிருக்கையாகையால, அந்த உபாயமாயிருக்கையாகிற இஷ்டத்துக்கு ஸாத₄நமாயிருப்பதால. இஷ்டஸாத₄நத்வமும ஏற்படலாம். இப்படியே ஸாராஸ்வாதி₃நியில் "ப்ரபத்தி ஈஶ்வரனுடைய உபாயாந்தர ஸத₂ாந நிவேஶத்துக்கு ஸாத₄நமாவதல்லது, ப₄க்தியைப் போலே ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷஸாத₄நமன்று' என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இங்கும் 'தன விஷயத்தில "ஈஶ்வரன் உபாயமாகையாகிற ப₂லத்திறகு ஸாத₄நமாயிருக்கத் தட்டில்லை. ஆனால ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வம் ஸ்வாபா₄விகமாயிருந்தபோதிலும் தனக்கு

ஈஶ்வரன் ப$_2$லப்ரத$_3$னுயிருக்கை ப்ரார்த்தி$_2$க்கப்படலாம். இங்ஙனமன்றிக்கே, "இவன பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும" என்பதுபோல, ஸ்வயம ப்ரயோஜநமான ப$_4$க$_3$வந்முகோ$_2$ல்லாஸத்துக்கு ஸாத$_4$நமாகையாலும் இஷ்டஸாத$_4$நத்வம் ஏற்படும். இப்படியிருக்கையாலே வேறொன்றுக்காக அநுஷ்டி$_2$க்கப்படுவதாய்க் கொண்டு, ப்ரஸங்க$_3$ாத உபகாரகமாயிருக்கையால ப்ரபத்தி "வ்யாஜமாக" ஏற்படுகிறது இதை அநுஸரித்தே தே$_3$ஶிகனும "प्रपत्तेः व्याजमात्रत्व" என்பதால் ப்ரபத்தியை வ்யாஜோபாயமென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படியுள்ள ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்பதும தே$_3$ஶிகன ந்யாய ஸித்$_3$த$_4$ாஞ்ஜனத்தில அருளிச்செய்த "इयं केवल-लक्ष्मीशोपायत्व-प्रत्ययात्मिका । स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किंपुनः सहकारिणम् ॥" என்கிற ஶ்லோகத்தால வ்யக்தமாம. ஶ்ரிய:பதியான ஈஶ்வரனிடத்தில இருப்பதாயும், மற்றவர்களிடத்தில இல்லாததாயும இருக்கிற உபாயத்வத்தை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநமாயுள்ள ப்ரபத்தியானது "தானுபாயம" என்கிற பு$_3$த்$_4$தி$_4$யைத் தடுக்கிறது என்பதாம. இத்தால ஈஶ்வரனைக்காட்டிலும அந்யமாயுள்ளதொரு உபாயமில்லை என்றும. ப்ரபத்தியும ஈஶ்வரனைக் காட்டிலும வேறாகையாலே இதுவும் உபாயமாகமாட்டாது என்றும ஏற்படுகிறபடியால ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்பது ஸித்$_3$த$_4$ம். ஆனால இந்த உபாயத்வம ப$_2$லப்ரத$_3$த்வரூபமாகக் கொள்ளில, அது ப்ரபத்தியில் ப்ரஸக்தமாகாமையாலே, ப்ரஸக்தத்துக்கே ப்ரதிஷேத$_4$ம உசிதமாகையால் நிஷேத$_4$ம் அநுபபந்நமாம். நிக்ஷேப சிந்தாமணியில கீழ்ச் சொன்ன ஶ்லோகத்திற்கு அர்த்த$_2$நிரூபணம் பண்ணுகையில "ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம அந்வய வ்யதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், விசாரத$_3$ஶையில அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்வஜ்ஞாநரூபமாகையாலே உபாயத்வம ஏற்படாது" என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ந்யாய ஸித்$_3$த$_4$ாஞ்ஜந வ்யாக்$_2$யானமான ரத்நபேடிகையில,

திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும நிரூபித்திருக்கிறார் 'ப்ரபந்ந விஷயத்தில மோக்ஷபூலம த்3ாயதவஸமபந்த4ப்ரயுக்தம், ப்ரபததிபரயுகதமனறு' என று நிக்ஷேப சிந்தாமணியில நிரூபிததிருபபதையும கண்டுகொளக. மேலும், நம ஶபத்3ாாதத2விசாரததில, ''நம.ஶப3த3ார்தத2ம அநந்ய ஶரணதவமாகுல, பரபததியை உபாயமாக அநுஷ்டி2க்கும் பக்ஷததில அநந்ய ஶ ர ண த வ ம் ஏற்படாதாகையால, ப்ரபததி உபாயமனறு, வ்யாஜம' என்று ஸாராஸ் வாதி3னியிலும நிரூபிககப்பட்டிருககிறது. அந்த வ்யாஜத்வம் பூலகரணத்வரூப உபாயத்வததைககாட்டிலும் வேறுபட் டது. அபபடியன றிக்கே வ்யாஜதவம பூலகரணத்வரூப மாகச் சொலலும பக்ஷததில, ஜயோதிஷ்டோமாதி3களும ஸ்வர்ககத்துககு வ்யாஜங்களாகவே ஏற்படும. அது பூாவ தந்தரவிருத3த4ம்.

அது நிற்க. ''பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ர வ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி'' என்கிற பூர்வாசார்யா களுடைய வாக்யத்தால, ஈஶவரன் உபாயாநதரங்களை அநுஷடி2ககிறவன் விஷயத்தில தான் நிருபாதி4க ரக்ஷகனுகிற திலலை என்றறியலாம. ஆகையால உபாயாந்தர பாவ்ருததி யானது ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடை யாகையால அந்த உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஈஶ்வரனை உபாயமாகப் பறறுகையாகிற ப்ரபததி. ஸவபரவ்ருததி நிவ்ருத்தி விஶிஷ்டையாகையாலே, அந்த ப்ரபததி, ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணததுக்கு பரதிப3ந்த4கமான உபா யாந்தர ப்ரவ்ருததி நிவ்ருததியோடு கூடியதாகையால ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவரூபையாக ஏறபடுகிறது. நமமுடைய ஸித்3த4ாந்தத்தில் பரதிப3ந்த4காப4ாவததுககு காரணதவ மில்லை. அததாலும் ப்ரபததி உபாயமாகமாட்டாது. ஆனுல் ப்ரவ்ருததி நிவ்ருத்தி ஸ்வாபகாலத்தில உண்டா யிருப்பதால, அப்பொழுதும் இவன் ப்ரபந்நனுகக்கூடும எனகிற ஒரு ஶங்கை வரககூடாதோ எனனில, ஜ்ஞாந

கார்யமான நிவ்ருத்யாக2யத்நமே இவ்விடத்தில விவக்ஷித மாகையால அது வரமாட்டாது.

ஆக. இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்3தா4ந்த ப்ரகாஶிகா ஸ்ரீஸூக்திகள். இனி. இதில எடுககபபட்ட ரத்நபேடிகா ஸ்ரீஸூக்திகளையும் காட்டுகிறேன.

ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகன அருளிய ந்யாயஸித்3தா4ஞ் ஜநத்தின வ்யாக2யாநமான ரத்நபேடிகையில 'இயம் கேவல" என்று தொடங்கும ஸ்ரீதே3ஶிககாரிகைக்கு வியாக்கியானம் செய்யும்போது தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2 ஸம்ப்ரஸித்3த4 வித்3வந்மணியான ஸ்ரீ உ. வே. திருப்புட்குழி அப்பாஸ்வாமி அருளிச்செய்யும்படி —

प्रपत्तिस्वभावादपि नैरपेक्ष्यमुपपादयति (इयमिति). (केवल-लक्ष्मीशोपायत्व-प्रत्ययात्मिकेति)— लक्ष्मीशेतरावृत्ति-उपायत्वप्रकारक-लक्ष्मीशविशेष्यक-निर्णयात्मिका इत्यर्थः। (स्वहेतुत्वधियं रुन्धे इति)— "मामेकं शरणं व्रज" "आत्मनं मयि निक्षिप" इत्यादिभिः कर्तव्यतया चोदिते, "भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते। प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यः मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः॥" इत्यादिभिः उपायतया च अभिहितेऽपि स्वस्मिन् उपायताज्ञानं प्रतिबध्नातीत्यर्थः। (किंपुनस्सहकारिणामिति) सहकारित्वेन प्रसक्तस्य अन्तिमप्रत्ययस्य कर्मादेश्च हेतुताज्ञानं प्रतिबध्नातीति किमु वक्तव्यं इत्यर्थः॥

अत्रेदं बोध्यम्— प्रपत्त्या उपायत्वत्वावच्छेदेन भगव-दितरावृत्तित्वं विषयीक्रियते। "त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिः इत्युक्ता" "तदेकोपायता-याच्ञा प्रपत्तिः शरणागतिः" इत्यादिभिः तथावगमात्। तत्र हि उपायत्वत्वावच्छेदेनैव इतरावृत्तित्वं एवकारेण बोध्यते। तथैव व्युत्पत्तेः।...ततश्च भगवदितरस्मिन्

स्वस्मिन् तादृशेऽन्तिमप्रत्यये कर्मादौ च उपायत्वावगाहिज्ञानं प्रति उपायत्वत्वावच्छेदेन भगवदितरावृत्तित्वावगाहिनी प्रपत्तिः प्रतिबन्धिका।...भगवदितरा प्रपत्तिः इति ज्ञानसहितस्य भगवदितरावृत्ति उपायत्वं इति ज्ञानस्य प्रपत्तिः उपायः इति ஜ्ञानप्रतिबन्धकत्वं निष्प्रत्यूहं इति॥

[ப்ரபத்தியின தனமையினுலும் ப$_4$க$_3$வான் நிரபேக்ஷமான (எதையும எதிர்பாராத) உபாயமாகிருன எனபதை விளக்குகிருர் (இயம் கேவல) என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலை. (லக்ஷ்மீநாத$_2$னையே உபாயமாககொளளுமஎண்ணமாயிருககும் இநத பரபததி)—லக்ஷ்மீநாத$_2$னைககாட்டிலும வேறெதிலும் இலலாததான உபாயத்தனமையை அவனிடமே கொள்ளும நிர்ணயரூபமாயிருபபது இநத ப்ரபத்தி எனறு கருதது. (தனனை உபாயமாக எணணும நினைவைத் தடுககிறது)— "என்னை ஒருவனையே ஶரணமாக அடை" "ஆத்மாவை எனனிடம ஸமர்பபிப்பாய்' முதலான ப்ரமாணங்களில சேதநனுல அனுஷ்டிககததக்கதாக விதி$_4$ககப்பட்டதாய், "பேரறிவாளனே! என கைஙகர்யததைப பெறவிரும்புகிறவர்களால — மேலான ப$_4$கதியினுலோ, ப்ரபத்தியினுலோ நான அடையததககவனேயொழிய வேறொன்றுல நான அடையததக்கவனலலன" முதலான ப்ரமாணஙகளில உபாயமாகக கூறப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும், தன்னிடம (பரபததி) உபாயதவ ஜ்ஞாநததைத தடுககிறது என்று பொருள. (ஸஹகாரிகளை உபாயமாகக் கருதும் நினைவைத்தடுககிறது என்பதைக் கூறவும வேண்டுமோ?)— (ப$_4$கதிஸாமயததாலே) ஸஹகாரியாயிருக்கததகக அநதிம ஸம்ருதியையும, கர்மயோக$_3$ம முதலானவறறையும உபாயமாகக கருதும நினைவைத தடைசெய்கிறது எனபதைக கூறவும் வேணுமோ? என்று கருதது.

இங்கு இவ்விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தககது—பகவானைத் தவிர வேறு எவரிடமும எவ்வகையான உபாயத்வமும்

கிடையாது என்று ப்ரபத்திரூபமான ஜ்ஞானத்தால அறியப்படுகிறது. "நீயே உபாயமாக ஆவாயாக என்று ப்ரார்த்தி₂க்கும அறிவே ஶரணாக₃தியெனப்படுகிறது" "பரமன ஒருவனையே உபாயமாக இருக்கவேணும என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவு ப்ரபத்தி, ஶரணாக₃தி என்று கூறப படுகிறது" முதலான ப்ரமாணங்களிலிருந்து அப்படியே அறியப்படுகிறதன்றோ. இப்ரமாணங்களில பகவானைத தவிர வேறு எவரிடமும் எவ்வகையான உபாயத்வமும கிடையாது என்பது ஏவகாரத்தாலே அறிவிக்கப்படுகிற தன்றோ. ஏவகாரத்திற்கு அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃மே முக்₂யார்த்த₂மென்று அறிவாளிகள அறிகிறார்களன்றோ .. ஆகையால, பகவானைத தவிர வேறு எவரிடமும எவ்வகை யான உபாயத்வமும கிடையாது என்னும அறிவாயிருக்கும ப்ரபத்தி, பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்னையும, பகவானைக் காட்டிலும வேறுபட்ட அந்திமஸ்மருதியையும கர்மம முதலானவற்றையும உபாயமாகக் கொள்ளும அறிவைத் தடுக்கிறது. .. "ப₄க₃வானைக காட்டிலும வேறு பட்டது ப்ரபத்தி" என்னும அறிவோடு கூடியதான— "ப₄க₃வானைக் காட்டிலும வேறுபட்டது உபாயமாகாது' என்னும் அறிவு "ப்ரபத்தி உபாயம" என்னும அறிவுக்குத் தடையாயிருக்கத் தட்டில்லை என்று கருத்து.]

ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீ உ. வே. திருப்புட்குழி அப்பா ஸ்வாமியின ஸ்ரீஸூக்தி. இனி, ஸ்ரீ உ. வே திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி (ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்யாந அருமபத₃விளக்கத்தில்) அருளியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன —

அயமபி₄ஸந்தி₄ :— உபாயவரணாத்மிகையான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை. "மாமேகம ஶரணம [என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று] "த்வமேவோ பாயபூ₄த' [நீயே உபாயமாயிருப்பவனாக ஆவாய்] இத்யாதி₃ ஏகஶப்₃த₃ ஏவகாரங்களாலே உபாயத்வம நிஷித்₃த₄மாகையாலே. அவை ஸித்₃தே₄தராபாயாந்தர ப்ரதி

க்ஷேபகங்கள் என்னவொண்ணாது. ஸங்கோசத்தில ப்ரமாணமில்லாமையாலே. ஆகையால உபாயாந்தரரூப-ஸித்3தோ4பாய ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிப3ந்த4க-அபா4வரூபையாய் இருக்கும். 'ஸத்யாம ஸாமக்3ர்யாம ப்ரதிப3ந்த4கஸத்3பா4வாத் கார்யாநுத்பாத3'' [கார்யத்தை உண்டாக்கவல்ல எல்லாக்காரணங்களும இருந்தபோதிலும தடையிருக்கும்போது கார்யம உண்டாகாது.] என்று வ்யவஹாரம காணகையாலே, ப்ரதிப3ந்த4காபா4வத்துக்கு அந்வயவ்யதிரேகஸித்3தத்வமிருந்தாலும ஸாமக்3ர்யநுப்ரவேஶமில்லை. ஸித்3தா4ந்தத்திலே ஶக்தயங்கீ3காரமுண்டாகையாலே, மண்யபா4வத்துக்கு தா3ஹஹேதுத்வமில்லை. ப4ரந்யாஸவிஶிஷ்ட வரணரூபையான இது ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபப்ரதிப3ந்த4கத்தினுடைய அபா4வரூபையாகையாலே, அவிவாத3 அநுமதி ஶப்3த3ங்களாலே வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ப4க3வது3பாயத்வ போ3த4க ப்ரமாணப3லத்தாலும, அவனுக்கே ப4க்திஸ்தா2நாபந்நத்வாவக3மத்தாலும, ப்ரபத்தியையன்றி கார்யநிஷ்பாத3நமில்லாமையாலே ப4ரந்யாஸாபா4வரூபையான உபாயப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிப3ந்த4கத்வகல்பநம தோ3ஷமன்று. ப்ரபத்தி உபாயமானால் ப4க3வது3பாயத்வம் நிரர்த்த2கம். உபாயவரணமும் உபாய ஸமப3ந்த4மாகையாலே அநுபாயம். ப4க்திக்கு உபாய ஸமப3ந்த4ரூபத்வம் ப்ரஸங்கி3யாது.

ப4க்தியே கரணமாகையாலே. இங்கு ப4க3வத ஏவ கரணத்வமாகையாலே வரணம தத்ஸமப3ந்த4மாகையாலே அநுபாயம். ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணமாகையாலும் அநுபாயம்.

"फलादिभ्यो विभिन्नत्वात् प्रपत्तिर्विध्यनन्वयात् ।
विधेयान्तरहानेश्च नाधिकारिविशेषणम् ॥" (நிக்ஷேபரக்ஷை)

[ப2லம் முதலியவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையாலும், ஶரணமடைவாய்' என்னும விதி4 (ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணம் எனக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில) ஒட்டாதாகையா

ஓும. இதை அநுவதி3த்து வேறொன்றை விதி4க்கவில்லையாகை யாலும பரபத்தி அதி4காரிவிஶேஷணமன்று.] என்று ப2ல த்தகாமநா நிமித்தாந்யமாய் அஸித்3த4மாயிருக்கிற இதுக்கு அதி4காரி விஶேஷணத்வம் கூடாது "सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणं" (ஆக3ம ப்ராமாண்யே) [அதிகா4ரிவிஶேஷணம எப்போதும் ஸித்3த4மாகவேயிருக்கும.] என்கையாலே. அஸித்3த4மான இதுக்கு. அதி4காரி விஶேஷணத்வம நிபுணபு4யுபக3தமன்று என்னவொண்ணாது. "मत्पदद्वन्द्वमेकं ये प्रपद्यन्ते परायणम्। उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान्॥" [தே3வியே! மேலான உபாயமான என திருவடியிணையை எவர்கள் ஶரணமடைகிறார்களோ அவாகளை ஸம்ஸாரத்தி லிருந்து நானே கைதூக்கி விடுகிறேன.] "अहं त्वा" [நான உன்னை] "रक्षिष्यति अनुकूलान्नः" [அனுகூலரான நம்மைக் காப பாற்றுவான்] என்கிற விடங்களிலே அதி4காரி விஶேஷணத் வம் ப்ரதீதம் ஆகையாலே. அந்யத்ர அதி4காரத்தை ஸித3த்4த் துக்கேயாகிலும. இங்கே உபாயஸித்3த4த்வமஹிமநா அதி4காரத்வம ஸாத4யத்துக்குக் கூடும். விதே4யமாகில அதி4 காரத்வநியத அநுவாத்3யத்வம கூடாது. இதுவே விதே4ய மாய். இத்தையநுவதி3ந்து விதே4யாந்தரத்தை விதி4க்கக் காணுமையாலே. இதுக்கு அதி4காரத்வம் கூடாது. அநு க3தமான–உபாயதத்3ங்க3ாங்ய ப2ல ஸாத4நத்வமே அதி4 காரி விஶேஷணத்வ ஶப்3த3ார்த்த2மாகிறது. இதுக்கு உபாயாங்க3த்வம ஶங்கிக்கவொண்ணாது. அங்க3த்வமாவது.– தத்3க3த காரயாநுகூல ஶக்தயுத்3பே3ாத4கத்வரூபமாகை யாலே. நித்யோத்3பூ4த4ஶக்திகனை ஈஶ்வரனுக்கு ஶக்த யுத்3பே3ாத4ம அநபேக்ஷிதமாகையாலே காரணமாத்ரமும விதே4யமாத்ரமும கார்யோபாயமாகாது. ப2லகாமனைக்கும பரயாஜாதி3களுக்கும உபாயத்வமில்லாமையாலே. கருதி ஸாத4யத்வமாத்ரம விதி4யாத்ச2மாகையாலே. "யஜேத ஸ்வாக3காம" [ஸ்வர்க3த்தை விரும்புமவன யாகம செய்யக்கடவன] இத்யாதி3களிலே உபாயாந்தராப4ாவ ப2லத்தாலே அநுமேயமான உபாயத்வம். இங்கே நிஷேத4

விரோத$_{4}$த்தாலே அநுமேயமாகமாட்டாது. இந்த ப்ரபத்தி யில ப்ரவ்ருத்தியும "ப$_{4}$க$_{3}$வத்க$_{3}$தோபாயபூ$_{4}$ர்வ நிருபகம பூ$_{4}$யாத" என்றே உண்டாகிறது ப$_{4}$க்திஸ்த$_{2}$லத்திலே இப்படி ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$உபாயத்வபோ$_{3}$த$_{4}$க வசநமில்லாமையாலும். உபாயத்வநிஷேத$_{4}$மில்லாமையாலும ப$_{4}$க்திக்கும் அதி$_{4}$காரத்வாபாத$_{3}$நம கூடாது. ப்ரமாண வைஷம்யத்தில ப்ரதிப$_{3}$ந்தி$_{3}$க்கு அவகாஶமில்லாமையாலே. ஆகையால ப்ரபத்திக்கு அதி$_{4}$காரி விஶேஷணத்வம நிபுணபி$_{4}$மதம.

"उपायादेः विभिन्नत्वात् प्रपत्तिः विधिनान्वयात् ।
विधेयान्तरसत्त्वादप्यधिकारिविशेषणम् ॥"

[உபாயம முதலானவற்றைக காட்டிலும வேறுபட்டதாகையாலும, விதி$_{4}$யோடு பொருந்தியிருக்கையாலும. (இதை அநுவதி$_{3}$த்து)வேறொன்று விதி$_{4}$க்கப்படுகையாலும ப்ரபத்தி அதி$_{4}$காரிவிஶேஷணமாகும]

கிஞ்ச, இதுக்குப புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலும் அநுபாயத்வம ஸித$_{3}$த$_{4}$ம. இது ப$_{4}$க்திவத உபாயமாகில தத$_{3}$வத$_{3}$வ புருஷகாராநபேக்ஷமாம. கிஞ்ச. 'सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन्। संसारतन्त्रवाहित्वात् रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते॥" [ஸர்வேஶ்வரன ஸர்வஜ்ஞனயிருந்தபோதிலும. எப்போதும் கருணையுடையவனயிருந்தபோதிலும ஸம்ஸாரச் சுழலை நிர்வஹிப்பவனாகையால ரக்ஷ்யனான ஜீவனின அபேக்ஷையை எதிர்பார்க்கிறான.] என்று ப$_{4}$க$_{3}$வத ஏவ அபேக்ஷா ப்ரதீக்ஷை சொல்லுகையாலேயும் இதுக்கு அநுபாயத்வம ஸித்$_{3}$த$_{4}$ம். கிஞ்ச. இது உபாயமாகில. ரக்ஷாப$_{4}$ரமிதுவேயாகையாலே ப$_{4}$ர்ந்யாஸ ஸ்வரூபநாஶம் ப்ரஸங்கி$_{3}$க்கையாலே இதினுடைய ஸ்வரூபத்தோடே வ்யாஹதமாகையாலே இது அநுபாயம.

கிஞ்ச, இது உபாயமானால, ப$_{4}$க$_{3}$வத: ப$_{4}$க்திஸ்த$_{2}$ாந நிவேஶம வ்யர்த்த$_{2}$மாகையாலும் இது அநுபாயம. ப$_{4}$க்தி

ஸ்த2லத்திலே ப4க்தி ப்ரபத்தி உப4யஸாத்4யமான ப2லத்தை ப்ரபந்நவிஷயத்திலே ப4க்தியையின்றிக்கே கொடுக்கையாலே ப4க்திஸ்த2ாநநிவேஶம் ஸார்த்த2கம் என்னில், ப4க்திஸ்த2லத்திலே அங்க3ப்ரபத்திப2லத்தை நிரபேக்ஷ ப்ரபத்தியே ஸாதி4க்கையாலே, தத்3வதே3வ அதி4காரி விஶேஷ விஷயத்திலும் ப4க்திஸ்த2ாந உபதி3ஷ்டையான ப்ரபத்தியே தந்நிரபேக்ஷயேண ப2லத்தை ஸாதி4க்கவற்றாகையாலே. ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமின்றிக்கே ஒழியும். ஆகையால் உபாயாந்தரஸ்த2ாந நிவேஶமானவிதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம். கிஞ்ச, “ந ஹ்யத்4ருவை: ப்ராப்யதே ஹி த்4ருவம் தத்” [நிலையற்ற கிரியைகளால் நிலையான பரம்பொருளை அடைய முடியாது.] என்கிற விதத்தாலும் இது அநுபாயம். கிஞ்ச, “मत्स्वीकारस्वरूपायाः प्रपत्तेरप्युपायताम्। इच्छन्ति केचित् दुर्दान्ताः सन्तो मामेव मन्वते॥” [அடக்கமற்றவர்கள் சிலர் உபாயமாக என்னைப் பற்றுகையாகிற ப்ரபத்தியையும் உபாயமாக எண்ணுகின்றனர். நல்லோர்களோவென்னில், என்னையே உபாயமாக எண்ணுகின்றனர்.] என்று விஹகே3ந்த்3ர ஸம்ஹிதையில் வசநத்தாலும் இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம். “இது அநுபாயம்; उपायस्वीकाररूपत्वात्, व्यतिरेकेण यज्ञादिवत् ईश्वरवच्च” என்கிற அநுகூல தர்க்கமும் ஸூசிதம். மோக்ஷோபாயதயா தானும் ப4ரமாறுல ப4ரந்யாஸாத்மகத்வமும் உச்சி2ந்நமாம். ஆக ப2லத்துக்கு வேண்டுவது அப்ரதிஷேத4 மாத்ரம் என்றபடி. இந்த நிவ்ருத்தி—ப4க3வத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4த்வஜ்ஞாநபூர்வக ஸாத4நாந்தரவிஷய நிவ்ருத்தியாகையால் யத்நவிஶேஷரூபையாகையாலும், “பூ4ர்வாந்தரமபா4வ:” என்கிற கணக்கிலே உபாயவரண தத3நுமதி ரூபையாகையாலும், ஆத்மஜ்ஞான விஶிஷ்டையாகையாலும், “நிர்வ்யாபாரனான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்3யவஸ்தை2களிலும். வ்யாபாரிக்க யோக்3யனாயிருக்கிற ஜாக்3ரத்3ஶையில் விலக்காதே யிருந்தபோதும் ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதா3நம் பண்ணப்ரஸங்கி3க்கும்” என்கிற ஸாரோக்தஶங்கை பரிஹ்ருதை. அதி4காரரூபேண

த்3ருஷ்டோபகாரகதயா ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், ப்ரதிப3ந்த4கா பா4வவித4யா த்3ருஷ்டோபகாரார்த்த2மாக அந்வயவ்யதிரேக ஶாலிமாத்ரமாய்க்கொண்டு காரணமல்லாத ஸாத4நாந்தர நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமொழிய, அத3ருஷ்டத்3வாரக ஸாத4நமாயிருப்பதொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. இத னால் "அதி4காராத்3யர்த்த2மாக ஸ்வீகாரம் அபேக்ஷிதமொழிய, பரஸாத3ரூபாத3ருஷ்டத்3வாரக ஸாத4நமாக அநபேக்ஷிதம் என்கையாலே, ஸ்வவிஷய ஸ்வீகார விஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப2லப்ரத3மாகாநிற்கச்செய்தே, இஸ்ஸித்3தோ4பாயம் ஸ்வீ காரத்திலும் நிரபேக்ஷம் என்று பு3த்3தி4 பண்ணவேணும் என்னில், இது த்3ருஷ்டவிதி4போலே ஆரோபமாதல், ஸ்வவசநவிருத்3த4மாதல் ஆம்" என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதை. அதி4காராபேக்ஷை உபாயநைரபேக்ஷ்ய விரோதி4 யன்றே. ப4க்திவத் ப்ரஸாத3த்3வாரக ஸாத4நாபேக்ஷையிறே நைரபேக்ஷ்யவிரோதி4. "प्रार्थनामात्रसन्तुष्टः प्रीतिरेव विवर्धते" [ப்ரார்த்தனையொன்றிலேயே திருப்தி பெற்றவனாய், பரமன் உகப்பு வளரப்பெறுகிறான்] இத்யாதி3கள் உபாயாநபேக்ஷ ரக்ஷக (உபாயாந்தரங்களை எதிர்பாராமல் ரக்ஷிக்கும்) ஸித்3 தோ4பாயத்துக்கு ஸ்வாதி4காரிலாப4ப்ரயுக்த ஹர்ஷவிஶேஷ பரங்களொழிய, ப4க்திஸாத்4ய அபூர்வ ஸத2ாநீய ப்ரஸாத3 துல்ய பரஸாத3பரங்களன்று. விஶ்வாஸபூர்வக ப்ரார்த்த2நா மாத்ரத்தை பா4ஷ்யகாராதி3கள் அநுஷ்டி2த்ததும் அதி4 காரார்த்த2மாகவல்லது ஸாத4நத்வேந அன்று. அதாவது ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அதாவது, அத3ருஷ்ட த்3வாரக ஸாத4நவிஷய நிவ்ருத்யாக2ய யத்நவிஶேஷம். இத்தால், "விலக்காத மாத்ரமானால் ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் விலக்கினானாகில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராத4த்தாலே நிக்3ரஹத்தை யுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி பரஸாத3நமேயாகவேணும்" என்கிற ஸாரோக்த ஶங்கை பரிஹ்ருதை. நிருபாதி4கஶேஷியாய், நிருபாதி4கரக்ஷகனான அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை அப்ரதிஷேத4ம்.

प्रतिषेधस्य अभावः अप्रतिषेधः [தடை செய்யாமை அப்ரதிஷே
த4ம் எனப்படுகிறது] अर्थाभावे अव्ययीभावः ப்ரதிஷேத4
மாவது —நிவர்த்தனை (தடுப்பது). परकीयनिवृत्त्याख्ययत्नानुकूल-
पुरुषाभिप्रायம் [பரமன் ஜீவனை ரக்ஷிப்பதினின்றும் கைவாங்குத
லாகிய யத்னத்துக்கு உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்]
என்றபடி. தத்3ப4ாவமாவது — परकीयप्रवृत्त्याख्ययत्नानुकूल-
पुरुषाभिप्रायம் [பரமன் ஜீவனை ரக்ஷிக்க முயலுவதற்கு
உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்.] ஆக, उपायानपेक्षरक्षण-
विषयभगवदीयनिवृत्त्याख्ययत्नप्रयोजकाभिप्रायाभावம் என்று பர்ய
வஸிதம் [வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பாராமலே பரமன்
ஜீவனை ரக்ஷிப்பதனின்றும் கைவாங்குதலுக்கு உறுப்பான
எண்ணம் (ஜீவனுக்கு) இல்லாமலிருக்கையே அப்ரதி
ஷேத4ம் (விலக்காமை) என்று தேறுகிறது.] ஶேஷித்வே
நிருபாதி4கத்வமாவது — कर्म-भागवतत्वादि-उपाधिप्रयुक्तत्वाभावம்
[கர்மத்தையோ பா4க3வதனாயிருக்கையையோ, காரண
மாகக் கொள்ளாது இயல்வாகவே ஶேஷியாயிருக்கை.]
रक्षकताया निरुपाधिकत्वं उपायानपेक्षत्वं [உபாதி4யின்றி ரக்ஷிக்கை
யாவது, உபாயத்தை எதிர்பாராமலே ரக்ஷிக்கையாகும்.]
(அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை) என்றது — "यद्येते
विदितात्यन्तपारतन्त्र्याः मामेव उपायत्वेन वृण्वते, तदा संसारात् स्वयमेव
तान् उद्धरिष्यामि। यदि पुनः स्वयत्नवासनावशात् मद्विषयकस्मृतिरूपां
भक्तिं उपायबुद्ध्या अनुतिष्ठन्ति तेऽपि मामेवैष्यन्ति' [இந்த ஜீவர்கள்
தம்முடைய அத்யந்தபாரதந்த்ரியத்தை உணர்ந்து
என்னையே (உபாயாந்தரங்களைக் கைவிட்டு) உபாயமாக
வரிப்பார்களாகில், அப்போது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நானே
(மற்ற உபாயங்களை எதிர்பாராமல்) அவர்களைக் கரை
யேற்றுகிறேன். அவர்கள் அநாதி3காலமாகத் தொடர்ந்து
வரும் ஸ்வயத்நவாஸனையின் வலிமையாலே, என்னைப்
பற்றிய நினைவாயிருக்கும் ப4க்தியை உபாயபு3த்3தி4யோடு
அநுஷ்டி2ப்பார்களாகில், அவர்களும் (அந்த ப4க்தியாலே)
என்னையே அடைகிறார்கள்.] என்று அவன் யத3ர்த்த2க3ர்ப4

மாக ஸங்கல்பித்த ரக்ஷணத்தை என்றபடி. (விலக்காமை) யாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி என்றபடி. ஆக, இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதி4காரரூபமல்லது—அத்3ருஷ்டத்3வாரக ஸாத4நமன்று என்றதாயிற்று.

ஆக, இதுவரையில் சது:ஶாஸ்த்ரவித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான அண்ணுவப்பங்கார் ஸ்வாமியின் நிரூபணமு காட்டப்பட்டது. இனி, ஸ்ரீ உ. வே. ஶுத்3த4ஸத்வம் தி3க்3விஜயம் எம்பார் வையங்கார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும்படி (சரமஶ்லோக டிப்பணியில்) —

एषा तावत् दशमे प्रपत्तियोग्याधिकारे वेदान्ताचार्याणां श्रीसूक्तिः "अर्थित्वेन" "*இப்படி அபி4மத லாப4த்துக்கு*" *இத்யாதி3*·— अत्र "अर्थित्वेन" इत्यादिश्लोकः वक्ष्यमाणसङ्ग्रहः। "*இப்படி*" *இத்யாதி3* तद्विवरणम्। अत्र प्रथमश्लोके साधनान्तराधिकारस्वरूपं, अष्टाङ्गषडङ्गयोः तदधिकारत्वेन अधिकृताधिकारत्वं, शरणागतेः सर्वाधिकारत्वं च वक्ष्यमाणं सोपपत्तिकं संगृह्णाति (अर्थित्वेन) इत्यादिना। अत्र "अधिक्रिया" इत्यन्तेन साधनान्तराधिकारस्वरूपसङ्ग्रहः। साधनप्रपत्त्यधिकारं भक्त्याद्यधिकारसाधारणेन सामान्यरूपेण दर्शयति (*அதி4காரமாவது*) इति। तथाच अर्थित्वविशिष्टं सामर्थ्यमेव साधनान्तरसामान्याधिकारः इत्युक्तं भवति। उक्तस्य साधनान्तराधिकारस्य सिद्धोपायाधिकारात् व्यावृत्तिमाह (*இவ்வதி4காரம் முன்பே ஸித்3த4மாயிருக்கும்*) इति। अत्र "सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्" इति श्रीयामुनाचार्यकारिका अभिप्रेता। अत्रायं अभिप्रायः—यदि चेतनप्रवृत्तिसाध्यानां उपायान्तराणां अधिकारोऽपि चेतनयत्नसाध्यस्स्यात्, तर्हि अधिकारसाधनप्रवृत्तेरपि अधिकारान्तरसापेक्षतया तस्यापि साध्यत्वे तस्यापि तथात्वं इत्यनवस्था स्यात्। तस्मात् चेतनयत्नसाध्योपायस्थले सिद्ध

एव अधिकारो वाच्यः। एवं सिद्धोपायाधिकारस्यापि सिद्धत्वे नित्यफलोपधानप्रसंगात्, साध्यस्यैव सिद्धोपायाधिकारत्वं वाच्यमिति। एतेन, शरणागतेः साध्यत्वात् सिद्धोपायाधिकारत्वं न सम्भवतीति केषांचित् भ्रान्तिः दूरोत्सारिता॥

(तत्प्राप्तये च) इत्यादि—अत्र प्रपत्तिव्यतिरिक्तस्य साधनत्व-निषेधमात्रेण प्रपत्तेः साधनत्वं इष्टमिति न भ्रमितव्यं; "अदृष्टसन्तारोपायः" "புகலொனறில்லாவடியேன இति पूर्वोत्तरप्रकरणविरोधात्। किन्तु प्रपत्तेः साधनताभ्रमस्य "इयं केवललक्ष्मीशोपायत्वप्रत्ययात्मिका। स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किम्पुनस्सहकारिणाम्" इत्याचार्यानुगृहीतरीत्या प्रपत्तिरूपज्ञानेनैव प्रतिषिद्धत्वात्। अत्र उपायत्वबुद्धेः अप्रसक्ततया तद्व्यतिरिक्तानामेव उपायत्वाभावानुसन्धानं विधीयते इति प्रपत्तेः असाधनत्वमेव अत्रास्याभिप्रेतं इत्यनुसन्धेयम्॥

केचित् तु, "तत्पादाम्बुजप्रपत्तेः मे" इति योजनां इच्छन्ति। "तत्पादाम्बुजद्वयविषयकविश्वासशालिनो मम" इत्यर्थः। ततश्च भगवत्पादाम्बुजद्वये विश्वासरहितानां एव भगवद्व्यतिरिक्तोपायान्तरं इति "नरस्य बुद्धिदौर्बल्यात्" इति वचनार्थः सूच्यते॥

[ஸ்ரீவேதா3நதே3ஶிகர் ரஹஸ்யத்ரயஸாரததில பத்தாம் அதி4காரத தொடககததில,

"ஆததி2தவேந ஸமாதத2தா
தரிகதநு. ஸம்பிணடி3தாதி4க்ரியா
ஸா சாஷ்டாஙக3ஷட3ஙக3யோக3-
நியதாவஸத2ா வயவஸ்த2ாபிதா।
ஶரௌதீ ஸாவஶரண்யதா
ப4க3வத ஸம்ருதயாபி ஸதயாபிதா
ஸத்யாதி3ஷ்விவ நைக3மேஷ்வதி4க்ருதி
ஸாவாஸபதே3 ஸதபதே2॥'

[அர்த்தித்2வத்தோடு கூடிய மூவகைப்பட்ட ஸாமர்த்2யம் அதி4காரமாகும். அவ்வதி4காரம் அஷ்டாங்க3யோக3மாகிற ப4க்திக்கும், ஷட3ங்க3யோக3மாகிற ப்ரபத்திக்கும் தனித் தனியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ப4க்3வான ஸர்வஶரண்யன் என்று ஶ்ருதியில் சொன்னது ஸ்ம்ருதியிலும் நிலை நாட்டப்பட்டது. ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம் முதலானவற்றைப்போலே அங்கமாகும் தகுதியுள்ள உபாயங்களில் அங்கமாகும் அதி4காரம் உண்டு.] என்று ஓர் ஶ்லோகம் அருளிச்செய்து, "இப்படி அபி4மதலாப4த்துக்கு" என்று தொடங்கி அதை விவரிக்கிறார். இதில் முதலிலுள்ள ஶ்லோகத்தில்–ஸாத4நாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்கத் தகுதியையும், அஷ்டாங்க3யோக3மான ப4க்தியும், ஷட3ங்க3யோக மான ப்ரபத்தியும் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களால் அநுஷ்டி2க்கத் தக்கவையாகையாலே, அவற்றில் சிலர்க்கே அதி4காரம் உண்டென்பதையும், ஶரணாக3தி ஸர்வாதி4காரமாயிருப்பது என்பதையும் மேலே சொல்லப்புகுகிறவராய், உபபத்தியுடன் (ஶ்லோகத்தில்) சுருக்கிக்காட்டுகிறார். ஶ்லோகத்தில், "அதி4கரியா" என்னுமளவாகவுள்ள முதற் பாதத்தில்—ஸாத4நாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்கத் தகுதி காட்டப்படுகிறது. "அதி4காரமாவது—அவ்வோ ப2லோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனும் புருஷனுக்கு ப2லத்தில் அர்த்தித்2வமும், உபாயத்தில் ஸாமர்த்2யமும்" என்று மேலேயுள்ள விவரணவாக்யத்தால், ப4க்திக்கும் ஸாத4நப்ரபத்திக்கும் பொதுவான அதி4காரத்தைக் காட்டுகிறார். ஆக, அர்த்தித்2வத்தோடு [ப2லத்தில் விருப்பத் தோடு] கூடிய ஸாமர்த்2யமே [உபாயத்தை அநுஷ்டி2க்கும் திறமையே] ஸாத4நாந்தராநுஷ்டா2னத்துக்குப் பொதுவான அதி4காரம் என்றதாகிறது. இங்கு கூறப்பட்ட ஸாத4நாந்தராதி4காரத்துக்கும் ஸித்3தோ4பாயாதி4காரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டை, "இவ்வதி4காரம் முன்பே ஸித்3த4மாயிருக்கும்" என்னும் வாக்யத்தாலே காட்டுகிறார். "அதி4காரி விஶேஷணம் எல்லாவிடத்திலும் ஸித்3த4மாகவேயிருக்கும்" என்னும் பொருளுள்ள ஆளவந்தாரின் ஆக3மப்ராமாண்ய

ஶலோகம் இங்கு கருதப்படுகிறது. இங்கு கருத்து பின வருமாறு — சேதனர்களுடைய முயறசியால ஸாதி₄க்கப படும் உபாயாநதரங்களுடைய அதி₄காரமும அவர்களுடைய முயறசியால ஸாதி₄ககபபடுவதாகவேயிருநதால, இவ்வதி₄ காரததை ஸாதி₄ப்பதறகு மற்றோரதி₄காரம வேணும; அதுவும ஸாத₄யமாகில அதை ஸாதி₄கக ஓரதி₄காரம வேணும் எனனும் ரீதியில அநவஸத₂ாதே₃ாஷம ஏறபடும. ஆகையால சேதநர்களின முயறசியால் ஸாதி₄க்கபபடும உபாயாநதரஸத₂லஙகளில அதி₄காரம முனபே ஸித₃த₄மா யிருபபதாகக கொள்ளப்படவேணடும். இவவண்ணமாகவே, ஸித₃தே₄ாபாயஸத₂லத்தில அதி₄காரததை ஸித₃த₄மாகக கொண்டால. எப்போதுமே ப₂லம் ஏறபடவேண்டிவரு மாகையாலே எப்போதுமே மோக்ஷம் ஏற்படுகையாகிற நித்யமுக்திப்ரஸங்க₃ம ஏற்படுமாகையால, ஸித்₄தே₄ாபாய ஸ்த₂லததில் அதி₄காரத்தை ஸாத்₄யமாகவே சொள்ள வேணடும்—என்று கருதது. இவ்வளவால, "ஶரணாக₃தி ஸாத₄யரூபமாகையால ஸித்₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂னுக்கு இது அதி₄காரிவிஶேஷணமாகாது எனறு சிலர் மயங்குவது தள்ளப்பட்டது.

' தத்பராப்தயே ச தத்பாத₃ாம்பு₃ஜத்₃வயப்ரபத்தேரந்யத் ந மே ஸாத₄நம" [அநத ப₄க₃வானை அடைவதறகு, அவ னுடைய திருவடித தாமரையிணையில ஶரணாக₃தி செய்வது தவிர வேறு உபாயம் எனககு இல்லை] எனனும க₃த்₃ய ஸ்ரீஸூகதியின கருதது பினவருமாறு — இஙகு 'பரபததி தவிர ஸாத₄நமிலலை' என்றதால ப்ரபததிககு ஸாத₄நத்வம் பா₄ஷ்யகாரரால கருதப்படுகிறது என மயங்ககூடாது. "கரையேற்றும வேறு உபாயத்தைக காணுத யான" "புக லொன்றிலலா அடியேன' எனறு முனனும பினனும எடுக கப்பட்ட வாககியங்களுககு விரோத₄ம் வருமாகையால. "லக்ஷ்மீநாத₂னையே உபாயமாகக்கொள்ளும் அறிவாயிருககும இப்ரபத்தி தன விஷயததில உபாயமெனனும அறிவைத்

தடை செய்கிறது. தனக்கு ஸஹகாரிகள் விஷயத்தில தடை செய்கிறதென்பதைச் சொல்லவும வேணுமோ?' என்று (ந்யாயஸித்3த4ாஞ்ஜநத்தில) இவ்வாசார்யரே அருளிய ரீதியில ப்ரபத்திரூபமான அறிவாலேயே 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்னும் மயக்கம் தவிர்க்கப்படுகிறதாகையால, இங்கு 'ப்ரபத்தி உபாயம என்க்கொள்ள இடமில்லையாகையால, 'அது தவிர மற்றவை எனக்கு உபாயமல்ல' என்பதே இங்கு அநுஸந்தி4க்கப்படவேண்டுமாகையால, 'ப்ரபத்தி உபாயமல்ல என்பதே இங்கு இவருக்கு இஷ்டம' என்று கொள்ளவேண்டும.

சிலர், "தத்பாத3ாம்பு3ஜத்3வயப்ரபத்தே மே" என்று அந்வயித்து, "ப4க3வானுடைய திருவடித் தாமரையிணையில மஹாவிஸ்வாஸமுடைய எனக்கு" என்று பொருள் கொள்கின்றனர். ஆக, "ப4க3வானுடைய திருவடித்தாமரையிணையில விஸ்வாஸ மற்றவர்களுக்கே, ப4க3வானைக்காட்டிலும வேறு உபாயம ஏற்கப்படுகிறது' என்று தேறுகிறபடியால, 'மனிதனுக்கு மஹாவிஸ்வாஸக் குறைவாலேயே உபாயாந்தரம ஏற்கப்படுகிறது" என்னும ஸ்லோகத்தின் பொருள் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று.]

ஆக, இவ்வளவும எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமியின் நிரூபணம். இனி பரமகாருணிகரும வ்யாக்2யாந சக்ரவாத்தியுமான பெரியவாச்சானபிள்ளையருளிச்செய்யுமபடியாவது (ஸகருதே3வ தனிஸ்லோக வயாக்2யாநத்தில)*,—

ஆகிறது. ப்ரபத்த்யுபாயமெனபது — எம்பெருமான் உபாயம என்பதாகாநின்றது. ப்ரபத்தியாவது— "त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिः" என்று சேதநனுடைய ப்ரார்த்த2நாரூபஜ்ஞாநமாயிராநின்றது. எம

* 'ஸாத3ாஸநம ஆசிரியா எழுதிய தனிஸ்லோக த3ர்ப்பணத்தில இதன் பொருளைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பெருமானுகிருன — ப்ரார்த்தத₂நீயனுயிருப்பான் ஒரு பரம சேதநனுயிராநினறது. இது செய்யுமபடி என்னென்னில்:, **परामृष्टलिङ्गं अनुमान**மாயிருகக **लिंगपरामर्शः अनुमानं** என்று பராமர்ஶப்ராத₄ாந்யத்தைப்பறற ஓளபசாரிகமாகப பராமர்ஶத்தைச் சொனனுபபோலவும "**नीलं ज्ञानं**" "**पीतं ज्ञानं**" எனறுல ஜ்ஞாநத்துககு ஒரு நைலயபீதிமாதி₃கள் அறறிருகக, விஷயக₃தமான நைலயபீதிமாதி₃களை விஷயியான ஜ்ஞாநத திலே உபசரித்து "**नीलं ज्ञानं**" "**पीतं ज्ञानं**" என்றுபபோலவும, ஸ்வீகார ப்ராத₄ாந்யததைப்பற்ற ஸ்வீகார விஷயமான ப₄க₃வத₃க₃தஉபாய வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகார ப்ரபததி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொலலுகிறதாகை யாலே ஒரு விரோத₄மும் இலலை

அநுபாயமான ப்ரபததியை உபாயமென்று வழங்குவது ஓளபசாரிகவழககு எனறு வ்யாக₂யாந சகரவர்த்தி இவ வண்ணமாகக காட்டியருளினுர். இனி, ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பஙகாடு மஹாவித₃வான சிங்கபபெருமாள் ஸ்வாமி நிரூபணம் காட்டப்படுகிறது. —

அஹிர்பு₃த்₄ந்ய ஸம்ஹிதையிலும நமஶ்ஶப்₃த₃ார்தத₂ நிரூபணுவஸரத்தில, நமஶ்ஶப்₃த₃த்துககு ஸ்தூ₂லயோஜனை, ஸூக்ஷ்மயோஜனை, பரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனை கள் சொல்லபபட்டிருக்கின்றன. அநத மூன்று யோஜனை களிலும் பரபத்திக்கு உபாயதவமிலலை என்று ஏறபடுகிறது.

அவைகளில முதல் யோஜனையில, நமஶ்ஶப்₃த₃மு "**णमुऌ प्रह्वीभावे**" [ணமுல'த₄ாது வணக்கததைக குறிக்கிறது] எனகிற த₄ாதுவில நிஷ்பந்நமானதால, அது ஸ்வரூபாந் தர்க₃தமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஶேஷவ்ருததியைச் சொலலுகிறது. அதாவது:—ஜ்ஞாநவான, தனனைக்காட்டி லும் ஸாவபரகாரததாலும உத்க்ருஷ்டனைக் குறிதது ஸவப₄ாவஸித்₃த₄மாய் வணங்குகை நமஶ்ஶப₃த₃ார்த்த₂ம்

என்பதாம். லோகத்தில சேதநாகள — உதக்ருஷ்டர்களென்றும அபகருஷ்டர்களென றும் இரணடு வகையாயிருப்பாகள். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும உத்கர்ஷம் எவனிடத்திலிருககிறதோ அவன உதகருஷடஶப்$_3$த$_3$த்திறகு முக$_2$யார்த்த$_2$ம். அவனைக் காட்டிலும வேறுயிருககிறவர்கள் அபகருஷ்டர்கள் — ஶேஷபூ$_4$தர்கள். இவாகளில ஶேஷிகளாயுள்ளவாகளை ஶேஷபூ$_4$தர்கள் பரயோஜநத்தை அபேக்ஷியாமல வணங்குகை ஸ்வாப$_4$ாவிகம். ஆகலால ஸர்வப்ரகாரத்தாலும உதகர்ஷமுள்ளவன ஸாவேஶ்வரனுகையாலும அவனைககாட்டிலும் மறறவர்கள அபகருஷ்டர்களாகையாலும ஸர்வேஶ்வர விஷயததில மற்ற சேதநர்கள வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ஶேஷவ்ருததி ரூபம. இது மாநஸமாயும வாசிகமாயும காயிகமாயும் இருககும.

அவைகளில மாநஸமாவது—"ஸர்வேஶ்வரன உத்க்ருஷ்டன, நான அவனிற் காட்டில அபகருஷ்டன்" எனகிற எணணமுடைமை. வாசிகமாவது — இந்த எணணமுடைமையே காரணமாக "நம" எனறு உச்சரிககை. காயிகமாவது — அவ்வெண்ணததோடு கூடியே உதகருஷ்டனை வணஙகுகையாம "நமதி அநேந" எனற கரணவ்யுதபததியில காயிகமான நமஸ்காரததுக்குக காரணம் கீழ நிரூபிககபபட்ட எண்ணமேயாகையால, அந்த தன தாழவு நினையும எண்ணமும் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகிறது. இப்படியாக இவன தன்னுடைய நைசயததைத தெரிவிபபதான நமஸ்காரததைப் பாாத்து, ஸர்வேஶ்வரன "सुग्रीवं शरणं गतः" [ஸுக்$_3$ரீவனைப பெருமாள் ஶரண்மடைநதாா] என்கிறபடியே இவனை வணஙகுகிறபடியால, "பரம நாமயதி' எனகிற வ்யுதபததியைக்கொண்டும நமஶ்ஶப$_3$த$_3$ம் நிஷ்பநநமாகிறது. இபபடி உத்க்ருஷ்டனைக குறிதது அபகருஷடன் த்ரிவித$_4$கரணஙகளாலும் செய்யும நமஸ்காரமானது தன்னுடைய அபகர்ஷஸூசகமாயும் ஸவாப$_4$ாவிகமாயுமுள்ள வ்யாபார விஶேஷமாகையால இநத நமஸ்காரம உபாயமாக

மாட்டாது. இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் பூர்ணஶேஷவ்ருத்திரூபமாம். இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பூர்ணமாகமாட்டாது. எப்படி? எனறால், ஸர்வேஶ்வரன் தன் விஷயத்தில கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களை கொடுத்திருக்கிறபடியால அவைகளில ஒருகரணம குறைந்தாலும அவன் திருவுள்ளத்துககுக் குறைவுண்டாவதால கைங்கர்யபூர்த்தியிலலை. ஆகலால மூன்று கரணங்களாலும செய்யப்படும நமஸகாரமே பூர்ணஶேஷவ்ருத்திரூபமாகக் கொள்ளததககது. கீழ்க்கூறிய அர்த்த₂ங்களைத தெரிவிக்கும அஹிர்புத்₃த்₄ந்ய வசநஙகளாவன.—

प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावात्मिका स्वतः।
उत्कृष्टं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते ॥ १ ॥
लोके चेतनवर्गस्तु द्विधैव परिकीर्त्यते।
ज्यायांश्चैव तथाऽज्यायान् नैवाभ्यां विद्यते परः॥ २ ॥
कालतो गुणतश्चैव प्रकर्षो यत्र तिष्ठति।
शब्दस्तं मुख्यया वृत्त्या ज्यायान् इत्यवलम्बते॥ ३॥
अतश्चेतनवर्गोऽन्यः स्मृतः प्रत्यवरो बुधैः।
अज्यायांश्चानयोः योगः शेषशेषितयोच्यते॥ ४॥
अज्यायांसोऽपरे सर्वे ज्यायान् एको मतः परः।
नन्तृनन्तव्यभावेन तेषां तेन समन्वयः॥ ५॥
नन्तव्यः परमः शेषी शेषा नन्तार ईरिताः।
नन्तृनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः॥ ६॥
नीचोच्चयोः स्वभावोऽयं नन्तृनन्तव्यतात्मकः।
उपाधिरहितेनायं येन भावेन चेतनः॥ ७॥
नमति ज्यायसे तस्मै तद्वा नमनमुच्यते।
भगवान् मे परो नित्यं अहं प्रत्यवरः सदा॥ ८॥

इति भावो नमः प्रोक्तः नमसः कारणं हि सः।
नामयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम्॥९॥

प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन्।
अतो वा नम उद्दिष्टं यत्त नामयति स्वयम्॥१०॥

वाचा नम इति प्रोच्य मनसा वपुषा च यत्।
तन्नमःशब्दमुद्दिष्टं अतोऽन्यत् न्यूनमुच्यते॥११॥

[நல்லறிவுடையவன் ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் மேலான ஒருவனைக்குறித்து இயல்வாக வணங்கும் செயல் நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது. உலகத்தில் சேதநர்களிடையே பெரியவன், சிறியவன் என்று இரண்டு பிரிவே உள்ளது. இவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பிரிவு கிடையாது. காலத்தினாலும், நற்குணங்களினாலும் எவனிடத்தில் பெருமை உள்ளதோ, அத்தகைய பரமசேதனனையே முக்$_2$யவ்ருத்தியாலே 'பெரியவன்' என்னும் ஶப$_3$த$_3$ம் பற்றி நிற்கிறது. இப்பரமசேதனனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், தாழ்ந்ததான மற்ற சேதநஸமூஹம் 'சிறியவன்' என்னும் பிரிவில் அறிவாளிகளால் சேர்க்கப்படுகிறது. இவர்களில் பெரியவன் ஶேஷியாகவும், சிறியவர்கள் ஶேஷபூ$_4$தர்களாகவுமிருக்கிறார்கள் என்பதே இவர்களிடையே உள்ள உறவாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா ஒருவனே பெரியவன், மற்றவர் அனைவரும் சிறியவர்களே. இவர்கள் வணங்குபவர்களாயிருப்பதும், அவன் வணங்கத் தக்கவனாயிருப்பதுமே இவர்களிடையேயுள்ள தொடர்பாகும். பரமஶேஷியான ப$_4$க$_3$வான் வணங்கத்தக்கவன்; ஶேஷபூ$_4$தரான ஜீவர்கள் வணங்குபவர்கள், வணங்குபவராகவும், வணங்கத்தக்கவனாகவுமிருக்கும் இத்தன்மை ஒரு பயனைக் கருதியன்று, இது தாழ்ந்தவரான ஜீவர்களுக்கும், உயர்ந்தவனான பரமனுக்கும் இயல்வான தன்மையாகும்.

ஜீவன் ஒரு பயனை முன்னிடாத யாதொரு நினைவுடன் அப்பரமனை வணங்குகிறானோ அதுவே வணக்கம் எனப்படுகிறது. "பகவான் எனக்கு எப்போதும் மேலானவன்; நான் எப்போதும் அவனைவிடத் தாழ்ந்தவன்" என்னும் நினைவே நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது; வணங்குதலுக்குக் காரணமாயிருப்பதன்றோ அந்நினைவு. தேவனை உறுதியாகத் தலைதாழ்த்தி வணங்கச் செய்வதாகையாலும் 'நம' எனப்படுகிறதாகவுமாம் நைச்யத்தின் பெருமையைப் பார்த்துத் தாழ்ந்தவனிடம் உயர்ந்தவனும் வணங்குகிறானன்றோ. ஆகவிப்படித் தலைவனையும் வணங்கச்செய்வதாகையாலும் இது 'நம.' எனப்படுகிறது. வாக்கினால் 'நம' என்று சொல்லி, மனத்தினாலும், உடம்பினாலும் வணங்குவதே பூர்ண நமஸ்காரமாகிறது, இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் குறைவுடையதேயாகிறது.]

இப்படியாக ஸ்தூ₂லயோஜனை நிரூபிக்கப்பட்டது. இதில் உபாயாந்தர ப்ரஸங்க₃ஸஹமாய், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமுள்ள ப்ரஹ்வீப₄ாவரூபமான—ஸித்₃தே₄பாய பூ₄தனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃ரூபாநேக கருஷிபரம்பரையால் பூ₂லித்திருக்கிற ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநமே நமஶ்ஶப்₃த₃ார்த்த₂மென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி ஸூக்ஷ்மயோஜனை நிர்ணயிக்கப்படும். அதாவது:—

चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि।
मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम्॥
अनादिवासनारूढमिथ्याज्ञाननिबन्धना।
आत्मात्मीयपदार्थस्य या स्वातन्त्र्यस्वतामतिः॥
मे नेत्येव समीचीनबुद्ध्या साऽत्र निवार्यते॥

[ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்திலும், தன்னுடைமைப் பொருளிலும் 'என்னுடையது' என்னும் நினைவு உண்டாயிற்றாகில

அபபோது 'மம' என்னும் இரண்டெழுதது அந்நினைவைக் காட்டுகிறது. அநாதி$_3$வாஸனையினுல பொய்யாகவுண்டான தே$_3$ஹாதமமயக்கத்தால ஏற்படுவதாய், தனனை ஸ்வதந்திரனுகவும, தனனைச்சேர்நதிருப்பதைத தனனுடைமையாகவும் நினைககிறதான அவ்வறிவும, '(யானும், எனதும்) எனனுடையவையலல' எனனும (நமமஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான) நலலறிவினுலே இஙகு போககடிககபபடுகிறது.] என்கிற பரமாணததினபடி திருமந்தரததில மத$_4$யமபத$_3$மான நம: பத$_3$த்தில "ம:' எனகிறபத$_3$ம அஸ்மச்ச$_2$ப்$_3$த$_2$பர்யாயமான "ம்' எனனும் பத$_3$ததின் ஷஷ்ட$_2$யந்தபத$_3$மாய் உள்ளது. அஜ்ஞனுன சேதநனுல ப்ரயோகி$_3$க்கப்படுகிற அந்த ஷஷ்ட$_2$யந்தபத$_3$ம, தன்னிடததிலும் தன்னுடையதான வஸ்துவினிடததிலும உண்டான மமகார ஸாமாந்யத்தைச் சொலலுகிறது. அந்த மமதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$யானது—அநாதி$_3$வாஸநாரூட$_4$மான "தே$_3$வோऽஹம மநுஷ்யோऽஹம' [நான தே$_3$வன; நான் மனிதன்], எனகிற மித$_2$யாபூ$_4$தமான தே$_3$ஹாதமப$_4$ரமததாலுணடானது. அந்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$யானது நிஷேத$_4$வாசகமான "ந" எனனும் ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மாகிற "(எனககு) இலலை" எனனும் ஸமீசீந ஜ்ஞாநததாலே தடுககப்படுகிறது—என்பதாம்.

नाहं मम, स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते।
न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः॥
इति बुद्धया निवर्तन्ते तास्ताः स्वीया मनीषिकाः॥

['நான எனனுடையவனலலேன; அதாவது ஸ்வதநத்ரனல்லேன,' எனபது நமஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மாகச் சொலலப்படுகிறது. 'தே$_3$ஹம் முதலான பொருள்களும் எனனுடையவையலல; அவை பரமாதமாவுககே உடைமை' எனனும் நினைவினுலே, 'நான் எனது' என்னும் அந்தந்த எண்ணங்கள் நீஙகுகின்றனவன்றே.] என்பதனுல், "நான் எனக்கு ஸவதந்த்ரன அலலேன. எனனுடைய தே$_3$ஹாதி$_3$

களும் எனககு ேஶஷமன்று; எனக்கு ேஶஷமாயுள்ள வஸ்து வோடே கூடின நான் பரமாதமாவுககு ேஶஷபூ₄தன என று விவரிக்கப்பட்டிருககிறது.

' ஸ்வதந்த்ர.'' என் கிறவிது. '' ஸ்வ, தந்த்ர — ப்ரத₄ாந யஸ்ய ' எனகிற வ்யுதபததியால, தான பரத₄ாந ஞய் இருககும இருப்பைச் சொலலுகிறது இநத ப்ராத₄ாங் யம மூனறு வகைப்பட்டிருககும அவை —ஸவரூபாமஶத் தில் ப்ராத₄ாங்யமும, உபாயாமஶததில பராத₄ாநயமும், ப₂லாமஶததில பராத₄ாநயமுமாம.

ஸவரூபாம்ஶததில ப்ராத₄ாங்யமாவது:— அந்ய விஷயத்தில் ேஶஷவ்ருததிபணணியும் தனககு பே₄ாக₃ரூபமான அதிஶயத்தை உண்டாககுகைககு யோக₃யனுயிருககை. அதாவது—விஷயாந்தரங்களில ப்ரவணஞன காமுகன், விஷயாந்தரத்தில ேஶஷவ்ருததிபண்ணி தனககு பே₄ாக₃த்தை ஸம்பாதி₃ப்பதுபோலே, தான் ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தில் ேஶஷவ்ருததியைப்பண்ணி தனக்குபே₄ாக₃த்தை ஸம்பாதி₃க்க யோக்₃யனுயிருககை.

உபாயாமஶத்தில் ஸ்வாதந்தாயமாவது— ஸர்வேஶ்வரனுடைய அநுமதிமாத்ரததைககொண்டு தன்னுடைய இச்சை₂யாலே ஸாத₄நங்களில பரவர்த்திகக யோக்₃யனு யிருககை. ஸர்வேஶ்வரன் சேதநனுடைய ஸாத₄நாநுஷ் டா₂னத்தில அநுமந்தாவாகையாலே தான அபரத₄ாநனுகவே, சேதநன் ப்ரத₄ாநன ஆகிறுன். எப்படியெனனில, ஸாத₄நாநதரவித₄ாயக ஶாஸத்ரங்கள் அநுஜ்ஞாரூபஙகளாகையாலே, '' யதே₂ச்ச₂ஸி தத₂ா குரு'' [நீ எப்படி விருமபுகிருயோ, அப்படிச் செய்] எனகிறபடியே. ஸர்வேஶவரன் கொடுத்த ஸவாதந்தாயஶகதியைககொணடு தன்னுடைய இச்சை₂யாலே ப்ரவர்ததிககிறவனுகையாலும், ப₂லபே₄ாகதாவாகையாலும இவனே ப்ரத₄ாநனுவன அப்படியனறிக்கே, '' ஸாது₄ காம காரயதி'' [பரமனே

நற்கருமததைச் செய்விககிறுன்] என்கிறபடியே, அநுபாய பூ4தப்ரபத்திவிஷயத்தில, ஸர்வேஶவரன ப்ரத2மபரவ்ருத தன ஆகையாலும, சேதநன் அநுமந்தாவாகையாலும், சேதநன் அப்ரத4ாநன ஆவன். "உருகுமால" என்கிற திருவாய்மொழிப்ரகாரம, ஸர்வேஶவரனே ப2லபே4ாகதா வாகையாலே அவனே ப்ரத4ாநன. ஆதலால தனனுடைய ப2லததையுத்3தே3ஶித்து தான ஸாத4நாநுஷ்டா2நம பண்ணுகைககு யோக3யனுயிருககுமிருப்பு உபாயாம்ஶத்தில் ஸ்வாதந்தாயம.

ப2லாம்ஶத்தில் ஸவாதந்த்ாயமாவது — 'ஶாஸ்த்ரப2லம் ப்ரயோகதரி' [ஶாஸ்த்ரததின பயன் அதை அநுஷ்டி2ப்ப வனுககே] எனகிறபடியே, தனனுடைய பரவ்ருத்திககு உத்3தே3ஶயமான பே4ாக3த்தை உடையவனுயிருக்கை. ஸாத4நாநதர விஷயததில ஸாவேஶ்வரன் ஸர்வஶேஷியாய் இருபபதால் ஏறபடுகிற ப2லித்வத்தை உடையவனுயிருந்த போதிலும் அநத ப2லம ஸ்ருஷ்டி முதலான ஸாவகார்யங் களுககும் பொதுவாகையாலே அப்ரத4ாநமாகும. அஙஙனன் றிககே, உபாயாநதரஙகளைச் சேதநன் அநுஷ்டி2பபதால ப்ரத4ாநப2லம சேதநனுககேயுரியது.

"இப்படி மூனறு ப்ரகாரமாயிருந்துள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் தனக்கு இலலை' எனறு நமஶஶப3த3ததால ஏறபடுகிறது. நமஶஶப்3த3க4டகமான "ம' என்கிற பத3த்தில வெளிப படுததோனறிய ஷஷ்டீ2விப4க்தி, ஸமப3நத4ஸாமாந் யததைச சொலலுகிறபடியால, ஸவஶேஷத்வ, ஸவரக்ஷ கத்வ, ஸ்வபே4ாகத்ருத்வரூப ஸவாதநதாய நிவ்ருத்தி நமஶ ஶப்3த3த்தால் சொலலபபடுகிறது. இத்தால ஏறபடுகிற ஸமப3ந்த4ஸாமாநயநிவ்ருத்தி "ப4ாவாநதரம் அப4ாவ" [ஒரு பொருளின் இனமை மறறொரு உள்ள பொருளே] எனகிற நயாயத்தாலே, ஸாவேஶவரனுககே ஸ்வமமா யிருககையும், அவனுககே ரக்ஷ்யமாய் இருககையும், அவ

னுக்கே போ$_4$க்$_3$யமாயிருக்கையுமாக ஏற்படுகிறபடியால் இவைகளே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தால் அறியப்படுமவைகளாம்.

ஆனால் ஸுஷுப்தி ப்ரளயங்களில் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறபடியால் எல்லார்க்கும் முக்தி வரக்கூடும் என்கிற அநுபபத்தியில்லை. இதனை

इति बुद्ध्या निवर्तन्ते सर्वाः स्वीया मनीषिकाः।
अनादिवासनाजातैः तैस्तैः बोधैः विकल्पितैः॥
रूषितं यद्दृढं चित्तं स्वस्वातन्त्र्यस्वतामयं।
तत्तद्वैष्णवसार्वात्म्यप्रतिबोधसमृद्धया॥
नम इत्यनया वाचा नन्त्रा स्वस्मादपोह्यते॥

[எல்லாம் பரமாத்மஶேஷம் என்னும் நினைவினாலே நான் எனது என்னும் எல்லா எண்ணங்களும் நீங்குகின்றன. அநாதி$_3$யாயுள்ள (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய, ஸ்வயத்ந, ஸ்வபோ$_4$க$_3$) வாஸனைகளாலே விருத்$_3$த$_4$ங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட அந்தந்த கர்த்ருத்வ போ$_4$க்த்ருத்வ ஜ்ஞானங்களாலே மனமானது உறுதியாகச்சாயம் பூசப்பெற்றிருக்கிறபடியால், அந்தந்தப் பொருள்கள் அனைத்திலும் விஷ்ணு வியாபித்திருக்கிறான் என்னும் அறிவோடுகூடிய 'நம' என்னும் வாக்கினாலே வணங்குபவனால் தன்னிடமிருந்து (மனத்திலிருந்து) (அச்சாயம்) போக்கடிக்கப்படுகிறது.] என்று சொல்லியிருப்பதால் அறிக. இப்படியாக நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தால் உண்டான ஜ்ஞானத்தாலே, ஸ்வயத்நத்தினாலுண்டான ப்ரவ்ருத்திகள் "தன்னாலே வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே" என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாகையால் நிவ்ருத்தங்களாம்.

அநாதி$_3$களாயுள்ள ஸ்வஶேஷத்வவாஸனை, ஸ்வயத்ந வாஸனை ஸ்வபோ$_4$க$_3$வாஸனைகளால் உண்டான விருத்$_3$த$_4$ங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட "நான் கர்த்தா போ$_4$க்தா (என்னுடைய இஷ்டத்துக்கு ஸாத$_4$னங்களாய் இருக்கை

யால) என்னுடைய க்ருதிகள் எனகிற ஜஞாநங்களாலே த்$_3$ருட$_4$மாயிருககும்படி வ்யாப்தமான அஹஙகாரமமகார ப்ரசுரமான மாநஸஜஞாநமானது. ஸாவேஶ்வரன் எனககு ஆதா$_4$ரம நியந்தா ஶேஷீ—நான் ஆதே$_4$யன விதே$_4$யன ஶேஷன, ஆகையால, அவன் ஶரீரியாயும நான் ஶரீரமாயும் இருபபதால "என்னுடமபில அழுககை நானே போககிக் கொள்ளேனே என்கிற ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாகயாநுகாரமான லோகதே$_3$ஶிகன் ஸூகதிப்படி. ஸாவேஶவரன் தானே திருததிய பணிகொள்ளககடவனாய் இருககச்செய்தே என் னுடைய ரக்ஷணத்தில எனககு ப்ராபதியிலலை எனகிற பாரதந்த்ர்யஜஞாநததையுண்டாககுகிற (ஆசார்யோபதே$_3$ஶ மாயுள்ள) நமஶப$_3$த$_3$ரூபையான வாககாலே நமஸ்காரத் தைச் செய்யும சேதநனாலே. தன்னிடததினின்றும போக் கப்படுகிறது. ஆகவே "எனதாவி யாா யானார்?' என்றும் "அத$_2$வா கிநநு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்றும் சொலலுகிற ப்ரமாணத்தினபடியே. ஸவஸ்வாதநத்ர்ய க$_3$ாப$_4$மாயுள்ள உபாயபு$_3$த$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$ககப்படுகிற ப$_4$கதிபரபததிரூப மாநஸ ஜஞாநம போய்விடுகிறதென்று நமஶப$_3$த$_3$ததின ப$_2$லிதார்தத$_2$மாயிற்று.

நமஶப்$_3$த$_3$ம் ஸாவப்ரகாரத்தாலும ஸவாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி பரதிபாத$_3$கமாகையால ஸாவேஶவரனுககு ஸாவ ப்ரகாரங்களாலும அதயநத பரதநதரனாகையாகிற ஶரீர ப$_4$ாவம் சேதநனுககு ஏறபடுகிறபடியால. நமஶப$_3$த$_3$ம ஸாவேஶவரனுககும இவனுககுமுளள ஶரீராதமப$_4$ாவததை ப்ரதிபாதி$_3$ககிறபடியால 'வைஷ்ணவ ஸார்வாதமய ப்ரதி போ$_3$த$_4$ஸமருத்$_3$த$_4$யா" என்று வைஷணவஸாாவாத்மயம் நமஶப$_3$த$_3$ாததத$_2$மாகச் சொலலபபட்டது ஆகையால ஶேஷமயோஜனையில ப்ரபததிககு உபாயதவம இலலை என்று நிரூபிக்கபபட்டது.

இனி. பரயோஜனை நிரூபிககபபடும.—

पन्था नकार उद्दिष्टः मः प्रधान उदीरितः।
विसर्गः परमेशस्तु तत्वस्थोऽयं निरूप्यते॥
अनादिः परमेशो यः शक्तिमान् पुरुषोत्तमः।
तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान्॥

[நகாரம் வழியைககாட்டுகிறது. மகாரம் பரத4ாநம் எனனும பொருளை உடையதாகக கூறபபடுகிறது நமஸ்ஸிலுள்ள இந்த விஸாககம பரமபுருஷனைச் சொலலு வதாக நிரூபிககபபடுகிறது. புருஷோததமனும் ஆதியறற வனுன ஸர்வேஶ்வரனே பலனளிககும ஶக்தியுடையவனைகை யால, தனனை அடைவதற்கு முககிய வழியாகவும நமஸ காரம் எனப்படும பரபத்தியின நாமங்களைத தன நாமங்களாக உடையவனுகவுமிருககிறுன.] எனறு பர மாணமிருபபதால. "அநாதி3யாயும பரமேஶனுயும புருஷோததமனுயுமுள்ள ஸர்வேஶ்வரன விஸர்க3ஶப்33 வாச்யன என்றும. "அவனையடையும் பொருட்டு உபாய மும் அவனே. ப2லப்ரத3னும அவனே" எனறும. "நமஸ் ஸுபமான பரபத3நம, உகதி இவைகளுககு எவை நாமங்களோ அவைகளைத் தனககு நாமங்களாக உடைய வன்" எனறும அறியத்தகும்.

இதனுல ஸர்வேஶ்வரனே-ப்ராபயனும்.ப்ராபயனுயுள்ள தனனையடைவதற்கு உபாயமும், தனனுடைய பராபதி யாகிற ப2லததைக கொடுப்பவனும் எனறு ஏறபடுகிறது.

"நமனமே பந்த2ா: ப்ரத4ாந" என்று சொலலும பக்ஷததில 'நாமவாந" எனபது வ்யாதத2மாம. நமனததுககு ப்ராத4ாந்யம பா3தி4தம. ப2லபரத3னே ப்ரத4ாநனுகை யால். மேலும் பரபத்தி அநுகல்பேபாயமாயிருககும பக்ஷததில ப்ராத4ாநயமும பா3தி4தமாகும.

ஆகவிப்படி மூனறு யோஜனையிலும பரபததிககு உபாயதவம இலலையென்பது வ்யகதம். ஆனுல "ப4கதயா

பரபத்தயா வா" [ப₄க்தியினாலோ, பரபத்தியினாலோ நான அடையத்தக்கவன] என்று விகல்பம் கூடும்படி எங்ஙனே? எனனில் கீழே நிரூபித்தபடி ப₄க்தியும் வ்யாஜமாகையால வ்யாஜவிகல்பமேயாம். ஸாரஸ்வாதி₃நியில— "ப்ரபத்தி உபாயாந்தரஸ்த₂ாநாபத்திக்கு ஹேதுவே தவிர மோக்ஷத்திறகு ஹேதுவன்று. 'ப₄க்தயா பரபத்தயா வா' என்ற விகல்பம்— ப₄க்தயநுஷ்ட₂ாநாநந்தரம் காத்தவ்யாம்ஶம் இலலாமைபோல பரபத்தயநுஷ்ட₂ாநாநந்தரமும் கர்த்தவ்யாம்ஶமில்லை என்கிற ப₄ாக₃த்தில் தாதபர்யம்" என்று நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ப்ரபத்தி ஸத₂லததில ஸர்வேஶவரனே உபாயமாகையாலும் ப்ரபத்தி அநுபாயமாகையாலும் ப்ரபத்தி ஸஹாயாந்தரததை அபேக்ஷியாதாகையாலும் ஆநுகூலய ஸங்கலபாதி₃கள் அநுபாய ப்ரபத்திஸத₂லத்தில ஸமப₄ாவித ஸ்வப₄ாவங்கள். உபாயபு₃த்₃த்₄யா அநுஷ்டி₂க்கப்படும் ப்ரபத்தியான ஷட₃ங்க₃யோக₃ஸத₂லத்தில அவை அங்க₃ங்கள். ஷட₃ங்க₃யோக₃ம் அதி₄காதி₄காரம்—அநுபாய ப்ரபத்தி ஸர்வாதி₄காரம் இத்யாதி₃ விஷயங்கள் க₃ரந்த₂ விஸ்தர ப₄யத்தாலே, இங்கே நிரூபிக்கப்படவில்லை.

ஆக, இவ்வளவால சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்பட்டது. இனி, ஶ்ருதப்ரகாசிகா நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்படுகிறது. ஆநுமாநிகாதி₄கரணஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில்

"शान्त आत्मनि महत आत्मनो जीवस्य नियमनं नाम तच्छेषताप्रतिपत्तिः। सैषा परस्यापि वशीकरणं भवति॥" [பெரியோனான ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் நியமனம் செய்வதாவது — அவனுக்குத் தான அடிமை என்று எண்ணுகை; இது பரமாதமாவையே வஶீகரிப்பதாகிறது.] என்று காண்கிறது. "तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव"

[அந்தப்பரமாத்மாவை வஶீகரிப்பது அவனை ஶரண மடைவதே] என்று ஆநுமாநிகாதி₄கரண ஸ்ரீபா₄ஷ்ய வாக்யம். 'தச்சே₂ஷதாப்ரதிபத்தி அது" என்று ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாவிவரணம்.

இனி ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிக நிஷ்கர்ஷம்

தே₃ஶிகன் நிக்ஷேபரக்ஷையில், "किञ्च—"नान्यः पन्थाः" इत्यत्र प्रकृतमपि वेदनं अन्यत्वस्य प्रतियोगित्वेन नान्वेति। अपि तु तमिति प्रकृतः परमपुरुष एव। "तस्मात् परमपुरुषात् अन्यः पन्थाः न विद्यते। स एव तु पन्थाः" इति वाक्यार्थस्तु प्रपत्तेः अत्यन्तरङ्गभूतः॥ श्वेताश्वतरास्तु "महान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्य एषः प्रवर्तकः" इति तमेव महापुरुषमधीयानाः तस्यैव अन्यत्वप्रतियोगित्वं अवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्ति— "वेदाहं" इत्यारभ्य "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्थाः विद्यतेऽयनाय" इति। तस्मात् "अमृतस्य एष सेतुः" इति न्यायेन परमपुरुषस्यैव अमृतत्वोपायत्वं इह प्रतिपाद्यते। वेदनेतर-निषेधभाष्यं फलिताभिप्रायेण इति अधिकरणदर्पणे दर्शितं अस्माभिः॥"

[மேலும், (புருஷஸூக்தத்தில்) 'அவனையடைய வேறு வழியில்லை என்று சொன்னவிடத்தில், 'வேறு' என்பதற்கு "இங்கு கூறப்பட்ட வேத₃நம் எனப்படும் ப₄க்தி ரூபமான அறிவைக்காட்டிலும் வேறு" என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. "'தம்' என்று கூறப்பட்ட அந்தப் பரமபுருஷனைக்காட்டிலும் வேறு (உபாயமில்லை) என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'அந்தப் பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் வேறு வழியில்லை; அவனே உபாயம்' என்னும் வாக்யார்த₂மோவெனில், ப்ரபத்திக்கு மிகவும் அந்தரங்க₃ மானது. ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்திலோவெனில், 'இந்த மஹாபுருஷன் ஸத்வகு₃ணத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன் என்று அந்தப் பரமபுருஷனை முதல் மந்திரத்திலே ஓதி, "வேதா₃ஹம்" என்று தொடங்கும் அடுத்த மந்திரத்தில், "அவனையே அறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்.

மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை" என்று 'அவனையே' என்று ஏவகாரத்தை இடுவதன்மூலம், 'நாந்ய:' என்ற விடத்தில இவனைக் காட்டிலும வேறு உபாயமில்லை என்றே கருதப்படுவதாகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆகையால், "மோக்ஷத்திற்கு இவனே உபாயமாவான" என்று மற்றொரு வேதவாக்யத்தில் சொன்ன நியாயத்தாலே, பரமபுருஷனுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம இங்கு அறிவிக்கப் படுகிறது. ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில, 'ப₄க₃வத₃ப₄க்தி தவிர வேறு உபாயமில்லை' என்று பொருள அருளியிருப்பது— "ப₄க்தி செலுத்தப்படும் அவனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை" எனனும் வாக்யார்த்தத₂த்திலிருந்து தேறின அர்த்தத்தை அருளியபடியேயாகும் — என்று நம்மால் அதி₄கரண த₃ர்ப்பணத்தில காட்டப்பட்டது.] என்று அருளிய நிஷ்கர்ஷம காணீர.

"कर्मस्वनादिविषमेषु समो दयालुः
स्वेनैव क्लृप्तमपदेशमवेक्षमाणः।
स्वप्राप्तये तनुभृतां त्वरसे मुकुन्द
स्वाभाविकं तव सुहृत्त्वं इदं गृणन्ति॥"

[முக்திபூ₄மியையளிக்கும முகுந்தனே! அநாதி₃காலமாகப் பல படிப்பட்டிருக்கும் கர்மவிஷயத்தில ஸமமாயிருப்பவனுயி னும் கருணையும் உடையவனுய, தன்னை அடைவதற்குத் தானே ஏற்படுத்தியதோர் வியாஜத்தை எதிர்பார்த்திருப்ப வனுய, ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுக்க த்வரை காட்டுகிறுய். இதையே உனக்குள்ள இயலவான ஸௌஹ்ருத₃ ப₄ாவம என்று வேதங்கள் ஓதுகின்றன.]

"भक्तिः प्रपत्तिरथवा भगवन् तदुक्तिः
तन्निष्ठसंश्रय इतीव विकल्प्यमानम्।
यं कञ्चिदेकमुपपादयता त्वयैव
त्रातास्तरन्ति अवसरे भविनो भवाब्धिम्॥"

[ப$_4$க$_3$வானே! ப$_4$க்தி, ப்ரபத்தி அலலது ப்ரபததிவசனம், ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$ர்களை ஆஶ்ரயிப்பது என்கிறவற்றுள் ஏதாவதொன்றை ஏற்றிடுகின்றவனை உன்னுடையே ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவர்களாய் காலவிஶேஷத்தில ஸம்ஸாரிகள் ஸமஸாரக்கடலைத் தாண்டுகின்றார்கள்.] என்று ஶரணாக$_3$தி தீ$_3$பிகையில தே$_3$ஶிகன ப்ரபததியை ஈஶ்வரயதநப$_2$லமாகவும் ஈஶ்வரகருபாப$_2$லமாகவும் உபபாதி$_3$ததுள்ளார்—ப்ரபததியை உபாயமாக உபபாதி$_3$ததிலர்.

ஸ்ரீ உ. வே அபபன ஸ்ரீநிவாஸாசாரயஸ்வாமி நிருபணம (அஷ்டஶலோகீ பெரியபடி வ்யாக$_2$யாநாவஸரததில்) :—

(மாம்—ஏகம்) ஏக ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாய், ஒன்றே உபாயமென்கிறது என்று நம்மாசாரயர்கள் அருளிச்செய்வாகள். இவ்வவத$_4$ாரணத்தாலே வ்யாவர்ததிக்கப்படுகிறது எது என்னில; "ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸாத$_4$நாந்தரபரிதயாக$_3$ம கீழ உகதமாகையாலே அது வ்யாவாத்யமாகமாட்டாமையாலும, "மாம" என்கிற ஏகவசநததாலும, "மதத. பரதரம நாநயத கிஞ்சித$_3$ஸ்தி த$_4$நஞ்ஜய' என்று கீழுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரதவத்தைச் சொலலுகையாலும், தே$_3$வதாந்தர வ்யாவ்ருததிககுஅவகாஶமில்லாமையாலும் இவ்வவத$_4$ாரணததாலே வ்யாவாததிககிறது 'வ்ரஜ' என்று விஹிதமான ஸவீகாரத்தினுடைய உபாயத்வமாதல, அங்க$_3$தவமாதல. இதுதான. "வ்ரஜ' என்று ஸித$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந விஷயமான ப்ரபததியாகையாலும 'மாம்' 'ஶரணம' என்று நிர்தே$_3$ஶிககப்பட்ட வஸதுவுககே உபாயத்வமாகையாலும், உபாயப$_4$ாவம் ப்ரபததிககிலலை என்கிறது. உபாயாந்தரங்களை உபாயமென்கிறது — ப$_2$ல ப்ரத$_3$ாந தே$_3$வதைகளுக்கு பரஸாத$_3$கஙகளாகிற முக$_2$த்தாலே யன்றோ. இதுவும அவ்வோபாதி ஈஶ்வரபரஸாத$_3$நமானாலோ என்னில, தே$_3$வதைகள் சேதநாககு பூாவமேவ ப$_2$லத்தைக் கொடுப்பதாக நினைவின்றிககேயிருக்கையாலே சேதநருடைய

கரியையாயிற்று அவர்கள் ப்ரஸாத3த்தை ஜநிப்பிக்கிறது. ஈஶ்வர விஷயத்தில் வந்தால் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்ப4ாவத்தை உண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரஸாத3 ஜநகமாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை. உண்டென்றிருக்கில், தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதி4கமாக்குகிறானித்தனை. ஆகில் **தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:"** [ஆகையால் ந்யாஸத்தை, மற்ற உபாயங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததென்கின்றனர்] இத்யாதி3 ஶாஸ்த்ரங்கள் இத்தை உபாயமாக விதி4ப்பானென்னென்னில், து3ஷ்கர உபாயாந்தரங்களைக் கண்டு தேங்கியும், அவற்றின் ஸ்வரூப விரோத4யாகாரங்களைக் கண்டு வெருவியும் நின்றவர்களுக்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாய விஶேஷத்தைக்காட்ட வேண்டுகையாலே ஶரணவரணரூபையாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியை உபாயமென்று காட்டி 'பரதந்த்ர சேதநகத3த்வரணம் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவைத்தரும் ஸாத4நமாகமாட்டாது' என்று பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஸ்வதந்த்ர ஸித்3த4ஸாத4நமான ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று காட்டி. இப்படி ஸித்3த4ஸாத4ந நிஷ்ட2னாய் நிற்கைக்கு இட்ட வழியாகையாலே. ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாகத் தோன்றும்படி விதி4க்கத்தட்டில்லை. ஸ்வீகார விஷயமான ப4க3வது3பாயத்வ வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே விரோத4மில்லை. இவ்வுபாயத்வம் இத்தனை நாள் ஜீவியாதொழிவானென்னென்னில், உபாயத்வமாவது—ஒருவனுடைய விரோதி4யைப் போக்குகையும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையும் ஆகையாலே ஓர் அதி4காரி அபேக்ஷிதம். அது பெருமையாலே உபாயத்வம் ஜீவியாதொழிந்தது ப2லம் பெறுகைக்கு அதி4காரியையபேக்ஷிக்கிறது ஸாபேக்ஷதைக்குடலன்று. அதி4காரி அபேக்ஷிதமாகில் ஸ்வீகாரம் ஏதுக்காக என்னில்; ப்ர

யோஜநாந்தரபரரிலும் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ரிலுங்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான அநந்யபரயோஜந அநந்யஸாத₄நத்வங்களாக காட்டுகிறது. ஆகையாலே "அருணயா ஏகஹாயநயா பிங்க₃ாக்ஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி' [சிவந்த நிறமுள்ளதாய், ஒரு வயதுடையதாய், செங்கலமங்கல நிறமுள்ள கணணையுடையதான பஶுவைக்கொண்டு ஸோமலதையை விலைக்கு வாங்குகிறான்.] என்கிறவிடத்தில் அருணத்வாதி₃கள ஸோமக்ரயத்துக்குறுப்பான பஶுவுக்குப் பஶ்வந்தரத்திற காட்டில வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாமாபோலே இதுவும அதி₄காரிக்கு வ்யாவாத்தகவிஶேஷணமாயக கிடக்கிறது. ஆனால், இப்படி இவனுடைய ரக்ஷணத்தில உத்₃யுக்தனாய. நிருபாதி₄கரக்ஷகனாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே "யாச்ஞா ப்ரபத்தி" "ப்ரார்த்த₂நாமதி." என்கிற ப்ரார்த்த₂னை வேண்டுவானேனென்னில; மோக்ஷத₃ஶையில் "ஸாவம கரிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கலபாநுகு₃ணமாக ஸாவதே₃ஶ ஸாவகால ஸாவாவஸதே₂ாசிதமான ஸர்வவித₄ கைங்கர்யங்களையும கொள்வதாக ஒருபபட்டிருக்கச் செய்தேயும், அடிமை கொள்ளுமவன உத்துங்க₃ தத்வமாகையாலும, அவாபத ஸமஸ்தகாமனாய்க கொண்டு நிரபேக்ஷனாயிருக்கையாலும, அடிமைதான ஸவரூபஸத்தாஹேதுவான ஶேஷத்வத்தினுடைய உபபத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு அநுரூபமாயும அபி₄மதமாயும இருக்கையாலும், ஶேஷவ்ருத்தியில் ஆத₃ராதிஶயத்தாலே ப்ரார்த்த₂னை வேண்டினவோபாதி இங்கும் உபாயபூ₄தனானவன் ரக்ஷணோன்முக₂னாயிருக்கச்செய்தேயும, அவன ஶ்ரிய:பதித்வ நாராயணத்வங்களாலே ஸர்வாதி₄கனாயிருக்கையாலும், தன்னுடைய ஸ்வரூபபாரதந்த்ரயாநுஸந்த₄ாநத்தாலே இவ்வுபாயத்தில தனக்குண்டான ஆத₃ராதிஶயத்தாலும, பரதந்த்ரனான சேதநனாகையாலும், அசித₃வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணமாய், "ப₄க₃வத ப்ரவ்ருத்தி விரோதி₄ ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி"

என்று பரதிப₃ந்த₄க நிவ்ருத்தி பூர்வகமுமாய், சிதத ஸமாத₄ாநார்தத₂முமாகையாலே, சைதந்ய கார்யமான ப்ரார்தத₂னே வேணும. அங்கு கைஙகாயம ஶேஷபூ₄தமான ஸவரூபததுக்கு அநுரூபமான புருஷார்தத₂மாகையாலே, ஶேஷபூ₄தனுடைய சைதந்ய கார்யமான ப்ரார்த்த₂னே புகுந்தது. இஙகு உபாயவிஶேஷமும பரதந்த்ரஸவரூபத் துககு அநுரூபமாகையாலே, பரதந்தரனுடைய சைதந்ய கார்யமான ப்ராாததத₂னே புகுந்தது. ஆகையாலே இந்த ஸவீகாரம அதி₄காரியை விஶேஷித்துக கொடுககிறது. உபாயமும அன்று. உபாயாஙக₃முமன்று ப்ரபத்தவ்யனுககு ரக்ஷகத்வஶேஷித்வாதி₃கள் ஸ்வரூபமானுப்போலே ரக்ஷ்ய ஸ்வரூபனுன ப்ரபததாவுககும் இபரபததி ஸ்வரூபம. "அவ ரக்ஷணே" "மந ஜ்ஞானே' எனகையாலே ரக்ஷண த₄ர்மாஶ்ரய வஸதுவுக்கு ரக்ஷயவிஷயம அபேக்ஷிதமானுப் போலே, ஜ்ஞாநாஶ்ரய வஸதுவுககு ஜ்ஞேயவிஷயம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, இருவாககும இரணடும் அபேக்ஷா விஷயமாயிருககையாலும, இரண்டும் த₄ர்மிக₃ராஹகமாந ஸித்₃த₄மாகையாலும இருவர்ககும் இரண்டும ஸவரூபமா யிருககும்.

ஆக, இவ்வளவும் அப்பன ஶ்ரீநிவாஸாசாாயஸவாமி நிரூபணம். இனி, அழகிய மணவாளப் பெருமாள நாயனர் தமமுடைய திருப்பாவை ஆறுயிரபபடி வ்யாக₂யாநததில "(உடையோம்) (திருப்பாவை-28) நாங்கள் செய்தது மலல. ஸ்வீகரித்ததுமலல. இபுண்யத்துககுச் செய்யுமவை யும், ஸ்வீகரிககுமவையும ப்ரதிப₃ந்த₄கஙகளிறே. புறப்பகை யும் கழிககவேண்டா. உட்பகையும் கழிககவேண்டா" எனறருளிச்செய்திருப்பதைக் கண்டும் தெளிய ப்ராபதம.

ஆக, பரபத்த்யநுபாயதவே ப்ரமாணங்களும யுகதிக ளும் நிரூபிககப்பட்டன. இப்படியான அநேக க்₃ரநத₂ங்க ளின் பேர்கூடக் கேட்டறியாத பலர்கரு இவ்வளவும்

எடுத்துக்காட்டும் வாய்ப்பை உண்டாக்கிய நம ஸ்வாமிககு நன்றி செலுத்தி நிறகிறேன. நம் ஸவாமி இவையித்தனை யும் கணிசியாமல ஆபாதப்ரதீத வாக்யமாதரததை உத₃ா ஹரிபபது உசிதமனறு. எமபெருமானுர் ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தில ஸகு₃ணவாக்யமாத்ரத்தை உத₃ாஹரித்தனரோ? நிர்கு₃ண வாகயத்திற்கும நிர்வாஹம் காட்டியருளினரே! அவ்வோ பாதி நம ஸ்வாமிககுச் சரிதம் அமையவிலலையே என வருந்துகிறோம. நமமிராமாநுசன் "பரீக்ஷாம் வ்யாக்₂யாஸ யாம." இத்யாதி உபநிஷத்₃வாகயங்கள் எலலாவறறுககும அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்யவிலலையேயாயினும, ஸ்வபக்ஷ விபரீதமபோலவும் பரபக்ஷஸாத₄கமபோலவும தோனறுகிற வாக்யங்களெலலாவற்றுக்கும் அர்த்த₂நிர்வாஹம செய் தருளினரே. அவ்வழியைப் பினபறறுததேனோ நம ஸவாமி? இவர். தமககு ஸாத₄கம்போல உத₃ாஹரிகதுள்ள வாகயங்களும உணமையில ப்ரபத்தயுபாயதவபரஙகளனறு என்பதை மேலே நிரூபிககிறேன.

நம் ஸவாமி(பக்கம்4)''ஆழ்வாாகள்....மோக்ஷோபாயமாக ஸவக₃தஸவீகாரரூபமாக ப்ரபததியைத் தாங்கள் அநுஷ் டா₂நம் செய்தும்' எனறு எழுதுகிறார். ப்ரபத்திககு உபாயத்வம் இலலை என இவ்வளவால பெரியோர் திரு வாக்குகளாலே நிரூபிததேன். நம் ஸ்வாமி ஸ்வக₃தஸவீ காரததுககு உபாயத்வம உண்டு என்றும. உபாயமாகவே ஆழ்வாாகள் ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டி₂த்தார்கள் என்றும் ஸவஸித்₃த₄ாந்தமாக வைத்துககொண்டு. அதற்கு ஸாத₄க மாக ஈட்டுப் பங்க்ததிகளையும் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணஸூத்ர தத₃ வ்யாக₂யாந பங்க்திகளையும் 4, 5 6. 7. 8 பக்கஙகளில உத₃ாஹரித்துள்ளார். இவர் கொண்டுள்ள அர்த்த₂ம் அந்த வாகயங்களினின்றும கிடைக்கவழியில்லை எனபதனை ஈண்டு நிரூபிககிறேன. (பக்கம் 4) "எனதாவி' எனகிற பாசுரத்தின் வ்யாக₂யாந ஈட்டு பங்கதிகளையும அதன அரும்பத₃ விளககத்தையும் உத₃ாஹரிக்கிறார். இதுவே

ஶாந்தி கர்மணி வேதாளாவாஹநமாகும். [பிஶாசத்தை ஓட்டச் செய்யப்படும் கிரியையில் பிஶாசத்தை வரவழைப்ப தாகும்.]' என்றாவியாரயானுர் தந்த நீ கொண்டாக்கினேயே'' என்றன்றோ ஆழ்வார் திருவாக்கு. ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத₃த்திற்கு நிராஸகமான இப்பாசுரத்தை இவர் ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத₃ஸாத₄கமாக உதா₃ஹரிப்பது பரிஹாஸ்யமே! ஆறாயிரப்படி தொடக்கமான ஓர் வ்யாக்₂யாநத்திலும் 'ஆழ்வார் மோக்ஷோபாயமாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி₂க்கிறார்' என்னும் அர்த்த₂ம் இப்பாசுரத்தின் ப்ரமேயமாக நிரூபிக்கப் படவில்லை. நேராமாறாக "தருகிற நானார்? தரப்புகுகிற இவ் வாத்மா ஆர்? பண்டே உனக்கு ஶேஷமாயிருக்கிற இவ் வாத்மாவை நீ கொண்டருளினாயித்தனையிறே" என்று ஆறாயிரப்படியிலும் "ஸ்வரூபஸமர்ப்பணமாவது ஸ்வதஸ் ஸித்₃த₄மான ஶேஷத்வத்தினுடைய அநுஸந்த₄ாநமாத்ரமே யொழிய தன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அவனுக்கு ஸமாப் பிக்கையன்றாயிருக்கச்செய்தேயும்" என்று அரும்பத₃விளக்கத் திலும் ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். ஈட்டில "ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிட்டில ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க₃ மாம்" என்றுள்ளதேயெனனில ; ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி னாரல்லர் ஆழ்வார் என்று எவரேனும் வாத₃ம் செய் கின்றனரோ? அது உபாயபு₃த்₃த₄யா அநுஷ்டி₂தமா? என் றன்றோ ப்ரஶ்நம். ஆழ்வார்களிடத்திலோ ஆசார்யர்களிடத் திலோ நம்போலவாரிடத்திலோ உபாயபு₃த்₃த்₄யா அநுஷ்டி₂த ப்ரபத்தி கிடையாது. ப்ரபத்தி த₄ர்மிக்₃ராஹகமானதாலே அதின் உபாயத்வம் கழியுண்டது என்று பூர்வம் பலவிதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

10-8-10 ஈட்டில "இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கு 'இல்லை' என்னலாம். ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க₃பரிஹாரார்த்த₂மாக அவனுக்கு 'உண்டு' என்னவுமாம்" என்ற வாக்யத்தைக் கண்டு தெளியலாம். இது முன்னமே (ப27) காட்டப்பட்டது.

(பக்கம் 5ல) "எம்பெருமானார் 'ப்ரபத்திஸ்து உபாய' என்று பேரருளாளன் நியமனத்தைத் திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாகக் கேட்டுத் தாம் அவ்வாறே ஸ்வக₃த₃ஸ்வீகாரமாக

ப்ரபத்தியை அநுஷ்டா₂நம் செய்து" என்று எழுதுகிறார். "ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே விஷயபூ₄த ப₄க₃வத்₃க₃த உபாயவ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் நிரூபணம் முன்னமே (ப81) காட்டப்பட்டது. யத₃வா, க்வசித் ப்ரபத்தி ஶப்₃த₃த்துக்கே ப₄க₃வான் அர்த்த₂மாகையாலே 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்பது உபபந்நமாகும் என்று தெளிக. எம்பெருமானார் அதி₄காரார்த்த₂மாக ப்ரபத்தியையநுஷ்டி₂த்தாரேயன்றி உபாயதயாவன்று என்று முன்னமே காட்டப்பட்டது. "तत्प्राप्तये" இத்யாதி₃ ஸ்ரீவைகுண்ட₂ க₃த்₃யவாக்யத்துக்கு நிர்வாஹம் முன்னமே (ப77—80) கூறப்பட்டதை அநுஸந்தி₄க்கவும். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரங்கள் 35,41,42 43 நான்கையும், பெரியஜீயர் வ்யாக₂யாநத்தையும் உதா₃ஹரிக்கிறார் நம் ஸ்வாமி. இவ்விடத்தில் "ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டி₂த்தார்கள்" என்பதற்கு ஓர் பத₃மாவது ப்ரமாணமாகக் கிடைக்க வழியுண்டோ? இல்லையே!

மங்க₃ளாஶாஸந ப்ரகரண ஸூத்ரங்களாக உதா₃ஹரிக்கிறார் "ப்ரதிகூலராகிறார்" என்று தொடங்கி. இந்த ஸூத்ரங்கள் மங்க₃ளாஶாஸந ப்ரகரணக₃தங்கள் அல்ல. முதலிலே ப்ரகரண விபா₄க₃த்தை நாம் அறியவேண்டும். இன்றைக்குப் புதியதாக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணவ்யாக்யாநம் செய்வார் க₃தி நம் ஸ்வாமியிடத்தில் இருக்கமுடியாதே! இந்த க்₃ரந்த₂த்தை ஆறு ப்ரகரணங்களாகவும் ஒன்பது ப்ரகரணங்களாகவும் பெரியோர்கள் பிரித்துள்ளார்கள். இரண்டு நிர்வாஹங்களும் உபபந்நங்கள் என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கிறார். எப்படி விபா₄க₃ம் கொண்டாலும் ஒரு ப்ரகரணத்துக்கும் "மங்க₃ளாஶாஸந ப்ரகரணம்" என்று பெயர் கிடையாது. இந்த ஸூத்ரங்கள் ப்ரபந்நதி₃ந சர்யா ப்ரகரணத்தில் உள்ளவை என்று தெளிக. ப்ரபந்நதி₃நசர்யையாக 243ல் கூறிய பலவற்றில் மங்க₃ளாஶாஸநத்தைப்பற்றி 244 முதல் 258 முடிய 15 ஸூத்ரங்களால் விரிவாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம் பூர்வம்

ஸங்க்₃ரஹமாக உகதமான அநுகூலஸஹவாஸததை 259 தொடங்கி 262 வரை 4 ஸூதரஙகளால விளககி உரைதது, அநந்தரம பரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருததியைப் (பூர்வம ஸங்க₃ரஹதயா உகததததை) 11ஸூதரஙகளாலே விவரிககிருர் "பரதிகூலராகிருர்" எனறு தொடங்கி. ஆகையால, இது ப்ரபந்நதி₃நசர்யா ப்ரகரணமேயலலது மங்க₃ளாஶாஸந ப்ரகரணம அனறு. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மூலஸேவைககும் தா₄ரணததுககுமாக 4 பரகரணஙகளாகப் பிரித்து அச்சிட்டிருபபதைககணடு நம ஸ்வாமி இபபடி எழுதுகிருர் என நினைக்கிறேன. இபபடி ப்ரகரண விப₄ாக₃மே கிடையாது எனறு ஸமாரயே.

பககம 5ல (ஸ்வபரயோஜநபரர்கக...உபாயம் ஸவகீய ஸவீகாரம்) எனற ஸூதரததை உத₃ாஹரிககிருர். இவன ப்ரதிகூலனேயனறி அநுகூலன் அலலனே! இவனைப் பறறிய ஸூத்ரததை உத₃ாஹாரிபபதால அபி₄மதஸித₃தி₄ என்ன எனபதே விளங்கவிலலையே! ஸ்வக₃தஸவீகாரமே கிடையாது என்றே அது உபாயம் அலல எனறே எவரும ஸாதி₄ககவிலலை. வஸ்துத: ப்ரபத்திககு உபாயத்வம் இலலையாயிருகக. இதனைச சிலர் உபாயமாக அநுஷ்டி₂ககிருர்கள், அவர்கள் ப்ரதிகூலாகளில ஒருவகை எனபதன்றே விஷயம. இவர்கள் ஆழவாாகளும அல்லர். ஆசார்யாகளும் அலலர். இவாகள் வேத₃ாந்தமாத்ரநிஷ்ட₂ர்கள் ஆவர். "பரபததி உபாயம்" எனனும இவ்வாதக₂மே வேத₃ாந்தாாதத₂ம் — ஸாரதரார்த்த₂ம. இது அநுபாதே₃யம. த்யாஜயம் எனறு பூர்வம் பலமுறை காட்டப்பட்டது. (பக்கம் 5, 6ல) ஆழ்வாருடைய ஸவப்ரயோஜநபரத்வத்தை எழுதுகிருர் நம் ஸவாமி. ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதே₃ாஷஜங்யம, தயாஜயமான ஸ்வப்ரயோஜநபரதவம ஆஶ்ரயதே₃ாஷஜங்யம் என்று 271 ஸூத்ர வ்யாக₂யாநததில ஸபஷ்டம. நம் ஸ்வாமியும அவ்வாகயங்களை பக்கம 5, 6ல உத₃ாஹரித்துள்ளார். ஆகையால் ஸவப்ரயோஜநபரத்வம் ஆஶ்ரயதே₃ாஷஜங்யம்

த்யாஜ்யம் என்பதும், அதை விதி₄க்கும் வேதா₃ந்தத்தின அர்த்த₂ம ஸாரதராத்த₂ம் எனபதும தெளிவு.

பக்கம 7ல "முக்₂யமதுவே" இத்யாதி₃ ஸூத்ரங்களை உதா₃ஹரித்து (பக்கம 8ல) "இவ்வாருக ஆழவார்கள் ஆசார்யர்களுடைய ஸ்வகத₃ஸ்வீகாரததின ஏற்றத்தை ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததிலே பலபடியாக அருளிச்செய்தார்' என்று எழுதுகிருர். உதா₃ஹ்ருதஸூத்ரத்திற்கும இவர்க்கு அபி₄மதமான ப்ரபத்த்யுபாயத்வததுக்கும ஏதேனும ஸம்ப₃ந்த₄ம் உண்டா? உண்டு என்பதற்கு நிரூபணம வேண்டு வதில்லையா? ஸூத்ரங்களை உதா₃ஹரித்து விட்டதாலேயே அபி₄மதம் ஸித்₃தி₄க்குமா? ஹேதுபே₄த₃த்தாலே ப்ரபத்தி மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும என்றருளிச்செய்து, ஆழ்வார்களின ப்ரபத்தி, ப₄க்திபாரவஸ்ய கார்யம என றருளிச்செய்து, அந்த ப₄க்தியின் காரயமாக வரும அம்ஸங்களை நிரூபிக்கிருர "ப₄க்தி தனனிலே" என்று தொடங்கி, ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணப₄க்தியின கார்யவிஸேஷங்களை நிரூபித்த மாத்ரததால ஆழவார்கள் உபாயப்ரபத்திநிஷ்ட₂ர என்பது தேறுமா? "ப₄வந்தி ப₄ரவா பூ₄தாநாம் மத்த ஏவ" [ஜீவராசிகளின எல்லா நிலைகளும என்னலேயே ஏற்படு கின்றன.] என்கிறபடியே ஸர்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களும ப₄க₃வத₃தீ₄நமாயிருக்க, ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ப்ரபத்தியையுபாயமாக அநுஷ்டி₂த்தார்கள் என நம் ஸ்வாமி திருப்பித்திருப்பி எழுதுவது அபஸித்₃தா₄ந்தமேயாகும். கீழே கூறிய பல நிரூபணங்களால் ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம தேறி நிற்கிறது. நம் ஸ்வாமியோ (பக்கம 8ல்) 'மோக்ஷா பாயங்கள் ப₄க்தி ப்ரபத்தி. இதுவே தே₃ஸிகன், லோக தே₃ஸிகன, மாமுநிகள் முதலான மாமணிகள் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம என எழுதுகிருர். இது லோக ப்ர தாரணம (உலகை வஞ்சிப்பது) அல்லவா? இது பண்டி₃த க்ருத்யம் அன்று. விவேகிக்கு உகந்ததன்று. இது தே₃ஸிக பக்ஷம் என்று கே₄ரஷித்துக்கொள்க. லோகதே₂ஸிகபக்ஷம என்னும வாத₃த்தினின்றும் நிவருத்தியடைக.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில்

பரத₂மாதி₄கார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

இரண்டாம் அதி₄காரம்

ஸ்த்திரீகரணாதிகாரம

श्रीकृष्णपादलोकार्यरम्यजामातृसूक्तिभिः ।
स्थिरीकरोम्य'सारा'दिपद्यार्थं देशिकोदितम् ॥

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्
भजेत् सारतमं शास्त्रे(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम् ॥

என்று முன உதாஹருதமான உததர கீதாவசநம், ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய தரய ஸாரததிலே ஸாரநிஷகர்ஷாதிகாரததில ஸ்ரீதேசிகனாலேயே விவரணம செய்யப்பெறறிருககிறது

கடலிலுளள விஷம முதலியவறறைத் தளளி அமருததததைப பெறுறபோல சாஸதிரததிலும அஸாரம அலபஸாரம ஸாரம ஸாரதரம ஆகியவறறை விலககி ஸாரதமததை ஸவீகரிககவேணடும என்று இதன திரணட பொருள.

சாஸ்த்ர சப்தார்த்த நிரூபணம்

(1) இதில சாஸத்ர சபதமானது பாஹ்ய குதருஷடி சாஸதரங்களேயும வேத சாஸதிரததையும போதிககினறது 'வேத சாஸதராத் பரம நாஸதி' என்று வேத மொனறே சாஸதர மெனபதாகப பிரமாணமுளளது முகயாாததம வேதமே ஆகிலும வேதாஙககளேயும சாஸ்திரம என்று வழஙகுவது உணடு. ஜயோதிச சாஸதரம, சநதச் சாஸதரம, சபத சாஸதரம, நயாய சாஸதிரம, சதுச சாஸ்தரம என்றுறபோல பரயோகம காண கிறோம. 'மோஹ சாஸதராணி காரய" இதயாதியாக பாஹ்ய சாஸதிரஙகளிலும இந்த பரயோகமுளது ஆகவே ப்ரக்ருத சலோகததில முகயததுடன் அமுகயத்தையும விவக்ஷிதது பாஹ்ய குதருஷடி சாஸதிரஙகளேயும சாஸத்ரமென்றுகொண்டது "க்ஷாமக்₃ நிம பராஹமணம சைவ தரீணி தேஜாமஸி ந ஸப்ருசேத" என்று

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம் 9)

கே₃ாவையும் பிராஹமணனேயும தேஜஸ் எனபதுபோலே தேவ சபததகிறகு முகயாாததமானவன எமபெருமானே ஆகிலும தேவாகளுள அகநி அவமன (தாழநதவன்), விஷணு பரமன் எனறு ச்ருதி உபாயஙகளுககுள கர்மயோகாதிகளேச சேர்தது முகயோபாயம் அமுக்யோபாயம எனகிருர்கள. ஸாலோக்ய மோக்ஷம் ஸாமீபயமோக்ஷம ஸாரூப்யமோக்ஷம ஸாயுஜ்யமோக்ஷம எனறு புருஷார்ததத்திலும அமுக்யத்தையும சேர்தது மோக்ஷ சப்தம் ப்ரயுகதமாயுள்ளது

பரஹ்ம சபதமானது பகவாஞெருவனிடமே முகயமாஞலும வேதம பரகருதி முதலியவறறிலும அமுகயமாய் பிரயோகிககப் படுகினறமையால ஸாமாநயவிசேஷநயாயததாலே நாராயண சபததில பாயவஸிபபதாக ஸித்தாந்த நிாணயம ஸமநவயாதி கரண சருத ப்ரகாசிகையில.

'ब्रह्मशब्दस्य साधारणत्वं नाम बहुष्वर्थेषु प्रयुज्यमानत्वम्। न तु प्रवृत्तिनिमित्तसाधारण्यम्। प्रवृत्तिनिमित्तभूतस्य निरतिशय-बृहत्त्वस्य भगवद्व्यतिरिक्तगामित्वसन्देहसहत्वं वा'

எனற நயாயம சாஸதர சபதததிலும துலயம, அகநி-இநத்ர முதலிய சபதஙகளும ஸாக்ஷாததாக பரமாதமாவையே போதிககச செயதேயும் தேவதாநதரததிலும பிரயோகிககபபடுகினறன.

(2) (*ஸாதர்சநம ப-15) "பாஹய குதருஷடி சாஸதரங களுககு சாஸ்த்ரதவமேயிலலே" எனறு எழுதுவது "மாதா மே வநதயா" எனபதோடு ஒககும. "பாஹ்ய குதருஷடி சாஸத ரஙகள அத்யந்தாஸாரஙசளாகையாலே அநுபாதேயங்கள" எனறு தேசிகன செய்தருளிய விவரணமானது உசிதமானதே. சாஸதரே அஸாரம் எனறு அந்வயமென்பதை "ச்ருதிபதவிபரீதம க்ஷ்வேளகலபம" எனறு தாம சுலோகததிலே விவரணம செய் தருளியது அநவாருஹயவாதம (* ஸாதாசநம-ப, 20) என்பது சரியனறு.

---

* ஸாரதம நிஷகாஷததில ஸாதாசனம எனக்குறிக்கப்படுவது ஸாதர்சனம 275 (மாமுனிகள மலா).

வாஸ்தவார்த்த விமர்சம்

(3) "வேதததில் ஐஹிகாமுஷ்மிக ஐசவாய பரதிபாதக பாகம அஸாரம, ஆதமப்ராப்தி ததஸாதந பரதிபாதக பாகம அலப ஸாரம, பரமாதம ப்ராப்தி ததஸாதந பகதி ப்ரதிபாதகபாகம ஸாரம் பகவதநுபவ பரீவாஹ ஸவாாதத கைஙகாய ததஸாதந பூதாத்ம ஸமாபபண பரதிபாதக பாகம ஸாரதரம, பராாதத கைஙகாய ததஸாதந ஸிதேதாபாய பரதிபாதக பாகம ஸாரதமம எனறே வாஸதவார்த்தம" (ஸா. ப 16)

எனறு அர்ததவாணநம் செய்வது லோகாசாாய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும ஆழவார் ஆசார்யர்கள் அநுஷடாநததிற்கும விருததமானது.

(4) சரமபர்வநிஷடையேயன்றோ ஸாரதமம எனறுர் ஸ்ரீவசன பூஷணததின இறுதியிலே அதை மறநதிடடாரிவா சரமோபாயம ஸதாசாாயாபிமாநமே எனறு ஸகலவேதாநத்ஸாரவிததமரான பூாவாசாாயாகள தஙகளுககுத தஞ்சமாக அநுஸநதிததும உப தேசிததும போநத ரஹஸ்யார்ததததை......பரபநத சேஷத்தாலும ஸாஸபஷடமாக அருளிச்செய்கிறுா எனறுா மாமுநிகள.

ஸூ. 444. ஸ்வஸ்வாதநத்ாய பயத்தாலே பகதி நழுவிற்று.

ஸூ. 445. பகவத ஸ்வாதநத்ர்ய பயததாலே ப்ரபததி நழுவிறறு

இதற்கு மாமுனிகள விவரணமாவது:—

"ஸ்வபாரதநத்ாயாநுரூபையாய் மஹாவிசவாஸரூபையான ப்ரபத்தி பநதமோக்ஷாப்யநிாவாஹகனை பகவான தன ஸ்வாதநத்ாயத்தாலே மீளவும காமாநுகுணமாக வைதத சிநதை

வாஙகிவித்து ஸமஸரிப்பிக்கில செய்வதென் என்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுககு உபாயமன்றியிலே வழுவி நினறது" எனறு.

மூ. 447 ஆசாரயாபிமாநமே உத்தாரகம்.

மூ 451 இவனுககு அநுகூலர் ஆசார்ய பரதநத்ரர் உபேக்ஷணீயர் ாசவரபரதநதரா எனகிற லோகாசார்ய ஸூகதிகளால தயஜேத எனபதறகு இலககாககின ஸிதத ஸாதந நிஷடையை 'பஜேத எனறு கொணடும பஜேத் எனறு கொணட சரமபர்வநிஷ்டையொனறிருபபதையே மறநதும தோனறியபடி பஞசகம நிஷகர்ஷிபபது மாமுநிகள கணட ஸாரநிஷகாஷமாகுமோ ?

அர்த்த பஞசகததில்-உபாய ஸ்வரூபமெனகிறது காம-ஜஞாந-பகதி-பரபததி-ஆசாரயாபிமாநம எனறு ஐநது எனறு லோகாசார்யா அருளியபடி பாாததாலும ஆசார்யாபிமானமேயனறோ சரமோபாயமாய் ஸாரதமமாயுள்ளது. ஸவாமி தேசிகன நிாவாஹததினபடி உபாயபக்தி பரபததி ஆசாயாபிமான மிவையெலலாம ஸாரதமம எனறு ஸித்திபபதாலிதுவே உசித நிாவாஹம லோகாசாாயருககும மாமுநிகளுககும ஸமமதமானது.

ஸாரதமமான சரமபாவ நிஷ்டையை இவர் மறநதிடடோ மறைததிடடோ எழுதியுளள அஸாரவியாஸம நிரஸிககவேணடியதேயாயிறறு.

(5) "ஸவாாதத கைங்காய, தத்ஸாதநபூதாதம ஸமாபண பரதிபாதகபாகம ஸாரதரம" இதை விட்டிட வேணடும எனனுமிவர், ஆழ்வார் ஆசார்யர்களைபபறறி நமபிள்ளை ஈடிலும ஸ்ரீவசந பூஷணததிலும ஸாதந ஸமாபண நிஷட்டராகவும ஸவாாதத கைஙகாய பரராகவும அருளிச செயதிருப்பதை நினைககவிலலை.

ஸ்ரீவசந பூஷணததில—

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 12)

265. ஸ்வப்ரயோஜநபரருக்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சிலுல நினைபபான் யவன எனகிறவன. உபாயம ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம. உபேயம-ஸ்வாரதத கைஙகாயம

மூ. 266. இருவரும் அநுக்ரஹததுககு இலககு. விவரணம்-ததாமி-மோக்ஷயிஷயாமி எனகிற அநுகரஹததிறகு விஷயம என று.

மூ 268. உபாயம் ஸவீகார காலத்தில புருஷ ஸாபேக்ஷமு மாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருககும. விவரணம-ஸித்தோபாயம -சரணவரணரூப ஸ்வீகாரகாலததில ஸவீகாததாவான புருஷனை யும புருஷகாரததையும அபேக்ஷிததிருக்கும.

மூ. 269. ஸவப்ரயோஜநபர ரெலலாரையும் பரதிகூலராக நினைககலாமோவெனனில்

மூ. 270 இஙகு ஸ்வபரயோஜநமெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜநய மானததை

மூ. 271. ஆகையாலே தோஷமிலலை

மூ. 272 விஷய தோஷததால வருமவையெலலாம துஸதயஜமாயிறே யிருபபது.

இங்கு மாமுனிகள் விவரணம—

"ஸ்வபரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்று அவிசேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே இநத ஸவபரயோஜநபரதை அநுகூலாக் ரேஸரரான ஆழவாாகள் பககலிலும தோற்றியிருககையாலே தந் நிபநதநமான பராதிகூல்யம அவாகள பக்கல வாராதபடி பரிஹரிகக வேணுமெனறு திருவுளளம பறறி ததவிஷய சஙகையை அநுவதிககிறாா "ஸவபரயோஜந பரரெலலாரையும எனறு தொடஙகி ஆழவார்களுடைய ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜந யம, பராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லபபட்ட ஸவபரயோஜநம

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 13)

ஆச்ரய தோஷஜநயமாய் ஆழ்வார்கள பக்கல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷஜநயமாயிருககையாலே அநத பராதிகூலயம இவர்கள பககலிலும வருமெனகிற தோஷமிலலை அநுபவ விஷயமான விக்ரஹவைலக்ஷணயமாகிற தோஷததாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, ததஹேதுவான பராவஸ்யம ததஸிதயாததமான வயாபாரஙகளெலலாம ஸ்வரூபவிருத்தமெனறு விடபபார்ததாலும விட அரிதாயிறே யிருபபது என்று துஸதயாஜமாயிறேயிருபபது எனறா லோகாசாாயரும மாமுனிகளும தயாஜ்யமிது எனறு இவா வ்யாஸம, சோராபராததை ஆணிமாணடவயன பககலிலே ஆரோபித்தாபபோலே தமது அஸாரவியாஸததிற்கு மாமுனிகள் கணட ஸாரநிஷகாஷம எனற மகுடமிடுவது தகாது

(6) நம்பிளளை ஈட்டில் எனதாவி (2, 3, 4.) பாசுர வியாகயாநததிலே அருளியதாவது—

"ஆதமஸமர்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வ முகதி ப்ரஸங்கமாம, ஸமர்பிககில அவனதான வஸதுவை அவனுககுக் கொடுததாம ஆனல செய்யவகுபபது என? எனனில, பராந்தி ஸமயததில் ஸமர்ப்பிககவும வேணும. தெளிந்தால கொடுததோமெனறிருக்கக் கடவனலலன." மயா ஸமர்பித: அதவா கிநநு ஸமாப்பயாமிதே எனறிறே எனறு

இஙகு அருமபதத்திலும அரும்பத விளககததிலும செய்துள்ள நமபிளளை தாதபாய நிஷகர்ஷமாவது— அபரபுததனுய் தனனுடையதை ஸமாப்பிததாகிலுைம, பரபுததனுய் அவனுடையதை அவனுககு ஸமாபபிபபதாகச் செயதாலும, அநுசயமிருநதாலும இராவிடிலும் பல ஸிததியில ஸநதேஹமிலலை.

ஈட்டில அருளியது அப்ரபுத்தனுய ஆதமஸமாபபணம பணணி பரபோத தசையில அநுசயிபபவனைப பறறியேயனறி அபரபுததரே ஸமாபபிககவேணுமெனபதிலலை ஆழவார்களுககும

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எமபெருமானார் போன்ற ஆசார்யர்களுக்கும அபரபோதமென்பது கூடாதிறே என்பது தெளிவிக்கப்பட்டது. தேசிகன அருளியபடி ''பரமாதம ததபராபதி ததுபாயங்களை வெளியிடும பரதேசம ஸாரதபய'' என்று கொணடால ஆசாராயா பிமானமும ஸாரதமதத்தில அடங்குவதால ஸ்வரஸமாகிறது.

இனி மற்றுள்ள ரஹஸயங்களில லோகாசாரயஹ்ருதயமின்ன தெனபதைத தெளிவிக்கலாகிறது. ததத்வ சேகரததில உபாய ஸவரூப நிரணய ப்ரகரணததில —

'இப ப்ரதிபநதக நிவருததிக்கு உபாயம—ந்யாஸ—தயாக—நிக்ஷேப—சரணாகதயாதி சபத வாச்யமாய ஸதயவசநாதி தாமஙகள போலே ஸாவாதிகாரமாயிருநதுள்ள பரமாதமபரபதநம. அதாவது—. யாசஞா காபமான விஸரமபரூபஜஞாந விசேஷம. அதில் ஜஞேயாகாரம ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸாதநத்வம்—ஜ்ஞாநா காரம வ்யவஸாயம இதுதான சாஸத்ரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத் கர்ததவ்யம. இவவதிகாரிதான பரபததி பணணின வநநதரத் திலே மோக்ஷம வேணுமென றிருநதானாகில அபபோதே பலமாயிருக கும. உபாயமபபோதே நிஷபநநமாகையால

அவ்யவஹிதமாயும வயவஹிதமாயும பரமாத்ம பரபதநமே ப்ரதிபநதக நிவாததகம்.

நநு—ப்ரபதநி ஸவதநதரோபாயமாகில நாநய. பந்தா எனறததோடே விரோதியாதோவெனனில, ப்ரபததியும ஜ்ஞாந விசேஷமாகையாலே விரோதியாது. குருலகுக்களுககு விகல்பம் கூடும.

ஆக, ஸ்வரூபாநு குணபுருஷார்ததம... ...பரமாதம கைஙகாயம ததபரதிபநதக நிபாஹணோபாயம ... .ஸ்ரீமந்நாரா யண சரணாரவிநத சரணாகதி எனகிற ஜ்ஞாநவிசேஷம எனறூர். ஸ்வகதஸவீகார ரூபபரபததியின உபாயதவமிஙகே ஸுபர திஷடிதம.

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம பககம 15)

அர்த்தபஞ்சகத்தில்—

ப்ரபதத்யுபாயமாவது—பக்தியோகததில அசக்தருக்கும் அப்ராபதருக்கும ஸுகரமாய சீகரபலபரதமுமாய், உபாயம ஸகருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாந ஸமநநதரம உணடாகக கடவதான பகவத விஷயாநுபவங்களெல்லாம ப்ராபயகோடி கடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருககும

'இதுதான ஆரதத பரபததி எனறும தருப்த பரபததி எனறும இரணடு படிபபட்டிருககும" இதயாதி.

ஆசாரயாபிமாநமாவது— "இவையொனறுககும் சக்தனன றிக்கே யிருப்பானொருவனைக குறித்து .. ..ஸதநமதய பரஜைககு வயாதியுணடானால அது தன குறையாக நினைதது ஔஷத ஸேவையைப பணணும மாதாவைபபோலே இவனுக்காகததான உபாயாநுஷ்ட்டாநம பணணி ரக்ஷிகக வலல பரமதயாளுவான மஹாபாகவதன அபிமாநததிலே யொதுங்கி 'வலலபரிசுவருவிப் பரேல அதுகாணடுமே" என்கிறபடியே ஸகலபரவருத்திநிவருததி களையும அவனிடட வழககாககுகை என்றார.

ப்ரபத்தி உபாயமெனபதும ஆசார்யாபிமானமென்பது தனக்காக ஆசார்யன செய்யுமுபாயாநுஷடானததைப பெறுகை எனபதும இஙகு விளக்கமாயிறறு.

இனியும "பரமபுருஷார்த்தததுக்கு அநுருபமான சரமஸாதந ஸ்வீகாரததை விதிககிறது சரமசலோகம" எனபதாக ஸவகத ஸ்வீகார விதிருபம சரமச்லோகம எனறு யாதருச்சிகப்படி

முமுக்ஷுபபடியில் கைங்கர்யத்தைப ப்ராரததிககக கூடுமோ வெனனில "படியாய கிடந்துன பவளவாய காண்பேனே எனகிற

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம பககம 16)

படியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்று ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம் ஆகையால் வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது என்று.

மேலேயும் — "இவனார்த்திக்க வேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவு அறியானோ? என்னில் இவன் பாசுரம் கேட்ட வாறே திருவுள்ளமுகக்கும்" என்றும் "கைங்கர்யம் தான் நிதயம், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்" என்றும் "பேற்றுக்கு வேண்டுவது, விலக்காமையும் இரப்பும்" என்றும் ப்ரார்த்தனையின் ஆவச்யகத்வத்தையருளினார்.

ரக்ஷணம் புருஷார்த்தமாகைக்காக ப்ரார்த்தனை என்பதாக மாமுநி விளக்கமிங்கு

இனி சரிய.பதிப்படி — உபாயாநுஷ்டானத்துக்கும் உபேய ப்ரார்த்தனைக்கும் முன்பே இத்யாதி

மேலும் அநந்யஸாத்யே ..இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமன் றெனகிறது ஆத்தமன்று.

வ்ரஜ — புத்திபண்ணு .. ..இதுதான் உபாயாந்தரங்கள் போலே அஸக்ருத்கரணீயமன்று கந்யகாப்ரதாநம்போலே ஸக்ருத் கரணீயம்.

ப்ரபத்யே — பற்றுகிறேன்.. . இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்.

ப்ரந்தபடி — த்வயப்ரகரணத்தில் "வாச்யம் ஸக்ருத் கர்த் வ்யமானுப்போலே வாசகோச்சாரணமும் ஸக்ருத் காதவ்யம்" என்றார். இதனால் த்வயமந்த்ரத்தைச்சொல்லி சரணாகதியநுஷ்டாநம் ஸக்ருத் செய்யவேணுமென்றபடி. "சரணாகதி மோக்ஷஸாதன மெனனுமிடம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலும் சொல்லிற்று" என்பதாக ததிசரமம்.

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம பக்கம் 17)

இதில "கர்தவ்யம் ஸகருதேவ ...." எனகிற நயாஸ திலக சலோகததை ப்ரமாணமாக உதாஹரித்து நயாஸமாவது—ஸ்ரீமானுன நாராயணன திருவடிகளிலே பணணப்படட ஆத்மாத்மியாகிலபர ஸமாபபணம, என றருளிசசெய்தார.

தநிப்ரணவததிலே—

"இததால ஆதம ஸமர்பணம சொலலிற்ருயிறறு .. . ஸமாபணம கூடுமபடி எனனெனனில—இருககிற ஸமஸாரததில கொடுமையாலும, பேறறில தவரையாலும ஸமாபணம பணணி யலலது நிலலாதிறே சைதநய ஸவபாவம், ஆனுல ஸவரூப விரோதமான ஸமாபபணம பணணினவன ஸவரூபஜ்ஞாநம பிறநதால பராயச்சிததம பணணவேணடாவோ வெனனில்— வேணடா. எங்ஙனே என்னில அந்யதா பரதிபத்தியான ஆதமாபஹாரம பணணினவன் ஸாவபாபமும பணணி தனனையும அழிததுககொணடாபபோலே யதாவதபரதிபததியான ஆத்ம ஸமாபணம பணணினவனுககு ஸாவபராயசசிததமும் கூடி ஸாவ பராயசசிததமும பணணினுனககடவன.

அனறியே ஸவாணுபஹாரம் பண்ணினவன அபஹரிதத தநததைககொண்டு அததாலதானுணடாகையாலே பராயசசிததம் பணணலாம. இங்கு கொடுத்தது தனனை யாகையாலே பராயசசிததம பணணுகைககுத தானிலலாமையால ஸாவபராயச்சிததமும ஸவரூபலாபமும ஆதமஸமாபணமெனனு மிடம பரமாணுநதரங்களிலே கணடுகொளவது" எனறு பரணவாததமான ஆதமஸமாபணம அவச்யகாதவயமெனறும், அது யதாவஸத்திதபரதிபததியாகையாலே ஸாவப்ராயசசித்தமிதுவே யெனறும நிஷகாஷிததருளினுர்

ஆக இவறருல ஸ்ரீகாநதன ப்ரதாநோபாயம் அவனை வசீகரணம செய்வதறகுஉபாயம— நாம் அங்கபஞ்சக ஸம்பநநமாய் ஸ்கருத அநுஷ்டிககும ஸவரூப ப$_4$ர ப$_2$ல ஸமாபணுதமக பரபததி.

ஈட்டில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸஙகம வாராமைககாக இவ வநுஷடடாநததை சாஸதரஙகள விதிககினறன ஆசாாயாபிமாந மும உபாயாநுஷடடாந முகததாலேயே மோக்ஷஸாதநம "பஜேத ஸாரதமம" எனபதறகு பகதி பரபததி ஆசாாயாபிமானஙகள விஷயஙகள எனறதாயிறறு. "ரஹஸயதரயமானது வேதாநத சாஸதர பினனம" (ப-16) எனருல் வேதாநததிறகுள ஸார மாவது எபபடி? வேதாநததைபபாாக்கிலும ஸாரம எனருல வேத வேதாநத பஹிாபூதமாய் முகய சாஸதரமேயாகாதனரே. 'வேதசாஸ்தராதபரம நாஸதி' எனறு தாமே எழுதியதை மறநதாாபோலும.

"ரஹஸயத்ரயத்திற்கு சாரீரகாபேக்ஷையில்லை ரஹஸ்ய த்ரயாநுகுணம சாரீரக பாஷயாதிநயநம உசிதம" (ப. 20) எனறு ஸ்வாபிபராயத்தைத தெரிவித்துள்ளாா 'நிதயா நிதய வஸ்து விவேகாதயச்ச மீமாம்ஸாச்ரவண மந்தரேண ந ஸமபத ஸயநதே' எனறு ஸ்ரீபாஷ்யம இதிஹாஸ புராணயோரபி ஸமசய விபர்யய பாஹுள்யாத் தநநிராஸாய ப்ரஹமவிசாரோ பேக்ஷித" எனறு ச்ருதபரகாசிகை "ஸ்மருதயாதிகே ஹயவிதத ஸரணிர் நீதிசுததைவ ஸாததயா" என்று மீமாமஸாபாதுகை "புராணேதி ஹாஸ தாமசாஸ்தர வ்யாகரணுதிஷவபி தநதவாாதத நிாணயோ ந்யாய மீமாமஸா விஷய நீதிவாகதவயேந விநா ந ஸஞஜாகடிதி கிமபுநாவேதே" எனறு பாதுகாபரிதராணம.

ஸிமஹவந குபதிந்யாயததாலே தாகாநுகுணமான சாஸதர மும சாஸதராநுகுண தாகமும பரஸபரோபகாரசஙகள எனபது ஸிததித்ரயம முதலியவறறில கணடோகதமாயுளளது

சாரீரகாபேக்ஷையிலலை எனபது "ஆாததோபசசநததநம கத்யம பாஷ்யம து பராஞஜநம! இதயாவிலதிய" எனறு கதய பாஷ்யத்திலே குறிப்பிடட அதிகாரிகளுககேயொககும ச்ருத

ப்ரகாசிகாசாரயர் சப்தாதிபேதாதிகரணததிலே பரபததயுபா யாநுஷ்டடாநததை ஸூதரபாஷயாரூடமாகக் கொணடது ரஹஸயதரயாநுதண மெனறுதானே ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள இசைய வேணடும சாரீரகாபேக்ஷையிலலை எனபதனல இவருககு இஷட ஸிததியொனறுமிலலையே

(7) ஸவாாதத கைஙகர்யம புருஷாாததம பகதி பரபததிகள உபாயம எனறு சொலலும வேதாநத விததுககளை பகதி பரபததிகள அதிகாரி விசேஷணஙகள, பகவத க்ருபாப(வ?) ஸபூதஙகள : பராாதத கைஙகாயமே பரமபுருஷாாததம" எனறு சொலலி வேதாநத ஸாரநிஷட்டர்கள கணடிக்கிருாகள" எனறு கூசாதே எழுதுகிருரிவர்

ஸவார்தத கைஙகர்ய ததுபாய ப்ரபததி நிஷடடா ஆழவாராசாாயாகள எனறு ஈட்டிலும ஸ்ரீவசந பூஷணததில ஆதிமத யாநதஙகளிலும இதன மாமுனிகள் வியாகயானததிலும தெளிவாயுளளது இவாகளை கணடிககிருாகள வேதாந்தஸார நிஷடா எனறு எழுதுகிருா வேதாநதஸாரநிஷடா எனபதாகத் தமககுத் தாமே முடிசூடிககொளகிருா.

(8) கணடநீயா ஆழவாா ஆசாாயாகள, கணடிபபவாகள வநதயாஸுத ஸஹோதராகள சசசருஙக தநுாதரா எனறே இவா பதிலளிககவேணும. ஸாதத்விகதயாக புரஸ்ஸரமாய அநுஷடிககப்படும காம–ஜஞாந–பகதி–பரபததி ஆகிய உபாயங களில ஸவாாதத கைஙகாயமெனறும பராாதத கைஙகாயமென றும பாகுபாடு உணடோ? மோக்ஷததில பரிபூர்ண பரஹ்மாநு பவததில தாரதமயமுண்டா? அதன் பரீவாஹஙகளான கைஙகா யஙகளில ஸவாாதத பரார்த்த விபாகமுணடா. (1) சாஸ்தர பராபதம, (2) ஸவபாவபராப்தம, (3) ராக பராப்தம எனறு மூனறுவிதஙகளான வியாபாரஙகளும "யதகரோஷி யதச்நாஸி தததுருஷவமதாபணம, எனகிறபடியே பராாததஙகளாயிருகக

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 20)

ஸவார்தத கைஙகாயமெனறு விபாகம் செய்வது உசிதமனறே "தனககே யாகவெனைக கொளளுமீதே" எனகிற நிஷட்டை யானது ஸ்வப்ரயோஜனபரராய் கொணட ஆழவார் ஆசாரயர் களுககுமிலலை தமககேயுணடு எனறு கொணடு அவாகளைக் கணடிககிருரிவா.

(9) இவர் நினைக்கும் ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டர் எககாலததி லும யாருமிருந்ததிலலை. ஆழவார் ஆசாரயாகள ஸவகத ஸவீகார நிஷட்டர் எனபதிஸிவருககும விபரதிபததியிருபபதறகிலலை. என தாவி ாட்டிலும ஸ்ரீவசந பூஷண ததிலும ஸபஷடமானது இது என்பது முதலதிகாரத்திலே விளக்கபபடடது.

மதுரகவிகளும அவரையடி யொற்றிய பட்டா முதலிய ஆசார் யாகளும ஆசார்யாபிமாந நிஷடடர். யதிராஜவிமசதியில பதினெடடாவது சுலோகத்தினபடி பினபுளளாருககுமாக எம பெருமானுரே உபாயாநுஷடடாநம செய்துவிட்டதாகவும எம பெருமானுருக்குபபின எலலோரும ஆசார்யாபிமாந நிஷடடரே எனறுமனறே இவா கொளகை; ஸிததஸாதந நிஷடடையும ஆசார்யாபிமாநமும பிநநபிநநம ஒருவருககும இரணடுமிருககா தனறே ஸிததஸாதந நிஷடடரை சிரிததிருபபர் மதுரகவி நிஷட்டையிஸிருபபவா இவர்களுககு அவாகள உபேக்ஷணீயா. பகவத ஸ்வாதநதாய பயததாலே ஸிததஸாதந நிஷட்டா பரபததி நழுவிறறு. ஆசாரயாபிமாநமே உத்தாரகம இபபடியாலை ஸிதத ஸாதந நிஷட்டா ஒருவருமிலலையே.

கிடாமபியாசசான ஸமபிரதாயததிலே ஸ்வநிஷடடர் உக்தி நிஷடடர். ஆசாரய நிஷட்டர் எனறு காணபதுபோல இவர் உதாஹரிததுககாட்ட முடியாதே.

பகவத் ப்ரஸாதம நிர்ஹேதுகமாகில எனதாவி ஈடடிலருளிய ஸாவமுகதி பரஸங்கத்திறகுப பரிஹாரமிலலை. ஏதேனுமொரு

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 21)

வியாஜம கொள்ளில அதுவே பரஸாத ஹேதுவாம். நிர்ஹேதுக வாததகிறகு அவகாசமிலலே.

'முகுநத கருணும் வநதே முகதேஷவதிகவதஸலாம। ஸ்வரூப ஸமஸ்தவெள யஸயா: நிரஹேதுகஸஹேதுகௌ " எனபதே நிஷகருஷடஸித்தாநதம நிர்ஹேதுகமான க்ருபை யானது ஒரு வ்யாஜததை ஸஹகாரியாகக் கொணடே பலம தருகிறது. ஸஹகாரி விசிஷட பரஸாதம ஸஹேதுகம் சிதசித விசிஷட ப்ரஹ்மம காாயம என்னுமாபோலே " நிருபபதேச்சா சபதோ நிதயேச்சாயா: அவதாரஸமயஜனயேசசாயாசச ஸாதாரண: என்று ச்ருதபரகாசிகை.

" நிரவயாஜக்ருபாளுத்வேபி நிாஹேதுகமேவ ந மோசயதி, ஸவலீலாயாஸ ஸர்வதைவ விரோத பரஸஙகாத மோசகஸயாபி பசவதோ முக்தயுபாய தர்மஸாபேக்ஷதவாத ந வைஷமய நைாகருணயே, வைஷமய நைாகருணயே ந ஸாபேக்ஷதவாத இதி நயாயாத் " எனறு யாதவாப்யுதய வயாக்யாநததிலே தீக்ஷிதரும.

உபாயம் புருஷஸாபேக்ஷம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமும் எனறு ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும, எனதாவி ஈடடில ஆதம ஸமாப்பணம பணணுவிடில ஸாவமுகதி ப்ரஸஙகம வரும் ஆகையால அதைப் பண்ணவேணுமெனறும, அஙகு அரும்பதம்—விளகக மிவைகளி லும் தநிபரணவததிலும ஆதம ஸமாபணம் ஸர்வபராயச்சிததம அதறகு ப்ரரயச்சிததம வேணடாவெனறும ஸததாபிததிருபப தையும எமபெருமானுர் பரபததியில பினபுளளோா அந்தர்பூதர் எனபதையும மனதில கொணடால ஸிததஸாதந நிஷ்ட்டா எனறு ஒரு அதிகாரி காலத்ரயததிலும கிடையாதெனறு தெளியலாம. ஸாதயோபாய நிஷ்ட்டனே ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டன எனபது ஸததிரீகரணபாகத்தில தேசிகனுல் ஸததாபிதமாயிற்று ஆகவே பக்தி ப்ரபததி ஆசாாயாபிமானம மூனறும 'பஜேத ஸாரதமம சாஸதரே' எனபதறகு விஷயம, என்று தேசிகன வியாக்யாநிததகே ஸர்வஸமபரதாய ஸமமதம. பகவத ஸவாதநதர்ய பயததால நழுவிய ஸிததஸாதந நிஷ்டையானது ஸாரதமமாக மாடடாது அபபடியொரு அதிகாரியும கிடையாதெனபது ஸ்ததிரீ க்ருதமாயிற்று. இதி ஸமஞ்ஜஸம்

ஸத்திரீகரணம எனனும இரணடாம அதிகாரம முறறிற்று
சீரார தூபபுல திருவேஙகடமுடையான
திருவடிகளே சரணம்.

 (ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 22, 23pt)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

த்₃விதீயாதி₄கார பரீக்ஷா

இரண்டாம் அதி₄காரமான ஸதி₂ரீகரணாதி₄காரத்தில் முதற்கண், நம் ஸ்வாமி ஶாஸ்த்ர பத₃ார்த்த₂விசாரம் செய்கிறார். இங்கே ஓர் முக்₂யவிஶேஷத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஶாஸ்த்ர பத₃ார்த்த₂விசாரமோ அஸாராதி₃ பத₃ார்த்த₂விசாரமோ நமக்கு முக்₂யமல்ல. ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய ஸாரார்த்த₂ம் எது என்ற விசாரமே முக்₂யமானது. ஸாரதமார்த்த₂ம் இன்னது என்று தேறுமானால் அதற்கு அநுகு₃ணமாக அஸாராதி₃ சதுஷ்டயத்தையும் நிஷ்கர்ஷிக்க லாம். அவ்வளவே. இதனை ஓர் உதா₃ஹரணம் காட்டி விளக்குகிறேன். வாக்யகு₃ருபரம்பரையில் 13 வாக்யங்கள் உள. அவற்றுள் "அஸ்மத்₃ கு₃ருப்₄யோ நம:" "அஸ்மத் பரம கு₃ருப₄யோ நம" "அஸ்மத் ஸர்வ கு₃ருப₄யோ நம." என்ற முதல் 3 வாக்யங்கள் ஶ்ருதி வாக்யங்கள். இந்த வாக்யத்ரயத்தை ஸம்ஸாரி தொடக்கமாகப் பெரிய பிராட்டியார் பர்யந்தமாக ஸர்வாநுஸந்தே₄யமாக அறுதியிட்டுள்ளார்கள். உச்சரிக்கும் அதி₄காரிகளின் பே₄த₃த் தாலே இவ்வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் விபி₄ந்நமாகும். இது ஸம்ப்ரதா₃யைக ஸமதி₄க₃ம்யம். (கு₃ருபரம்பரா விவரணத்திலும் காணலாம்.) வக்த்ருவிவக்ஷாதீ₄நமன்றோ வாக்யார்த்த₂ம். அவ்வோபாதி அஸாராதி₃பத₃ங்களுக்கு அர்த்த₂மும் விவக்ஷாதீ₄நமாகிறது. ஆகையால் அஸாராதி₃ பத₃ங்களுக்கோ ஶாஸ்த்ரபத₃த்துக்கோ அர்த்த₂விசாரம் முக்₂யமல்ல. ஸாரதமார்த்த₂ நிஷ்கர்ஷமே ப்ரதா₄நம். ஆயினும் நம் ஸ்வாமியின் வாத₃ங்களுக்கு ஸமாதா₄நம் கூறுகிறேன்.

நம் ஸ்வாமி, இரண்டாம அதி₄காரத்தில் முதற்கண் (ப. 9) ஶாஸ்த்ர பத₃த்துக்கு முக்₂யாமுக்₂யார்த்தங்களை விளக்குகிறார். ப்₃ரஹ்ம ஶப்₃த₃த்தை உதா₃ஹரணமாகவும் காட்டுகிறார். இதனை இல்லைசெய்வார் ஆர்? "ய. ஶாஸ்த்ர

விதி4ம் உத்ஸ்ருஜ்ய" [கீ3தை 16-23] என்கிற கீ3தா வாகயத்தின ப4ாஷ்யதாத்பர்யசந்த்3ரிகையில, தே3ஶிகன் "ஸாவாவஸ்த2 ஸமஸ்த புருஷ ஹிதாநுஶாஸநாத ஶாஸ்தர ஶப்3த3 வேதே3ஷ்வேவ ப்ரத2மம் பராப்த | தத3நுப3நத4ாத் அந்யேஷு" [அந்தந்த நிலைகளிலிருக்கும் எலலா மனிதர் களுககும் நன்மையை விதி4பபதால, ஶாஸ்த்ர ஶப்3த3ம் முதலில வேத3ங்களுககே வாசகமாகிறது. அவ்வேத3ததை விளககுவதால ஸ்ம்ருதி முதலான மறற நூலகளையும் குறிககிறது.] எனறு அருளிச்செய்திருப்பதும, "ஶாஸநாத் ஶாஸ்தரம்" [கட்டளையிடுவது சாஸ்தரம் எனபபடும] எனறு ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர் அருளிச்செய்திருபபதும. "ஶாஸ்த்ரம் — வேத3ா:" [ஶாஸதரம் எனபபடுவது வேத3ங்கள்] என்று கீ3தாப4ாஷ்யகாரரான ஸவாமி எம் பெருமானுர் அருளிச்செய்திருப்பதும், "ஶாஸ்தரம— வேத3." [ஶாஸத்ரம் எனப்படுவது வேத3ம்] என்று ஶங்கர ப4ாஷ்யமும பரஸித்3த4ம. ப4க3வான் ஒருவனே வ்யாப்தி நிறமபெறத் தனிககோல் செலுத்தும் ஸர்வநியநதா. "உத தமாதே3ஶம் அபராக்ஷ்ய"எனறு ஆதே3ஶஶப்3த3ார்தத2 மான ஸர்வநியந்தா. "ஶாஸ்தா விஷ்ணுரஶேஷஸ்ய" என்ற ப்ரஹ்லாத3வாக்ய நிரூபித ஸர்வநியநதா. இவ னுடைய ஆஜ்ஞை–ஆணை— கட்டளை–நியமநமே ஶாஸ்த்ரம. ஶாஸதர பத3ததுககு முக்2யார்தத2ம் வேத3மேயாகும. ஔபசாரிகப்ரயோக3ம வேத3ாஙக3 உபாஙக3ங்களில என்பது ஸர்வஸமப்ரதிபந்நம். வேத3பரமான ஶாஸ்த்ரபத3ததை வேத3ாங்க3ாதி3பரமாகக்கொள்ளுகை க்வசித் யுக்தமாகலாம. வேத3விபரீத ப3ாஹ்யதந்தரபரமாகக் கொள்ளுகை உசித மாகுமா? ஔபசாரிகபரயோக3ததுககும் ஓர் நியதி இலலையா? ஶங்கரநாரத3ாதி3பரங்களாக ஔபசாரிகமாகக் காணப்படுகிற ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தை ஹிரண்யராவணுதி3 பரமாக ப்ரயோகி3க்கிற வைதி3கர் உணடோ? "தத்3 கு3ணலேஶயோக3ாத் ஔபசாரிக." எனபது கொணடு ப்ரயோகி3க்கலாமே. தத்3கு3ணலேஶயோக3ம் நாரத3ாதி3

களுக்கு உபபந்நம், ஹிரண்யராவணாதி₃களுக்கு அநுப பந்நமா? ஆகையால ஔபசாரிக ப்ரயோக₃த்துக்கும் ஓர் வரம்பு உணடு எனத் தெளிய ப்ராப்தம்.

''அஸாரம்'' என்ற ஶலோகத்தில உள்ள ஶாஸத்ர பத₃த்திறகே முக₂யாமுக₂ய உப₄யார்த்த₂பரத்வம் உண்டு. எனகிறார் நம ஸ்வாமி (ப. 9) இவ்விடத்தில் அடியே னுடைய கேள்வி,—த₃ருஷடாந்தமாகக காட்டப்பட்ட ப₃ரஹ்மஶப்₃த₃ததுக்கு ஒரே இடத்தில முக்₂யாமுக்₂ய உப₄யார்த்த₂பரதவம் கொணட விடம் உண்டா? அப்படி உண்டாறுலும இஙகே ஶாஸத்ரபத₃த்துக்கு உப₄யபரதவம் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப₃ந்த₄ம் என்ன? ''உபாய ப்ரபத்தி பரம ரஹஸ்யத்ரயம'' என்று ஸத₃ரபிப்பதிலே நிர்ப₃ந்த₄ம் என்னில, அது லோகாசார்யஸமபரத₃ாயமாகாது. இது முனனமே பனனியுரைககப்பட்டது. சிலவிடங்களில பா₃ஹ்யபரமாகவும் ஶாஸத்ரபத₃ம காணப்படுகிறதே யென்னில; அது பா₃ஹ்யாபி₄ப்ராயத்தாலே ஆகும. வைதி₃காபி₄ப்ராயததாலே அலல.

இதற்கு இரண்டு உதா₃ஹரணங்களைக் கூறுகிறேன. (1) ''தை₃வீ ஸமபத₃ விமோக்ஷாய நிப₃ந்த₄ாய ஆஸுரீ மதா'' [தை₃வீஸம்பத்து மோக்ஷததின பொருட்டும், ஆஸுரீ ஸம்பத்து ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ததின் பொருட்டும் ஆகிறது.] எனறு கீ₃தையில ''ஆஸுரீஸம்பத்'' என்று ப₄க₃வாந் ஆஸுரஸ்வபா₄வத்தை ஸம்பத்தாகக கூறிறன். அது ஸம்பத்தாக எவ்வாறு ஆகும? அது ஆபத்து அல்லவா என்று ஶங்கிதது, ஸமாத₄ாநம் அருளிசசெய்கிறார் தே₃ஶிகன தாத்பர்யசந்த்ரிகையில, ''அதர ஸமபசஶ₂ப₃த₃ ப₄க₃வத₃ா ஜ்ஞாதிலங்க₄நருசீநாம் அபி₄ப்ராயேண'' [இங்கு 'ஸமபத்' என னும் ஶப்₃த₃ம், ப₄க₃வானுடைய ஆணையை மீறுகிறவர் களுடைய கருததாலே பிரயோகிககபபட்டுளளது.] எனறிறே அங்கே தே₃ஶிகஸூகதி. (2) திருமஙகை மனனன்

"கோதில் வாயமையினுன்" (5-8-7) என்று ஸாந்தீ₃பிநியை வர்ணிககிருர். முகுந்தனிடத்தில் அல்பப₂லமான புத்ரனை வேண்டின அஸத₃த₄வாகயனை "கோதில வாய்மையினுன்" (பரிஸத₃த₄வாக்யன) எனனலாமோ? என ஸங்கிதது. ஸமாத₄ாநம அருளிசசெய்கிருா வ்யாக₂யாந சக்ரவாத்தியான பெரியவாச்சானபிள்ளை— "கு₃ருவசநம அலங்க₄நீயம என்கிற க்ருஷ்ணுபி₄ப்ராயததாலே" என்றிறே அவவிடத்து தி₃வயஸூகதி. ஆக, ஆஸுரஸவப₄ாவததை ஸமபததாகச் சொன்னது அஸுராபி₄ப்ராயத்தாலே ஆனாப்போலேயும், ஸாந்தீ₃பிநியைப் பரிசுத்₃த₄வாக்யன என்றது கருஷ்ணுபி₄பராயததாலே ஆனுபபோலேயும். ப₃ாஹ்யதந்த்ரத்தை 'ஶாஸ்த்ரம்' என்றதும் ப₃ாஹ்யாபி₄ப்ராயத்தாலேயாகக கடவது, வைதி₃காபி₄ப்ராயத்தாலே அலல. வைதி₃கர்கள் ப₃ாஹ்யங்களை "தந்த்ரம்" என வ்யவஹரிப்பதை ப₄ாஷ்யங்களில காணலாம

நநு, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணப்ரத₂மஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவஸரததில பெரியஜீயர் "இதுககு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமிலலை" என்று அருளிச்செய்திருக்க. மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் "பர" ஶப்₃த₃ம்— உதக்ருஷ்டவாசியன்று— அந்யவாசி என்று கூறுவான என்னென்னில் —இதர ஶாஸ்த்ர ஸாமாந்யத்தை நிஷேதி₄த்தால், "ஶதே பஞ்சாஶந்'ந்யாயத்தாலே உதகருஷ்ட ஶாஸத்ரம் கழியுண்ணும என னும் கருததாலே—என்று எம்பார் ஜீயர் ஸவாமி அருமபத விளக்கம கண்டுகொள்வது.

நநு, "வேத₃ஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக' (ஆசார்ய ஹ்ரு 16) என்கிற ஆசார்யஹ்ருத₃ய வாகய வ்யாக₂யாநாவஸரததில பெரிய ஜீயர் "அயத₂ார்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமாகையாலே அஸாரமான ப₃ாஹ்யஶாஸதரஙகள் என றருளிச்செய்திருகக "ப₃ாஹ்யங்களுககு ஶாஸதரதவமேயிலலை' எனபானெனனெனனில.–"நச வேத₃ஸாரோபநிஷத இதயாதி₃

ஆசார்யஹ்ருத₃ய வாக்யேந விரோத₄:। தஸ்ய ஶப்₃த₃பரா த₄ாநய விவக்ஷயா க்ருதத்வேந தத₃ப₄ாவாத” [“வேத₃ ஸாரோபநிஷத்’ என்று தொடங்கும் ஆசார்யஹ்ருத₃ய வாக்யத்தோடு விரோத₄ம் ஏற்படாதோ? எனில் (இங்குபோல அர்த்த₂ப்ராத₄ாந்யத்தில் நோக்கின்றிக்கே) ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வாக்யத்தில் ஶப்₃த₃ப்ராத₄ாந்யத்தில் நோக்காக ப்ரயோகி₃க் கப்பட்டமையாலே விரோத₄மேற்படாது.] என்ற மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யோக்தபரிஹாரம் கண்டுகொள்வது மேலும். எம்பார் ஜீயாஸ்வாமியும் ஆசார்யஹ்ருத₃ய வ்யாக₂யாந அரும்பத விளக்கத்தில் (கையெழுத்துப்பிரதி) பின்வருமாறு விரிவாகப் பரிஹாரம் அருளியுள்ளார்.—“யா வேத₃பா₃ஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்₃ருஷ்டய। ஸர்வா. தா. நிஷ்ப₂லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்ட₂ா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா:॥ [வேதத்துக்குப் புறம்பாயும், வேதத்திற்கு அபார்த்த₂ம் உரைப்பவையாயும் உள்ள ஸ்ம்ருதிகள் மறுமைப்பயனை அளிக்கமாட்டா; தாமஸங்களாகவன்றோ அவை கூறப்படுகின்றன.] என்கிற வசநார்த்த₂த்தையுட்கொண்டு அயத₂ாதத₂’ இத்யுக்தம். அயதா₂ர்த்த₂ விபரீதாத்த₂ ப்ரதிபாத₃கத்வம் பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸித்₃த₄ம், ராஜஸ தாமஸங் களாகையாலே. உதா₃ஹ்ருதவசநத்தில் ‘அஸார’ ஶப்₃த₃ம் பா₃ஹ்யாதி₃விஷயம் என்கிற ப்₄ரமவாரணாய, பா₃ஹ்யாதி₃ கள் அத்யந்தாஸாரங்களாகையாலே, தது₃பாதா₃நமே அப்ரஸக்தமாகையாலே, ‘அஸாரம் த்யஜேத்’ என்கிற த்யாக₃விதி₄காமத்வம் அதுக்குச் சேராதாகையாலே, விதீ₄யமாந த்யாக₃கர்மபரமான அஸார ஶப்₃த₃வாச்யத் வாநாஹத்வத்தை பா₃ஹ்யாதி₃களுக்கு த₃ர்ஶிப்பித்தருளு கிறார் (அஸாரமான பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள்) இதி. (அஸாரமான) அத்யந்தாஸாரமான என்றபடி. பா₃ஹ்ய குத₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸாரஸாமாந்ய ஶூந்யத்வம் உண்டாகையாலே,‘ப்ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மந்தோ₃ऽபி ப்ரவர்த்ததே [ஒரு பயனைக்கருதாமல் மூட₄னும் ஒரு காரியத்தில் ஈடுபடமாட்டான்.] என்கிற ந்யாயத்தாலே

தத்ப்ரவ்ருத்தியே சேராதாகையாலே, அந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வத ஏவ அநுபாதே3யங்களே என்று பா4வம். ஸ்வத ஏவ அநுபாதே3யங்களுக்கு க்ஷ்வேள (விஷ) கல்பத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே நிஷேத4ப்ரயோக3ாத். ஸாரஸாமாந்ய ஶூந்யங்களான பா3ஹ்யாதி3க்3ரந்த2ங்கள் வசநஸந்த2மான அஸாரஶப்3த3விஷயங்கள் அன்று என்று கருத்து. ஆகையால வேத3த்திலேயே அஸாராதி3விபா4க3ம் கொள்ளவேணும். 'ஶாஸ்த்ரே அஸாரம் த்யஜேத்'—என்றிறே கிடக்கிறது. இங்கு பா3ஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரஶப்3த3த்திலே, 'பா3ஹ்யாஶ்ச குத்3ருஷ்டயஶ்ச ஶாஸ்த்ராணி ச' என்று ஸமாஸம் கண்டுகொள்வது. இப்படிக்கொள்ளாதபோது ஶாஸ்த்ர ஶப்3த3த்துக்கு அத்யந்தகௌ3ணத்வ ப்ரஸங்க3ம் உண்டாம். வேத2விருத்3த4ங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரஶப்3த3வாச்ய வேத3ஸம்ப3ந்த4க3ந்த4மும் இல்லையிறே. உண்டாகிலிறே தஸ்ய ஔபசாரிகத்வம் கொள்வது. கிஞ்ச "ந ஶப்3த3ஶாஸ்த்ராபி4ரதஸ்ய மோக்ஷ:' [ஶப்3த3ஶாஸ்த்ரம் எனப்படும் வ்யாகரணத்திலமட்டும் ஈடுபட்டவனுக்கு மோக்ஷமில்லை] இத்யாதி2நா அந்யத்ர நிஷித்3த4நாம வ்யாகரணாதீ3நாம த்யாக3ஸ்ய உபாதா3நஸ்ய வா அத்ர அகத2நே ந்யூநதாபத்திஸ் ஸ்யாத்। ஆகையால பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி ஶப்3த3ங்கள் 'யா வேத3 பா3ஹ்யா:' என்கிறபடியே பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி க்3ரந்த2 விஷயங்கள். ஶாஸ்த்ரஶப்3த3ம் வேதா3ங்க2 ஶீக்ஷாதி3பரம். அநந்தரவாக்யத்தில், 'வேத3த்தில பூர்வபா4க3ம' என்று வேத3த்தையே எடுக்கையாலே வேத3ஶப்3த3ஸமபி4வ்யாஹ்ருதமான ஶாஸ்த்ரஶப்3த3த்துக்கு ஶீக்ஷாதி3பரத்வஸ்வாரஸ்யம் உண்டாகையாலே. தத2ா ச—பா3ஹ்யகுத3ருஷ்டி க3ரந்த2ங்களுக்கும் வேதா3ங்க3ங்களுக்கும் ப்ரதிபாத3கதாஸம்ப3ந்தே4ந ஸாரஸாமாந்ய ஶூந்யத்வம் ஸித்3த3மாகையால, ப்ரயோஜநாத்தி2களுக்கு தத்3பாதா3நமே அப்ரஸக்தமாகையால, தத்த்யாக3ம இங்கு ஸூத்ரராம அப்ரஸக்தமாகையாலே பா3ஹ்யாதி3களுக்கு 'அஸாரம்' இத்யாதி3வசநக3த அஸாரஶப்3தா3ர்த்தத்2த்வம கூ4டியாது என்றதாயிற்று" என்று

* அயோத்தி ஜீயர்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்₂யாந அருமபதவிளக்கம் கண்டு கொள்வது.

நம் ஸ்வாமி (ப. 11) "சரமபர்வ நிஷ்டை₂யேயன்றோ ஸாரதமம என்றார் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தின் இறுதியிலே. அதை மறந்திட்டார் இவர்" என்றும, (ப 12) 'ஸாரதம மான சரமபாவநிஷ்டை₂யை இவர் மறந்திட்டோ மறைத் திட்டோ எழுதியுள்ள அஸாரவ்யாஸம் நிரஸிக்கவேண்டி யதேயாயிற்று" என்றும எழுதுகிறார். அடியேன் சரம பாவநிஷ்டை₂யை மறக்கவும இல்லை. மறைக்கவும இல்லை. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸாப₄ாஷ்யத்தில ஸாரதமமாக ஸித்₃தே₄ாபாய நிஷ்டை₂ தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அடியேன் எழுதினேன். இதற்குமேல நம் ஸ்வாமி ஸேநத₃ர தக்ஷக ந்யாயத்தைக் காட்டுவார். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யத்தில ஸாரதமமாகக் காட்டப்பட்ட ஸித்₃தே₄ாபாய நிஷ்டை₂க்கும, பெரிய ஜீயர் வ்யாக₂யாநத்திலும ஸ்ரீவசந பூ₄ஷணத்திலும ஸாரதமமாக அறுதியிட்டப்பட்ட சரமபர்வ நிஷ்டை₂க்கும அநந்யத்வம் பற்றி இப்படி எழுதலாயிற்று என்பதை ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரத்தையும அதன் வ்யாக்₂ யாநத்தையும கொண்டு விளக்குகிறேன். லோகதே₃ஶிகன் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில "ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி. ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யம கொள்ளுமோபாதி" (ஸூ 427) என்றருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்தில பெரிய ஜீயர் "இங்ஙன் அருளிச்செய்தது ஈஶ்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும். அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்ய ஸித்₃தி₄யில அமோக₄த்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங்ஙனேயென்னில்: சரணத்வோக்தியாலே தத₃நந்யத்வம ஸம்ப்ரதிபந்நம' என்று வ்யாக்₂யாநம அருளிச்செய்துள்ளார்.

---

* பக்கம 122 வரி 8ல் 'எமபார' என்பதை 'அயோத்தி' எனத் திருத்தி வாசிக்கவும.

இவ்விரண்டையும நம ஸவாமி நோககவேணும். ஆகையால சரமபர்வநிஷ்டை$_2$ பரபத்தி பரபே$_4$த$_3$ம் எனபதும், இதுவே ஸாரதமம் என்பதும், ப$_4$க$_3$வானுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் உள்ள அபே$_4$த$_3$த்தாலே யுக்தம் என்பது வ்யக்தம். இதனை சற்றே விளக்குகிறேன். உபாயம் நான்கே—ஐந்தலல என்பது ஈட்டில் ஸபு$_2$டம். ஐந்து என்று சொலலுவதெல்லாம் ஸபஷ்டோக்தி. ஜீவாத்மாககளை ப$_3$த$_3$த$_4$ன் முக்தன் என்று இருவகையாகப் பிரிபபதே யுக்தம். "ப$_3$த்$_3$த$_4$ முக்த நிதயபே$_4$த$_3$ாத தரிவித$_4$ ஜீவ" [ப$_3$த்$_3$த$_4$ன. முக்தன. நிதயன் என மூவகைப்படுவது ஜீவஸமூஹம] என்பது ஸ்பஷ்டோகதி. அவ்வோபாதி உபாயம நானகே. பரபததி ப்ரபே$_4$த$_3$மான ஆசார்யாபி$_4$மாநதகையும் சேர்தது ஐந்து என்கை ஸ்பு$_2$டபரதிபத்தயர்த்த$_2$ம் எனறு கொள்க. ஸ்ரீவிஷ்வகஸேநஸம்ஹிதையில், ப$_4$க$_3$வாந் ஆறு ப்ரகாரங்களை யுடையவன் என்றும், அவை பர வ்யூஹ விப$_4$வ ஹார்த$_3$ அர்ச்சா ஆசார்யதவங்கள் என்றும். இவை உத்தரோத்தரம் ஸுலப$_4$ம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. "ஆஸந்நத்வாத் த$_3$யாளுதவாத ஜ்ஞாநித்வாத் கு$_3$ணப$_4$ாவத:" [அர்ச்சையைக காட்டிலும், ஆசார்யன் நெருங்கியிருப்பவனுகையாலும், கருணைமிக்கவனுகையாலும், ஜஞானததை வெளிப்படுத்துமவனுகையாலும். குணம் மிககவனுகையாலும் சிறப்புற்றவன்] என்ற ஶ்லோகம் அந்த ப்ரகரணத்தில உள்ளது. கீ$_3$தாசரமஶ்லோகததில் தன்னை "மாம்" என்று நிர்தே$_3$ஶிககிறுன கீ$_3$தாசார்யன். அப்பத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம இன்னது என்பதனை "கையும் உழவு கோலும, பிடித்த சிறு வாய்க்கயிறும், ஸேநாதூ$_4$ளி தூ$_4$ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருககுககீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்$_2$யவேஷததை 'மாம' என்று காட்டுகிறுன்" எனற ஸூக்தரததால விவரிததருளினுர் லோகதே$_3$ஶிகன. "மாம்" என்னும் பத$_3$ம், அப்பத$_3$த்தை உச்சரிககிறவன எந்த ப்ரகாரத்தோடு கூடியிருந்து உச்சரிக்கிறுனே அந்த

ப்ரகாரத்தோடு கூடிய அவனைச் சொலலும் என்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். மாறுவேடம் பூண்டு நக3ரஶோத4நம பண்ணவந்த அரசனை, அரசன என்றறியாத திருடன இரவில அடிததான். அடிபட்ட அரசன "என்னையா அடிததாய்?" எனகிறன. நடுவீதியில பரமதரித்3ரனாய், எலலாரும இரங்கும்படியாயுமுள்ள ஓர் தீ3னனை ஒருவன் அடித்தான். அடிபட்ட தீ3னன "என்னையா அடிததாய்?" என்றுன். அரசனும் தீ3னனும சொனன வாகயம ஒன்று போல் இருந்தாலும, அவனவன் சொன்ன "என்னை" என்கிற பத3த்துககு எததனை அர்த்த2பே4த3ம் உள்ளது! அரசன சொனன 'மாம' பத3ததுககு, அவன் மேன்மை அர்த்த2ம். தீ3னன சொன்ன 'மாம' பத3த்துககு, அவன் நைச்யம் அர்தத2ம. அவ்வோபாதி, கீ3தாசார்யன திருத தேர்த்தட்டில் சொன்ன 'மாம' பத3த்துககு அவன் ஸௌலப்4யம அர்தத2ம். ஸௌலப்4யத்துக்கு எல்லை நிலம் ஆசார்யதவம. "கையும் உழவு கோலும" இத்யாதி3ஸூதரத துககு—"த்3வயஸ்த2 நாராயணசரண ஶப்3த3வ்யாக2யாந ரூபதவாத் 'மாம்' இதி ஶப்3த3ஸ்ய, தத்ர சரணஶப்3தேந ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4 மந்த்ரார்த்த2 ப(ர)த3ாசார்யயோ: தாத்பர்ய வ்ருத்தயா ப்ரதிபாத3நாத அதர தத்3ப்ரதிபாத3நே ஸங்க்3ரஹ விவரணயோ. வைரூப்யாபத்த்யா. அத்ராபி தாத்3ருஶதாத பர்யகதவம ஸவீகரணீயம| தத்ப்ரகாரஶ்ச "கையும உழவு கோலும்" இதயாதி3நா ப்ரதிபாத்3யதே| அதர "கையும" இத்யாதி3நா ஶாஸதரம உசயதே| "உழவு கோலும" இதி ப்ரேரகஶாவாசிநா ப்ரவர்தகக ஶாஸ்தரம் உச்யதே| 'பிடித்த' இத்யாதி3நா நிஷேத4ஶாஸ்தர ப்ரவர்த்தநம் க3மயதே| 'ஸேநாதூ4ளி' இத்யாதி3நா ஸ்வாசார்யவிஷயே ஶேஷத்வம. "தேருக்குக் கீழே" இதயாதி3நா ஸ்வஶிஷ்ய விஷயகாருண்யம் ச ப்ரதீயதே| தத2ாச விதி4ஶாஸ்தர ப்ரவர்த்தகத்வ நிஷேத4விதி4 ப்ரவாத்தகதவ ஸ்வாசார்ய விஷயஶேஷத்வ ஸ்வஶிஷ்யவிஷய காருண்யரூப ஆசார்ய அஸாத4ாரண கு3ணப்ரதீத்யா சரணஶப்3த3 விவரணத்வம

ஸம்ப4வத்யேவ| ஏதாத்3ருஶார்த்த2விஶேஷோ ஹி கோ3ஷ்டீ2 பூர்ணை: ஸ்ரீராமநுஜ யோகீ3ந்த்3ரஸ்ய உபதி3ஷ்டார்த்த2; இதி ஸம்ப்ரதா3ய:" [த்3வயமந்திரத்திலுள்ள "நாராயண சரண" என்னும் ஶப்3த3த்துக்கு சரமஶ்லோகத்திலுள்ள 'மாம்' என்னும்பத3ம் விவரணரூபமாயிருப்பதாலும், த்3வயத்தில சரண ஶப்3த3த்தாலே ப4க3வானின திருவடிகளும், திருவடி ஸத்2ானத்திலுள்ள ஆசாரயனும் தெரிவிக்கப்படுகையாலும், அதன் விவரணமான 'மாம' என்னும் பத3த்தில அவையிரண்டும தெரிவிக்கப்படாவிடில் ஸங்க3ரஹத்திறகும் விவரணத்திறகும பொருநதாமை ஏறபடுமாகையாலும், 'மாம்' என்னும் பத3த்திலும திருவடிகளும், ஆசாரயனும் தெரிவிக்கப்படுவதாகக கொள்ளவேணும். இவை எப்படித தெரிவிக்கப்படுகினறனவென்பதை "கையும் உழவுகோலும, பிடிதத சிறுவாய்க்கயிறும, ஸேநாதூ4ளி தூ4ஸரிதமான திருக்குழலும, தேருக்குக் கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிற்கிற ஸாரத2யவேஷத்தைத் 'மாம' எனறு காட்டுகிறுன" [முமுக்ஷுப்படி 218] என்னும் ஸூத்ரத்தாலே உணர்த்துகிருர். (இதில திருவடிகளோடு கூடிய தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹம வர்ச்யமாயுள்ளது. ஆசார்யன உணாத்தப்படும் வழி பினவருமாறு—) "கையும்" என்றுதொடங்கி 'காருண்யாத் ஶாஸ்த்ரபாணிநா' எனப்படும் பலவகைப்பட்ட ஶாஸ்திரம் உணர்த்தப்படுகிறது. தூண்டி விடும்கோலைச் சொலலும் 'உழவுகோலும' என்னும் பத3த்தாலே 'இதைச் செய்; அதைச் செய்' என்று தூண்டும் விதி4ஶாஸ்தரம உணாத்தப்படுகிறது. பிடித்து இழுப்பதைச் சொல்லும் 'பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும்' என்னும பத3த்தாலே 'இதைச் செய்யாதே; அதைச செய்யாதே என நிஷேதி4க்கும் நிவர்த்தகஶாஸ்திரத்தை உபதே3ஶிப்பது உணர்த்தப்படுகிறது. "ஸேநாதூ4ளி" எனறு தொடங்கித தன ஆசார்யவிஷயத்தில ஶேஷதவமும், 'தேருக்குக் கீழே' என்று தொடங்கித் தன் சிஷ்யன் விஷயத்தில் கருணையும் காட்டப்படுகினறன. ஆகையால, விதி4ஶாஸ்தரம, நிஷேத4

ஶாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றை உபதே3ஶிப்பது. தன் ஆசார்யனுக்கு ஶேஷமாயிருப்பது, ஶிஷ்யனிடம் கருணையுடனிருப்பது ஆகிய ஆசார்யனுக்குரிய தன்மைகளை உணர்த்துகையால் 'சரண' ஶப்3த3த்துக்குள்ள இருபொருள்களும் 'மாம்' பத3த்தால் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. இத்தகைய பொருளே திருக்கோட்டியூர் நம்பியாலே (பதினெட்டுதரம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்த) எம்பெருமானார்க்கு உபதே3ஶிக்கப்பட்டது என்று ஸம்ப்ரதா3யம்] என்று அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த உரை காணத்தக்கது.

தே3ஶிகன் கு3ருபரம்பராஸாரத்தில் ''ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே3வ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்| மக்3நாநுத்3த4ரதே லோகாந் காருண்யாத் ஶாஸ்த்ரபாணிநா || [நாராயணனாகிற தே3வன் தானே மனிதவுருக்கொண்டு (ஸம்ஸாரக்கடலில்) அழுந்திய உலகினரைத் தன் கருணையாலே சாஸ்திரம் என்னும் கையைக்கொண்டு தூக்கிவிடுகிறான்.] என்றும் 'பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அக3ஸ்த்2ய ஸேவிதமான தே3ஶத்திலே அநேக தே3ஶிகாபதே3ஶத்தாலே அவதரித்தருளினான்'' என்று அருளிச்செய்திருப்பதும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்துக்கு வ்யாக்2யானமாக ஸாரபோ3தி4நீ அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீமத்அழகியசிங்கரும் ''ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில 'பூர்வோத்பந்நேஷு' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதா3ஹரித்து, ஆசார்யவிஷயத்தில் 'ஸாக்ஷாத்' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதா3ஹரிக்கையால், ஆழ்வார்கள் ஆவேஶாவதாரமென்றும், ஆசார்யர்கள் ஸாக்ஷாத3வதாரமென்றும் திருவுள்ளம் த்3யோதிதமாகிறது'' என்று அருளிச்செய்திருப்பதும் காண்க. மாமுனிகள் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநாவதாரிகையில ''ப்ரத2மபர்வத்தைத்தள்ளி சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது.'' என்றருளிச்செய்திருப்பதும், அவ்விடத்தில் அண்ணவப்பங்கார்ஸ்வாமி ''(ப்ரத2மபர்வத்தைத்தள்ளி)—ஸித்3தோ4பாய ப்ரபே4த3மாயிருக்கிற அர்ச்சாவிஶிஷ்டவேஷத்தை நிஷேதி4த்து. (சரம

பர்வம காட்டப்பட்டது) ஸித்₃தோ₄பாயத்தினுடைய அவஸத₂ாபே₄க₃மாய், 'ஆஸந்நத்வாத் த₃யாளுத்வாத் ஜ்ஞாநித்வாத் கு₃ணபூ₄ர்வத:' எனகிறபடியே பரதந்தரனுமாய், த₃யாளுவுமான ஆசார்யாவதார விஶிஷ்டவேஷம் உபாயோபேயங்கள் என்று காட்டப்பட்டதெனறபடி" என்று உரை வகுத்துள்ளதும் உறறு நோக்கததககது.

"ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே₃வ:" எனகிற ஜயாக்₂ய ஸம்ஹிதாவசநத்தையும்,

"தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடாகாய
இந்நிலத்தே தோன்றுதலால யார்க்குமவன தானிணையை
உன்னுவதே சால வுறும்'

என்ற ஜ்ஞாநஸாரப்பாசுரத்தையும் அநுஸந்தி₄ப்போர்கரு ப₄க₃வானுககும ஆசார்யனுககும் உள்ள அநநயத்வம் தெளிந்த விஷயம்.

ஆகையால ஈஶ்வராசார்யர்களுககு உள்ள அபே₄த₃த் தைப் பற்றிச் சரமபர்வத்தை எழுதாமல விட்டிட்டேன் அத்தனை போக்கி, மறககவும இல்லை மறைககவும் இலலை என்பதனைககூறி மேல் விஷயங்களைப் பரீக்ஷிககிறேன.

நம் ஸ்வாமி (ப. 13) ஸ்வப்ரயோஜநபர விசாரம் செய்கிறார். ஸவப்ரயோஜநபரத்வம் இருவகைபபடும—விஷயதோ₃ஷஜந்யம் ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யம் எனறு. ஆஶ்ரய தோ₃ஷஜந்யமான ஸ்வப்ரயோஜநபரதவம த்யாஜ்யம். இதுவே வேதா₃ந்தார்த₂மும் ஸாரதரமும் ஆகும். இது உடையவனே பரதிகூலன. ஆழ்வார்களுடைய ஸவப்ர யோஜநபரத்வம ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யம் அலல—நிரஸநீயம் அலல. அது விஷயதோ₃ஷஜநயம்; அடிககழஞ்சுபெற்றது—ஶ்லாக்₄யம எனறபடி. இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம் 272வது ஸூத்ரத்திலும் அதன வ்யாக₂யாநததிலும் ஸ்பஷ்டம். இதனை நம் ஸவாமியும் (ப. 13) எடுததுக் காட்டியுள்ளார். இங்கே மருளுககு இடமேது?

நம் ஸ்வாமி (ப. 14) மறுபடியும் "எனதாவி" பாசுர வ்யாக்2யானத்தை உதா3ஹரிக்கிறார். இதற்கு ஸமாதா4னம் (ப 100ல) நம்மால் கூறப்பட்டுள்ளது.

நம ஸ்வாமி (ப. 15). "நநு. ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகில், "நாந்ய: பந்தா2:" என்றதோடே விரோதி4யாதோ? என்னில ப்ரபத்தியும ஜ்ஞானவிஶேஷமாகையாலே விரோதி4யாது .' என்கிற தத்வஶேக2ரவாக்யங்களை உதா3ஹரிக்கிறார். இத்துடன கீழே (ப 93) நம்மால் காட்டப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷா வாக்யத்தையும் உதா3ஹரித்து லோக தே3ஶிக' வேதா3ந்த தே3ஶிகர்கள் ஏகாபி4ப்ராயர்கள் எனக் காட்டியிருந்தால நன்று; இவரால் காட்டமுடியாது—நம்மால் காட்டமுடியும. அதாவது —விஷயக3தமான உபாயத்வத்தை விஷயியான ஜ்ஞானத்தில ஏற்றிச்சொல்லுகிறார்கள் என்று பலமுறை முன்னமே (ப. 81 101) நிரூபிதம். ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம் மஹாசார்ய வசனங்களைக் காட்டிக் கீழே பரக்க நிரூபிதம். வஸ்துஸ்தி2தியிப்படியிருக்க(ப.16, ப. 17. ப. 18) நம ஸ்வாமி ஸூத்ரோதா3ஹரணம் பண்ணுவது வ்யர்த்த2ம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 18) தனிசரமத்தில், லோகாசார்யன தே3ஶிகனுடைய ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தை உதா3ஹரித்துள்ளதாக எழுதுகிறார். இது மருள். தே3ஶிகனும் லோக தே3ஶிகனும ஸமகாலத்தவரா அன்று—இவர்களுள் அவதாரத்தில முற்பட்டவர் யார், பிற்பட்டவர் யார் இத்யாதி3 விசாரம் கால ஆராய்ச்சியாளர்க்கு கருத்யம். கால ஆராய்ச்சியில எதுவாவது தேறட்டும். நமக்கு அது காகத3ந்தவிசாரதுல்யம உண்மையை உலகம் அறிந்தே உள்ளது. ஒருவர் ஏட்டிலே குறிப்பாக ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தைக் குறித்துவைத்திருக்க, அதனையும் சேர்த்து தனிசரமக்3ரந்த2மாகப் பிற்பட்டவர்கள் அச்சிட்டார்கள். இது பரமாத3க்ருதம் என்றறிக. எது எப்படியானால் என்ன?

விஷயகத உபாயதவத்தை விஷயியிலே ஏற்றிச்சொல்லு கிறுர்கள். இதுவே லோகாசாரயனுடைய ப்ரபதத்யுபாய வாத₃ம் என்று புந: புந: உகதம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) 'ரஹஸ்ய த்ரயமானது வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ரபி₄ந்நம் எனருல வேதா₃ந்ததநிறகுள் ஸாரமாவது எப்படி?'' என்று எழுதுகிறுர். வேத₃ஶாஸ்தரபே₄த₃ா பே₄த₃ங்கள் கீழே (57, 58, 59) நிரூபிதம காண்க.

நம் ஸ்வாமி (ப.19) ஸாவத்ர ந்யாயாபேக்ஷை உண்டு எனகிறுர். அநத நயாயம் ஶாரீரக ந்யாயமா என்பதுதான் நம்முடைய கேள்வி.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்" என்கிற தே₃ஶிகன ஶ்லோகத்தை உதா₃ஹரிதது "ஶாரீரகா பேக்ஷையிலலை என்பது கத்₃யபா₄ஷ்யத்தில் குறிப்பிட்ட அதி₄காரிகளுக்கே ஒக்கும்" என்று எழுதுகிறுர். இதில பலர் கொண்ட மருளும, அடையவேண்டிய தெருளும் இன்னது என்பதனை விளக்குகிறேன.

"ஆர்ததோபச்ச₂ந்த₃நம கத்₃யம பா₄ஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம்।
இதயாவிலதி₄யோऽப்யேவம் ப்ரஸீத₃ந்து ப்ரமாணத. ||"

['ஆர்த்தர்களை உகப்பிப்பது கத்₃யம். பா₄ஷயம் பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பது' என்று கலங்கிய பு₃த்₃தி₄யையுடையவர் களும் இம்மாதிரியாக ப்ரமாணத்தைகொண்டு தெளி வார்களாக] என்பது ஸ்ரீதே₃ஶிகருடைய கத்₃யபா₄ஷ்யத திலே உள்ளதொரு ஶ்லோகம். இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள பா₄ஷ்யஶப்₃த₃த்தை ஸ்ரீபா₄ஷ்யபரமாகக்கொண்டு இநத ஶ்லோகம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை தூ₃ஷிபபதற்காகத் தோன்றியது என்று சிலர் ப்₄ரமிப்பதுண்டு

உண்மையில் இந்த ஶ்லோகத்தில் பா₄ஷயபத₃ம கீ₃தா பா₄ஷ்யததையே குறிக்கும் என்பதும் இநத ஶ்லோகம பெரியவாச்சான்பிளளையை நோக்கி அவதரிததத்ன று

என்பதும் மத்₄யஸ்த₂ர்கள் உகககும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶன ஸத₂ாபகரான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே பின்வருமாறு நிரூபிககப்பட்டுள்ளது:—

" ப₄ாஷ்யம் து பரரஞ்ஜநம் இத்யாவிலதி₄ய. " [ப₄ாஷ்யமோ வென்னில் பிறரை *உகபபிப்பதற்காக ஏற்பட்டது* என்று கலங்கிய பு₃த்₃தி₄யை உடையவர்கள்] என்பது தேசிகஸூக்தி. பெரியவாச் சான்பிள்ளையோவெனில் ப₄ாஷ்யம் குத்₃ருஷ்டிகளை நிரஸிப்பது என்றே பலகால் பேசியுள்ளார். இதிலிருந்தே தேசிகன் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்கி இங்கெழுதவில்லை என்று விளங்கும் மேலும் ' *ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்*" என்னும் இந்த ச்லோகத்திற்கு முன்னால், **" न च प्रपत्तिस्वातन्त्र्ये भाष्यविरोधः। तथा हि. . उपासनस्येव प्रपदनस्यापि सर्वाभिमतसाधनत्वावगतेः तत्र चरम-श्लोकविधेयं प्रकृतोपायविरोधिपापनिवर्तनरूपोदाहरणविशेषे प्रदर्शयामास। इह तु साध्यान्तरसाधनान्तररहितमन्त्रविवरणप्रवृत्तत्वात् प्राप्तिविरोधि-निरसनार्थतयोदाहरति**" [ப்ரபத்தியானது. ஸ்வதந்த்ரமான மோக்ஷா பாயம் என்பதில் (கீ₃தா) ப₄ாஷ்யவிரோத₄மில்லை. *அதாவது*— உபாஸனத்தைப்போலே ப்ரபத்தியும் எல்லாப் ப₂லன்களுக்கும் ஸாத₄நமாயிருப்பதென்று (ப்ரமாணங்களிலிருந்து)அறியப்படுவதால் *அந்த கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தில் சரமஶ்லோகத்தில்* விதி₄க்கப்படும் ப்ரபத்தி யைக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ப₄க்தியோக₃ விரோதி₄ பாப நிவர்த்தன மாகிற ஒரு உத₃ாஹரணத்திலே காட்டினார். இங்கு க₃த்₃யத்திலோ வென்னில், மற்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களற்ற த்₃வயமந்த்ரத்தை விவரிக்க ஆரம்பிததால் மோக்ஷப்ராப்தி விரோதி₄ நிரஸனத்திற்காக எடுத்துக்காட்டுகிறார்] என்னும் பங்க்திகள் உள்ளன. இங்கு 'ப₄ாஷ்ய' ஶப்₃த₃த்தினால் *கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தையே* குறித்திருப்பதை அநுஸரித்து. அடுத்துள்ள *"ப₄ாஷ்யநது பரரஞ்ஜநம்*" என்னும் ஶ்லோகத்திலுள்ள ப₄ாஷ்யஶப்₃த₃மும் கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தையே குறிக் கிறதென்று நன்குணரலாம். ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தைப்பற்றி இந்த ப்ரகரணத்தில் பேச்சேயில்லை.

இனி, "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்" என்னும் ஶ்லோகம் எதற்காக அவதரித்தது என்பதை உரைப்போம். எம்பெருமானர் கீ₃தாசரம

ஶ்லோகபா₄ஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியானது ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்க₃மா யிருப்பது என்னும் ஒரு நிர்வாஹத்தை அருளியிருக்கிறார். க₃த்₃யத்திலோவென்னில அதை ஸ்வதந்த்ர ஸாத₄னமென்றே நிர்வஹித்தருளியிருக்கிறார். இதைக் கண்ணுற்ற சிலர் "கால விளம்ப₃ம்பொறுத ஆர்த்தர்களை த்ருப்தி செய்வதற்காக ஏற்பட்டது க₃த்₃யம், கீ₃தாபா₄ஷ்யமே பா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தம்" என்றும், மற்றும் சிலர் 'கீ₃தாபா₄ஷ்யம் கால விளம்ப₃த்தைப் பொறுக்கக் கூடிய ப₄க்தியோக₃நிஷ்டா₂ர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக ஏற்பட்டது. க₃த்₃யமே பா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தம்" என்றும்சொல்லியிருக்கிறார்கள் இதைக் க₂ண்டி₃ப்பதற்காகவே "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்" என்னும் ஶ்லோகத்தை இட்டிருக்கிறார் தே₃ஶிகன். ஆர்த்தர்களை ஏமாற்றுவதற்கு க₃த்₃யமருளினரென்றோ, பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக பா₄ஷ்யகாரர் கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தில் அங்க₃ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தை அருளினா என்றோ சொல்லவேண்டியதில்லை, ப்ரபத்தி ஸர்வப₂ல ஸாத₄நமா யிருப்பது என்பதை ஓவ்வொரு உதா₃ஹரண விஶேஷத்தாலே காட்டுவதற்காக அந்தந்த நிர்வாஹத்தை அருளியிருக்கிறார் என்றே கொள்ளலாம் என்று தே₃ஶிகன் திருவுள்ளம் ஆர்த்தஶப்₃த₃த்தால் விளம்பா₃க்ஷமரான ப்ரபன்னர்களையும். பரஶப்₃த₃த்தால் ஆர்த்தவ்யதிரிக்தராய், விளம்ப₃க்ஷமரான ஸாத₄நாந்தரநிஷ்டா₂ர்களையும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது திண்ணம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை கருதிய புறச்சமயிகளை இங்கு பரஶப்₃த₃த்தால் குறித்தார் என்று நினைக்க இடமேயில்லை. 'ரஞ்ஜநம்' என்னும் வார்த்தை புறச்சமயிகளைக் கொண்டால் ஒட்டவே ஒட்டாது ஆக, இவ்வளவால் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையை தூ₃ஷிப்பதற்காக தே₃ஶிகன் "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்" என்னும் ஶ்லோகத்தை இயற்றவில்லை என்று ப்ரகரணம், யுக்தி முதலானவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வளவுக்கும் மேலே அஹோபி₃லமட₂த்தின் இரண்டாவது பட்டத்தை யலங்கரித்த ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்வாமி புருஷகாரமீமாம்ஸையில் அருளியிருக்கும் பின்வரும் ஶ்லோகங்களிலிருந்தும் இது தெளிவாகிறது:—

"ப்ராத₄ந்யாங்க₃த்வபரயோர் க₃த்₃யகீ₃தாந்தபா₄ஷ்யயோ: ।
த்₃வயோரநயதரத் பா₃த்₄யம் விரோதே₄ ஹி ஸ்பு₂டஸ தத: ॥

ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம் க₃த்₃யம் கேசித₃ாஹுர் விபஶ்சித. ।
கீ₃தாந்தப₄ாஷ்யமந்யே து வத₃ந்தி பரரஞ்ஜநம் ॥
தாத்பர்யார்த்த₂ாவிரோதே₄ந நாத்ரைகேநாந்யப₃ாத₄நம் ।
ப்ரமாணத₃ார்ட்₄யாத₃த்ரைவம் க₃த்₃யப₄ாஷ்யோக்தஸங்க்₃ரஹ:॥
ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம் க₃த்₃யம் ப₄ாஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம் ।
இத்யாவிலதி₄யோऽப்யேவம் ப்ரஸீதே₃யு: ப்ரமாணத. ॥"

[(ப்ரபத்தி) ப்ரத₄ாநோபாயமென்றும், அங்க₃ மென்றும் (முறையே)சொல்லும் க₃த்₃யம், *கீ₃தாசரமஶ்லோகப₄ாஷ்யம்* என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றைத் தள்ளியேயாகவேண்டும்;(அவைகளுக்குள்) விரோத₄ம் ஸ்பஷ்டமாக உள்ளதன்றோ. இக்காரணத்தால் ஆர்த்தர்களை த்ருப்தி செய்வதற்காக வந்த க₃த்₃யத்தையே தள்ளவேண்டுமென்று சில வித்₃வான்கள் சொன்னார்கள். மற்றும் சிலர் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காகஏற்பட்ட கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தையே தள்ளவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். (நாம் சொல்லுவது யாதெனில்) இரண்டுக்கும் தாத்பர்யார்த்த₂த்தில் விரோத₄மில்லையாகையால் ஒன்றைக்கொண்டு ஒன்றைத் தள்ளவேண்டாம். (ப்ரபத்தி ஸர்வப₂லஸாத₄னமென்பதில்)ப்ரமாணம் த்₃ருட₄மாயுள்ளதாகையாலே" என்று இம்மாதிரியாக க₃த்₃யப₄ாஷ்யத்திலே "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்"என்னும்ஶ்லோகத்திலே ஸங்க்₃ரஹிக்கப்பட்டது.] என்பவை புருஷகாரமீமாம்ஸா ஸ்ரீஸூக்திகள். இவைகளிலிருந்து தே₃ஶிகன் க்ருஷ்ணஸூரியின் க₃த்₃யவ்யாக்₂யானஸூக்திகளைக் க₂ண்டி₃ப்பதற்காக "ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம்"என்னும் ஶ்லோகத்தை இயற்றவில்லையென்பது, கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகவும் வெள்ளிடைமலையாகவும் விளங்குகிறது.

என்று ஸ்ரீ உ. வே புத்தூர் வக்கீல ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶன பத்ரிகையின ஸ்த₂ாபகராகவும், முதல் ஆசிரியராகவும் எழுந்தருளியிருந்தவர்) பலலாண்டுகட்கு முனபே க₃த₃யவ்யாக₂யான உபோத்₃க₄ாததகில நிரூபித்துள்ளதைக் காணக.

ஆகையால நம் ஸ்வாமி "ஆர்ததோபச்ச₂ந்த₃நம்" ஶ்லோகத்தை உத₃ாஹரிதது (ப.20) நமமைப் பரிஹஸிபபது அஸ்த₂ாநே (தகாது).

நம் ஸ்வாமி (ப. 20) ப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நம் ஸூத்ர பா4ஷ்யாரூட4ம் என்கிறார். அவ்வளவு தூரம் செல்ல வேண்டுமோ? ஸந்த்4யாவந்த3நமந்த்ரங்களில "ஸத்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா" என்கிறவிடத்திலேயே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணபரமாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டா பா4ஷ்யம் அருளிச்செய்திருக்கிறாரே. காணலாமே. காட்டலாமே.

எல்லாம் எல்லாவிடத்திலும் உண்டு. எவ்வாக்யத்திலே எந்த ப்ரமாணத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்று ஆராய்ந்து தெளிய பரப்பதம்— என்று கூறி மேலே ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2கைங்கர்யவிசாரம் செய்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (ப 20) "ப2லமான கைங்கர்யத்தில ஸ்வார்த்த2ம் பரார்த்த2ம் என்ற பாகுபாடு உண்டோ?" என்று கேட்கிறார். இங்கே வக்தவ்யாம்ஶங்கள் பலவுள. பூர்வர்கள் நிர்வாஹங்களைக் கூறுகிறேன். ப2லத்தில் பே4த3ம் கூறுவதற்கு முன்னே ந்யாஸ ஶரணாக3திகளுக்கு பே4த3ம் உண்டு என்பதனைக்கூறவேண்டும். இங்கே கூறுவதாகக் கீழே (ப 60) கூறியுள்ளேன். இப்போது விஸ்தரமாகக் கூறுகிறேன்.

पूर्वं वरणस्य न्यासभेदसाधनपूर्वकं असाधनत्वं साधितम्। अत्र प्रधानस्वरूपनिरूपणेन तथात्वं साध्यते। शरणागतिभरन्यासयोः संयोगरूपचोदनाख्याभेदात् भेदस्तावत्सिद्धः। "मोक्षयिष्यामि" इति परगतस्वीकारस्य शरणवरणफलत्वात्, उत्तरवाक्यप्रतिपादित-परार्थकैङ्कर्यफलकत्वात् फलभेदः सिद्धः। रूपमपि भिद्यते। भरन्यासः केवलं अध्यवसायात्मा; वरणं तु प्रार्थनारूपम्। नच भरन्यासस्य गोप्तृत्ववरणगर्भत्वात् तद्रूपता। उभयोः प्रार्थनारूपत्वेऽपि एकत्र भरस्वीकारः प्रार्थनाविषयः, अपरत्र फलप्रदत्वं विषयः। किञ्च, "त्वयि मम भरः न्यस्तः" इति न्यासः स्वातन्त्र्यगर्भः। "मम

भरं स्वीकुरु" इति प्रार्थनारूपत्वात् पारतन्त्र्यगर्भं वरणम्। न्यासे भरसमर्पणम्। शरणागतौ शरणवरणम्। न्यासस्य उद्देश्यं मिथुनं। शरणवरणे लक्ष्म्याः उपलक्षणत्वमात्रम्। न्यासस्य प्रणवाङ्गत्वात् जगत्कारणत्वादिपरत्वगुणो विषयः। शरणागतेः द्वयमन्त्रकत्वात् सौशील्यसौलभ्यादिगुणो विषयः। शरणागतौ प्रत्यगात्मनः पुण्यत्यागः पापविशिष्टत्वं चानुसंधेयम्। न्यासे प्रातिकूल्यवर्जनं आनुकूल्यसङ्कल्पः चाङ्ग इति, पापत्यागः पुण्यसम्बन्धश्च अनुसन्धेयः। "आत्मानं निक्षिपति यद्धिया देवस्य पादयोः। सा प्रपत्तिरियं सद्यः सर्वपापप्रणाशिनी॥" इति निक्षेपलक्षणम्। "अहमस्मि अपराधानां आलयः अकिञ्चनः अगतिः। त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः। शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्॥" इति वरणलक्षणम्। जितन्तायां "जितं ते" इत्यत्र समर्पणं, "देवानां" इत्यत्र वरणं च पृथगुक्तम्। स्तोत्रेऽपि "नमो नमः" इति समर्पणं, "न धर्म" इति वरणं च पृथक्कृत्य उक्तम्। गद्येऽपि "त्वत्पादारविन्द" इति वरणं, 'नमोस्तु ते' इति समर्पणं च भिन्नं उक्तम्। श्रुतिष्वपि तयोः भेदेन विधिः दृश्यते। तैत्तिरीयके 'ओमिति आत्मानं युञ्जीत" इति न्यासः विहितः। श्वेताश्वतरे "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" इति वरणं विहितम्। तथा श्रीपुरुषसूक्ते न्यासो विहितः— "अबध्नन् पुरुषं पशुं" इत्युक्तेः। "अद्भ्यः सम्भूतः" इत्यत्र शरणवरणं विहितम्। "तस्य धीराः" इति बुद्धिदौर्बल्याभावं अधिकारं उक्त्वा "योनिं परिजानन्ति" इति शरणागतेः अवतारविषयत्वात् सौलभ्यादिगुणविषयत्वाच्च शरणागतिः उक्ता। तदुपयुक्तपुरुषकारश्च 'ह्रीश्च ते' इत्यादिना उक्तः। श्रीमद्भगवद्गीतायां "मन्मना भव" इति भरसमर्पणं उक्त्वा समनन्तर-मेव 'सर्वधर्मान्' इति वरणं उक्तम्। लक्ष्मीतन्त्रे "उपायापाय-

संत्यागी मध्यमां स्थितिमास्थितः। मामेव शरणं प्राप्य मामेवान्ते समश्नुते॥" इति शरणागतिमुक्त्वा, "षडङ्गं तमुपायं च" इत्यादिना भरसमर्पणं भेदेन उक्तम्। अहिर्बुध्न्यसंहितायां तयोः भेदेन कीर्तनं अस्ति। स्थूलपारतन्त्र्यरूपत्वात् षडङ्गस्य स्थूलत्वं, सूक्ष्मपारतन्त्र्यरूपत्वात् शरणागतेः सूक्ष्मत्वम्। सर्वधर्मत्यागस्यापि अङ्गत्वेन अप्रधानत्वात् तदङ्गित्वेन प्रधानं सिद्धोपायस्वरूपं चोक्तम्॥"

['வரணம் எனப்படும் (அநுபாய) ப்ரபத்தியான ஶரணா கதிக்கு 'ந்யாஸம்'எனப்படும் (உபாய) ப்ரபத்தியைக்காட்டிலும் வேறுபாடு நிரூபிக்கப்பட்டு, அவ்வரணமானது உபாயமாகாது என முன்னமே ஸாதி₄க்கப்பட்டது இங்கு, இரண்டினுடைய முக்கியமான ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதன் மூலம் இதே விஷயம் காட்டப்படுகிறது. ஶரணாக₃திக்கும், ப₄ரந்யாஸத்திற்கும—(ப₂ல)ஸம்யோக₃ம், ரூபம், சோத₃நா (விதி₄), பெயர் ஆகியவற்றில பே₄த₃மிருப்பதால் இரண்டும் வெவ்வேறெனபது ஸித்₃த₄ம். "நான அவனை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன" [கீ₃தாசரமஶ்லோகம்] எனனும் பரக₃தஸ்வீகாரம் ஶரணாக₃தியின் ப₂லமாயிருப்பதாலும், த்₃வயத்தின உத்தரவாக்யத்திற் சொன்ன பரார்த₂ கைங்கர்யம (பரமபத₃த்தில இதற்குப்) ப₂லமாயிருப்பதாலும (ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்தைப் ப₂லமாகக் கொண்ட ந்யாஸத்தைக் காட்டிலும இதற்குப்) ப₂லபே₄த₃ம் ஸித்₃தி₄க்கிறது. ப₄ரந்யாஸமான உபாயப்ரபத்தி எம்பெருமானிடம் தன சுமையை இறக்குவதாகிய உறுதியையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும ஶரணவரணமாகிற அநுபாயப்ரபத்தி எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பிரார்த்தி₂ப்பதை ரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும், இரண்டின ஸ்வரூபமும வேறுபடுகிறது. ப₄ரந்யாஸமும் 'நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாவாயாக' எனனும கோ₃ப்த்ருத்வ வரணத்தை உள்ளீடாக உடையதாகையால, அதுவும 'ப்ரார்த்தி₂ப்பதை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதுதானே' எனில:

ந்யாஸத்தில் 'என சுமையை நீ ஏற்றுககொள்ளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தி₂ககப்படுகிறது. ஶரணாக₃தியில 'நீ எனககுப் ப₂லனையளிப்பாயாக' என்று பிரார்த்தி₂ககப்படுகிறது. மேலும், 'உனனிடததில என ப₄ாரம் வைக்கப்பட்டது' எனனும ப₄ரந்யாஸம ஸ்வாதந்த்ர்யததை உள்ளடககியது. 'என சுமையை நீயே மேலவிழுநது ஏற்றுககொள்ளவேணும' எனனும ப்ரார்த்த₂னையாயிருப்பதால ஶரணாக₃தி பாரதந்த்ர்யத்தை உள்ளடககியது. ந்யாஸத்தில் ப₄ரஸமர்ப்பணம் முககியம், ஶரணாக₃தியில உபாயமாக வரிப்பது முககியம்; சுமையை இறககுவதாகிற ந்யாஸததிற்குப் பிராட்டியோடு கூடிய பெருமாள் உத்₃தே₃ஶ்யம். ஶரணாக₃தியில் பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணத்வமாதரமே; (உபாயப்ரார்த்த₂னையில நேரே அந்வயமிலலை.) ந்யாஸம் பரணவததை அங்க₃மாகக்கொணடதாகையால (பரணவத்திற்குப் பொருளான ஜக₃த்காரணதவம் முதலான) பரதவகு₃ணங்கள் அதறகு விஷயம். ஶரணாக₃தியில கரணமநதிரம த்₃வயமாகையால, அதில சொலலப்படும ஸௌலப₄யம், ஸௌஶீலயம முதலான நீர்மைககுணங்கள் விஷயம. ஶரணாக₃தியில—ஜீவாத்மா தனக்குப் புண்ணியமிலலையெனறும், பாபம் உண்டெனறும் அநுஸந்தி₄ககவேணும். நயாஸத்தில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும், ஆநுகூல்யஸங்கலபமும அங்க₃மாகையால, பாபத்தை விடுகையும, புண்ணியமுடைமையும அநுஸந்தி₄ககத்தககது. "தன அறிவாலே தே₃வனுடைய திருவடிகளிலே தனனை ஸமர்பபிப்பதெனபதே பரபத்தியாகும. இது எலலாப் பாபங்களையும போக்கும." என்பது ந்யாஸததின லக்ஷணம். "'நான் அபராத₄ங்களுககெலலாம ஆலயமாயும், கைம்முதலற்றவனுயும, வேறு புகலற்றவனுயும் இருககிறேன். நீயே எனககு உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்தி₂க்கும் அறிவே ஶரணாக₃தியெனப்படும். அது இந்த தே₃வனிடத்தில பிரயோகி₃ககப்படட்டும." எனபது ஶரணாக₃தியின் லக்ஷணம். ஜிதந்தா ஸதோத்ரததில "ஜிதம் தே" என்

னும் முதல ஶ்லோகததாலே ந்யாஸமும், "தே3வாநாம்" எனனும் இரண்டாவது ஶ்லோகததாலே ஶரணாக3தியும் தனியாகச் சொலலப்பட்டது. ஸ்தோதரத்திலும "நமோ நம" [21] என்னும் ஶ்லோகத்தாலே ந்யாஸமும. "ந த4ர்ம" [22] எனனும் ஶ்லோகததாலே ஶரணவரணமும் தனிபபடுத்திச் சொலலப்பட்டது. க3த்3யததிலும் "தவதபாத3ாரவிந்த3யுக3ளம் ஶரணமஹம ப்ரபத்3யே" என்று ஶரணாக3தியும், 'நமோऽஸ்து தே' எனறு ப4ரஸமர்ப்பணமும் வேருககக் கூறப்பட்டது. ஶ்ருதிகளிலும் அவறறுக்கு வேருக விதி4 காணப்படுகிறது. தைத்திரீய உபனிஷததில "ஓம் எனனும் மந்திரத்தாலே ஆதமாவைப (பரமாத்மாவிடம்) ஸமர்ப்பிககவேண்டியது" எனறு ந்யாஸம் விதி4க்கப்பட்டது. ஶ்வேதாஶ்வதர உபனிஷததில "முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமடைகிறேன்" என்று ஶரணாக3தி விதி4ககப்பட்டது. அவ்வண்ணமே புருஷஸூக்ததில, "அப3த4நந புருஷம் பஶுமம" என்று ந்யாஸமும். "அத3ப4ய: ஸமபூ4த." எனனுமிடததில ஶரணாக3தியும் விதி4ககபபடடது "தஸய தீ4ரா." எனறவிடத்தில தீ4ர(தீ4மதாமக3ரேஸர) ஶப்3த3த்தாலே. உபாயாந்தரநிஷ்டூரகளுக்குள்ள 'ஸமப3ந்த4 ஜ்ஞாநத்தில் நிறைவின்மை' இவனுககில்லை என்று கூறுவதன் மூலம் ஸமப3ந்த4ஜ்ஞாநபூர்ததியே இவனுககுள்ள அதி4காரம் (தகுதி) எனறு காட்டி "யோநிம பரிஜாநந்தி" [அவதார ரஹஸ்யத்தை நனகு அறிகிருர்கள்] என்னும் பகுதியாலே அவதார விஷயமாகவும. ஸௌலப்4யாதி3கு3ணவிஷயமாகவுமிருககும ஶரணாக3தி தெரிவிககப்பட்து. அதற்கு வேணடிய புருஷகாரமும "ஹ்ரீஶ்ச—லக்ஷ்மீஶ்ச" என்று காட்டப்படடது. ப4க3வத3கீ3தையிலும். "மந்மநா ப4வ" [18-65] என்னும ஶ்லோகததாலே ப4ரநயாஸமும, அடுத்த ஶ்லோகததிலேயே "ஸர்வ த4ர்மாந்' என்று ஶரணாக3தியும சொல்லப்பட்டது. லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலும "உபாயாந்தரங்களையும். அபாயஙகளாகிற பாபங்களையும கைவிட்டவனுய், நடுநிலையை ஏற்றவனுய்,

என்னையே ஶரணமடைந்து, இறுதியில் என்னையே அடைகிறான்" [17-58] என்று ஶரணாக3தியைக் கூறி, "அதுவே ஆறு அங்க3முடையதாய் உபாயமாவதை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக" [17-59] என்று தொடங்கி ப4ரஸமர்ப்பணம் வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டது. அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதையிலும் அவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறியுள்ளது ஸ்தூ2ல பாரதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே ஷட3ங்க3ந்யாஸத்தை ஸ்தூ2லமாகவும், ஸூக்ஷ்மபாரதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே ஶரணாக3தி ஸூக்ஷ்மமாகவும் சொல்லப்பட்டது. எல்லா உபாயாந்தரங்களையும் கைவிடுகை அங்க3மாயிருக்கையால் அப்ரதா4நமாகவும், அதை அங்க3மாகவுடைத்தாயிருக்கையால் ஸித்3தோ4பாய ஸ்வரூபம் ப்ரதா4நமாகவும் கூறப்பட்டது.] என்று ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாபா4ஷ்யத்திலும்,

अत्रेदं तत्त्वम्—अत्रोक्तप्रपदनस्य न्यासादिभिन्नत्वमाचार्यसम्मतम्। संयोगरूपचोदनाख्याभेदात्। तथाहि—"ओमित्यात्मानं युंजीत" इति श्रुतिर्न्यासचोदना। "मामेकं शरणं व्रज" "उपायं वृणु लक्ष्मीशम्" इत्यादिका वरणचोदना। अनयोश्चोदनयोरैक्यं न सम्भवति। योगवरणयोर्मिथो विभिन्नत्वात्। योगो नाम ध्यानम्; "ओमित्यात्मानं ध्यायथ" इति वाक्यान्तरात्, 'युजिर्-योगे' 'युज-समाधौ" इत्यनुशासनात्, "योगस्सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु" इति कोशाच्च। वरणन्तु—प्रार्थनात्मको व्यापारविशेषः। तस्माच्चोदनाभेदादुभयोर्भेदो दुरपह्नवः।

ननु; न्यासस्य सकृत्त्वं सर्वसम्प्रतिपन्नम्, तत्कथमत्र ध्यानात्मकत्वमुच्यते इति चेत्सत्यम्, — तत्तु सकृत्त्वं "न्यसेत्" इति विधीयमानस्य तान्त्रिकन्यासस्यैव, न "युञ्जीत" इति विधीयमानस्य वैदिकन्यासस्य। 'युज-समाधौ' इति धातुबलात्, शास्त्रार्थस्वरूप-

स्यैवासकृदावृत्तत्वसिद्धया तस्य वचनान्तरेण सकृत्त्वविधाने बाधापत्तेः। यद्वा, "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्" इति वचनेन शास्त्रार्थस्यैव सकृत्त्वोक्त्या "युञ्जीत" इति विधीयमानस्य ध्यानरूप-शास्त्रार्थस्यैव सकृत्त्वनियमः विहितो भवति। तथा च न्यासविद्यायाः सकृत्त्ववचनेन सदादिविद्यानामिवाप्रयाणावृत्तिनिर्बन्धो निवारितो भवति। न तु शास्त्रार्थस्वरूपान्तर्गतामुत्पत्तिवाक्यसिद्धां योगरूपतामपि सकृत्त्ववचनं निवारयति। तथा सति शास्त्रार्थस्वरूपस्यैव लोपात् विधित्सितसकृत्त्वस्याश्रयासिद्धिप्रसङ्गात्।

किच-"क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत्" इत्यादिचोदनायामपि निपूर्व-कासधातोर्निधानमात्रार्थकतया वरणार्थकत्वायोगात्, चोदनाभेदो दुरपह्नव एव।

रूपमपि भिद्यते—"आत्मानं युञ्जीत" इति न्यासविद्याया जीवात्मविशेष्यकत्वात्, "मामेकं शरणं व्रज" इति शरणागतेः परमात्मविशेष्यकत्वाच्च।

किंच—न्यासविद्यायां जीवविशेषणतयानुसन्धीयमानस्य ब्रह्मणः "ब्रह्मा विश्वः कतमस्स्वयम्भुः प्रजापतिस्संवत्सरः" इत्यादिप्रतिपन्नं निरतिशयबृहत्त्वादिमहस्त्वपर्यन्तगुणजातं विशेषणत्वेनानुसन्धेयम्। शरणा-गतौ तु वात्सल्यादिगुणाष्टकं विशेष्यतावच्छेदकत्वेनानुसन्धेयम्। न्यासस्य "वसुरण्यो विभूरसि" इति सर्वाधारभूतं विभुस्वरूपं विषयः। शरणागतेः "सर्वं पूर्णं सहोम्" इत्युक्तार्चावतारो विषयः। न्यासे ब्रह्मात्मेति देवतान्तर्यामित्वमप्यनुसन्धेयम्। शरणागतौ "चरणौ" इति श्रीपरांकुशाद्याचार्यवैशिष्टयमनुसन्धेयम्। न्यासे "ब्रह्मणे" इति चतुर्थ्यन्तपदैर्ब्रह्मणश्शेषित्वं, तत्सामानाधिकरण्येन प्रणवघटकाकारेण

रक्षकत्वं चानुसन्धेयम्। शरणवरणे तु मोक्षकरणत्वं शरणशब्देनानुसन्धेयम्। तस्माद्रूपभेदो दुरपह्नव एव।

तथानयोस्संयोगोऽपि भिद्यते—न्यासस्योपायविद्यात्वेन तन्निष्ठानां तत्र फलस्वाम्यलक्षणाधिकारबोधसत्त्वात्, "शास्त्रफलं प्रयोक्तरि" इति न्यायेन स्वार्थमोक्ष एव तत्र फलं भवति। शरणागतेरनुपायत्वेन सिद्धस्यैव भगवतस्तत्रोपायतया चेतनस्य प्रयोक्तृत्वाभावात्, "तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता" इति फलस्वाम्यलक्षणाधिकारत्यागात्, उत्तरखण्डनमश्शब्देन फलपारार्थ्यप्रार्थनाच्च केवलपरार्थमोक्ष एवात्र फलं भवतीति तयोस्स्वार्थपरार्थत्वाभ्यां फलवैषम्यात्।

'न्यासविद्या, शरणागतिविद्या' इति — आख्याभेदः— "तस्यैव बोधो न्यासाख्यः प्रथमं यात्युपायताम्" "शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्" इत्यादिषु स्फुट एव। तदेवं न्यासशरणागत्योस्संयोगरूपचोदनाख्यानामत्यन्तविशेषे सत्यपि यद्यैक्यमिष्येत, तर्हि सर्वेषां कर्मणामुपासनानां चाभेदात्, सर्वत्र सर्वेषामुपसंहारात्, सर्वशास्त्रार्थसाङ्कर्यापत्तिः। भेदकप्रमाणानां शब्दान्तरादीनामपि दत्तजलाञ्जलिता स्यात्॥

[இங்கு உண்மை பின்வருமாறு:— இங்கு சொல்லப்படும் ப்ரபத்தியானது வேத$_{3}$ாந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ந்யாஸ வித்$_{3}$யை முதலானவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ந்யாஸஶரணாக$_{3}$திகளுக்கு ஸம்யோக$_{3}$ம், ரூபம், சோத$_{3}$னா (விதி$_{4}$), ஆக்$_{2}$யா (பெயர்) என்னும் நான்கும் வேறுபடுகின்றன. எப்படியெனில்.— "ஓம் என்று ஆத்மாவை த்யானிக்கக்கடவன்" என்பது ந்யாஸத்தைப் பற்றிய விதி$_{4}$. "என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடைவாய்" "லக்ஷ்மீநாத$_{2}$னையே உபாயமாக வரிப்பாய்" முதலானவை ஶரணாக$_{3}$தியைப்

பற்றிய விதி₄. இவ்விரு விதி₄களும் ஒன்றாகமுடியாது. 'யுஞ்ஜீத' என்று சொல்லப்பட்ட யோக₃மும், 'ஶரணம் வ்ரஜ' 'உபாயம வ்ருணு' என்று சொல்லப்பட்ட ஶரணவரணமும் வெவ்வேறாகும். யோக₃மாவது தியானம். "ஓம என்று ஆத்மாவை தியானியுங்கள்" என்று மற்றொரு வாக்கியம் ஓதுகின்றதன்றோ. 'யுஜிர் யோகே₃' 'யுஜ–ஸமாதௌ₄' என்னும் தா₄துபாட₂மும் "யோக₃ஸ் ஸந்ந–ஹந — உபாய — த்₄யாந—ஸங்க₃தி — யுக்திஷு" என்னும் நிக₄ண்டுவும யோக₃ஶப்₃த₃ம தியானத்தையே குறிக்கும் என்று காட்டுகின்றன. உபாயவரணமோவெனில் உபாயமாகப் பிரார்த்தி₂க்கும செயலாயிருப்பது. ஆகையால் சோத₃நா(விதி₄)பே₄த₃த்தாலே ந்யாஸ வரணங்கள் வெவ்வேறுபட்டவை என்பது மறைக்கவொண்ணாதது.

இதற்குமேல பின்வருமாறு ஓர ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.— ந்யாஸம் ஒரு தடவையே செய்யவேண்டியது என்பது அனைவரும இசைந்தது. அப்படியிருக்க—பலமுறை அநுஷ்டி₂க்கவேண்டிய தியானமாக அதை இங்கு எப்படிக் கூறலாம்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄நமாவது'- ஒரு தடவை செய்யப்படவேண்டும என விதி₄க்கப்படுவது பாஞ்சராத்ரஶாஸ்திரத்தில விதி₄க்கப்படும ந்யாஸமேயொழிய, 'யுஞ்ஜீத' என்று வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்படும் ந்யாஸவித்₃யையன்று. யுஜ—ஸமாதௌ₄' என்னும் தா₄துபாட₂பலத்தால் வைதி₃கந்யாஸவித்₃யையின ஸ்வரூபம் பலமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்படும் தியானமே என்று ஸித்₃தி₄க்கையால, மற்றொரு வசனம அதை ஒருமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்படுவதாக விதி₄க்கிறது எனக்கொண்டால் முரண்பாடு ஏற்படும். அன்றிக்கே, "ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மான இந்த ந்யாஸம் ஒருமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்பட்டாலே மனிதனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும, தாண்டுவிக்கும்" [லக்ஷ்மீதந்த்ரம்17-92] என்னும வசனத்தால ந்யாஸரூபமான ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மே ஒரு முறை அநுஷ்டி₂க்கப்படுவதெனக் கூறுகையால், 'யுஞ்ஜீத' என்று

விதி$_4$க்கப்படும் தியானரூபமான ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$த்திற்கே ஒரு முறை அநுஷ்டி$_2$க்கப்படவேண்டும் என்னும் விஶேஷம் பாஞ்சராத்ரத்தில் விதி$_4$க்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆக, ந்யாஸவித்$_3$யைக்கு ஒருமுறை அநுஷ்டி$_2$க்கப்படவேண்டும் என்னும் வசனமிருப்பதால், ஸத்$_3$வித்$_3$யை முதலான மற்ற வித்$_3$யைகளைப்போலே அது ஆயுள் வரையில் திருப்பித்திருப்பி அநுஷ்டி$_2$க்கப்படவேண்டும் என்னும் நிர்ப$_3$ந்த$_4$ம் தவிர்க்கப்பட்டதாகிறது. ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ ஸ்வரூபத்திலேயே அடங்கியதும், 'யுஞ்ஜீத' என்று உத்பத்தி வாக்யத்திலேயே ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதுமான த்$_4$யானரூபமாயிருக்கும் தன்மையையும், 'ஒரு முறை அநுஷ்டி$_2$க்கப்படவேண்டும்' என்னும் வசநம் தடுக்கமுடியாது. அப்படித் தடுத்தால் ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ஸ்வரூபமே அழியுமாகையால், விதி$_4$க்கக்கருதிய ஸகருத்த்வத்திற்கு ஆஶ்ரயமான ந்யாஸமே ஸித்$_3$தி$_4$க்காமற்போகும். ஆக, ஒரு முறையே அநுஷ்டி$_2$க்கப்படும் தியானரூபமாயிருப்பது ந்யாஸமென்றும் கொள்ளலாம். மேலும், "ஜீவனை ப்$_3$ரஹ்மத்திடம் ந்யஸிக்க வேண்டும்" என்னும் வசனத்தில் 'நி' என்னும் உபஸர்க்க$_3$த்தோடு கூடிய 'அஸ்' தா$_4$து 'ஸமர்ப்பித்தல்' என்னும் பொருளையே குறிக்குமாகையால், உபாயவரணம் என்னும் பொருள் அதிலிருந்து ஸித்$_3$தி$_4$க்காதாகையால், ந்யாஸ ஶரணாக$_3$திகளுக்கு வேறுபாடு மறைக்கமுடியாததேயாகும். ஆக, சோத$_3$நாபே$_4$த$_3$மும் ஸாதி$_4$க்கப்பட்டதாயிற்று.

ந்யாஸ ஶரணாக$_3$திகளின் ரூபமும் வேறுபடுகிறது. எப்படியெனில்: "ஆத்மாவை தியானிக்கக்கடவன்" என்று ந்யாஸவித்$_3$யை ஜீவாத்மாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும், "என்னையே உபாயமாக அடைவாய்" என்று ஶரணாக$_3$தி பரமாத்மாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும் இரண்டுக்கும் ரூபம் வேறுபட்டதே. மேலும், ந்யாஸ வித்$_3$யையில் ஜீவனுக்கு விஶேஷணமாக அநுஸந்தி$_4$க்கப்படும் ப்$_3$ரஹ்மத்திற்கு "ப$_3$ரஹ்மா விஶ்வ கதம். ஸ்வயம்பு$_4$

ப்ரஜாபதி· ஸம்வதஸர:" என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில ஓதப்பட்ட தலைசிறந்த பெரிதாயிருக்குமதனமை முதலாக மஹஸ்த்வமீருகவுள்ள பரத்வகு3ணங்கள் விஶேஷணமாக அநுஸந்தி4க்கத்தககவை ஶரணாகதியிலோவெனில (த்3வயததில கூறப்படும்) வாத்ஸல்யம் முதலான எட்டுகுணங் களோடு கூடியவனைகப பரமாதமா நேரே அநுஸநதி4ககத தக்கவன் "வஸுரண்யோ விபூ4ரஸி"என றுஓதப்பட்ட ஸாவா தா4ரமான விபு4ஸவரூபம ந்யாஸததிறகு விஷயம். " ஸாவம் பூர்ணம் ஸஹோம' என்று த்3வயோபனிஷததில ஓதப பட்ட குணபூாததியுடைய அர்ச்சாவதாரம ஶரணாகதிககு விஷயம். 'ப3ரஹமாத்மா' என று ஓதப்பட்ட தே3வதாந்தர் யாமிதவமும் ந்யாஸததில அநுஸந்தி4ககததக்கது. ஶரணா கதியில "சரணௌ"என்னும தவயபூர்வக2ண்ட3 பத3ததில ஸ்ரீபராங்குஶ பரகால யதிவராதி3களான ஆசார்யர்களோடு கூடியிருககை அநுஸந்தி4க்கத்தககது. ந்யாஸத்தில 'ப3ரஹ மணே தவா மஹஸே' என்றவிடததில் நாலாம வேற்றுமைப் பத3ங்களாலே ப்3ரஹ்மத்திற்கு ஶேஷித்வமும். அவறறோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கபபடும "ஓமிதி" என னும ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரததினால் ரக்ஷகதவமும அநுஸந தி4க்கததககது. ஶரணாகதியிலோவெனில, 'ஶரண' ஶப்3த3த் தினால மோக்ஷப2லகரணதவம அநுஸந்தி4ககத்தக்கது. ஆக, ரூபபே4த3மும மறைககவொண்ணாதது

அவ்வண்ணமே ந்யாஸஶரணாகதிகளின் ஸம்யோக3மும வேறுபடுகிறது. ந்யாஸவித்3யை உபாயாந்தரங்களான முப்பததிரண்டு வித்3யைகளில ஒன்றாகையால, அதில் ஈடு படுபவாகளுககு அதின ப2லததின் ஸ்வாமியாயிருக்கை யாகிற அதி4காரம்பற்றிய ஜ்ஞானம ஏற்படுகையால, "ஶாஸ்த்ரப2லம பரயோக்தரி" [சாஸதிரததின ப2லம் அதைப் பிரயோகிப்பவனுக்கு ஏறபடுகிறது.] எனகிற ந்யாயத்தாலே ந்யாஸவித்3யைக்கு ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷமே ப2லமாகிறது. ஶரணாகதி உபாயமாகாதாகையால. ஸித்3த4மான ப4க3வானுககே அதில உபாயத்வமாகை

யால. சேதனன உபாயாநுஷ்டா₂தாவாக ஆகாமை யாலும. "பரமபுருஷனால ரக்ஷிக்கபபடும இவனுக்குப் ப₂லத்தில ஸ்வாமித்வமற்றிருக்கை" [லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-74] என்கிறபடியே ப₂லஸ்வாமயமாகிற உபாயாதி₄காரம இவனால கைவிடப்படுகையாலும, த்₃வயத்தில உத்தரக₂ண்ட₃த்தில நம ஶப்₃த₃த்தாலே ப₂லனில பாரதந்த்ர்யமே பிரார்த்தி₂க்கப்படுகையாலும, கேவலபரார்த்த₂ மோக்ஷமே ஶரணாக₃திக்குப் ப₂லமாகையால, ந்யாஸஶரணாக₃திகளுக்குப் ப₂லனில இவ்வாறு வாசி உள்ளதையிட்டு ஸம்யோக₃பே₄த₃மும ஸித்₃தி₄க்கிறது.

'ந்யாஸ வித்₃யை' என்று ந்யாஸத்திற்கும், 'ஶரணாக₃தி வித்₃யை' என்று ஶரணாக₃திக்கும் பெயரில் பே₄த₃முள்ளதாகையால ஆக₂யாபே₄த₃மும அவற்றினிடையே உள்ளது. "அதற்கே ந்யாஸம என்னும் பெயா அறியப்படுகிறது. அது முதலில உபாயமாகிறது" என்று ந்யாஸத்தைப பற்றியும், "(நீயே உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்தி₂க்கும அறிவே) ஶரணாக₃தியாகிறது; அது இந்த தே₃வனிடம பிரயோகி₃க்கப்படட்டும்" என்று ஶரணாக₃தியைப் பற்றியும் வசனங்களில இந்த நாமபே₄த₃ம மிகத்தெளிவு.

ஆக, இவ்வண்ணமாக ந்யாஸஶரணாக₃திகளுக்கு ஸம்யோக₃ம, ரூபம, சோத₃னா, ஆக₂யா என்னும நாலிலும் மிகவும, பே₄த₃ம, இருக்கும்போது இவை இரண்டும் ஒன்றே என்று சிலா கூறுவார்களாகில அதே முறையில எல்லாக கர்மங்களும், வித்₃யைகளும ஒன்றேயாகி, எல்லாம ஒன்றோடொன்று கலந்து, எல்லா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களும குழம்பி விடும. ஒன்றோடொன்றுக்கு வேறுபாட்டைக் காட்டுவதாக ஶப்₃த₃ாந்தரம் முதலானவற்றை ஒப்புகொண்டிருப்பதையும கைவிடவேண்டிவரும.] என்று அயோத்தி ஜீயா ஸ்வாமி அருளிச்செய்தமுமுக்ஷுப்படி த்₃வயப்ரகரணவ்யாக்₂யானத்தி

லும் ஷட்3ங்க3 ஶரணாக3திகளுக்கு பே4த3ம் நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளது. முறையே உபாயப்ரபத்தி அநுபாய ப்ரபத்தி களுக்குப் ப2லமே ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2 கைங்கர்யங்கள். இனி ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2 கைங்கர்ய ரூபப2லபே4த3ம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

तथाहि—सिद्धोपायनिष्ठस्य साधनान्तरनिष्ठस्य च भगवति निरतिशयप्रीतियुक्तत्वभगवद्वरणविषयीभूतत्वस्वानुष्ठीयमानभक्त्यादिस्वाभिलषितफलसाधनत्वबुद्धियुक्तत्वनिरतिशयप्रीतिरहितत्वभगवत्स्वीकारविषयीभूतत्वभेदात्, स्वार्थत्वपरार्थत्वे सिद्धे। उभयाधिकारिणामपि स्वस्वाभिलषितफलानि रुचिभेदात्स्वार्थत्वपरार्थत्वयुक्तानि भवन्ति। एतादृशाधिकारिद्वैविध्यं जिज्ञासाधिकरणश्रुतप्रकाशिकायामनुगृहीतम्—"प्रियतम एव हीति—प्रीतिविषयमात्रस्य न वरणीयत्वम्; किन्तु स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव। अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थं—प्रियतम इत्युक्तम्" इति। अनेन ग्रन्थेन–साधनान्तरनिष्ठानां "मत्फलसाधनत्वान्मदर्थमिदं कर्म" इति बुद्ध्या स्वातिशयलक्षणमोक्षे एव निरतिशयप्रीतिमत्त्वेन, भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन वरणविषयत्वासम्भवात्, महोदारस्य भगवतस्तेषु प्रीतिविषयत्वमात्रं, न तु वरणविषयत्वम्; तस्य भगवति निरतिशयप्रीतिनिबन्धनत्वादिति।

तथा च साधनान्तरनिष्ठानामभिमतमोक्षः स्वार्थतागर्भः, सिद्धोपायनिष्ठानामभिमतस्तु केवलपरार्थत्वगर्भ इति।

अत्र केचित्–मुमुक्षूणां सिद्धोपायनिष्ठत्वसाधनान्तरनिष्ठत्वाभ्यां, मोक्षस्यापि स्वार्थत्वपरार्थत्वाभ्यां विभागश्च नोपपद्यते; मुमुक्षूणां सर्वेषां न्यासोपासनान्यतरसाधनस्य तत्फलप्रदस्य सिद्धोपायस्य च साधारण्येन सिद्धान्तसिद्धत्वात्। तथाहि श्रीभाष्ये 'अखिले'त्यादिमङ्गलश्लोके

शास्त्रसंग्रहरूपे सप्तम्यन्तैः पदैस्सिद्धोपायस्वरूपं प्रतिपाद्य, 'शेमुषी भक्तिरूपे'ति तद्विषयकभक्तिर्मुमुक्षुसामान्यप्रार्थनीयतया प्रतिपादिता। श्रुतप्रकाशिकायां च "शास्त्रप्रतिपाद्यमुपायोपेयात्मकं, सिद्धोपायोपेयं च ब्रह्म, साध्योपायो भक्तिः" इत्यनुगृहीतम्।

तथा च सिद्धोपायसाध्योपाययोस्सर्वसाधारणतया न भवदुक्ताधिकारिभेदः प्रामाणिकः; नापि मोक्षद्वैविध्यसम्भवः। "सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चिता" "अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते" "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" "रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" इत्यादिना सर्वेषां मुमुक्षूणामेकजातीयमोक्षस्यैव शास्त्रप्रतिपादनात्। न च "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन" इत्युक्तरीत्या सुकृतमूलकरुचिविशेषात्स्वार्थत्वपरार्थत्वादिकमपि मोक्षे सम्भवतीति वाच्यम्;—"पुण्यपापे विधूय" इत्युक्तरीत्या मुक्तिदशायां निश्शेषकर्मक्षयात्तन्मूलकरुचिविशेषस्यापि तत्रासम्भवेन तदधीनस्वार्थत्वादीनां तदाऽसम्भावितत्वात्। न च श्रुतप्रकाशिकायां "स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव" इत्यादिनाधिकारिभेदस्य प्रदर्शितत्वात्तदधीनः फलभेदोऽपि सम्भवत्येवेति वाच्यम्। तत्र "स्वयमुपस्थितस्य" इति न भक्त्यादिरूपसाधनान्तरनिष्ठाः प्रतिपाद्यन्ते; अपि तु ऐश्वर्यकैवल्यार्थिनः। भक्तिप्रपत्तिनिष्ठास्तु—"उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" इत्युक्तरीत्या ज्ञानिकोट्यन्तर्भूताः, 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः"इत्युक्तरीत्या भगवद्वरणविषयीभूता इति न तद्ग्रन्थविरोधगन्धोऽपि। तस्माद्भवदुक्ताधिकारिफलयोर्वैलक्षण्यं निष्प्रामाणिकमेवेति—आहुः।

अत्रास्मदाचार्याः—निरुक्ताधिकारिफलयोर्द्वैविध्यं प्रामाणिकमेव। साधनान्तरनिष्ठानां भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन भगवद्वरणीयाधिकारिवैलक्षण्यस्य शास्त्रसम्मतत्वात्। साधनान्तरनिष्ठाश्च भावनात्रयान्वयात्

स्वार्थपरा अशुद्धा अनुपास्या इति सुस्पष्टं भगवता पराशरेणोक्तम्— "त्रिविधा भावना भूप विश्वमेतन्निबोध ताम्। कर्माख्या ब्रह्मसंज्ञा च तथा चैवोभयात्मिका॥ कर्मभावात्मिका ह्येका ब्रह्मभावात्मिकापरा। उभयात्मिका तथैवान्या त्रिविधा भावभावना॥ सनन्दनादयो ब्रह्मभावभावनया युताः। कर्मभावनया चान्ये देवाद्यास्स्थावराचराः॥ हिरण्यगर्भादिषु च ब्रह्मकर्मात्मिका द्विधा। अधिकारबोधयुक्तेषु विद्यते भावभावना। अक्षीणेषु समस्तेषु विशेषज्ञानकर्मसु॥" इति।

अस्यार्थो वेदार्थसंग्रहश्रुतप्रकाशिकायां विस्तरेण प्रतिपादितः— विश्वमेतत्-त्रिविधा भावना-भावनात्रयान्वितमित्यर्थः। तां-त्रिविधां भावनां, निबोध। भावनामवच्छेदकसंज्ञया निर्दिशति-कर्माख्येति। कर्माख्या-कर्मभावनेत्यर्थः। एकस्यैव संज्ञात्रयकल्पनशङ्काव्यावृत्त्यर्थमाह- कर्मभावात्मिकेति। भावभावना-"भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेत" इति वचनात्, भावः-अनुष्ठेयः, अनुष्ठेयविषया भावना-आन्तर उद्योगः भावभावना। सा कर्मभावात्मिका—कर्मरूपानुष्ठेयविषया, ब्रह्मभावात्मिका—उपासनारूपानुष्ठेयविषया, उभयात्मिका—कर्मोपासन-रूपोभयानुष्ठेयविषयेति त्रिविधेत्यर्थः। सनन्दनादय इति—सनन्दनादयो ब्रह्मभावभावनया युताः—उपासनरूपानुष्ठेयविषयया भावनयान्विता इत्यर्थः। ब्रह्मशब्दः—उपासनरूपज्ञानपर्यायः। "आगमोत्थं विवेकाच्च द्विधा ज्ञानं तथोच्यते। शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्म विवेकजम्" "द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये" "द्वे विद्ये वेदितव्ये वै इति च" इति, ब्रह्मशब्दस्य ज्ञानविद्याशब्दनिर्दिष्टागमजन्योपासनरूपज्ञानद्वयपर्यायत्वेन भगवता पराशरेणैव व्याख्यातत्वात्। 'स्थावराचराः' इति स्थावरशब्देन तदभिमानिदेवता विवक्षिता। सनन्दनादीनां समाधि-विरोधिसकलकर्मक्षयात् समाधिनिष्पत्तिपौष्कल्येनानवरतब्रह्मानुसन्धानैक-

त्वानत्वान्न कर्मानुष्ठानावसरः। प्रधानाविरोधेन ह्यङ्गानुष्ठानम्। तस्मात्ते ब्रह्मभावनया युताः। हिरण्यगर्भादयः—जगन्निर्वाहाधिकृतत्वात्, कदाचित्कर्मानुष्ठानम्, कदाचिदुपासनं चेति उभयभावनान्विताः। इतरे देवमनुष्याद्याः कर्मभावनयान्विताः। "'सनन्दनादयः, हिरण्यगर्भादयः, देवाद्याः' इति आदिशब्दस्य को विषयः? आदिशब्दस्यासङ्कोचात् मुक्तेष्वपि भावनाद्वयप्रसङ्गः" इति शङ्काव्यावृत्त्यर्थं प्रयोजकमाह—अधिकार इति। 'कर्मण्यैश्वर्यबोधोऽधिकारः' इत्यधिकारलक्षणम्। 'स्वप्रयोजनसाधनत्वात् कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिरधिकारः' इत्यर्थः। अधिकारबोधयुक्तेषु—अधिकाररूपबोधयुक्तेषु। अनुष्ठेयविषयस्वकीयत्व-बुद्धियुक्तेष्वित्यर्थः। मुमुक्षोरुपासने स्वकीयत्वबुद्धिः, बुभुक्षोः कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिः। अधिकारबोधश्च केष्वित्यत्राह—अक्षीणेष्विति। विशेषज्ञानकर्मसु—विशेषज्ञानं—'देवोऽहम्, मनुष्योऽहम्' इत्यादिज्ञानम्; विशेषज्ञाने तद्धेतुषु च कर्मसु विद्यमानेषु अधिकारबोधस्सम्भवति; तद्युक्तेषु भावनात्रयान्वय इति न मुक्तेषु प्रसङ्ग इत्यर्थः— इति।

अत्र च मुमुक्षोस्स्वप्रयोजनसाधनत्वरूपस्वकीयत्वबुद्धेस्स्पष्टतया प्रतिपादनात् स्वाभिलषितमोक्षरूपफल एव तेषां निरतिशयप्रीतेस्तदर्थतया च उपासनादौ प्रीतेश्च सम्भवान्न भगवति निरतिशयप्रीतिसम्भव इति न तेषां भगवद्वरणीयत्वं, तदभिलषितमोक्षस्य च तदनुष्ठितसाधनाधीन-स्वातिशयलक्षणस्वार्थत्वसम्भवान्न परार्थमोक्षत्वरूपनिष्कृष्टमोक्षत्वमिति नोक्ताधिकारिफलवैलक्षण्यविरोधः।

सिद्धोपायनिष्ठानां तु—"अतस्साक्षात्काररूपा स्मृतिः स्मर्यमाणा-त्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रिया यस्य; स एव परेणात्मना वरणीयो भवति" इति लघुसिद्धान्तश्रीभाष्ये अनुगृहीतरीत्या भगवति निरति-शयप्रीतिनिबन्धनतया स्वानुष्ठितभक्त्यादौ स्वप्रयोजनत्वबुद्धेरसत्त्वेन

तेषां भगवद्वरणीयत्वे निराबाधमेव। तत्सम्बन्धिमोक्षेऽपि "विततविविधभूतत्राणरक्षैकदीक्षे" इत्यनुगृहीतरीत्या पारमर्थ्यसम्भवादुक्ताधिकारिफलवैलक्षण्यं सूपपादमेव। एतदभिप्रायेणैव श्रुतप्रकाशिकायां "स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव" इत्यनुगृहीतम्।

न चैश्वर्यार्थिविषयतयापि तद्ग्रन्थसङ्गमनं सम्भवतीति वाच्यम्; तथा सति "प्रियतम एव वरणीयो भवति" इत्यत्र तमप्प्रत्ययस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। तरतमप्रत्यययोस्तारतम्यप्रयोजकतायास्सम्प्रतिपन्नतया 'ऐश्वर्यार्थिनः-प्रियाः, साधनान्तरनिष्ठाः-प्रियतराः, सिद्धोपायनिष्ठाः-प्रियतमाः' इति स्वरसतया प्रतीतेः, तत्सूक्तेः कैवल्यैश्वर्यार्थिपरतया योजनस्याक्षरस्वारस्यविरुद्धत्वात्।

न च-'कैवल्यार्थिनः-प्रियतराः भगवदनुभवकामास्तु-प्रियतमाः' इति नाधिकारिवैलक्षण्यं तद्ग्रन्थेन प्रतिपाद्यते; अत एव "उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" इत्यैश्वर्यकैवल्यार्थिनां केवलौदार्यविषयत्वं, भगवदुपासकत्वरूपज्ञानिनां तु आत्मवद्धार्यत्वं गीतायां भगवता प्रतिपादितमिति वाच्यम्; स्वातिशयरूपमोक्षापेक्षाधीनसाधनानुष्ठानशालिनामेव साधनान्तरनिष्ठत्वेन कैवल्यार्थिनामुपासकानां च तमप्प्रत्ययेनैव व्यावृत्तिसम्भवात्। ज्ञानिनस्तु "तेषां सततयुक्तानां" "आस्थितस्स हि युक्तात्मा" "वासुदेवस्सर्वम्" इत्याद्युक्तरीत्या भगवत्येव निरतिशयप्रीतिमत्तया वरणार्हत्वेन नौदारकोटिनिविष्टता।

सिद्धोपायनिष्ठानां मूलमन्त्रजनितस्वरूपयाथात्म्यज्ञानवत्तया कदापि स्वप्रवृत्त्युद्देश्यभोगाश्रयत्वस्य, स्वभोगोद्देश्यकप्रवृत्त्यर्हत्वस्य चासम्भाविततया, भावनात्रयान्वयस्य वक्तुमशक्यत्वात्। साधनान्तरनिष्ठानां तु कर्मण्यैश्वर्यबोधस्यावश्यम्भावेन, केवलपारार्थ्यस्य फलसाधनयोरसम्भवादुक्ताधिकारिवैलक्षण्यं दुर्वारमेव॥

[அதாவது—ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ன் பரம புருஷனிடம் ஒப்பற்ற அன்பை உடையவனாயிருக்கிறானாகையால், பரம புருஷன் தன்னாலேயே மேல்விழுந்து வரிக்கப்படுகிறானாகையால் அவன் பரார்த்த2ப2லனையே (கைங்கர்யத்தையே) அடைகிறான் என்று ஸித்3தி4க்கிறது. ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2னோவெனில், தன்னால் அநுஷ்டி2க்கப்படும் ப4க்தி முதலானவற்றில்—தான் விரும்பும் ப2லத்திற்கு ஸாத4னமாயிருக்கின்றனவென்னும் பு3த்3தி4யை உடையவனாயிருக்கிறானாகையால், ப4க3வானிடம் ஒப்பற்ற அன்பற்றவனாகையால், 'வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது' என்னும் முறையிலேயே அவனை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானாகையால் அவன் ஸ்வார்த்த2ப2லத்தையே அடைகிறான் என்று ஸித்3தி4க்கிறது. இவ்விருவித4மான அதி4காரிகளுக்கும் உள்ள ருசிபே4தத்தாலே தாம் தாம் விரும்பும் ப2லங்கள் ஸ்வார்த்த2மாகவும், பரார்த்த2மாகவும் ஆகின்றன. இப்படி அதி4காரிகள் இருவகைப்படுவர் என்பது ஜிஜ்ஞாஸாதி4கரண ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் (பின்வருமாறு) அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது— (ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீய—மிக்கமிக்க ப்ரீதிக்கு விஷயமானவனே வரிக்கத்தக்கவன்) ப்ரீதிக்கு விஷயமானவன் மாத்திரம் வரிக்கத்தக்கவனாகிவிடமாட்டான். வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது என்னும் முறையில் அவன் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவனாகமாத்திரம் ஆகிறான். இத்தகைய அதி4காரியை வேறுபடுத்துவதற்காக ப்ரியதம (மிக்கமிக்க ப்ரீதிக்கு விஷயமானவன்) என்கிறார் ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர்" என்பது "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப4வதி" என்னும் ஜிஜ்ஞாஸாதி4கரண ஸ்ரீபா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶிகையாகும். இந்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகா க்3ரந்த2த்திலிருந்து "...என் ப2லனுக்கு ஸாத4னமாயிருக்கையால் இச்செயல் எனக்காக ஏற்பட்டது என்னும் பு3த்3தி4யுடன் ஸாத4நாந்தரங்களில் ஈடுபடுகையால் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களுக்குத் தமக்கான மோக்ஷத்திலேயே ஒப்பற்ற அன்பிருக்கையால், ப4க3வானிடம் ஒப்பற்ற அன்பு இல்லாமையால்

ப4க்3வானாலே இவர்கள் வரிக்கத்தக்கவர்களாகிறார்கள். பெருவள்ளலான எம்பெருமானை வந்தடைந்த இவர்களிடமும் ப்ரீதியைக் காட்டி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானேயொழிய - தானே மேல்விழுந்து வரிப்பதில்லை. தன்னிடம் ஒப்பற்ற ப்ரீதியுடைய அதி4காரிகளையே மேல்விழுந்து "வரிப்பானாகையால்" என்னும் கருத்து விளங்குகிறது. ஆகையால், ஸாத4நாந்தர நிஷ்டா2ர்கள் விரும்புவதும் (பெறுவதும்) 'தமக்கு' என்னும் எண்ணங்கலந்த மோக்ஷமே என்றும் ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2ர்கள் விரும்புவதும் (பெறுவதும்) உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' என்னும் எண்ணம் கலந்த மோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது

இங்கு சிலர் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கின்றனர் — மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களிலே ஸித்3தோ4பாய நிஷ்டா2ர்களாயிருப்பவர்களுக்குப் பரார்த்த2 மோக்ஷம் ஸித்3தி4க்கிறது என்றும் ஸாத4நாந்தரநிஷ்டா2ர்களாயிருப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம் கிடைக்கிறது என்றும் பிரித்துச்சொல்லுவது பொருந்காது. எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்குமே ந்யாஸம் எனப்படும் ஶரணாக3தியோ, அல்லது உபாஸநம் எனப்படும் ப4க்தியோ ஸாத4நமாக (ஸாத4னோபாயமாக) விதி4க்கப்படுகிறது என்பதும், அவ்விரண்டில் எதை அநுஷ்டி2த்தாலும் ஸித்3தோ4பாயமான ப4க3வான் ஒரே மாதிரியான மோக்ஷத்தையே அருளுகிறான் என்பதும் நமது ஸித்3தா4ந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வண்ணமே ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் ஶாஸ்திரம் முழுவதையும் சுருக்கிக்காட்டும் "அகி2லபு4வந" என்று தொடங்கும் மங்க3ளஶ்லோகத்தில் நாலு பாத3ங்களிலும் ஏழாவது வேற்றுமையில் முடிவடையும் ஆறு பத3ங்களாலும் ஸித்3தோ4பாயஸ்வரூபத்தைக் கூறி கடைசியில், 'ப4க்திரூபமான ஜ்ஞானம் எனக்கு உண்டாகட்டும்' என்று எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் அந்த ஸித்3தோ4பாயவிஷயத்தில் ப4க்தி

பிரார்த்தி$_2$க்கத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டது. ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும், "ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுவது உபாயமும் உபேயமும். ஸித்$_3$த$_4$மான உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருப்பது ப்$_3$ரஹ்மம். ஸாத்$_4$யோபாயமாயிருப்பது ப$_4$க்தி" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான ப்$_3$ரஹ்மமும், ஸாத்$_4$யோபாயமான ப$_4$க்திப்ரபத்திகளில் ஒன்றும் எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் பொதுவாகையால், நீங்கள் சொல்லுவதுபோல் ஸாத்$_4$யோபாயநிஷ்ட$_2$ர்களும், ஸித்$_3$தோ$_4$பாயநிஷ்ட$_2$ர்களும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட முமுக்ஷுக்கள் என்றோ, அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷம் (முறையே) ஸ்வார்த்த$_2$மாகவும், பரார்த்த$_2$மாகவும் வேறுபட்டிருக்கிறது என்றோ கொள்ள இடமில்லை. "ஸர்வஜ்ஞனான ப்$_3$ரஹ்மத்தோடுகூட அவன் எல்லாக் கல்யாண கு$_3$ணங்களையும் அநுப$_4$விக்கிறான்" "கர்மாநுஷ்டா$_2$நத்தால் (வித்$_3$யாவிரோதி$_4$யான) பாபத்தைப் போக்கி, உபாஸனத்தால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்" "தே$_3$ஹமற்றவனாய், மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான்" "ரஸஸ்வரூபனான பரமாத்மாவை இவன் அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்" என்று எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஒருவகைப்பட்ட மோக்ஷத்தையேயன்றோ சாஸ்திரங்கள் முழங்குகின்றன. "அர்ஜுனா! புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வையுடைய நாலுவகைப்பட்ட மனிதர்கள் என்னிடம் ப$_4$க்தி செலுத்துகிறார்கள்." [கீ$_3$தை 7-16] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வால் ஏற்பட்ட ருசிபே$_4$த$_3$த்தாலே, மோக்ஷத்திலும் ஸ்வார்த்த$_2$ம், பரார்த்த$_2$ம் என இருவகை ஏற்படலாமே எனில். இது பொருந்தாது. எப்படியெனில் "புண்யபாபங்களை அடியோடு உதறி" என்று ஓதப்படும் மோக்ஷத$_3$ஶையில் வாஸனையோடு காமம் கழிகையால், அதடியாக ஏற்படும் ருசிகளும் முக்தித$_3$ஶையில் ஏற்படமுடியாதாகையால், அந்த ருசியடியாக மோக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்த$_2$த்வம் முதலான தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன எனக்கூறமுடியாது. முற்கூறிய ஜிஜ்ஞாஸாதி$_4$

கரண லக்ஷணஸித்3தா4ந்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் 'வந்தடைந்த வனை ஏற்றுக்கொள்வதே ப்ரீதிவிஷயத்வம்' என்று அதி4காரி பே4த3த்தைக்காட்டியிருக்கையால் அதடியாகப் ப2ல பே4த3மும் ஏற்படலாம் என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. அங்கு 'வந்தடைந்தவனை' என்று ப4க்தி முதலான ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களான முமுக்ஷுக்கள் கூறப்படவில்லை. ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களான ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களே கூறப்படுகின்றனர். ப4க்திப்ரபத்திநிஷ்ட2ர்களான முமுக்ஷுக்களோவெனில் 'இவர்கள் அனைவரும் உதா3ரர்களே, ஞானியோவெனில், எனக்கே ஆத்மாவென்பது என ஸித்3தா4ந்தம்' [கீ3தை 7-18] என்று கீ3தையில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் ஜ்ஞானி வகுப்பில் சேர்ந்தவர்களாய் 'ஞானிக்கு நான் மிகவும் ப்ரியமானவன், அவனும் எனக்குப் ப்ரியன்' என்று சொல்லப்பட்டபடி ப4க3வானால் வரிக்கத் தக்கவர்களாகிறார்களாகையால், முற்கூறிய ஶ்ருதப்ரகாஶிகா க்3ரந்த2த்தோடு சிறிதும் முரண்பாடு ஏற்படாது. ஆகையால், நீங்கள் கூறும் அதி4காரிபே4த3மும் அதடியாக ஏற்படும் ஸ்வார்த்த2பரார்த்த2ரூபமோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமாகாது — என்பது அவர்களுடைய ஆக்ஷேபம்.

இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு நமது ஆசார்யர்கள் பின்வருமாறு ஸமாதா4னம் கூறுகிறார்கள் — முற்கூறப்பட்ட ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர், ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ர் என்னும் அதி4காரிபே4த3மும், அவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸ்வார்த்த2பரார்த்த2ரூப மோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமேயாகும். ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களுக்கு ப4க3வானிடம் ஒப்பற்ற ப்ரீதி இல்லையாகையால் ப4க3வானால் வரிக்கத்தக்க ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு வேறுபாடு ஶாஸ்த்ரஸம்மதமேயாகும். மூன்று வித4மான பா4வனைகளோடு கூடியிருக்கையால் ஸ்வார்த்த2பரர்களாகவும், அஶுத்3த4ர்களாகவும், உபாஸிக்கத்தகாதவர்களாகவுமிருப்பவர்கள் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்கள் — என்று மிகத்தெளிவாக ப4க3வான் பராஶரரால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்

"த்ரிவித4ா பா4வநா-பூ4ப-விஶ்வமேதந்நிபோ3த4 தாம ।
காமாக2யா ப3ரஹ்மஸம்ஜ்ஞா ச தத2ா சைவோப4யாத்மிகா ॥
காமபா4வாத்மிகா ஹ்யேகா ப3ரஹ்மபா4வாத்மிகாபரா ।
உப4யாத்மிகா ததை2வாந்யா த்ரிவித4ா பா4வபா4வநா ॥
ஸநந்த3நாத3யோ ப3ரஹ்மபா4வபா4வநயா யுதா ।
காமபா4வநயா சாந்யே தே3வாத்3யா ஸ்த2ாவராவரா: ॥
ஹிரண்யக3ாபா4தி3ஷு ச ப3ரஹ்மகாமாத்மிகா த்3வித4ா ।
அதி4காரபோ3த4யுக்தேஷு வித்3யதே பா4வபா4வநா ।
அக்ஷீணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாநகாமஸு ॥

[வி. பு. 6-7-48 82]

[அரசனே! இவ்வுலகம் முழுவதும் மூன்று வித4மான பா4வனையோடு கூடியது அதைக் கூறுகிறேன் கேளாய். காமபா4வனை ப3ரஹ்மபா4வனை, உப4யபா4வனை என்பதே அம்மூன்றுமாகும் அநுஷ்டி2க்கத்தக்கதை - விஷயமாகக் கொண்ட பா4வனைகள் (மனத்தின் முயற்சிகள்) காமத்தை விஷயமாகக்கொண்டதென்றும், உபாஸநத்தை விஷயமாகக்கொண்டதென்றும் இரண்டையும் விஷயமாகக் கொண்டதென்றும் மூன்று வகைப்படும் ஸநந்த3னர் முதலானோர் ப்3ரஹ்மபா4வனை என்னும் உபாஸநாநுஷ்டா2னத்தோடு கூடியவர்கள். தே3வமநுஷ்யதிர்யக்ஸ்த2ாவரரூபமான மற்ற பலர் காமபா4வனையோடு கூடியவர்கள். பிரமன் முதலான அதி4காரி புருஷர்கள் உப4யபா4வனையோடு கூடியவர்கள். அநுஷ்டி2க்கத்தக்கதை விஷயமாகக்கொண்ட இந்த பா4வனைகள்—'தான் விரும்பும் ப2லனுக்கு இவையிவை ஸாத4னங்கள் என்னும் அதி4காரஜ்ஞானம் உடையவர்களாய், தே3ஹாத்மாபி4மானமும் அதற்கு அடியான எல்லாக் காமமும் நீங்கப்பெறாதவர்களுக்கே உள்ளன] என்று கூறப்பட்டது.

இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஶ்லோகங்களின் பொருள் வேதா3ர்த்த2 ஸங்க்3ரஹ ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் விரிவாகக் காட்டப்பட்டது — 'விஶ்வமேதத் (-இவ்வுலகனைத்தும்)—

தரிவித₄ா ப₄ாவநா—மூன்று ப₄ாவனைகளோடுகூடியது என்று பொருள். தாம்—அந்த மூன்று விதமான ப₄ாவனையையும், நிபோ₃த₄—(கேள்). (காமாக₂யா)— என்று தொடங்கி மூன்று ப₄ாவனையையும் வரம்பு கட்டும் பெயர்களாலே காட்டுகிறார். காமாக₂யா—கர்மப₄ாவனை என்று பொருள். ஒரு ப₄ாவனையே கர்மப₃ரஹ்ம உப₄யரூபமான மூன்று பெயர்களை உடையதென்க கருதாமலிருப்பதற்காக (காம ப₄ாவாதமிகா) என்னும் ஸ்லோகத்தை இடுகிறார். ப₄ாவ ப₄ாவநா— 'ப₄ாவார்த₂ா. காமஸப்₃த₃ா' தேப₄ய: க்ரியா ப்ரதீயேத [பூர்வமீமாம்ஸை 2-1-1] ['யஜ' முதலான காம வாசிஸப்₃த₃ங்கள் அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கதைப் பொருளாகக் கொண்டவை, 'யஜேத' முதலான பத₃ங்களால் கிரியை (அபூர்வம்) கல்பிக்கப்படுகிறது] என்னும் வசனத்திலிருந்து ப₄ாவஸப்₃த₃ம் அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கதைக் குறிக்கிறதென விளங்குகிறது. அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கதை விஷயமாகக்கொண்ட மனத்தின் முயற்சியாகிற ப₄ாவனை ப₄ாவப₄ாவனை எனப் படுகிறது. அது காமரூபமான அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கதை விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது கர்மப₄ாவனை என்றும், உபாஸநரூபமான அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கதை விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது ப₃ரஹ்மப₄ாவனை என்றும், கர்மோபாஸனங்களான இரண்டு அநுஷ்டே₂யங்களையும் விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது உப₄யப₄ாவனை என்றும் மூன்று வித₄மாகக் கூறப்படுகிறது. (ஸநந்த₃நாத₃ய: இதயாதி₃) ஸநந்த₃நாதி₃கள் ப₃ரஹ்ம ப₄ாவப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள்: உபாஸநரூபமான அநுஷ்டே₂யத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள் என்று பொருள். (இங்கு) ப்₃ரஹ்மஸப்₃த₃ம் உபாஸநரூபமான ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஆக₃மத்தினால் உண்டானதாகவும், விவேகத்தினால் உண்டானதாகவும் ஞானம் இருவகையாகக் கூறப்படுகிறது. ஆக₃மங்கள் ஸப்₃த₃ப்₃ரஹ்மமென்றும், விவேகத்தினால் உண்டாகும் உபாஸநஜ்ஞானம்

மேலான ப்₃ரஹ்மமென்றும் கூறப்படுகிறது' [வி-பு6-5-61] 'இரு ப₃ரஹ்மங்கள (ஜ்ஞானங்கள்) அறியத்தககவை' [வி-பு 6-5-64] 'இரு வித்₃யைகள அறியததககவை என்று ஆத₂ர்வணஶ்ருதி கூறுகிறது' [வி-பு6-5-65] என்னுமிடங்களில் ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃மானது ஜ்ஞானமென்றும, வித₃யையென்றும கூறபபடும ஆக₃மததாலுண்டாகும் அறிவையும, உபாஸநரூபமான அறிவையும் குறிப்பதாக ப₄க₃வான பராஶரரால விவரிககபபட்டுள்ளதன்றோ. 'ஸத₂ாவராவரா.' என்னுமிடததில ஸத₂ாவரஶப₃த₃ததிலை அநதந்த ஸத₂ாவரத்திற்கு அபி₄மானி தே₃வதை குறிககபபடுகிறது. ஸநந்த₃நாதி₃களுககு ஸமாதி₄விரோதி₄யான எலலாக காமங்களும் கழிகையால ஸமாதி₄பூரணமாக நிறைவேறுகையால, எப்போதும ப்₃ரஹ்மததை அநுஸந்தி₄ப்பதிலேயே அவர்கள் ஈடுபட்டிருககையால காமாநுஷ்டா₂னத்திறகுப் போது இருககாது. அங்கி₃யான உபாஸநத்திறகு விரோத₄மிலலாத ஸமயத்திலன்றோ அங்க₃மான கர்மததை அநுஷடி₂ககலாம. இப்படி உபாஸநமே போதுபோககாயிருககையால ஸநந்த₃நாதி₃கள் ப்₃ரஹ்மபா₄வனையோடு கூடியவர்கள். பிரமன முதலானோர் உலகைப்படைப்பது முதலான தொழிலில ஈடுபட்டிருககையால், சில ஸமயம காமாநுஷடா₂னததிலும், சில ஸமயம் உபாஸனததிலும ஈடுபட்டிருககையால அவர்கள் உப₄யபா₄வனையோடு கூடியவாகள். தே₃வமநுஷயதிர்யக் ஸத₂ாவரங்களில மறறவர்கள் காமபா₄வனையோடு கூடியவர்கள். 'ஸநந்த₃நாதி₃கள், ஹிரணயக₃ர்ப்பா₄தி₃கள், தே₃வாதி₃கள்' என்றவிடஙகளில ஆதி₃ஶப₃த₃ததிற்குப் பொருள் என்ன? ஆதி₃ஶப்₃த₃த்திறகு ஸங்கோசமிலலாமையால முக்தாகளுக்கும காமப₃ரஹ்மபா₄வனைகள் ஏற்படலாமே? என்னும் ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, இநத பா₄வனைகள் ஏறபடககாரணததைக கூறுகிறா (அதி₄கார) என்று தொடஙகி 'காமததை நான ஈஶவரன (நிறைவேறறுபவன) என அறிகை அதி₄காரம என்பது அதி₄காரலக்ஷணம தன பயனுககு ஸாத₄நமாயிருபபதால காமம

தன்னுடையது என்று அறிவது அதி₄காரம் என்று கருத்து. அதி₄காரபே₃த₄யுக்தேஷு— அதி₄காரரூபமான அறிவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில், அநுஷ்டி₂க்கத்தக்க ஸாத₄னத்தில் தன்னுடையது என்னும் அறிவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில். முமுக்ஷுவுக்கு உபாஸனத்தில் தன்னுடையது என்னும் பு₃த்₃தி₄யும், பு₃பு₄க்ஷுவுக்குக் கர்மத்தில் தன்னுடையது என்னும் பு₃த்₃தி₄யும் உள்ளது. அதி₄காரம் பற்றிய அறிவு யாருக்கு? என்னச் சொல்லுகிறார் (அக்ஷீணேஷு) என்று தொடங்கி. (விஶேஷஜ்ஞாநகாமஸு)— விஶேஷஜ்ஞானமாவது— 'நான் தே₃வன், நான் மனிதன்' முதலான அறிவு இந்த விஶேஷஜ்ஞானமும், அதற்குக் காரணமான காமங்களும் இருக்கும்போது அதி₄கார பே₃த₄ம் ஏற்படும். அதை உடையவர்களுக்கே பா₄வநா த்ரயம் கூடுமாகையால் முக்தர்களுக்கு அது ஏற்படாது என்று கருத்து" என்பது முற்கூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்லோகங்களுக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் அருளிய விவரணம்.

இதில், முமுக்ஷுவான உபாயாந்தரநிஷ்ட₂னுக்குத் தன் பயனின் ஸாத₄னமாயிருப்பது என்னும் ஸ்வார்த்த₂தா பு₃த்₃தி₄ (தனக்கென்னும் எண்ணம்) தெளிவாகக் கூறப்படுகையால், தாம் விரும்பும் மோக்ஷரூபமான பயனிலேயே ஒப்பற்ற ப்ரீதி அவர்களுக்கு உள்ளதாகையாலும், அதன் பொருட்டே உபாஸநமான ஸாத₄நோபாயத்திலும், ஸித்₃தோ₄பாயமான ப₄க₃வானிடத்திலும் ப்ரீதி உள்ளதாகையாலும் ப₄க₃வானிடத்தில் ஒப்பற்ற ப்ரீதி இல்லையாகையாலும், உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ர்களுக்கு ப₄க₃வானால் வரிக்கத்தக்க பெருமை இல்லை. அவர்கள் விரும்பும் மோக்ஷமும், அவர்களால் அநுஷ்டி₂க்கப்பட்ட ஸாத₄நத்தால் ஏற்பட்ட சுயநலமாகிற ஸ்வார்த்த₂தை கலந்திருக்குமாகையால், பராத்த₂மோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த மோக்ஷம் அவர்களுக்குக் கூடாதாகையால் முற்கூறிய அதி₄காரி பே₄த₃த்தையும் ப₂லபே₄த₃த்தையும் ஒப்புக்கொள்வதில் விரோத₄மில்லை.

ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்டர்களுககோவெனில், "ஆகையால, ஸாக்ஷாத்காரரூபமான நினைவு—நினைககப்படுவது மிக இனிதாயிருககையால தானும எவனுககு இனிதாயிருக்கிறதோ, அவனே பரமாத்மாவால வரிககததககவனு கிருன." என னு ம லகு₄ஸித்₃தா₄ந்த ஸ்ரீப₄ாஷ்யததில அருளிசசெய்த ரீதியில ப₄க₃வானிடம ஒபபறற பரீதியினுலே தாம அநுஷடி₂ககும ப₄கதி முதலானவறறிலும ஸவயம் ப்ரயோஜனம எனனும அறிவு இருககையால. அவர்களுககு ப₄க₃வாலுல வரிககததகக பெருமையிருககத தடையிலலை. அவர்களுககுக கிடைக்கும மோக்ஷத்திலும 'விஶேஷமாக வணங்கிய பலவிதமான ஜீவராசிகளை ரக்ஷிபபதையே விரதமாககொண்டவனிடத்தில" [ஸ்ரீப₄ாஷ்யமங்க₃ளம்] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ரீதியில அவனுககே யாயிருககை கூடுமாகையால, ஸாத₄நாந்தரநிஷடர்ககும், ஸித்₃தோ₄பாயநிஷடராககும அவாகளுக்குக கிடைக்கும் பலனகளுக்குமிடையே இவவாறு வேறுபாடு எளிதில விளககத்தககதேயாகும். இககருததினுலேயே ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாசார்யர் "தானே வந்தடைநதவனை ஏற்றுக் கொள்வது ப்ரீதிவிஷயதவம" எனறு அருளிச்செய்தார்.

இநத ஶ்ருதபரகாஶிகா ஸ்ரீஸூகதியை ஐஶ்வாயாாததி₂ விஷயமாகக் கொண்டுவிடலாமே எனககூறுவதும பொருந்தாது. அப்படிககொண்டால 'ப்ரியதம ஏவ வரணீயோ ப₄வதி' என்றவிடத்தில 'தமப' ப்ரத்யயததை (Superlative degree) பிரயோகி₃ததிருப்பது பயனற்றதாகும. தரதம ப்ரதயயங்கள் (Comparative and superlative degrees) மேன் மேலே சிறந்தவறறைக குறிககினறனவெனபது அனைவரும் இசைந்ததாகையால, 'ஐஶ்வர்யார்ததி₂கள் பரியாகள், ஸாத₄ நாந்தரநிஷட₂ர்கள் பரியதரர்கள்,ஸிதஙதோ₄பாயநிஷ்ட₂ாகள். ப்ரியதமாகள்' எனறு ஸவரஸமாகவிளங்குகையால அநத ஸூகதியை ஐஶ்வர்ய கைவலயாாததி₂பரமாக நிாவஹிபபது பத₃ஸவாரஸயததிறகு முரணபடடதாகும.

இதற்குமேல், "ஐஶ்வர்யார்த்தி₂கள் ப்ரியர்கள், கைவல்யார்த்தி₂கள் ப்ரியதரர்கள், ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரியதமர்கள்—என்று தரதமப்ரத்யயங்களுக்குப் பொருள் கொண்டுவிடலாமாகையாலே ஸாத₄நாந்தர ஸித₃த₄ோபாய நிஷ்டா₂ர்களுக்கிடையே வேறுபாட்டை அந்த ஶ்லோகம் கூறவில்லை என நிர்வஹித்து விடலாமே. இக்கருத்தினாலேயே 'இவர்கள் அனைவரும் உதா₃ரர்களே, ஞானியோவெனில் எனக்கே ஆத்மாவாயிருப்பவன் என்பது என் ஸித்₃த₄ாந்தம் [கீதை 7-18] என்று கீ₃தையில் கூறுவதன்மூலம் ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி₂கள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் தன் வண்மையைமாத்திரம் காட்டி, ப₄க₃வது₃பாஸனத்தை இயல்வாகக் கொண்ட ஞானிகளைத் தன் ஆத்மாவைப்போலே இனியவர்களாகக் கூறினான்" என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. தனக்குப் பெருமையை விளைக்கும் மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் செய்யும் தாழ்வையுடையவர்களே ஸாத₄நாந்தரநிஷ்டா₂ர்களாகையால், அவர்களையும் கைவல்யார்த்தி₂களோடு சேர்த்துத் 'தமப்'ப்ரத்யயத்தினால் வேறுபடுத்துவதாகக் கொள்வதே உசிதமாகும். ஞானியோவெனில்,—'எப்போதும் என்னிடம் சேர்ந்திருப்பதையே விரும்புகிறவர்கள்' [கீதை 10-10] 'என்னோடு கூடியிருப்பதையே விரும்புகிறவனன்றோ அவன்' [கீதை 7-18] "(உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும்) எல்லாம் கண்ணன்" [கீ₃தை 7-19] முதலானவிடங்களில் சொன்னபடி பரமபுருஷனிடமே ஒப்பற்ற ப்ரீதியை உடையவனாகையால் வரிக்கத்தக்க ஆத்மபூ₄தனாகிறானாகையால் 'உதா₃ரா,' எனப்பட்ட மற்றவர்களோடு சேரமாட்டான். ஸித₃த₄ோபாயநிஷ்டா₂ர்களுக்கு மூலமந்திரத்தால் உண்டான ஸ்வரூபயாதா₂த்ம்யஜ்ஞானம் உள்ளதாகையால் எப்போதுமே தம் முயற்சியால் உண்டான போ₄ாக₃த்தை உடைத்தாயிருக்கையோ, தம் போ₄க₃த்தின் பொருட்டு

முயறசி செயவதோ பொருந்தாதாகையால. ப$_4$ரவநாதரயம அவர்களுககு உள்ளதெனறு கூறமுடியாது. ஸாத$_4$நாந்தர நிஷ்ட$_2$ாகளுககோவெனில 'என பரவ்ருத்திகளுககு நான ஈஶவரன' எனனும அறிவு இருநதே தீரவேணடுமாகையால. ப$_2$ல ஸாத$_4$னஙகளில அதயநத பாரதநதாயம அவர்களுககுப பொருநதாதாகையால, முற்கூறிய அதி$_4$காரி வைலக்ஷண்யம தவிர்கக முடியாததேயாகும.] எனறு அயோத்தி ஜீயர் ஸவாமி முமுக்ஷுபபடி வ்யாக$_2$யானம த$_3$வயப்ரகரணத்தில் நிரூபிததிருபபதையும்,

"தத்கரது ந்யாயம அயோக$_3$வ்யவச்சே$_2$த$_3$கமாறுலும் அவிருத$_3$த$_4$ாம்ஶததுககு ஸஙக$_3$ரஹம ஸித$_3$தி$_4$க்குமலலது விருத$_3$த$_4$ாமஶததுககும ஸஙக$_3$ரஹம வாராது. ந்யாய ஸஹஸ்ரததாலும விருத$_3$த$_4$ப$_2$லங்களுககு ஸமாவேஶம் ஸித்$_3$தி$_4$யாதே ஆகையால அநுப$_4$வகைங்காயஙகளிலே ஸவாாதத$_2$தவ தத$_3$ப$_4$ாவஙகளுககுக கத$_2$ஞ்சித$_3$பி ஸமாவேஶம கூடாதாகையாலே உபாயாநதர ஸ்வகீயஸவீகார நிஷ்ட$_2$ாககு ஸவார்தத$_2$தா விஶிஷ்ட அநுப$_4$வகைஙகாயங்களும் அதி$_4$காரி விஶேஷண பரபததி நிஷ்ட$_2$ாககு ஸ்வாாதத$_2$தாரஹித அநுப$_4$வ கைங்காயங்களும் ப$_2$லம் எனறு கொள்ளவேணும. அவர்களுககுப் ப$_2$ல த$_3$ஶையில ஸ்வார்த்த$_2$தை கழியுண்ணும எனனில, அயோக$_3$வ்யவச்சே$_2$த$_3$ஹாநம ப்ரஸஙகி$_3$க்கும. கழியுண்ணுவ்டில் ஸ்வாாதத$_2$த்வாப$_4$ாவம் ஸித$_3$தி$_4$யாது. ஆகையால ததகரது ந்யாயத்தாலே அயோக$_3$வ்யவச்சே$_2$தம ஆவஶயகமாகையாலே ஸவார்தத$_2$த்வ தத$_3$ப$_4$ாவாப்$_4$யாம் ப$_2$ல வைஷமயம் த்$_3$ருஷ்ட$_4$ம. இவ்வர்த்த$_2$ம இந்த மூலஸவாரஸய ஸித்$_3$த$_4$ம. (ஸூ264) வ்யாக$_2$யாநததிலும் (விப்ரதிபத்திநிப$_3$நத$_4$நமான உத$_3$தே$_3$ஶ்யாதி$_3$பே$_4$த$_3$ங்களை) என்கிற நிர்தே$_3$ஶத்தாலும் இது ஸித்$_3$த$_4$ம. உத$_3$தே$_3$ஶயாதி$_3$ பே$_4$த$_3$ங்கள் விபரதிபததி விஷயங்களலலது வாஸ்தவபே$_4$த$_3$மிலலை என்று அர்தத$_2$மெனனில நிப$_3$ந்த$_4$நஶப$_3$தஸவாரஸயமிலலை. உத்$_3$தே$_3$ஶயாதி$_3$

பே4தா3ப்3த3ம் தத்ப்ரதிபத்திபரம் என்னில் லக்ஷணை ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆகையால் உத்3தே3ஶ்ய உபாயபே4த3வத் உபேயபே4த3மும் வஸ்துத என்கை ஸூசிதம்.' என்று [ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம் 267 ஸூத்ர அரும்பதவுரையில்] திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க.

“साधनान्तरसाध्यमोक्षस्य नरकहेतुत्वाभावेऽपि परार्थानुभव-कैङ्कर्यरूपाकिञ्चनाधिकारीष्टापेक्षया बलवदनिष्टभूतयोः स्वार्थानुभवकैङ्कर्ययोः तस्य हेतुत्वं अस्तीति भावः। एवं फलभेदे प्रमाणमाह—“धर्मान् इति निषेधबलात्” [सू १२४ श्री. व. भू. मी. भा] इति। “न कलञ्जं भक्षयेत्” इत्यादौ (इव) कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोः निषेधस्य बाधिततया बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्यैव निषेध्यत्वात् इति भावः। यद्यपि “ब्रह्मविदाप्नोति परं” “यो वेद—सोऽश्नुते” इत्यादिस्वार्थानुभव-फलकोपासनविधिपर्यालोचनया उत्तरवाक्यप्रतिपन्नपरार्थकैङ्कर्यफलक-शरणागतिविधिपर्यालोचनया च फलभेदः अवगन्तुं शक्यते, तथापि स्फुटनिषेधादेव तदवगमे फलवाक्यसमभिव्याहृतविधिपर्यालोचनं न कार्यं इत्यभिप्रायेणाह—निषेधबलादेव इति।...स्वार्थपरार्थानुभवयोः स्वरूपाननुरूपत्वानुरूपत्वसत्त्वेऽपि अत्यर्थप्रियपरमात्मस्वरूपादिविषयत्वेन आनन्दांशे तारतम्यं नास्ति॥”

[ஸாத4நாந்தரங்களால் ஸாதி4க்கப்படும் மோக்ஷம் நரகத்தை யளிக்காவிடிலும், அகிஞ்சநாதி4காரிகள் விரும்பும் பரார்த்தா2நுப4வகைங்கர்யங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் விரும்பத்தகாதவையான ஸ்வார்த்தா2நுப4வ கைங்கர்யங்களையே விளைக்கும் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக ப2லபே4த3த்துக்கு ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார் — (‘த4ர்மாந்’ என்னும் நிஷேத4ப3லத்தாலே) (ஸூ 224 ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸா பா4ஷ்யம்) என்று. ‘உள்ளிப்பூண்டைத் தின்னலாகாது’

என்னும ஶாஸதரநிஷேதம் 'உள்ளிபபூண்டைத தினன இயலாது' எனனும் காரணததாலோ 'உள்ளிபபூண்டைததினபது இனியதலல' எனனும் காரணததாலோ அதை நிஷேதிப்பதாககொள்ளமுடியாது. 'உள்ளிபபூண்டைததினறால தமோகுணமிகுதி முதலான பெரிய அநிஷடங்கள் ஏறபடும எனனும காரணததாலேயே ஶாஸதிரம அதை நிஷேதிககிறது எனறே கொள்ளவேணடும. அதுபோல் இஙகும உபாயாநதர தயாகததைச் செய்யாவிடில் பெரிய அநிஷடங்களான ஸவாாததாநுபவகைஙகாயங்கள ஏறபட்டுவிடும் எனனும கருததாலேயே, உபாயாநதர நிஷேதம செய்யபபடுகிறதெனக கொள்ளவேண்டும. "பரஹ்மததை உபாஸிபபவன மேலான பலனை அடைகிறான்" "பரஹ்மததை உபாஸிபபவன கலயாணகுணஙகளை அநுபவிககிறான" முதலான உபாஸந விதிகளில ஸவாாததாநுபவமும. ஶரணாகதிவிதிககு த்வயததின உத்தரவாகயததில பராாததகைஙகாயமும பலமாகக கூறபபடுவதை ஆராயந்து பலபேதததை அறியலாமாயினும. மிகத தெளிவான நிஷேதவாகயததாலேயே அதை அறியலாயிருககுமபோது பலவாக்யஙகளில உள்ள விதியை ஆராயவேணடா எனனும கருத்தாலே கூறுகிறா (நிஷேத பலததாலேயே)எனறு. ...ஸவாாத்தாநுபவம ஸவரூபத்துககுத் தகாததாகவும, பராா்த்தாநுபவம ஸ்வரூபததுககுத் தககதாகவுமிருநதபோதிலும. இரணடுமே மிகமிக இனிதான பரமாதமஸவரூபரூபகுண விபூதிகளைபபறறியிருககையால. இரு அதிகாரிகளுககும ஆநநதததில ஏறறததாழவு கிடையாது.] எனறு சரமஶலோகடிப்பணி ஏழாம் வாததத்திலும,

"उपासकशरणागतमोक्षयोः आनन्दतारतम्यं नास्ति। स्वार्थत्व-परार्थत्वे भेदके। नतु मध्वमतप्रवेशः। तैः आनन्दतारतम्यस्य सिद्धान्तितत्वात्"

[உபாஸகனுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷத்திற்கும், ஶரணாக3தனுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஆனந்த3த்தில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. முந்தியது ஸ்வார்த்த2மாகவும், பிந்தியது பரார்த்த2மாகவும் உள்ளது என்பதே அவற்றிற்கிடையே உள்ள வேறுபாடு. மத்4வமதத்தில் ஆநந்த3த்தில் வேறுபாடு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையாலும், நம்மால் அது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாகையாலும் நம்முடைய ப2ல பே4த3ஸித்3த்4ாந்தத்தை மத்2வமத பரவேஶமாகக் கொள்ள முடியாது] என்று கடி2ந பத்3தீ3பிகையிலும் உள்ள நிரூபணங்களைக் கண்டுகொள்க. "'மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்னும் இத்தனையிறே" என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரத்தையும், "அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபே4க்த்ருத்வபு3த்3தி4 அங்கும் விளைகையாலே" என்ற மாமுனிகள் வ்யாக2யானத்தையும் ஸேவிப்போர்க்கு இது தெளிந்த விஷயம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 21) 'ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டர் ஒருவரும் இல்லையே' என்று எழுதுகிறார். 'ஆழ்வார்கள் ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டர்கள், மது4ரகவிகள் சரமபர்வநிஷ்டர்' என்னும் இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம் 408, 409 ஸூத்ரங்களிலும் தத்3வ்யாக2யானங்களிலும் ஸ்பஷ்டம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 22) ஸஹேதுகவாத3த்தை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்—எதனை ஹேதுவாகச்சொன்னாலும் அது ப4க்த3வத் கருஷிப2லம் என்று புநः புநः நாம் எழுதுவது சர்வித சர்வணம் ஆகும் என்று கூறி இரண்டாம் அதி4கார பரீக்ஷையை நிறைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன்.

த்3விதீயாதி4காரபரீக்ஷா ஸமாப்தா

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

மூன்றுமதிகாரம்

வ்யவஹாரரசிக்ஷணம்

नहिनिन्दानयप्राप्तरसोक्तीनां गुरूक्तिषु।
स्वयं भावमज्ञानन्तोऽवजानन्त्यात्मदेशिकान् ।

பூாவபாகமான வேததததில சொலலபபடட கர்மம பகவத் கைஙகாய ரூபமாகும. அதுவும ஸவாாத்தம, பகதியும பரபததியும பகவத் ப்ராபதயுபாயஙகள, பகவத ப்ர ஸா த ம ஸஹேதுகம எனறு வேதாாததததை ஒருங்கவிடுவா சில வைதிகா.

ஸித்தோபாய பூதன ஸர்வேசவரன் அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷாபாய பூதன. பகதி ப்ரபததிகள பகவதபரஸாதஜநயங கள உபாயமலல பரஸாதவிசிஷடனே உபாயபூதன அவன ப்ரஸாதம நிாஹேதுகம, பலததுக்கு வேணடுவது ஆதமஜ்ஞாநமும. அபரதிஷேதமுமே எனறு வேதாாததததை ஒருஙகவிடுவா பரம வைதிகரான நம பூாவாகள (16—17) எனகிறாா வியாஸகாததா

பகவத கைங்காயம ஸவாாத்தம, பரபததி உபாயம எனறிருக கும் சில வைதிகா ஆழவாாகளும தானே? ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே அநுகூல பரதிகூலோபேக்ஷணீய விவேகம செயகையில— பரதி கூலராகிறாா ஸவப்ரயோஜநபரா (263 சூ) எனறருளிசசெயது "ஸவப்ரயோஜநபரருககு உததேச்யன" நெஞசிலுல நினைபபான யவன எனகிறவன உபாயம ஸவகீய ஸவீகாரம உபேயம ஸவாாதத கைஙகாயம" (சூ. 265) எனறு உததேசயோபாயோ பேயஙகளை நிரூபிததருளி, ஆழவாாகளும "பகவத கைஙகாயம ஸவாாததம பரபததி உபாயம" எனறிருபபவாகள எனபதாக லோகாசாாயரும் மாமுநிகளும கணடரவேண அருளிசசெயதிருகக ஆழ்வாாகளைச சில வைதிகா எனறும பரமாஸதிகாரனநம்பூாவா கள அவாகளோடு பிநநாபிபராயமுடையவா எனறுமிவா நினைதது எழுதுவது பொருநதுமா?

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 23, 24pt)

ஆழவாாகள ஸவப்ரயோஜநபரர் எனறு லோகாசாாயரும மாமுநிகளும ஸததாபிததிருபபதை மறுபடியுமிவாககு நினேவூட்டு கிறேன.

(மூ 269) ஸ்பரயோஜநபரரெலலாரையும பரதிகூலராக நினேக கலாமோ வெனனில (மூ 270) இஙகு ஸவபரயோஜநமெனகிறது ஆசாயதோஷஜநய மாநததை

(மூ 271) ஆகையாலே தோஷமிலலே.

(மூ 272) விஷய தோஷததால வருமவையெலலாம துஸத் யஜமாயிறேயிருபபது) எனகிற நானகு சூாணிகைகளேயும அவற றிறகு மாமுநிகள செயதருளிய விவரணததையும ஸேவிதது இனியாவது சில வைதிகா) பரமாஸதிகரான நம பூாவாகள எனகிற அபிஸநதியை விடடொழிபபாராக மாமுனிகள விவரணததை முன அதிகாரததிலே கணடுகொளவது

''இநத ஸவபரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரரான ஆழவாா கள பககலிலும தோறறியிருககையாலே தநநிபநதநமாக பராதி கூலயம அவாகள பககலவாராதபடி ஹாக்கவேணுமெனறு திரு வுளளமபறறி தத விஷயசஙகையை யநுவதிககிருா (ஸவபரயோந பரரெலலாரையும எனறு தொடஙகி) எனறு அவதரிபபிதது ஆழவாாகள பககல ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜநயமா யிருககையாலே அநத ப்ராதிகூலயமிவாகள பககலிலும வருமென கிற தோஷமிலலே'' எனறு மாமுனிகள விவரணமிஙகு.

விஷயதோஷமாவது— எமபெருமானுடைய விக்ரஹ வை லக்ஷணயம, இதனல பராபய தவரையானது தலேயெடுதது கைங காயம ஸவாாததம, அதறகு பரபததி உபாயமெனறு அனுஷடிக் கிருாகள ஆழவாாகள இவாகள அநுகூலாக்ரேஸராகள எனற தாயிறறு ''பரமவைதிகாகளான ஆழவாாகள் போனற பூாவா கள இவவாறு கொணடிருபபா விகரஹ வைலக்ஷணயஜ்ஞாந மிராமையாலே பராபயதவரையிராது நமபூர்வாகளான ஸாமாநய வைதிகாகள அது கூடாதெனறிருபபவாகள'' என்று இவா எழுதி யிருககவேணடும.

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 24, 25pt)

மூ 35. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் முதல் ப்ரகரணததிலே "ஆழ வாாகள பலவிடஙகளிலும பரபத்தி பணணிறறும அாசசாவதாரத திலே" எனறருளிசசெய்தாா. மாமுனிகள் விவரணமிஙகு—

"ஆழவாாகள ப்ராப்யதவராதிசயத்தாலேஅர்ச்சாவதாரததிலே யிறே பரபததி பணணிறறு" என்று

மூ. 41. இதில ப்ரபத்தி பணணுகிறவாாகள மூவா.

மூ. 42. அஜஞரும, ஜ்ஞாநாதிகரும, பகதிபரவசர்களும,

மூ. 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநர்அஸமதாதிகள ஜ்ஞாநாதிக்யததாலே பரபநநா பூாவாசாாயாகள பகதிபாரவசயததாலே ப்ரபநநா ஆழ்வாாகள எனறு பூாவாசாாயரும தாமும ஆழவாா களைபபோல ஸவபரயோஜனபரராய் அவாகளுககு உததேசயமான அர்ச்சாவதாரததிலே ஸவாாததகைஙகாயாாத்தமாக ஸவகீயஸவீ காரததையுபாயமாககி பரபததி பணணினதாக லோகாசாாயர் அருளிசசெயதாா இவ வயாஸகாரருககு இமமூவரையும தம பூர்வாகளாகக கொளவதறகிலலையே.

"பகவத் பரஸாதம ஸஹேதுகம எனபா சில வைதிகாகள. அவன ப்ரஸாதம நிாஹேதுகம பலததுககு வேணடுவது ஆதம ஞாநமும அபரதிஷேதமுமே என்பா நம பூர்வாகள" (17மபககம) எனகிருரிவா. இதறகு ஸமாதாநம பனனியுரைககுஙகால பாரத மாம, உபாயம — ஸவீகாரகாலததில புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருககும" எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூகதிக்கு விருததமிது இவாகள சொலலும "பராாதத கைங கர்யம" எனபதன பொருள பகவத பரஸாததததை யுணடு பண்ணும கைங்கர்யம எனபதுதானே. ப்ரஸாதம நிாஹேதுக மெனறது சேருமோ—எனதாவி ஈடடில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸஙகமும வருமே. இவா கைஙகாயததிறகுப பலம ஸவபரீதியு மனறு பகவதபரஸாதமுமனறு நிராததம எனறதாயிறறு

"பலததுககு வேணடுவது ஆதமஜஞாநமும அபரதி ஷேதமுமே" எனகிருா நிாஹேதுகமான பரஸாதம பலததுககு

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 25, 26pt)

வேணடுவதிலலே என்று ஏவகாரததாலே வ்யவச்சேதம ஸிததித தது. பரஸாதவிசிஷடனே உபாயபூதன எனபதற்கும அவனே விலககி இவையிரணடுமே பலததுககு வேணடுவது எனபதும விருததமானதனறே.

மேலும சேஷதவஜஞாநமும அபரதிஷேதமும பலத்துக்கு வேணடுவது எனபது எபபடி? பரஸாதம நிரஹேதுகமாகையாலே பரஸாததை யுணடுபணணி தததவாரா பலததுககு வேணடுவ தனறே இனி நிரஹேதுக பகவதபரஸாததத்திற்கு ஸஹகாரி இவை எனனில "அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷாபாயபூதன" எனறது பாதிதமாகும நிரஹேதுக பகவதபரஸாததாலே யிவை யிரணடுமுணடாகி பிறகு மோக்ஷபலம எனறல இவையே ஸாக்ஷாத பல ஸாதனம, பரஸாதமானது கடததிறகுக குலால ஜநகனைபபோலே அநயதா ஸிததமெனறதாகிறது பரஸாததுககு தவாரமெனனில சேஷதவஜஞாநாத ப்ரஸாதம பரஸாததிலை சேஷதவஜஞாநம எனறு அநயோநயாசரயம. பரஸாதம நிரஹேதுகமெனபதும ஒழியும

'बुद्धे क्षेमप्रापणं तच्छास्त्रैर्विप्रतिषिद्धम् बुद्धे चेत् क्षेमप्रापण मिहैव न दुःखमुपलभेत ॥'

எனகிறபடியே உபாஸநவிதி வையாதயம எனறும ப்ரதயக்ஷ விருததம எனறும லகுஸிததாநதாரமபததிலே மதாநதரததிறகு ஸ்ரீபாஷயததில அருளிய விதி சாஸதிர விரோதபரதயக்ஷ விரோ தஙகளிரணடுமிவர் பக்ஷததிலும ஏற்படுகிறது எபபடியெனனில ப்ரபததிவிதி வையர்ததயம இவா பக்ஷததில ஸிததம சேஷதவ ஜ்ஞாநமும, அபரதிஷேதமும நிரஹேதுக கருபையுமாகிற மூனறுமிவா போனறவாகளுக்கு மிவருககுமிருககசெய்தே இபபொழுது மோக்ஷபலம் காணுமையாலே பரதயக்ஷ விரோதமும ஸிததம அஸமதபக்ஷத்தில தேஹாவஸானததில மோக்ஷம பராாததிதமாகையாலும விதி அனுஷடானமிருபபதாலும விரோத மிலலை நம பூாவாகள எனனுமிவா யதிநதரமதநதிபிகாசாாயா முதலானவா நிஷகாஷிததிருபபதையும மறநதாா அதாவது—

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 26, 27pt)

न्यासविद्या प्रपत्तिः, सा च 'अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे ......याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः' इत्युक्ता। आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः ......इत्यङ्गपञ्चकयुक्ता। सकृत्कर्तव्या। न्यासश्शरणागतिरित्यादि शब्दवाच्या। ज्ञानविशेषरूपा। एषा गुरुमुखाद्रहस्यादिशास्त्रेषु सत्सम्प्रदायपूर्वकं ज्ञातव्या' भक्तिप्रपत्त्योरेव मोक्षसाधनत्वेन स्वीकारात् परोक्तोपायनिरासः' इति उपरितनावतारे च—'अदृष्टं नाम भगवत्प्रीतिजनकजीवकर्तृककर्मविशेषजन्यो ज्ञानविशेषः, स विशेषो भगवत्सङ्कल्प एव विभुस्वरूपं भगवन्तमाश्रितः'॥ என்று.

இவவாறே ஸ்ரீ அநநதாழவானும வாதாவளியில—சாஸதராரமப ஸமாததனவாததில — பகவதபரஸாதம ஸஹேதுகமெனறூா. அதாவது—

यागादेः कालान्तरभावि स्वर्गजनकत्वासम्भवात् द्वारतया कस्यचित् कल्पने कर्तव्ये अपूर्वस्य द्वारतया कल्पने अत्यन्तादृष्टकल्पनापत्तेः प्रसादविशिष्टभगवत एव सर्वफलप्रदत्वेन शास्त्रसिद्धतया तस्यैव द्वारत्वं युक्तमिति.. ...अपूर्वस्थानीयतया प्रसादविशिष्ट भगवतस्सिद्धिः'॥ என்று.

மீமாமஸகமததிலே அபூாவமானது உபாயாநுஷடானத தாலே யுணடாகிறது எனறு ஸிததாநதம அநத அபூாவ ஸதாநததில பகவத‌பரஸாதமாய் அது உபாயாநுஷடானததாலே யுணடாகிறது எனறு ஸ்ரீபாஷயகாரா ஸிததாநதம வேதாாதத ஸஙகரஹததிலே விஸதருதமிது. ''ஆர்த்தோபச்சநதனம கதயம பாஷயம து பரரஞஜனம'' என்றிருதகுமவாகளான அஸமத தேசிகஸமபரதாய ரஹிதைரதயாபி நாலக்ஷித,'' பரஸாதம நிதய மாகில யாகமநுஷடியாமல ஸவாகம ஸிததிககவேணடும. பகதி அநுஷடியாமல மோக்ஷமென வேணடும. ''எனதாவி ாடடில ஸாவமுகதி பரஸஙகததால ஆதமஸமாபபணம பணணியேயாக

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 27, 28pt)

வேணுமெனருா பரஸாதம ஸஹேதுகமென்பதாலேதான பர ஸாதஹேதுவாக ஆதமஸமாப்பணம செய்யவேணுமெனருா நமபிளளை.

மேலும பரஸாதம நிாஹேதுகமாய நிதயமானறபோலே பகவநநிகரஹமும நிதயமதானே காமோபாதிகமானலும காமா அநாதியாகையாலே நிகரஹமும நிதயமே "அநாதிபாப வாஸநாதூஷிதா சேஷசேமுஷீகாணும" என்று ஸ்ரீ பாஷயம அநாதியான நிகரஹ ஸஙகலபததாலே நிாஹேதுகமான பர ஸாதமானது பரதிபததமாய நினறது பகதிபரபததிகளால நிகரஹரூபபரதிபநதகமானது நிவருததமாகவே ஸவாபாவிகமாய நிாஹேதுகமான பரஸாதத்தாலே மோக்ஷஸிததி ஏறபடுகிறது இபபொழுது நிகரஹநிவருததிரூபஸஹகாரியானது உபாயஸாதய மாய அநத ஸஹகாரி விசிஷடவேஷததாலே நித்யமான பர ஸாதததிறகுக காாயதவம எனறதாயிறறு இவை எலலாம முன அதிகாரததிலே சொலலியதே. எனதாவி ாடடில ஸாவமுகதி பரஸஙகம செயது பரிஹாரம செயதிருபபதையும அருமபததில ஸவரூப, $ப_4ர$, $ப_2ல$ ஸமாபபணம செயயவேணும எனறும பர புததா அபரபுததா எலலோரும அநுஷடிததல வேண்டுமெனறும ஸ்ரீ ஆளவநதாா எமபெருமானா அநுஷடானமும உணடு என றும ஸ்ரீ ஆசசானபிளளை திருவுளளமுமிதுதானெனறும ஸவிஸ தரமாயுபபாதநம செய்திருபபதை முன அதிகாரததிலே நிரூபித துளளேன ஸ்ரீ பெரியவாசசானபிளளை—"வரமபிலாத" எனகிற திருச்சநதவிருத்தப பாசுரததை அவதரிபபிககையில பரஸாததைப பணணியருளவேணுமெனறு தமமுடைய பராபயததைப பிராாத திககிருா" எனறு அவதரிபபிததது, "நீ வரம செய" நீ பர ஸாதததைப பணணியருளவேணும எனறு வியாகயாநிதது "பரஸாதததைப பணணுகையாவது ஒரு விசேஷகடாக்ஷம' எனறு நிகமிததருளினா. இதனலை பகவதபரஸாதமானது சேதந ருடைய பராா்ததனையாலே உணடாகிறது ஸஹேதுகம எனறு அவா திருவுளளம தெளிவாகிறது நிாஹேதுகமது எனருலும நிகரஹநிவருததி விசிஷடவேஷததாலே காாயம எனறு முனபே நிரூபிதம ஸவரூபநிதயமாய் ஸஹகாரி விசிஷடவேஷததால காாயமானது பகவத பரஸாதம. இது ஸாவாசாாய ஸமமதமே ஸாவமுகதிபரஸஙக பரிஹாரமும இவவாறு இசைநதாலதான

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 28, 29pt)

ஏற்படும. புந புநரபி பத்யம வக்தவயம" எனகிற ரீதியில இவா மனதில நனகு பதிவதற்காக மறுபடி மறுபடியுமிதை அபயாஸம செய்தபடி

இவறறுல அதுவும அவனதின அருளே. அதவா கிநநு ஸமாபயாமி தே எனறுமிவவாருக வியாஸததில காட்டிய(17-ப) தும பரபததியின அநுஷடானமானது அவனதீநமெனபதில நோக்காக அருளியவை எனபது எனதாவி அருமபதவிளககத்திலே விளஙகும

'तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'॥

எனறு ச்வேதாச்வதரோபநிஷததில ஸவகத ஸவீகாரமான ப்ரபததியானது மோக்ஷஹேது எனறு சொலலியது.

'तद्विषयकबुद्धिस्फुरणस्य तदनुग्रहायत्तत्वात्'॥

எனறிஙகு உபநிஷத பாஷயம. நாம அநுஷடிககும மோக்ஷஸாதநமான ஸவகதஸ்வீகாரமானது அவனடியாக வநதது.

"உபாய ஸவபராபதேருபநிஷததீதஸ ஸ பகவான
பரஸத்தயை தஸயோகதே பரபதநநிதியாஸநகதீ।
ததாரோஹ: புமஸஸஸுகருதபரிபாகேந மஹதா
நிதாநம ததராபி ஸ்வயமகிலநிரமாணநிபுண.॥"

எனறருளிச செய்தாா தேசிகனும ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸாரததிலே. பகவானே மோக்ஷததிறகு உபாயம, அவனுடைய பரஸாதம உணடாவதறகாக பகதிபரபததிகள; இவறறை அனுஷடிபபதறகுக காரணம ஜநமாநதர ஸுகருத விசேஷம. அநத ஸுகருதமும அவனதீனம எனறு இதன பொருள பரபததியை நாம அநுஷடிபபது அவனுடைய அநுகரஹத்திலே. ப்ரபததயநுஷடானததாலேறபடடுளள பகவத ப்ரஸாதததாலே மோக்ஷம எனறு பரஸாதம ஸஹேதுகம எனறே உபநிஷத பாஷயததாலும ஏறபடுகிறது. இதை வியாஸகாதா உதாஹரிததது சாநதிகாமணி வேதாளாவாஹநமாயிறறு.

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 29 30pt)

(ப. 17) " பகதிபரபததிகள உபாயம ஸவார்தத கைஙகாயம புருஷாாததம எனறு சொலலி வேதாநத விததுககள காம பராதாநய வாதிகளைக கணடிததாாகள அநத வேதாநதிகளை யும வேதாநதஸார நிஷடாகள கணடிககிருாகள ' எனறு இவா எழுதியிருபபதும இதனுல நிரஸதமாயிறறு "ஆழவாாகள பூாவா சாாயாகள வேதாநதஸார நிஷடா அவாகளே பரபததி உபாயம ஸவாாதத கைஙகாயம புருஷாாததம என்பவாகள: வேதாநதஸார நிஷடரலலாமல வேதாநதியெனறு சொலலிக கொளளுமவாகள அவாகளைக கணடிககிருாகள எனபது உசிதம.

இவருககுக கண்டிககபபடுகிறவாகள ஆழவாா ஆசாாயாசள, கணடகா சசச்ருங்க ஸஹோதரா எனபதை முனபே நிருபித துளளேன. யதிராஜவிமசதியினபடி எமபெருமாஞரபிமான நிஷட ராகத தஙகளை நினைததிருபபவாகளுககு ஸிததஸாதந நிஷடாகள பரிஹஸநீயா உபேக்ஷயா எனறு சரமபாவநிஷடா பரகரணத திலே பூஷணததிலே ஸபஷடமானது. உபாயாநுஷடானததைத தனக்காகப பணணுமு ஆசாாயனுடைய அபிமானமே ஆசாா யாபிமானமெனபது எனறு லோகாசாாய ரஹஸய ஸிததம. அதுவும முன அதிகாரததிலே உதாஹருதம ஆகையால "பகவத ஸவாதநதாய பயததினுல நழுவிய"ஸிததஸாதன நிஷடை முனனும பினனும எவரிடததிலும காருணையாலும நழுவியதாகையாலும அஸாரம முதலிய தியாஜயஙகளில சோநததே உபாயபகதிபர பததிகளே மோக்ஷபாயநத ஸகல பலஸாதகஙகள பகவான பல பரதாதா அவை அவனதீநம எனபதே வேதாநதஸாரதம நிஷகாஷம.

ஸாரதம நிஷகாஷததில
வயவஹாரசிக்ஷணம எனனும மூனருமதிகாரம
முறறிறறு

(ஸாரதம நிஷகாஷம பகசம 30, 31)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

த்ருதீயாதி4கார பரீக்ஷா

நம ஸ்வாமி (ப. 23) "ப4க3வத கைங்கர்யம் ஸ்வார்த்த2ம். ப்ரபத்தி உபாயம என்றிருக்கும சில வைதி3கா ஆழ்வார்களும் தானே'' என்று தொடங்கி மறுபடியும ஸ்வப்ரயோஜந விசாரம செய்கிறார். ஆழ்வார்கள் பரார்த்த2கைங்கர்ய நிஷ்ட2ர்கள, அநுபாயப்ரபத்தி நிஷ்ட2ர்கள் என்பதும. க்வசித ஆழ்வார்களுக்கு ஸ்வார்த்த2 பரத்வம தோன்றினாலும அது ஆஶ்ரயதோ3ஷ ஜந்யமல்ல (காமஜந்யம் அல்ல)— விஷயதோ3ஷஜந்யம (ப4க3வத3 விக்3ரஹவைலக்ஷண்யஜந்யம) என்பதும முன்னமே (ப 129) நம்மால நிரூபிக்கப்பட்டது. நம ஸ்வாமி (ப 24 ப. 25) எழுதுவதெல்லாம பத்ரபூரணத்தையே (ஏட்டை நிரப்புவதையே)பயனாககொண்டது, வ்யாஹத்2ம;சர்விதசர்வணம, பிஷ்டபேஷணம; நம்மால பதிலளிக்கப்பட்டதுமாகும். தாமகொண்ட ஸித்3தா4ந்தத்தை லோகதே3ஶிகன மாமுனிகள நம்பிள்ளைபோலவார் ஆத3ரிப்பதாக ஸ்வஸித்3தா4ந்த விபரீதஸாத4க ஸூக்திகளை உதா3ஹரித்து நம் ஸ்வாமி அடியேனைப பரிஹஸிக்கிறார் (ப. 26) "இவ்வ்யாஸகாரருக்கு இம்மூவரையும் தம பூர்வர்களாகக கொள்வதற்கு இல்லையே என்று. இதனிலமிக்கோர் அபாயவுண்டே? நம ஸ்வாமி (ப. 26) "பன்னியுரைக்குங்கால பாரதமாம' என்கிறார். பன்னியுரைப்பதைத தடுத்து நிறுத்தினார் ஆரோ? ஸாரதமநிஷ்கர்ஷத்தில ஒரு விஷயத்துக்கும நம ஸ்வாமியால நிரூபணம செய்யப்படவில்லை. ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமே உள்ளது—என்பது அச்சுவடியைப படித்தவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டம். ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தாலே ஸ்வஸித்3தா4ந்த ஸ்தா2பநம பண்ணினதாக நினைக்கலாமா? ஒரு விஷயத்துக்காவது நம ஸ்வாமியால ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில ப்ரமாணயுக்த்யாதி3நிரூபணம செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதனைக் கண்ணுடையார காணவேணும். இவன பண்ணும ப்ரபத்தி அதி4காரிவிஶேஷணம. இவன பண்ணும ப்ரபத்தி அதி4கார ஸித்3த்4யர்த்த2மாக என்று ஈட்டைக்கொண்டு நிரூபித்துள்ளேன (ப 27). ஆகையால 'இவ்வுபாயம ஸ்வீகாரகாலத்தில புருஷஸாபேக்ஷம' என்று (ப. 26) ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஸூக்தியை யுதா3ஹரிப்பது வ்யாஹத2ம்.

நம ஸ்வாமி (ப.26) "பரார்த்த₂கைங்கர்யம் என்பதன் பொருள் ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தை உண்டு பண்ணும் கைங்கர்யமென்பது தானே. ப்ரஸாத₃ம் நிர்ஹேதுகம் என்பது சேருமோ" என்று எழுதுகிறார். "அவன் முகமலர்த்திக் குறிப்பாகவே செய்யப்படும் கைங்கர்யம் பரார்த்த₂கைங்கர்யம்" என்றன்றோ நம் பூர்வாகள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். இவ்விடத்திலே "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் என்னும்படியே ஆகவேணும்" என்கிற முமுக்ஷுப்படி (181) ஸூத்ரத்தையும் 'அதாவது—கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில உனக்கே நாம ஆட்செய்வோம் என்று, உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே. சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும் என்கை 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' என்றிறே ஆழவாரும் அருளிச்செய்தது" என்கிற மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்₂யானமும் அநுஸந்தே₄யங்கள். பூர்வநிஷ்காஷம் இப்படியிருக்க, "ப்ரஸாத₃த்தை உண்டு பண்ணும் கைங்கர்யம் பரார்த்த₂கைங்கர்யம்" என்று உபாயத₃ஶைக்கும் ப₂லத₃ஶைக்குங்கூட வாசிகாணுமல நம ஸ்வாமி தாமே ஓர் அர்த்த₂த்தைக் கல்பித்துக்கொண்டு (ப. 26) நம்மை தூ₃ஷிக்கிறார் இது அஸத்₃ருஶமே. 'ப₂லத்துக்கு வேண்டுவது என்று தொடங்கி வேத₃ாந்தஸாரநிஷ்காஷத்தில ஸ்வவாக்யமாகக் நாமெழுதிய ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரத்தை (ஸூ 60) நம ஸ்வாமி உத₃ாஹரித்து, (ப 26ல) ப₄க₃வது₃பாயத்வத்தை நாம அழிப்பதாக எழுதுகிறார். 'ப₄க₃வானே உபாயபூ₄தன். ஆத்மஜ்ஞாநாதி₃ அதி₄காரம்' என்று இதற்கு ஸமாதா₄னம் முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டது. "அதி₄காரரூபேண" என்று தொடங்கி, "ப்ரஸாத₃பரங்களன்று" என்னுமளவாக உள்ள அண்ணுவப்பங்கார்ஸ்வாமி நிரூபணத்தை (ப. 74) கண்டுகொள்வது. ஆகையால் நம ஸ்வாமி (ப. 26, 27) எழுதுவதெல்லாம் இந்நிரூபணத்தால் பதிலளிக்கப்பட்டவையாம்.

நம ஸ்வாமி (ப. 27) யதீந்த்₃ரமததீ₃பிகா வாக்யங்களை உத₃ாஹரிக்கிறார். அவ்வாக்யங்களின் நடுவே "ஏஷா கு₃ரு

முகூ₂ாத ரஹஸ்யாதி₃ஶாஸ்தரேஷு ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ாய பூர்வகம ஜ்ஞாதவ்யா" என்று உள்ள வாக்யததை உற்று நோககவேணடுகிறேன. ஸத்ஸமப்ரதா₃ாய ஸாராாத்த₂ம் இன்னது எனபது கீழே பரகக நிரூபிதம். யதீநத₃ர மததீ₃பிகாகாரரென்ன. யதீநத₃ரரே இவவர்த்த₂ஙகளைத தமமுடைய ஸ்ரீபா₄ாஷ்யாதி₃களில மறைபொருள்களாகவே அருளிச்செய்துள்ளாா. ரஹஸ்யதரய நிஷ்காஷம் இன்னது எனபதனையும இதுவே ஸாரதமம உபாதே₃யம எனபதனை யும கீழே நிரூபிததுள்ளோம. வேதா₃ாந்தஸாராார்த்த₂ம இது எனபது நமமால திருபபிததிருபபிச்சொலலப்பட்டுள்ளது. நம ஸவாமி வேதா₃ாந்தார்தத₂மான ஸாரதராாத்த₂ததை விவரிககிற யதீநத₃ரவாகயத்தையும யதீநத₃ரமததீ₃பிகா வாகயத்தையும வாத₃ாவளீ வாகயததையும (ப. 27. 28) உதா₃ஹரிப்பதனுல நமககோர் அநிஷடாபததியும இலலை.

நம் ஸவாமி (ப. 28 29). எழுதுவதெல்லாம் முன்னமே பதிலளிக்கபபடடவை. இவன பண்ணும் வ்யாபாரமெலலாம் ஈஶவரகருஷிபூ₂லம என்றும, இது ஒன்றும உபாயம அல்ல என்றும. அதி₄காரிவிஶேஷணம, சைதநயகருதயம, அசித₃வயாவருததி வேஷம. அநுபாயம என்றும கீழே பரக்க நிரூபிதம (ப. 38). நம ஸவாமி (ப. 30) "ததத₃விஷயக பு₃த₃தி₄ ஸபூ₂ரணஸய தத₃நுக₃ரஹா யத்தத்வாத்" [ப₄க₃வான விஷயமான ஜ்ஞானம ஏறபடு வது அவனருளாலேயே ஆகும] என்ற உபநிஷத்₃பா₄ாஷ்ய ஸ்ரீஸூகதியை உதா₃ஹரிககிறாா. இதுவன்றோ ஶாநதிகர் மணி வேதாளாவாஹநம என்று அடியேன எழுதமாட் டேன நம் ஸவாமியே தமமுடைய ஸாரதம நிஷ்காஷத தில (ப. 30) எழுதிககொணடாா. மத்₄யஸத₂ாகள் இது யாருககுபபொருநதும் எனபதை நிஷ்காஷிபபார்கள். ஸித₃த₄ ஸாத₄நநிஷ்டை₂ ஆழ்வாாகளிடததே காணலாமாயிருககச் செயதே நம ஸவாமி (ப 31) "எவரிடததிலும காணுமை யாலும்" என்று எழுதுவது அஸதச₂ாநே.

தருதீயாதி₄கார பரீக்ஷா ஸமாபதா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

நான்காம் அதிகாரம்

ஸாரதமார்த்தநிகமனம்

अमुमुक्षुगताऽनङ्गनिष्ठा ह्यविधिना कृता ।
आनाप्ति भयदोपेक्ष्या च्युता त्याज्याऽननुष्ठिता ॥ १ ॥
मुमुक्षुनिष्ठा पञ्चाङ्गनिष्ठा विधिशतैर्मिता ।
नित्याभयप्रदाऽपेक्ष्या स्थिरा ग्राह्या स्वनुष्ठिता ॥ २ ॥

ஸப்தவிதாநுபபததிகளாலே பாரிபாஷிகமான பரகத ஸவீகாரமானது தியாஜயமெனறும அவையிலலாமையாலே ஸவகத ஸ்விகாரமான பரபதநமானது கராஹயமெனறும லோகாசாரய ஸூகதிகளைக கொணடு முறையே இவவிரணடு சுலோகஙகளும தெளிவிககினறன

(1) அமுமுக்ஷுகதா—தனககு மோக்ஷததை விருமபுமவர்கள முமுக்ஷுககள 'மோக்ஷமாவது நிதய கிஙகரஸவபாவனுகை" எனறும "புருஷாாதத விரோதியாவது .... தானுகநத பகவத் கைஙகாயஙகளில இசசை" எனறும ஆாததபஞசகம, தனககு உகநத கைஙகாய பராாததனை கூடாதெனறு இதனல தெளிவா கிறது, இது இலலாதவாகள முமுக்ஷுககளலல. மோகதும இசசு முமுக்ஷு. "தாதோ: காமணஸஸமாநகாதருகாதிசசாயாம வா" எனறு பாணிநி ஸூதரம. "அவனுககு உபாய ஸவீகாரததில அநவயமிலலை" எனறு பரநதபடி ஸிதோபாய ஸ்விகாரம பணணுபவனுககும பரகதஸவீகார காததாவுககும முமுக்ஷுதவமிலலையாகையால முமுக்ஷுககளைச சேராதது ஸிதத ஸாதந நிஷடை எனபது. தானுகநத பகவத கைஙகாயஙகளில இசசையாகிற முமுக்ஷுதவமிவனுககு இலலையனறே

(2) அநஙகநிஷடடா—

இது விசேஷயவாசகபதம "ஆநுகூலய ஸஙகலபாதிகளுககு உபாயாஙகதவமுமினறிககே அவகாசஸஙோதமபோலே ஸமபாவித

ஸவபாவத்வமுணடாகிறது'' என்று பரநதபடியிலும தனி த்வயத திலும அருளிச் செய்தாரிறே.

மூ 56. அஙகம தனனையொழிநதவறறைப் பொருதொழிகை.

மூ. 59 இது இரணடையும பொருது'' எனறு ஸ்ரீ வசந பூஷணம ஆதலால அஙகமிலலாத நிஷடையிது.

(3) அவிதிநா கருதா—

மூ 60 பலததுககு ஆதமஜ்ஞானமும அபரதிஷேதமுமே வேணடுவது 63 ரக்ஷணததுககு அபேக்ஷிதம ரக்ஷயதவாநு மதியே. எனறு ஸ்ரீவசநபூஷணம இவை அதிகாரிவிசேஷணங களாய் நிறகையாலே விதிககபபடாதவை எனறபடி.

(4) ஆபராபதி பயதா—

மூ 405 பயாபயஙகளிரணடும மாறி மாறி பராபதியளவும நடககும'' 406 ''நிவாதயஜ்ஞாநம பயஹேது'' 407. ''ஸவ தநதரனையுபாயமாகத தான பறறினபோதிறே இபபரஸஙகம தானுளளது'' எனறு ஸ்ரீவசநபூஷணம ஆதலால மோக்ஷ பராபதியளவும பயததைத தருமது ஸிததஸாதநநிஷடை.

(5) உபேக்ஷயா—

மூ. 451. ''இவனுககு உபேக்ஷணீயா ஈச்வரபரதநதரா'' எனறு ஸிததஸாதநநிஷடையுடையவாகளை பூஷணததில உபேக்ஷயராககியது இநநிஷடை உபேக்ஷ்யமானதுபறறியனறோ.

(6) சயுதா—

மூ. 445 ''பகவத ஸவாதநதாய பயததாலே பரபததி நழுவிறறு'' எனகிற பூஷண ஸூகதியினபடி நழுவுமது இந நிஷடை.

(7) அநநுஷட்டிதா—

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 33, 34pt)

ரிஷிகள பக்தியோகநிஷடர். ஆழவாா பதினமரும் ஆசார்யாகளும, ஸவகத ஸவீகாரநிஷடர். நாசசியாா ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆசாாயாபிமானநிஷடா. எமபெருமானாா திருவடி ஸமபநதம பெறறவாகளில கிடாமபியாசசான ஸமபரதாயஸததரில சிலா ஸவகதஸவீகாரநிஷடா சிலா ஆசாாயாபிமாநநிஷடா

லோகாசாாய ஸமபரதாயஸததாகளோவெனில மாமுநிகளின யதிராஜவிமசதியில "காலதரயேSபி" எனகிற பதினெடடாவது ஸூகதியினபடி எமபெருமானுராகிய ஆசாாயரின அபிமாநததிலே ஒதுஙகி நிறபதாகத தஙகளைச் சொலலிகெகாளளுகிறாகள இந நிலையில ஸிததஸாதநநிஷடை எனபது ஒருவரும பினபறறுத தொனறு இரணடு நிஷடைகள ஒருவருககுச சேராதவையனறே,

ஆகையால "அஸாரம" எனகிற சுலோகததில "தயஜேத்" எனறதில சோநதது இநநிஷடை

முதல சுலோகாாததம முறறிற்று.

இனி இரணடாவது சுலோகத்தில சொலலிய ஸவகத ஸ்வீகார நிஷடடையானது இவவநுபபததிகளேழுமினறிகே பராமாணிகமாகையால "பஜேதஸாரதமம" எனபதற்கு விஷயமாகினறது. எஙஙனே எனனில—

(1) முமுக்ஷுநிஷடடா—

"மோக்ஷததில இசசையுடையவாகளுககு முமுக்ஷுக்கள எனறு பேராககடவது" எனறு ஆதத பஞ்சகம. "உததரவாகயததாலே — பராபயததையாததிககிறது இவன ஆததிகக வேணுமோ, ஸாவகஞன இவன நினைவு அறியானோவெனனில இவன பாசுரம கேடடவாறே திருவுளளம உககும எனறும கைஙகாயமதான நிதயம, நிதயமாக பராாததித்தே பெறவேணடும எனறும, "நம" கைஙகாய பராாததனை போலே இபபததததில பராாததனையும எனறுமுணடு" எனறும முமுக்ஷுபபடி ஆத

(ஸாரதம நிஷ்சாஷம பககம 34, 35pt)

லால கைங்கர்ய பராரததனே செய்யும முமுக்ஷுககளிடமுள்ளது இநநிஷடை அதாவது ஸவகத ஸவிகாரம. தானிசைநத கைஙகாயமிவனுககேயனறே

(2) பஞ்சாஙகநிஷடடா—

இது விசேஷய வாசக பதம "இபபரதிபநதக நிவருததிககு உபாயம —" நயாஸ தயாக நிக்ஷேப சரணுகதயாதிசபதவாசய மாயுள்ள பரமாதம பரபதநம அதாவது பகவதாஜஞா திலஙகந நிவருததி, பகவதாநுகூலயம ஸாவசகதிதவாதயநுஸநதாநம, துடககமானவறறேடே கூடியிருநதுள்ள யாசஞாகாபமான விஸ ரமபரூபஜஞான விசேஷம அதில ஜ்ஞேயாகாரம நிரபேக்ஷ ரக்ஷகதவம, ஜஞாநாகாரம வயவஸாயம இதுதான சாஸத ராரததமாகையாலே ஸகருத காததவயம எனறு "நிக்ஷேபாபரபாயா யோநயாஸ பஞ்சாஙக ஸயுத । ஸநயாஸஸதயாக இதயுகதச் சரணுகதிரிதயபி ||" எனகிற ஸ்ரீ பாஞசராதரவசநததையடியொறறி ஆநுகூலயம முதலிய அஙகபஞசக ஸமபநநமான பரபதநம உபாயம என்று தததவசேகரததில அருளிசசெயதாரிறே.

(3) விதிசதைாமிதா—

"சரணம வரஜ, மயிநிக்ஷிபேத, பரபதயேத" "நாநாசபதாதி பேதாத" இதயாதி பரமாணஙகளாலே இநநிஷடடையானது விதிககப்பெறறது

(4) நிதயாபயபரதா—

'ஸமசலேஷதசையில ஈசவரனேத திருததும"

சூ 12 உபதேசததாலே இருவருடையவும காமபாரதநதாயம குலேயும (13) ஈசவரனே அழகாலே திருததும என்று இவவாறுக பூஷணுதி ஸூகதிகளாலே மறுககவொணுத புருஷகார விசேஷததாலே பரபநநனுககு "மாசுச" எனறு அபயமளிககினறு ணைகயாலே பரபததியானது அபயபரதையாகிறது. பிராட்டி நம

(ஸாரதம நிக்ஷேபம பககம 35, 36pt)

முடைய அபராதததையும ஈசவர ஸவாதநதர்யததையும குலைக்கும எனறூ ஆரததபஞசகததிலே தநிசரமததிலே—அதிகாரிகருதய மாவது—ஸவிகருதோபாயனை பினபு யாவதபராப்தியளவும நிஸஸமசயனுமாய், நிரபரனுமாய், அதஏவ ஹருஷடமாநஸனுமாயிருககை! 'வரஜ'' எனகிற விதியோபாதி ''மா சுச'' எனகிறதும விதியாகையாலே . ஸவீகரிதத பினபு நிரபரனாயிராதவனுககும பலஸிததியிலலை எனறருளிசசெயதார ஆகையாலே பரபததியானது நிதயாபயமளிககுமது

(5) அபேகூஷயா—

பாரமாாததிகீ பகவசசரணாரவிநத சரணாகதிர்யதாவஸததா ஸ்விரதாஸது மே'' எனறு கதய ஸூகதியினபடி அபேகூஷிக்கபபடுமது ஸவகதஸவீகாரரூபையான சரணாகதி,

(6) ஸததிரா—

பகவதஸவாதநதாய பயததாலே நழுவாதது. மோகூஷயிஷயாமி ஸஙகலபததையுணடுபணணுமது பலதவாரா ஸததிரமானது

(7) ஸவநுஷடிதா—

மூ 35 ஆழவாாகள பலவிடஙகளில பரபததி பணணிறறும ஆாசசாவதாரததிலே 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள. ஜ்ஞாநாதிகயததாலே பரபநநா பூாவாசாாயாகள பகதிபாரவசயததாலே பரபநநா ஆழவாாகள 51. பகதிதனனிலே அவஸதாபேதம பிறநதவாறே இதுதான குலையககடவதாயிருககும 90 அநநயோபாயதவமும பரவருதது காணநினறோமிறே 91. ஜஞாநவிபாக காாயமான அஜஞாநததாலே வருமவையெலலாம அடிககழஞசுபெறும 92 உபாயபலமாய உபேயாநதாபூதமாயிருககுமது உபாயபரதிபநதகமாகாது, 93 ஸாதயஸமாநம, விளமபாஸஹம எனறிறே ஸாதநததுககேறறம ஸாதயபராவணயமடியாகவிறே ஸாதநததிவிழிகிறது. 94. இவனுககுப பிறககுமாதமகுணஙகளுககெலலாவறறிறகும பரதான ஹேது இநத பராவணயம. 113, பகவத

விஷய பரவருததி பினனை சேருமோவெனனில—இதுககடி பராவணயம அதுககடிஸமபநதம, அதுதான ஔபாதிகமனறு ஸததா பரயுகதம 114 அநத ஸததை பராவணயகாரயமான அநுபவ மிலலாதபோது குலையும அது குலையாமைககாக வருமவையெலலாம அவாஜநீயஙகளுமாய பராபதஙகளுமாயிருககும ஆகையாலே பகவதவிஷய பரவருததி சேரும (269) ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும பரதிகூலராக நினைககலாமோவெனனில (270) இஙகு ஸவபரயோஜநம எனகிறது ஆசரயதோஷஜனயமானவறறை (271) ஆசையாலே தோஷமிலலை (272) விஷயதோஷததாலே வருமவையெலலாம துஸதயஜமாயிறேயிருபபது எனறிவவாறாக ஆழவார ஆசாரயாகளனைவரும ஸவகத ஸவீகாரரூபமான பரபததியை அநுஷடிததிருபபதை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலும மாமுனிகளின தத வ்யாகயாநததிலும "எனதாவி" பாசுரததின ஈடடிலும அருளிச செய்திருபபதாலும ஆசாரயாபிமாநததிலும உபாயாநுஷடாநம பணணும ஆசாரயனுடைய அபிமானமே சரம பாவநிஷடை எனறு ஆரததபஞசகததிலேயருளிசசெயகையாலும சிஷடாநுஷடாநமினறளவும கிடாமபியாச்சான ஸமபிரதாயததிலே தொடாநது வருவதாலும "ஸவநுஷடிதா" எனறது

"பரபததியானது ஆரததபரபததி எனறும தருபதரூபபரபததி எனறும இரணடுபடிபபடடிருககும

(1) ஆரததமான பரபததியாவது—ஸதாசாரயகடாக்ஷததாலே யதாவஸததிதஜஞாநம பிறநதவாறே ஸமஸாரததிலே தீவரபீதியும பகவதநுபவததில தவராதிசயமும பராவணயமும ஏறபடடு 'திருவேஙகடததானே புகலொனறிலலாவடியேன" எனறு பூரண பரபததி பணணி, பல நீ காடடிப படுபபாயோ" "திருவாணை நினனாணை கணடாய இனி நான போகலொடடேன" எனறு தடுததும வளைததும பெறுகை

(2) தருபதரூபபரபததியானது— அவவளவு தீவரஸமவேக மிலலாதார களைவாய துனபம களையாதொழிவாய களை கண மறறிலேன எனறு உபாயததில ஸாவபரஙகளையும அவன பககலிலே புகடடு நிரபரனாயிருககை" எனறு ஆரததபஞசகததில லோகாசாரயா செயதருளிய உபாயநிஷகாஷததின சுருககம

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 37, 38pt)

இதனபடி ஸவகதஸவீகாரததை ஆர்ததப்ரபததியெனகிறது. ஆழவாரகளும ஆளவநதார எமபெருமானா முதலிய ஆசாரயாகளும இநநிஷடடையை அநுஷடிபபவாகள முகயமிதுவே இததகைய நிலையிலலாதாாககு பரகதஸவீகாரமாகிய தநபதபரபததி ஆாததபரபததி அநுஷடானததிறகு அஙகபஞசகமும அவிநாபூதம தருபதபரபததிககு ஸமபாவிதஸவபாவம எனறு ஏறபடுகிறது ஸமயாசார நிஷகாஷ காததாவுமிவவாறே நிாணயம செயதுளளாா

ஆக இபபடி பரமாஞைபபத்திகளாலே பகதியோகமும ஸவகதஸவீகாரமும, ஆசாாயநிஷடையுமே " பஜேதஸாரதமம சாஸதரே" எனகிறபடியே கராஹயமாகினறது எனபதாக ஸாரதமாாததநிகமநததை லோகாசாாயாதி ஸூகதிகளால இவவிரணடு சுலோகஙகளாலும ஸஙகரஹிததனா.

நிகமனமெனும நானகாம அதிகாரம முறறிறறு

श्रीरङ्गवासी मधुरान्तकवीररघूद्वहः।
प्राचीकशत्सारतमनिष्कर्षं प्राज्ञसंमतम् ॥

इति श्रीश्रीनिवास महादेशिक (கருடபுரம ஸவாமி)
कटाक्षलब्धोभयवेदान्तार्थजातस्य श्रीमधुरान्तकम् तिरुमलै
ईच्चम्बाडि वीरराघवाचार्यस्य कृतिः
सारतमनिष्कर्षस्संपूर्णः ॥

"ஆழவாரெமபெருமானா தேசிகன திருவடிகளே சரணம"

॥ श्रीरस्तु ॥

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 38pt, 39)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

சதுர்த்த2ாதி4கார பரீக்ஷா

நம ஸவாமி தம்முடைய ஸாரதம நிஷகாஷததில நானகாமதி4காரததில ஸபதவித4ாநுபபததிகளைக காட்டி, பரக3தஸவீகார வாத3த்தைக் க2ண்டி3ககிறா, ஸவக3த ஸ்வீகார நிஷ்டை2யை பூ4ஷிககிறா. தூ3ஷணபூ4ஷணபர மாக இரண்டு ஶலோகங்களை அருளிச்செய்து விவரணம் செய்துளளார. இஙகே பரமாவஶ்யகமான ஓர் விஷயததைக கூற விருமபுகிறேன். கீழே மூனறு அதி4காரங்களில லோகதே3ஶிகன தே3ஶிகன ஸமபரதாயததையே தழுவிய வா என்று நம் ஸவாமி எழுதிவிட்டு, நானகாம அதி4காரததில லோகதே3ஶிகபக்ஷததை தூ3ஷிபபதும தே3ஶிகபக்ஷத்தை பூ4ஷிபபதும ஸவவசநவிருத்3த4மாகும். இநத நானகாம் அதி4காரத்தையே எழுதி இதுவே ஸாரதமம, தே3ஶிக ஸித்3த4ாநதம என்று நம ஸவாமி எழுதியிருப்பரேயானால ஒருவாறு நாம் ஆறியிருககலாம். முந்திய அதி4காரங்களில் லோகதே3ஶிகனைக கொண்டாடு வதும் பிநதிய அதி4காரத்தில அவரையே தூ3ஷிபபதும இபபடிப் பூாவாபர விருத்3த4மாக ஓா மஹாவித்3வான எழுதுவது பண்டி3த உலகுககே ஶோசநீயம, பரிஹாஸயம் ஸ்ரீ வைஷணவ லோகதெ3ளர்ப4ாக3யப2லம என்னததகும. நானகாம அதி4காரத்தில நாம தூ3ஷிபபது லோகதே3ஶிகனை யலல — லோகாசாாய ஸமபரத3ாயஸதத2ராகததங்களைச சொலலிககொள்ளும் சில ஆது4நிகரை தூ3ஷிததோம என்று நம ஸவாமி சொலலககூடும். இநத வாத3ம நம ஸவாமி நானகாம அதி4காரததில தூ3ஷணபரகரணத்தில உதா3ஹரிததுளள லோகதே3ஶிக ஸூகதரஙகளுககு விருத்3த4ம. இனி இவா காட்டியுள்ள ஸபதவித4ாநுபபத்திகளைப பரிஹரிககிறேன.

(1) அமுமுக்ஷுக3தா — "பரார்தத2 கைங்கர்யமே மோக்ஷம" என்று லோகதே3ஶிக ஸ்ரீஸூகதிகளைககொண்டு

கீழே அறுதியிட்டுள்ளோம. இப்படியிருகக "தானுகநத ப4க3வத கைங்காயஙகளில இசசை2யாகிற முமுக்ஷுதவம இவனுககு இலலையனறோ" எனறு நம ஸவாமி (ப. 32) அஸங்க3தமாக எழுதுவது அஸத்த2ாரே.

(2) அநஙக3நிஷ்டா2 — "பராபகாநதர பரிதயாக3மே அங்க3ம பரபததி ஸத2லததில. ப்ரவருததிரூபாஙக3ம கிடையாது. பரபத்திககு அங்க3ம நிவருததிரூபமாகும' எனறு கீழே லோகதே3ஶிக ஸூதரஙகளைககொணடு அறுதியிடடுள்ளோம. இபபடியிருகக. நம ஸவாமி "அஙக3மிலலாத நிஷடை2யிது' (ப 33) எனறு எழுதுவது அஸதத2ாரே.

(3) அவிதி4நா கருதா— விதி4ப்ரதயயாாதத2ம கருதிஸாத4யதவம் எனறு கீழே (ப. 71) நிரூபிததோம அப்படியிருகக "விதி4ககபபடாதவை" எனறு நம ஸவாமி (ப. 33) எழுதுவது அஸ்தத2ாரே

(4) ஆபராபதிப4யத2ா (5) உபேக்ஷ்யா (6) ச்யுதா— ஸித்3த4ஸாத4ந நிஷ்டை2யின பரபே4க3ம ஆசார்யாபி4மாநம, இதுவே அமோக4ம எனறு அறுதியிடப்படடுள்ளது. நம ஸவாமி (ப. 33) சரமபர்வநிஷ்டை2யைக காட்டிலும ஸித3த4ஸாத4நநிஷடை2ககுச் சொலலும தோ3ஷஙகள நமககு இஷடமே. இதனுல் ஸவக3தஸவீகார நிஷடை2யைக காட்டிலும ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டை2 தாழநதது எனத்தேறுது. நோமாறுக உயாநதது என விரிவாக நிரூபிததுளளோம்.

(7) அநநுஷ்டி2தா— ஆழவாாகள ஸித3த4ஸாத4ந நிஷடா2கள் எனபது கீழே நிரூபிதம. இபபடியிருகக நம ஸவாமி புந புந "ஆழவாாகள ஸவக3த ஸவீகார நிஷடா2கள்" (ப. 34) எனறு எழுதுவது லோகபரதாரணம (லோகவஞ்சனே) ஆகும.

இவ்வளவால், உத்தரஶ்லோகமும், அதன் பொருளை விவரிக்கும் பகுதியும் பதிலளிக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்த ப$_4$ாக$_3$த்தில் "நித்யாப$_4$யப்ரத$_3$ா" என்பதனை விவரிக்குமிடத்தில் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூத்ரங்களை உத$_3$ாஹரிக்கிறார் (ப. 35) நம் ஸ்வாமி ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரம் ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுஸாரியல்லாதபோது ப$_2$லிக்காது என்று லோகதே$_3$ஶிகன் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்தில் 145-வது ஸூத்ரத்தில் நிரூபித்துள்ளார். மாமுனிகள் வ்யாக$_2$யானத்தைக் காண்க. வஸ்துஸ்தி$_2$தியிப்படியிருக்க ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூத்ரங்களை உத$_3$ாஹரித்து "ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரநிஷ்டை$_2$ நித்யாப$_4$யப்ரத$_3$ா ஸ்தி$_2$ரா" என்று நம் ஸ்வாமி (ப. 35, 36) எழுதுவதெல்லாம் அஸ்த$_2$ாநே.

நம் ஸ்வாமி (ப. 38) "ஆர்த்த ப்ரபத்தி ஸ்வக$_3$த ஸ்வீகாரம், த்$_3$ருப்தப்ரபத்தி பரக$_3$தஸ்வீகாரம்" என்று கொள்ளவேண்டுமென்கிறார். இதற்கு ஸமயாசார நிஷ்காஷ க$_3$ரந்த$_2$த்தை ஸம்வாத$_3$ ப்ரமாணமாகவும் காட்டுகிறார். இங்கே உண்மையை உணர்த்துகிறேன், கேண்மின். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்காஷத்தில் ஸித்$_3$தோ$_4$பாய விவேக ப்ரகரணத்தில் (தமிழ்ப்பதிப்பு 119-122 பக்கங்களில்) பிள்ளைலோகம் ஜீயர் "இனி இந்த ப்ரபத்தியானது ஸ்வக$_3$த ஸ்வீகார பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தாலே இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். தத்தந்நிஷ்ட$_2$ரான அதி$_4$காரிகளை 'குரங்கு பூனைக் குட்டிகளைப் போலிருக்குமவர்' என்னுமது—வ்யக்த்யந்தரங்களில் இப்படி உண்டாகிலும், ப்ரஸித்$_3$த$_4$ப்ரதே$_3$ஶவதாதி$_3$ ஸ்த$_2$லப்ரவேஶமுள்ளது இவ்விரண்டுக்குமாகையால், இவற்றை அவர்களுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமிறே. இவைதான் தன்னைப்பற்றி நடக்கையுடைத்தானதாயும், கிடக்குமிடத்தில் எடுப்பை உடைத்தானதாயுமாயிருக்கும், தத்போஷ்யங்கள் இவற்றைக் கட்டுவது வாயைப்பார்ப்பதாயிருக்கும்; இப்படி நேசமுள்ளதாய் ரக்ஷிக்கைக்கு இலக்காயிருக்குமிடத்தில் ஒன்று 'விடில் தொடேன்'

என்றிருக்கும். ஒன்று 'தான் கொடில விட்டேன' என்று எடுத்து ரக்ஷிக்கும். இப்படியாயிற்று அவற்றின் படி களிருக்கும்படி. அவற்றில் எடுப்பே முக்₂யமாகையால அதுக்கு ஒரு வசநமுமில்லை. இவற்றை ஸது₃பதே₃ ஶாஸ்த்₃த₄ஞன ஸத₃ாசாராயன உணாதத உணாநதா லாயிற்று ஸவக₃த ஸவீகாரத்தை இகழ்ந்து, பரக₃த ஸ்வீகாரத்தை மகிழ்ந்து, நிாபப₄ரோ நிாபப₄யோஸ்மி'' [சுமையற்றவனாய், பயமற்றவனாயிருக்கிறேன.] என்கிற நிாட₄ரதவாநுஸநத₄ாநம உண்டாய உஜ்ஜீவி பது'' என்றும், ''அநத பரபத்திகான ஆாததத₃ருபத அதி₄காரிபேத₃த₃த்தாலே த₃விவிதை₄யாயிருக்கும். ஆாதத பரபத்தியாவது,— யத₃ா பராநநவயிபி₄ாது₃ஶஶகஸமருதிபி₄ா விநா। தேந ததபுரத. பாத ஸா பரபததிஸ ஸத₃ா ப₄வேத||'' [பரமாத்மாவோடு தொடர்பற்றிருக்கையால பொறுக்க வொண்ணாதிருக்கும நினைவுகளோடு துவக்கற்று அதே காரணததால அபபரமனின முன்னலை விழுகையே எப்போ தும பரபததியெனப்படும.] என்றும, 'பு₃த₃தி₄ரத₄யவ ஸாயாதமா யாசஞாபாயவஸாயிநீ। பராபயேசசே₂ாரநுருபா யா' இதயாரப₄ய 'பரபததி ஶாஞ்க₃தி' [மனவுறுதியோடு கூடியதாய் (அவனையே உபாயமென) யாசிப்பதில தலைக கட்டுவதாய் டராபயத்தை விருமபும அதி₄காரியின ஸவ ருபததிறகுப பொருநதுவதான அறிவு என்று தொடங்கி, இதுவே ப்ரபத்தியென்றும ஶரணாக₃தியென்றும கூறப படுகிறது] என்றும இதயாதி₃களில சொல்லுகிறபடியே 'அநதா ப₃ஹிஶச ததஸாவம வ்யாபய நாராயண'' [அவை யனைத்தையும உள்ளும புறமும வியாபிதது விளஙகுகிறுன நாராயணன] என்று எங்கும பரிபூரணனாயிருக்கிற ஶ்ரிய பதி திருவடிகளிலே விழுநது, 'பிதரம மாதரம த₃ாராந' [தாய், தநதை, த₃ாரம முதலான உறவினா செலவங்கள், ஸமஸத உபாயஉபேயங்கள ஆகிய அனைததையும கை விடடுத திருவுலகளந்தருளிய உன திருவடிகளையே உபாயமாகபபற்றினேன] இத்யாதி₃ப்படியே பரிதயகதங

களான அவையெல்லாம், ஸ்ரிய:பதி சரணாரவிந்த3த்தில உண்டாக உணர்ந்து, அவிச்சி2ந்நப4க3வத்3கு3ணாநுப4வகைங்கர்ய நிஷ்டை2ச்சு2வாய் ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுகை. த்3ருப்த ப்ரபத்தியாவது — ஆசாரப்ரப4வோ த4ர்ம: த4ர்மஸ்ய ப்ரபு4ரச்யுத' [த4ர்மம் ஆசாரத்திலிருந்து ஏற்படுவது; த4ர்மத்தின் தலைவன் அச்யுதன்] இத்யாரப்4ய (என்று தொடங்கி) 'ஆசாரயுக்த ஆசார்யஸ்சரூபீ ஸத்3ா ஹரி । ஆசார்யமாஸ்ர யேத தீ4மாந் ப்ரபத்தயா வ்ரதஸம்யுதம் ॥ ப்ரபத்தயா விஷ்ணு ஸாயுஜ்யம் லப4தே நாத்ர ஸம்ஸய । தஸ்மாத3ாசார்ய சரண ஸரணைக. ப்ரபத்3யதே ॥" [ஆசாரத்தோடு கூடிய ஆசார்யன் நடமாடும் ப4க3வானேயாவான். அறிவாளியாயிருப்பவன் ஸரணாக3தஸம்ரக்ஷணவ்ரதத்தோடுகூடிய ஆசார்யனை ஸரண மடையவேண்டும். இந்த ஸரணாக3தியாலே விஷ்ணுஸாயுஜ்யத்தை அடைவானென்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால், ஆசார்யன் திருவடிகளையே உபாயமாக (அறிவாளியாயிருப்பவன்) பற்றுகிறான்] இத்யாதி3ப்படியே, ஸத்ஸம்ப்ரத3ாயஸித்3த4 ப்ரபத்த்யநவிதனை ஸத3ாசார்யன் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப்பற்றி, இங்கிருக்கும் நாளைக்கு ஆசார்யமுகோ2ல்லாஸகரமான ப4க3வத்3ப4ாக3வதகைங்கர்யநிரதனாய், ஸ்வாசார்யனை சரூபி ஹரிசரணாரவிந்த3பரவணனாய், 'இழைகொள் சோதி செந்தாமரைக்கட்பிரானிருந்தமை காட்டினீர்' என்கிற படியே தந்நிஷ்டனாயிருக்கை" என்றும் அருளிச்செய்துள்ளார். அந்த க3ரந்த2த்தில நம ஸ்வாமி நிரூபித்தபடி ஆர்த்தத்3ருப்த பே4த3ம் நிரூபிக்கப்படவில்லை. நேர்மாறாக, ஸ்வக3தஸ்வீகார பரக3தஸ்வீகாரங்கள் வேறாகவும், ஆர்த்த த்3ருப்த ப்ரபத்திகள் வேறாகவுமே நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப்பதிப்பு 119 முதல் 122 பக்கங்கள் ஈறாக ஸேவிப்பவர்களுக்கு இது தெளிவாகும். ஆகையால் நம் ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷத்தை உத3ாஹரிப்பது வீணானது. நேர்மாறாக ஸ்வபக்ஷப3ாத4கமுமாகும். மேலும், இப்படி ஆர்த்த த3ருப்த பே4த3நிரூபணம் செய்வதும், அதற்கு லோகதே3ஸிக திவ்யஸூக்தியை ப்ரமாணமாகக்

காட்டுவதும் தகாது தகாது தகாது ஸ்ரீவசநபூ4ஷணததில பிள்ளைலோகதே3ஶிகன் 142. 143. 144 145 ஸூத்ரங்களில ஸ்வக3த ஸ்வீகாராநுபாயத்வததையும் பரக3தஸ்வீகார உபாயத்வததையும் நிரூபித்துள்ளார். மாமுனிகள் வ்யாக்2யாநத்தில "இவையிரண்டாலும ஸ்வக3தஸவீகாராநுபாயதவமும, பரக3தஸவீகாரோபாயத்வமும காட்டப்பட்டது" என்று அருளிச்செய்திருப்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்வக3தஸ்வீகார பரக3தஸவீகாரங்களே ஆர்த்த த்3ருப்தபரபத்திகளானல், ஆர்ததபரபத்தி அநுபாயம் த்3ருப்தப்ரபததி உபாயம எனத் தேறுதா? இதுதான் லோகதே3ஶிகன் ஸித்3தா4ந்தமா? இது மாமுனிகள் கண்ட அல்லது 'மாமணிகள்' கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமாகுமா? கணணுடையோர் நனறுகக் காணவேணும.

ஆக இவ்வளவால, 'வேதா3நத ஸாரமான ரஹஸய த்ரயமே ஸாரதமம் உபாதே3யம' என்றும், 'ததீ3ர்தத2மான ப4க3வானே உபாய பூ4தன். பரார்தத2கைஙகாயமே பரம புருஷாரதத2ம். இவன செயயும ப்ரபததி அதி4காரி விஶேஷணம. உபாயமலல — எனபதே ஸதஸமபரதா3ய ஸாரார்தத2ம்' எனறும, இதுவே "மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்தஸாரநிஷ்காஷம" எனறும் நிரூபிதமாயிற்று.

முடிவுரை

முடிவில அடியேன் செய்யும் ஓர் விண்ணப்பம. நம பெரியோாகள் தங்கள் க்3ரந்த2ங்களில காட்டிய விஷயங களை அடியேன் வெளியிட்டேன் அத்தனை போககி ஸ்வதந்த்ரமாக ஒன்றும எழுதினேன் அலலேன இந்த நிஷகாஷ நிகஷத்தைக கண்டவர்கள் தததத்ஸமபரதா3ய ஸரணியைத்தெளிந்து தத்தத்ஸம்ப்ரதா3ய நிஷ்ட2ராக இருக்க ப்ராப்தம, ஸம்ப்ரதா3ய ஸாங்காயமும் வேண்டா. ஸம்ப்ரதா3ய விவாத3மும வேண்டா. வேற்றுமையில

ஒற்றுமைகாணபோம. ஒற்றுமை என்று சொல்லிக்கொண்டு வேற்றுமையை வளாக்கவேண்டா. ஸம்ப்ரதா₃யாந்தரத்தை யழிக்கவும வேண்டா—என்று ப்ரார்த்தி₂த்து நிற்கிறேன.

ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய பரமஸூக்ஷ்மார்த்த₂ப்ரகாஶநத்தில் எழுதுகோலை நாட்டின அடியேனுடைய ஸாஹஸத்தைப பெரியோாகள் பொறுப்பாாகளாக.

ஓர் மஹாவித்₃வானுன ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்₃ரேஸரா எழுதியநூலுக்கு மறுப்பாக ஓா நூலை எழுதும்படி அடியேனுக்கு நேர்ந்தமைக்கு மிகவும வருந்துகிறேன. இதனை நம் ஸவாமியும், நம ஸ்வாமியால் தமமுடைய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில ஆதியிலே வணஙகப்பட்ட பெருமாளும பெரியபெருமாளும க்ஷமிப்பாாகளாக

சதுர்த்த₂₃ாதி₄கார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

वेङ्कटाचार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता।
निष्कर्षनिकषः सोऽयं लिखितोऽत्र सतां मुदे॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின சிஷ்யராய் (அவரிடமிருந்துபெறற) பேரறிவை உடைய வரான வரத₃ாசார்யரால இநத நிஷ்காஷ நிகஷம் இந்நில வுலகிலுள்ள நலலோாகளின உகப்பினபொருட்டு (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶனததில) எழுதபபட்டது.]

அத₄யாதமதத்வபோ₃த₄ப₄ாஸகரா், வாக₃மருதவாஷீ
ஸ்ரீ உ வே வேளுககுடி வரத₃ாசாாய ஸவாமி இயறறிய
நிஷ்காஷ நிகஷம நிறைவு பெறறது

ஆழவாா எமபெருமானாா ஜீயா திருவடிகளே ஶரணம

இநத நிஷ்காஷ நிகஷத்தில் எடுககபபடட ப்ரமாணங் களுக்கு 'ஸுத₃ர்ஶனம' ஆசிரியரால் பொருள் எழுதப்பட்டது.

‘ஸுதர்ஶனம்’ ஆசிரியரின் முடிவுரை

—※—

ஸுதர்ஶனத்தில் (இதழ் 275) மாமுனிகள் மலரில் ஸ்ரீ.உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி *‘மாமுனிகள் கண்ட வேதாந்த ஸார நிஷ்காஷம்’* என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதை மறுத்து ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி எழுதிய *‘ஸாரதம நிஷ்காஷம்’* என்னும் நூலையும், அதற்கு ஸமாதானமாக ஸ்ரீ உ வே வரதாசார்ய ஸ்வாமி எழுதிய *‘நிஷ்காஷ நிகஷம்’* [இரு நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்] என்னும் நூலையும் அன்பர்கள் இதுவரை (ஸுதர்சனம் 279-284) அநுபவித்து வந்தனர் பல அன்பர்கள் இந்நூல்கள் பற்றிய கருத்துக்களை நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் நம்மிடம் தெரிவித்தார்கள் இந்நிலையில் சில விஷயங்களை அன்பர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது பத்திரிகாசிரியன் என்னும் முறையில் அடியேனது கடமையாகத் தோன்றியபடியால் இம்முடிவுரையை எழுதலானேன்

அன்பர்கள் பலர்,— “தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமும், தேஶிக ஸம்ப்ரதாயமும் ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தானததில் பல விஷயங்களில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளவை என்பது உலகமறிந்த விஷயம். அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மேலாக வேதாந்ததேஶிகர் காலத்திலிருந்தே இக்கருததுவேறுபாடுகள் பல பல கிரந்தங்களிலும் ஏறிக்கிடக்கின்றன அவற்றிலே, *‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று தேஶிக ஸம்ப்ரதாயஸதாகளின கருத்தாகவும், ‘அவன் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ எனறு தெனனாசாரய ஸம்ப்ரதாயஸதா களின் கருத்தாகவும் இன்றளவும் முக்கியமானதொரு கருத்து வேற்றுமை நிலவிவருகிறது* இதை இன்று ஒரு விதவான் மறுக்க வருவதும், தென்னாசார்யர்களே ‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று கூறியிருப்பதாகத் துணிவுடன் எழுதி அச்சிடுவதும் அதி ஸாஹஸமாயிருக்கிறது இதைத்தக்க ப்ரமாண யுக்திகளைக்காட்டி இருஸம்ப்ரதாயத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை அசைக்கமுடியாத படி நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில் நிலைநாட்டி உண்மையைக் குன்றிலிட்ட விளக்காக்கியிருப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகிற்குப் பெரும்தொண்டாற்றியுள்ளார் ஸ்ரீ உ வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி பரமஸாதவிகமான முறையில் தம் நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாயுள்ளது இவ்வளவு தெளிவாக இவ்விஷயம் நிலைநாட்டப்பட்டபின் இதை

நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ் தேவையேயில்லை நேர்முக வாத₃ங்களில் வீண் கூச்சலும் குழப்பமும் மற்றும் பல விரும்பத் தகாத விளைவுகளும் ஏற்படுமேயொழிய நன்மையொன்றும் விளை யாது'' என்று கருத்து தெரிவித்து வருகிறார்கள்

ஒரு சில அன்பர்கள்,— '' இப்போது காலம் இருக்கும் நிலை யில் இந்தச் சர்ச்சை அநாவசியமானது. ஆஸ்திகத்திற்கே பேராபதது விளைந்துகொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில், ஆஸ்திகர்கள், அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நூல்கள்மூலம் வாதம்புரிவதே தவறானது. நேர்முகமான சர்ச்சையில் இறங்குவது பெரும் தீங்குகளை விளைக்கவல்லது. ஆகையால் நடக்கப்போவ தாகஅறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை எப்பாடுபட்டாவது நிறுத்திவிடுங்கள் '' என்று கருத்து தெரிவிதது வருகிறார்கள்.

இந்நிலையில் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸைப்பற்றிய அடியேனது கருத்தை அன்பர்களுக்குத தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. பரஸ் பரஹிதைஷிகளாய், நித்யாபி₄வாஞ்சி₂த — பரஸ்பரநீசப₄ாவர்களா யிருக்கவேண்டிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே வாத₃சர்ச்சை எல்லாப் படியாலும் பரிஹரிக்கத்தக்கதே என்பதே அடியேனது உறுதி யான கருத்து ஆயினும் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி சில வருஷங்களாக 'ஸம்ப்ரத₃ாய விஷயங்களில் ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடத்திவிட வேண்டும்' என்று பிடிவாதங்கொண்டிருக்கிறார் இதற்குக் காரணத்தை 'சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ' என்னும் ரீதியிலே அடியேன் தெரிவித்தாகவேண்டி யிருக்கிறது சில வருஷங்களுக்கு முன்னால், 'ரங்கநாதபாதுகை' என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பததிரிகையில் திருவயிந்திரபுரம் ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்பவர் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதில் 'பிராட்டி ஜீவகோடிபே, எம்பெருமான் ஆஶ்ரிததே₃ாஷ போ₄க்₃யனே' முதலான தென்னசார்ய ஸம்ப்ரத₃ாயக்கொள்கைகளை ப்ரஸ்தாவித்து, 'இவையெல்லாம் கலிபுருஷனால் கிளப்பப்பட்ட வாத₃ங்கள்' என்று ஒரு கட்டுக்கதையை எழுதினார் இதை மறுத்து நாம் ஸுத₃ர்ஶனத்தில் ஓர் கட்டுரை எழுதினோம். அதில், முற்கூறிய கொள்கைகள் ஆழ்வார்களாலும், பல ஆசாயர்களா லும் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களைக் கலிபுருஷனென்று எழுதுவது அஸஹ்யாபசாரமும், கலிசேஷ்டையுமாகும் என எழுதி

யிருந்தோம். ரங்கநாதபாதுகாபத்ரிகையோ, நம்மால் மறுக்கப் பட்ட கட்டுரையை எழுதியிருந்த ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரோ இன்றளவும் அதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமும் தெரிவிக்கவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது நமது மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி (இப்போது அன்பர்கள் காணும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம் அமைந்துள்ள ரீதியில்) ஏதோ சில பக்கங்களை எழுதி நம்மைக் கடுமையாகத்தாக்கி வாதத்திற்கும் அழைத்தார். அவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்களுக் கெல்லாம் நம்மாலும், நமது பூர்வர்களாலும் ஏற்கனவே தின வடங்க பதில் கூறப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, வாத₃ம் செய்வதில் பேராவல் இருந்தால் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் வெளியிட்டு, வ்யபதி₃ஷ்ட வித்₂வான்கள் அனைவரையும் வாத₃த் திற்கு அழைத்து வாதப்போர் புரியவேண்டுமேதவிர ஒருவரிருவர் வாதம்செய்து முடிவுகட்ட முடியாது என்று நாம் எழுதியபின் தாற்காலிகமாக சாந்தியடைந்தார். அதற்குப்பின்னும், ஸம்ப்ர தா₃யசர்ச்சை ஒன்றை நடத்துவதில் தமக்குள்ள ருசியை அடிக்கடி அறிவித்து வந்தார் வேதா₃ந்தஸார நிஷ்கர்ஷம் வெளி வந்தபின், தாம் அதற்கு மறுப்பாக ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் எழுதி யிருப்பதாகவும், அதையும், அதற்கு ஸமாதா₄னம் ஏதாவது வரதாசார்யர் தெரிவிததால் அதையும் ஸுத₃ர்சனத்தில் அச்சிட்டு அதன்பின் வாத₃ஸதஸ் ஒன்றை நடத்தவேண்டும் என்று மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி ஆசைப்பட்டதாலேயே நாம் முன்னுரையில் எழுதிய ரீதியில், நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் அச்சாகி வெளிவந்தபின்பு வாத₃ஸத₃ஸ்ஸுக்கு ஏற்பாடு செய்வதாக அறிவித்தோம்.

இப்போது நிஷ்கர்ஷ நிகஷமும் வெளிவந்துவிட்டது அன்பர் கள் பலருடைய கருத்தையும் தெரிவித்தோம். நிஷ்கர்ஷ நிகஷ மானது இருஸம்ப்ரதா₃யங்களுக்கிடையே பரகூ₃தஸ்வீகார ஸ்வ கூ₃தஸ்வீகார விஷயத்தில் உள்ள கருத்துவேற்றுமையைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டிவிட்டது. இதை நிலைநாட்ட ஒரு வாத₃ ஸத₃ஸ தேவையேயில்லை இரு ஸம்ப்ரதா₃யங்களில் எதுசிறந்தது என்பதில அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முடிவு காண்பது சிறிதும் ஸாத்₄யமல்ல. ஆகையால் வாத₃ஸத₃ஸ் நடததுவதால் எந்த நற்பயனும் விளையாதென்பதோடன்றியில பல தீய விளைவு களும் ஏற்படும் எனறு அன்பர்கள் பலர் அறிவுறுததுவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம். மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியும் இவ்

வறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நம்புகிறோம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடததியே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தால் கீழ்க்கண்ட நிப₃ந்த₃னைகளுடன் அதை நடததவும் தடையில்லை.

1. முன்னுரையில் காட்டிய ரீதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் உப₄ய ஸம்ப்ரத₃ாய வித்வான்களும் கலந்துகொள்ளும் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடததவேண்டியது.

2 இதில் *வயபதி₃ஷ்ட* வித்₃வான்களுக்கே பேச இடம் அளிக்கப்படும். (யாா வ்யபதி₃ஷ்ட வித்₃வான் என்பதில் அக்₃ரா ஸநாதி₄பதியான ஜீயர் ஸ்வாமியின் தீர்ப்பே முடிவானது). மறற வர்கள் வாயைத் திறந்தால் வெளியேற்றப்படுவார்கள்

3. "விவாத₃ாஸ்பத₃மான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் இன்னது. ஸ்ரீ வேத₃ாந்த தே₃ஶிகரின் திருவுள்ளம் இன்னது" என்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே வாத₃ஸத₃ஸ்ஸின க்ருத்யம்

4. 'இரு பக்ஷங்களில் எது சிறந்தது' என்னும் சர்ச்சையில் இந்த ஸத₃ஸ் ஈடுபடாது. 'இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டா. உண்டாயின அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒரே பக்ஷமெனில் அதன் ஸ்வரூபம் யாது?' எனனும் விஷயமாகவே நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படும்

5 நிஷ்கர்ஷத்தில் எல்லா வித்₃வான்களும் கையெழுத்திட்டு ஸுத₃ர்சனத்தில் வெளியிடவேண்டியது

மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியின் அபி₄ப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர் வாத₃ம் நடத்தவேண்டும் என விரும்பினல், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியபின்பு அவரையும் கலந்துகொண்டு வாதம் நடக்கும் இடம், தேதி, கலந்துகொள்ளும் வித்₃வான்கள் முதலான விபரங்கள் பிறகு அறிவிக்கப்படும்.

இஙஙனம்,

விரோதி₄கருத்
ஆனி-மீ புனர்பூசம்
(24—6—71)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ த₃ாஸன்,
ஸ்ரீ. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய
பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்

	க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1	பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-35
2	ஸ்தோத்ரரத்ந சது:ஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	3-00	-55
3	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
4	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
5.	பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
6.	திருமாலை வ்யாக்யானம்	2-75	-50
7.	திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-40
8.	சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	-35
9	கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	2-00	-45
10	நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00	-75
11.	திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-55
12	நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	2-00	-50
13.	ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part	3-50	-65
	ஷை இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7-00	1-25
14.	திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50	-25
15.	பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16.	அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88	-40
17.	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	-50
18.	சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-38	-35
19	முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-55
20	பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-50	-35
21.	முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை ,,	3-00	-55
22	இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ,,	4-00	-75
23.	ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (சரமோபாய நிர்ணயம், பெரிய திருமுடியடைவு முதலானவற்றுடன் கூடியது)	7-00	1-00
24.	ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1.	திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	3-00	-55
2.	(போதாயந) ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-35	-10
3.	(போதாயந) உபாகர்மவிதி	0-35	-10
4.	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
5	நாராயண ஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
6	ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-45
7.	பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-50
8.	தேஹளீச ஸுப்ரபாதம்	0-25	-10
9	ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-35
10.	விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் (முதல்பாகம்)	10-00	1-50
11.	சாதிமத்ஆராய்ச்சி	2-00	-35

12.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-37	-15
13	ஸ நமத்காரிகாவளீ	1-75	-35
14.	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15.	கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-30
16.	சாரீரககாரிகாவளீ (முதல் பாகம்)	3-00	-60
17	பெரியாழ்வார் பரபாவம்	4-00	-75
18	ஸாத்விகவிஜய ஸாவஸவம் (தபால் உட்பட 50பை)		
19	ஸ நத்யாவந்தநபாஷ்யம்	3-00	-70
20	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
21	ஸ்ரீமகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	1-50	-40
22	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-25
23	மாமுனிகள் அறுநூறாவது ஆண்டு மலர்	1-50	-40
24.	சங்கரரும் வைணவமும் (தபால் வகைக்கூலி) 50பை		
25	நிஷ்காஷ நிகஷம்	2-00	-35
26	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி (மூலம் மட்டும்)	0-20	0-10

கிடைக்குமிடம் -

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சி-17

ஸ்ரீ

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடுகூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர் —

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்.
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12—1—1948) முதல் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

சென்னையில் நமது வெளியீடுகளனைத்தும் கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ S. K. ராமராஜ அய்யங்கார்,
29, A. பஜார் ரோடு, மயிலை, மதராஸ்-4.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

விவாத ஸபை

நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியது என்ன ?

மத்4யஸ்த2வித்3வான்களுக்கு வேண்டுகோள்

[ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

சென்ற (விரோதி4க்ருத ஆனி, ஆடி) ஸுத3ர்ஶனம் இதழில் நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் நிறைவுபெற்றது. அதன் முடிவுரையில் அடியேன் மத்4யஸ்த2ர் பலருடைய கருத்துக்கு இணங்கி இவ்விஷயத்தில் விவாத3ஸபை4 தேவையில்லை. நடத்தினாலும் அதனால் நற்பயன் எதுவும் விளையாது என விவரித்திருந்தேன். இதைக் கண்டு ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ உ. வே. மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி விவாத3ஸபை4 அவஶ்யமே என்று கூறும் (ஆறு பக்கங்கொண்டதொரு) சுவடியை 'நடைபெறப்போகும் விவாத ஸபை4யைப் பற்றிய அறிவிப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருப்பது நமக்கு 4—8—71 இரவில் கிடைத்தது.

அதில் 'நிக3மநம்' என்னும் பகுதியில் உப4யஸம்ப்ரதா3ய வித்3வான்கள் சிலரை மத்4யஸ்த2ராக மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களை விவாத3ஸபை4யில் நேரில் கலந்து கொள்ளுமாறு ப்ரார்த்தித்துள்ளார். அப்படிக் கலந்துகொள்ள ஸௌகர்யமில்லாதவர்கள் தம் அபி4ப்ராயத்தை விமர்ஶரீதியில் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் ப்ரார்த்தித்துள்ளார். அப்பகுதி அடுத்தபடியாகச் சிறிய எழுத்துக்களில் கொடுக்கப்பட்டு, அதன்மேல் அந்த மத்4யஸ்த2 வித்வான்களுக்கும், மற்றும் வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களுக்கும் அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனை அச்சிடப்பட்டு அவர்களுக்கு (6—8—71) அன்று அனுப்பப்படுகிறது. 15—8—71க்குள் வித்வான்கள் தம் கருத்தை எழுத்துமூலமாக அறிவித்தால் 25—8—71ல் வெளிவரவேண்டிய ஸுத3ர்ஶனத்தில் அக்கருத்துக்கள் வெளியிடப்படும்.

மது4ராந்தகம் ஸ்வாமியின் நிக3மநம்

நிகமநம்

ஸ்ரீமந்நாராயண ஜீயர் மத்யஸ்த நிலையில் விவாதம் ப்ரஸ்துதமாகும், ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர், ஸ்ரீமத் ஆண்டவன், உ. வே. D. T.

தாதாசாாயஸவாமி, உ வே உததமூா ஸவாமி, உ வே காரபபஙகாடு வெஙகடாசாாயஸவாமி ஆழவாாதிருநகரி ஸவாமி (செனனை வாஸி), ஸுதாசஞசாாஸவாமி (திருபபதி), திருநாஙகூா அணணஙகராசாா ஸவாமிபோனற விதவான மதயஸததரைதுணையாககொணடு ஜீயா ஸவாமி தீாபபு அளிககவேணடும. ஜீயா ஸமமதியாவிடில முன குறிபபிடடவாகளில மூனறு திருநாமஙகள மாதயஸதயம வகிககும படி செயது விவாத முடிவு பெறவேணும். அபமூவரும வாதி பரதிவாதிகள ஏகோபிததுத தோநதெடுககவேணடியவாகளே

ஸ்ரீஉ வே ஸ்ரீகாஞசி பிரதிவாதி பயஙகரம அணணஙகராசாாய ஸவாமியுடன ஸமீபததில பரகருத சாசசா விஷயமாக பரஸதாவம ஏறபடடபொழுது பூஷண பாஷயமானது ஸமபிரதாயததை அனுஸரிததததனறு எனபதைத தாம ஏறகனவே பிரசுரம செய் திருபபதாய் ஸாதிததாா. அடியேனுடைய ஸிததாநதமும அதுவே. பாஷயம அஸாமபரதாயிகமெனறு தாம வெளியிடடதை விளகக ஸமமதிததால அநத ஸவாமியும மதயஸதபதம வகிககலாகும

எழுதது மூலமாய அநுவாதததுடன வாதம நடைபெறும ததவநிாணயமே இதறகுபபலம ஜயாபஜயஙகளனறு நிகஷத் திறகு அடியேன பதிலளிககவேணடியிருபபதால வாதம அவசய் மெனறே அபிபராயபபடுகிறேன.

அசறகு முன பிரதிவாதிகளாகிய இவாகளிருவரும அடியேனு மாகக கலநது அதனுல தருபதியடையும பலமேறபடடு அதை ஸுதாசநபதராதிபா தாமவாக ஏறிததபடி பிரசுரம செயயவேணும இலலையேல வாத சபையில நிஷபநநமாவதை விதவானகள கையொபபததுடன் பிரசுரம செயயவேணடும இது அடியேன் செயயும விணணபபம.

ஸபையில நேரில கலநதுகொளள ஸௌகாயமிலலாத மதயஸத விதவானகள பரதிவாதிகளின பரகருதபதயாாதத நிஷகாஷமானது மாமுனி முதலிய பூாவாகள ஸூகதிகளுககு முரணபடடிருபபதைபபறறிய தஙகள அபிபராயததை விமாசரீதி யில அடியேனுககுத தெரிவிககுமாறு ஸவிநயம பராாததிககிறேன

153, N C Street,
Srirangam
21—7—71

தி. ஏ. வீரராகவதாஸன்,
ஸ்ரீமதுராந்தகம்.

மத்$_4$யஸ்த$_2$ வித்வான்களுக்கு ஸுத$_3$ர்ஶனம் ஆசிரியரின் ப்ரார்த்தனை

மது$_4$ராநதகம் ஸ்வாமியால் குறிபபிடப்பட்ட ஜீயர் ஸ்வாமிகளும, வித்$_3$வானகளும வாத$_3$ ஸபை$_4$யில மாத்$_4$யஸ்த்$_2$யம (நடுநிலைமை) வகிகக ஸித்$_3$த$_4$ராயிருககி ருாகளா எனபதை 15—8—71ககுள் அடியேனுககுத தெரிவிககவேணடும். அப்படி நேரில வரஸௌகாயமிலலா

விடில இருபக்ஷங்களையும நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து, எழுத்து மூலமான அவர்களது விமர்சனங்களை அடியேனுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அல்லது விரைவில எழுதி அனுப்ப ஸித்தராயிருக்கிறார்களா என்பதை 15—8—71க்குள அவர்கள தெரியப்படுத்தவேண்டும். மதுராந்தகம ஸ்வாமியால குறிக்கப்படாத வ்யபதிஷ்ட வித்வான்களும திருவுள்ளத்தைத் தெரிவிக்கலாம.

விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பு

'அஸாரம' என்று தொடங்கும ஶ்லோகத்தின பொருளே விவாதத்திற்கு விஷயம என்று பொருள்பட மதுராந்தகம ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். விவாதத்திற்கு அதுவே விஷயமானாலும அதற்கும காரணமாய, அதைக் காட்டிலும முக்கியமானதான விவாதவிஷயம ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை மத்யஸ்த வித்வான்கள குறிக்கொள்ளவேணும். "அஸாரம' என்று தொடங்கும ஶ்லோகம பொதுப்படையானது. அந்தந்த ப்ரகரணங்களுக்குத் தக்கவாறும அவரவர் ப்ரமேயங்களை எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்களோ அதற்குத் தக்கவாறும அதன பொருள வேறுபடும. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்வ்யாக்யானங்களில பதங்களில ப்ராதான்ய அப்ராதான்யங்கள் காரணமாக ஏற்படும பல படிகளைத் திருவுள்ளமபற்றி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு ஒருவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாபாஷ்யத்திலும, அதையொட்டிய வேதாந்த ஸாரநிஷ்கர்ஷ நிஷ்கர்ஷநிகஷங்களிலும ப்ரமேயார்த்தங்களில ப்ராதான்ய அப்ராதான்யங்கள காரணமாக ஏற்படும் பல படிகளைத் திருவுள்ளமபற்றி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள விவரிக்கப்பட்டன. அதில, "முக்தியில—ஸாத்ய பக்திநிஷ்டனுக்கு பக்தவத கைங்கர்யமற்ற பரமாத்மாநுபவமாத்ரமே பலம, ஸ்வகதஸ்வீகாரநிஷ்டன எனப்படும ஸாத்யபரபத்திநிஷ்டனுக்கு ஸ்வார்த்த கைங்கர்யமே பலம, பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டன எனப்படும ஸித்தோபாய நிஷ்டனுக்குப பரார்த்த கைங்கர்யமே பலம" என்று முக்தியில பலபேதத்தைத் திருவுள்ளம பற்றிய பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும,

ஆசார்யஹ்ருத3யகாரர் ஆசார்ய ஹ்ருத3யத்திலும், மாமுனி கள் அவ்விரு க்ரந்தங்களின் வியாக்யானங்களிலும் மிகத் தெளிவாக நிரூபித்திருப்பதை அநுஸரித்து, ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாபா4ஷ்யகாரரும் நிஷ்காஷ நிகஷகர்த்தாவும் 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திற்கு ஒருவித மாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ வேதா3ந்த தே3ஶிகர் முற்கூறியபடியான ப2லபே4த3ம் முக்தியில் கிடையாது என்று திருவுள்ளம் பற்றியவராகையாலே அதற்குச்சேர 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத் திற்கு வேறுவித4மாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறார் ஆகையால், மத்4யஸ்த2 வித்3வான்கள் மாத்4யஸ்த2யம் வஹிக்கவேண்டுமாகில், முந்துறமுன்னம் முக்தியில் ப2ல பே4த3விஷயமாக லோகாசார்ய வரவரமுனிகளுக்கும், ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகருக்கும் கருத்து வேற்றுமை உண்டா இல்லையா என்பதை நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும். இவ்விரு கருத்துக்களில் எது சிறந்தது என்பது ஸம்ப்ரதா3ய சர்ச்சையாகையால், அதில் மாத்4யஸ்த2யம் வஹிக்கவோ, முடிவு கூறவோ உப4யஸம்ப்ரதா3ய வித்3வான்களுக்கும் அதி4காரமில்லையாகையால் அக்காரியத்தில் அவர்கள் இழிய லாகாது. முக்தியில் ப2லபே4த3 விஷயத்தில் இருவகை ஆசார்யர்களுக்கும் அபி4ப்ராயபே4த3ம் உண்டா இல்லையா என்பதைப்பற்றி நடுநிலைநின்று விமர்ஶித்தால் உண்டு என்றே உறுதியாகத் தேறும் (இல்லையென்று நிரூபிக்க முன்வரும் வ்யபதி3ஷ்ட மத்4யஸ்த2 வித்வான்கள் நமக்குக் கட்டுரை எழுதியனுப்பலாம்.) இப்படி ப்ரமேயவிஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமை தேறியபின்பு, அதற்கு அநுகு3ணமாக 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகார்த்த2 விஷயத்தி லும் வேற்றுமை ஏற்படுவது நியாயமே என்றே நடுநிலை நின்று விமர்ஶிக்கும்போது அடியேனுக்கு உறுதியாகப் படுகிறது ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் விவாதஸத3ஸ்ஸை நடத்துவதால் எப்பயனுமில்லை என்றே அடியேன் கருது கிறேன். இதுபற்றி வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களை 15-8-71க் குள் தங்கள் கருத்தை எழுதி அனுப்பும்படி அடியேன் அடிபணிந்து இறைஞ்சுகிறேன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தா3ஸன்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், **ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,**
திருச்சி-17. 'ஸுதர்ஶனம்' ஆசிரியர்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

லேக$_2$ந விவாத$_3$ நிக$_3$மநம்

['ஸுத$_3$ர்ஶநம்' ஆசிரியர்]

6—8—71ல் அடியேன் அனுப்பிய வேண்டுகோளுக்கு உப$_4$யவேதா$_3$ந்த வித$_3$வத்$_3$வரிஷ்டர்களான (1) ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, (2) D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி. (3) (ப$_3$ருந்த$_3$ாவநவாஸி) திருநாங்கூர் ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி. (4) ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ராமக்ருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி (5) (சாளிவாஸி) விலிவலம் நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி. (6) திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமி. (7) திருப்புட்குழி யாமுநாசார்ய ஸ்வாமி. (8) (தேசி) ரங்கராமாநுஜய்யங்கார் ஸ்வாமி (9) சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி (கடைசியிருவரும் காரப்பங்காடு ஸ்வாமி சிஷ்யர்கள்) ஆகிய ஒன்பது வித்வான்களிடமிருந்து 17—8—71 ஆகிய இன்று வரை பதில் வந்துள்ளது. இதில் D. T தாதாசார்ய ஸ்வாமி மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு ஸாத$_4$கமாகவும், கடைசியில் குறிக்கப்பட்ட மூன்று வித்வான்களும் வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஸாத$_4$கமாகவும் அபி$_4$ப்ராயம் தெரிவித்துள்ளார்கள். மற்ற வித்வான்கள் விவாத விஷயத்திற்குள் புகுராமலும், உட்புகுந்தாலும் ஒரு நிஷ்கர்ஷத்துக்கு வராமலும் விவாத$_3$ ஸத$_3$ஸ் நடத்தலாமா கூடாதா முதலான விஷயங்களைப் பற்றித் தங்கள் அபிப்ராயங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த எல்லா பதில்களையும் ஆராய்ந்தால், இதில் ஒரு விஷயத்தில் ஒருமனப்பட்ட கருத்து விளங்குகிறது. அதாவது — விவாத$_3$ஸத$_3$ஸ் நடத்துவதால் எப்பயனுமில்லை. வீண்கலஹமும் வைரஸ்யமுந்தான் ஏற்படும் என்பதே அது. விவாத$_3$ஸத$_3$ஸ் நடந்தால் அதில் கலந்து கொள்ளவோ, மாத$_4$யஸ்த$_2$யம் வகிக்கவோ எந்த ஸ்வாமியும் ஸித்$_3$த$_4$மாயில்லை. உத்தமூர் ஸ்வாமியை நேரில்

சென்று விசாரித்த வேளுக்குடி ஸ்வாமி, அவரும் விவாத₃ ஸத₃ஸ்ஸில் நேரில கலந்துகொள்ள இயலாது என்றே ஸாதித்ததாகத் தெரிவிக்கிறார். ஆண்டவன ஸ்ரீ காரயம் ஸ்வாமியும் அவ்வண்ணமே தெரிவித்ததாக ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம ஸ்வாமி தெரிவிககிறார. ஆக இப்படி மதுராந்தகம ஸ்வாமியால மத்₄யஸ்த₂ர்களாகக் குறிக்கப் படடவர்களில் எவருமே வாத₃ஸத₃ஸ்ஸில கலந்து கொள்ள விரும்பவிலலை என விளஙகுகிறது.

மது₄ராநதகம் ஸ்வாமியால் மத்₄யஸ்த₂ராகக குறிககப் பட்ட ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷணவவுலகின தௌ₃ளர்பா₄க₃யததாலே பரமபதித்து விட்டபோதிலும. அவருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ உ. வே. சதாபி₄ஷேகம ஸவாமி ஸாதிககும் ஒரு விஷயம் நடுநிலை யாளர்களால குறிககொள்ளததக்கது. அதாவது:— மது₄ ராந்தகம ஸ்வாமி—உள்ளதான ஸம்ப்ரத₃ாய பே₄த₃த்தை இலலையாக்கி 'ஸம்பரத₃ாய ஸூத₄ா' எனனும் புத்தக மொனறைச் சில வருடங்களுககு முன அச்சிட்டபோது, அதறகு மறுப்பு வரவேண்டும் எனனும் எண்ணததாலே ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸவாமியும. சதாபிஷேகம ஸவாமி யும் தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீ உ. வே. காரபபங்காடு வேங்கடா சார்ய ஸ்வாமியை அணுகிககேட்க, ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண மீமாம்ஸாபா₄ஷ்யததை அடியொற்றி அவர் அப்போது ஸாதித்த அர்த்த₂விஶேஷங்களையே ஸ்ரீ உ வே. வரதாசாரய ஸ்வாமி 'மாமுனிகள் கண்ட வேத₃ாந்த ஸார நிஷகர்ஷம்' என்னும் தலைப்பில கட்டுரையாக எழுதினர். இககட்டுரை யும், இதைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட நிஷ்கர்ஷ நிகஷ மும, ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரய ஸ்வாமி நேரவுசாத்திககொண்டு எழுந்தருளியிருந்தபோது அவ ருடைய பரிபூர்ணமான அங்கீ₃காரத்தைப் பெறறவை— என்பதே அது. ஆக, மது₄ராநதகம ஸவாமி மத்₄யஸ்த₂ராக அந்த ஸ்வாமியைக் குறித்ததுவிபரீதப₂லமாகவே முடிந்தது.

ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சி மஹாவித்₃வான ஸவாமியைப் பற்றி மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டதும் அவருக்கு விபரீதமாகவே முடிநதெதென்பது ஸ்ரீராமாநுஜன் பததிரிகை யில 275-ம் இதழில பினவருமாறு ஸ்ரீ உ. வே. P. B. A. ஸ்வாமி அச்சிட்டிருப்பதிலிருந்து விளங்குகிறது.

அஸாரஅல்பஸார விவாதத்தில் அடியேனுடைய விண்ணப்பம்

அஸாரமலபஸாரஞச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத இதயாதி ப்ரஸிதத சலோகததின பொருள விவரணததைபபற்றி (சென்ற ஐபபசி மாதம முதலாக)ச சில விதவானகளுககுள அபிப்ராய பேதம விளைநது கரநத லேகன ப்ரதிலேகனஙகளும நடநதுவருவதை ஸ்ரீவைஷணவ ஸுதாசன பத்ரிகையினுல அடியேன ஸதூலமாக அறிநதிருககிறேன ஏறககுறைய ஒருவருஷ காலமாகவே அடியேனுககு நேதரபாடவம குனறியிருப்பதை ஸ்ரீராமாநுஜனில் பலகால பரஸதா விததிருககிறேன. அதை இஙகு மறுபடியும சுருககமாகத் தெரிவிக கிறேன அடியேன எழுதுவதறகு எவ்விதமான இடையூறும விளைய விலலை நாடோறும 30, 35 பககஙகளும எழுதி வருகிறேன. வரும தபாலகளைப பெருமபாலும காாயஸதாகள வாசிததுககாட்டியே தெரிநதுகொள்ளுகிறேன. அசசிட்ட ஏடுகளை ஆவசயகதைககு ஏறப சிரமப்பட்டு வாசிககிறேன. வாசிபபதில சிரமபபட நோநதால் வாசிப்பதை உடனே நிறுததிவிட வேணடியதெனறு டாகடாகளின கட்டளையுமுணடு. அதனுல, நிஷகாஷம—நிகஷம முதலியவறறில அடியேன இனறளவும கணசெலுத்தினவனலலேன. ஸுதாசந பதரிகை வருமபோது பிரிததுப பார்ககையில் ஏடுகள் வளாநதிருக கினறன வெனறு மட்டும கரஹித்தவனடியேன்.

10—8—71 தேதியாகிய இனறு ஸ்ரீஸுதாசந பதராதிப ஸவாமி யிடமிருந்து கிடைத்த ஸ்ரீமுகததில் நானகு பக்கமுள்ள சிறிய விளமபர மொனறு இருந்தது. அதில அடியேனுடைய ப்ரஸதாவமிருப்பதாகத் தெரியவநததனுல அந்த இடததை மட்டும் ஊனறி வாசிததேன். ஸ்ரீமதுபய வே. மதுராந்தகம ஸவாமி எழுதியிருபபது அதில் அநுவதிக கப்பட்டிருககிறது. (அதாவது) 'ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயஙகரம அணணங்கராசார்ய ஸவாமியுடன ஸமீபததில ப்ரகருத சாசசாவிஷய பரஸதாவம ஏற்பட்டபொழுது பூஷண பாஷ்யமானது ஸமப்ரதாயததை யநுஸரிததததன்று எனபதைத் தாம் ஏறகனவே பிரசுரம செயதிருபபதாய ஸாதிததாா. அடியேனுடைய ஸிததாநதமும

அதுவே. பாஷ்யம அஸாமபரதாயிகமெனறு தாம வெளியிட்டதை விளகக ஸமமதிததால அந்த ஸவாமியும மதயஸதபதம வஹிககலாகும'' எனபதாக.

இது பசசைப் பசுமபொய எனபதை உலகமறிய விளககுகிறேன. ஸ்ரீமதுராநதகம ஸவாமி செனற சிததிரை மாதம முடிவில ஏதோ பநதுகருதயமாகக காஞசிககெழுநதருளி ஒருவாரமிருநதாா. அடிககடி சநதிகக நேரிடடது சிததிரை மீ முடிவு நாளனறு வெளளிககிழமை தாயாருடைய புறபபாட்டில இயல சாததியான பிறகு, அனறு திரு மூலமாதலால மணவாளமாமுனிகள ஸநநிதிககு விடை கொளவதற காக ஒரு புறம தஙகியிருநதேன் அஙகு மதுராநதகம் ஸவாமி யெழுநதருளி நான தஙகியிருககிற காரணததைத தெரிநதுகொணடாா தாமும மாமுனிகள திருநக்ஷதரோதஸவம ஸேவிகக வருவதாக ஸாதிதது கூடவே வநது இரணடு மணி காலம கோஷடியை யநுபவித தாா. பல வார்ததைகளில் அஸார அலபஸார வாாததையும வந்த துண்டு, அபபோது அடியேன் விஜ்ஞாபிததது இவ்வளவே; ''ஆசாாய ஹிருதயததில 'வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதமகாயதரி யில'' என்று ஸபஷடமாக அருளிசசெயதிருபபதைததான அடியேனறி வேன, ஸ்ரீவசன பூஷண மீமாமஸாபாஷ்யததிலுளள விவரணம நினை விலலை, இப்போது நிகழும கரந்தசாசசைகளையுமறியேன'' எனறு. ''மீமாமஸாபாஷ்யம அஸாமபரதாயிக மெனபதை ஏறகனவே நான பிரசுரம செயதிருககிறேன'' எனறு அடியேன சொலலியிருநதால ''எஙகே எபபோது எதறகாக பிரசுரிததிருககிறீா'' எனறு இநதஸவாமி கேளாமலிருபபரா? ''அது எனககும தெரியுமாகையால கேட்கவிலலை'' எனபா தெரியுமாகில இனனவிடததிலெனபதை 15—8—71ககுள வெளியிடட்டும. அடியேனிடததில அபததபரலாபம விலை செலலாது.

முடிவாகச சொலலுகிறேன். ப்ரகருத சாசசையில அடியேன எந்தவிததததிலும் ஸமபநதபபட விருமபவிலலை ஏறககுறைய நாறபது வருஷகாலமாக ஸ்ரீமதுராந்தகம ஸவாமியை நோககிப பலநூலகள எழுதியிருககிறேன. அவையெலலாவறறையும ஸ்ரீரஙகததில ஸ்ரீமத பரமஹமஸேதயாதி, ஸ்ரீமநநாராயண ராமாநுஜ ஜீயா ஸவாமி ஸதாபித தருளியிருககிற ஸ்ரீகோசநிலயததிலும ரஙகவிலாஸ புஸதகாபணங களிலும கு சி. பாடசாலை லைபரெரியிலும அபேக்ஷயுளளவாகள் காணலாம. அநத க்ரந்தஙகளுககு ஏதேனும விடைவருமோ? எனகிற ஒனறை மட்டுமே அடியேன பாாதது நிறபவன் விடை வெளிவநதால அன்று முதல இவர்ககு-சிஷயனாயிருபபேனெனபதை மீணடும சபதம் செய்து நிறகிறேன. P. B A.

இனி, மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு ஸாத₄கமாக அபி₄ப்ராயம் தெரிவித்திருக்கும் ஓரே வித்₃வானான ஸ்ரீ உ. வே. D T தாதாசார்யஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தையும், அதற்கு அடியேன் எழுதிய பதிலையும், அதற்கு அவர் எழுதியுள்ள பதிலையும் கீழே அச்சிட்டு அதிலிருந்தும் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு விபரீதமே ஸித்₃தி₄க்கிறது என நிரூபிப்போம்.

ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

தே₃சிகவித்₃யாப₄வநம்
மைலாப்பூர், சென்னை-4.

விஜ்ஞாபநம் தே₃வருடைய கடிதமும் வேண்டுகோளும் கிடைத்தது. ஸ்ரீமாந் K வரதாசார்யர் எழுதினது 'மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்' என்பது அதிலிருந்து ப்ரதானமான விவாதவிஷயம் 'அஸாரமல்பஸாரம் ச' என்ற ச்லோகத்தின் அர்த்தமே என்பது ஸ்பஷ்டம். மாமுனிகளுடைய வாக்யம் ஒன்று கூட எடுக்காமல் வ பூ மீமாம்ஸாபாஷ்யகாரர் சொன்னதையே பின்பற்றி தேசிகன் ஸாதித்தது தவறு என்பதை அந்வாருஹ்யவாத₃ம் என்று மறைத்துக் கூறினார், அவரை ரக்ஷிப்பதற்காக தேவர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃முண்டு என்பதை அனுஸரித்து இவர் ஆத்தத்தைச் சொல்லுவதாக அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால் தேசிகன் அவர் ஸித்தாந்தப்படி அர்த்தம் சொன்னார் என்ன வேண்டுமேயன்றி அந்வாருஹ்யவாத₃ம் எனக்கூடாது.

மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃மில்லை என்பது 'விகல்போSவிஶிஷ்டப₂லத்வாத' என்ற ஸூத்ரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது இதை அநாதரித்து ஆசார்யர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று அடியேனுக்குத்தோன்றவில்லை. 'ப்ரதிகூலராகிறார்—ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்" (262) என்ற சூர்ணையில் * "அவித்₃யாதி₃தோ₃ஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை" என்றவித்தால் இங்குள்ளவர்களான பகவத்பரர்களில் சிலருக்கு விசேஷத்தை இங்கு கருதினது தவிர, மோக்ஷத்தில ப₂லபே₄த₃ம் கருதப்

* இங்கு எடுக்கப்பட்ட சூர்ணை 263-வது, வ்யாக்₂யானம் சூர்ணை 270ல் உளளது—ஸம்ஶோத₃னம் ஆசிரியர்.

படவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். மோக்ஷத்தில் அவித்₃யைக்கு ப்ரஸக்தி ஏது? ஆகவே பிள்ளைலோகாசார்யரோ, மாமுனிகளோ மோக்ஷத்தில பே₄த₃ம் விவக்ஷிததார்கள் என்பது ஏற்படவில்லை. இது நிற்க ப்ரக்ருத ஶ்லோகத்தில் "அஸாரம்" என்ற இததால் பூ₄ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரமே விவக்ஷிதம் என்பதையும், 'வேத₃ாச்ச₂ாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" என்றவிதில் 'பரம்' என்பது உத்க்ருஷ்டமே என்பதையும் மாமுனிகளே ஸாதித்திருப்பதை ஶ்ரீமதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகவே ஶ்ரீவரதாசாரியர் சொன்னது மாமுனிகளுக்குக் கண்டனமேயன்றி மண்டனமன்று. மீமாம்ஸா பாஷ்யகாரர் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமென்று அவர் எழுதியதற்கு ஶீர்ஷகம் இட்டிருந்தால் விவாதமேயிராது ஸஹ்ருத₃யமாக இது எழுதினேன். தவறு இருந்தால் க்ஷமிக்கவேணும் நேரில் வருவதாகவோ இவ்வளவன்றி அதிகம் சொல்வதாகவோ எனக்கு உத்₃தே₃ஶமில்லை

வே. வி.
திருமலைதாதம் (D.T.T.)

இதற்கு 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் பதில்

..... . ஶ்ரீ முகம ஸேவிககப் பெறறேன். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஸவிநயம் விண்ணபபிகக விருமபிகிறேன. வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமியை **ரக்ஷிப்பதறகாக**—*முகதியில ப₂ல பே₄த₃முண்டு எனறு அடியேன லோகாசார்ய வரவரமுனி ஸித்₃த₄ாந்தமாக ஏறிட்டுக கூறுவதாக ஸாதித்திருககிறது. இந்த தே₃ாஷம் அடியேன் பேரில ஏறுதெனபதைச் சுருககமாக நிரூபிககிறேன.*

(1) ஶ்ரீவசனபூ₄ஷண வ்யாக்₃யானம்.— (ஸூ 265)

"உபாயாந்தர நிஷ்ட₂ர்கது உத்₃தே₃ஶ்யன் தே₃வதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன. உபாயம் கர்மஜ்ஞாந ப₄கதிகள். உபேயம் ப₄க₃வத₃னுப₄வம்" எனபது ஸூத்ரம். இவ்விடத்து வ்யாக₂யானததில் "உபாயம் தனிததனி **மோக்ஷஸாத₄நதயா** *ஶாஸ்தர ஸித₃த₄மான கர்மஜ்ஞாந ப₄க்தியோக₃ங்கள்" என்றும் "உபேயம் 'ஸோஶநுதே...'*

இத்யாதி₃ ஶ்ருதிகளாலும் 'நிரஸ்தாதிஶய ..' இத்யாதி₃ உபப்₃ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஶய ஆநந்த₃ரூப ப₄க₃வத₃நுப₄வம்'' என்றும் உள்ளது. இதிலிருந்து மோக்ஷஸாத₄நமான உபாயாந்தரங்களைப் பற்றியவர்களுக்கு மோக்ஷத்தில் ப₄க₃வத₃நுப₄வமே கிடைக்கிறதேயொழிய ப₄க₃வத் கைங்கர்யம் கிடைப்பதில்லை என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறதே. மேலே உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஸேவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

(2) முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் — (ஸூ 184)

''மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்று நின்ற திறே'' என்ற ஸூத்ர வ்யாக₂யானத்தில் ''விஷய வைலக்ஷண்யத்தால வரும் ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வபு₃த்₃தி₄ அங்கும் (பரமபதத்திலும்) விளைகையாலே'' என்று ஸாதித்திருப்பதிலிருந்து முக்தர்களுக்குள்ளேயே சிலருக்கு ஆவாசீநக₃தியான கைவல்யம் எனப்படும் ஆத்மாநுப₄வ மோக்ஷத்தைத் தென்னாசார்யர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது போலே சிலர்க்கு ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷத்தையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கத் தடையில்லை என விளங்குகிறது.

(3) ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வ்யாக்₂யானம் — (ஸூ 62)

''ப₂ல ஸாத₄ந தே₃வதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்'' இந்த ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில ''நிரஸ்தாதிஶய ..' இத்யாதி₃களாலே ப₄க₃வத் ப்ராப்தியே ப₂லமாகவும் கர்மஜ்ஞாநதி₃களே உபாயமாகவும்'' ரிஷிகள் சொல்லுவதாகவும் ''தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' 'வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம' என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂மாகவும் தத் ஸாத₄நம் 'நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்' 'அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' என்கிற ப்ரபத்தியாகவும்'' ஆழ்வார்கள் அருளுவதாகவும். மாமுனிகள் மிகத்தெளிவாக அருளியுள்ளார். இவற்றிலிருந்தே முக்தியில ப₂லபே₄தம் இவ்வாசார்யர்களுக்குத்

திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறதே இவ் விடங்களை ஸ்வாமி நனகு கடாக்ஷித்தருத திருவுளளத்தை நியமிககப் பிரார்த்திககிறேன.

தா₃ஸன்,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர்

இதற்கு ஸ்ரீஉ.வே. D.T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின்பதில்

விஜ்ஞாபனம். உபயகுஶலோபரி ஸ்ரீமுகம் ஸேவித்தேன் "ஏறிட்டு" என்று எழுதினதாக எனக்கு நினைவில்லை. "ஸம்ப₃ந்த₄ப்படுத்தி" என்று எழுதியிருப்பதாகவே நினைவு. இன்னொரு தரம் கடிதத்தை வாசித்துப்பார்க்கவும். ஏறிட்டு என்றிருந்தால் அது என் அநவதா₄நத்தால் வந்தது. நான் கருதியது அதன்று. முமுக்ஷுப்படி 184ல் "நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாக" என்றிருப்பதால், மோக்ஷத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்வபே₄ாக்த்ருத்வ பு₃த்₃தி₄ விளையலாம் என்பது விவக்ஷிதமேயன்றி ப₂லபே₄த₃ம் சொன்னபடியன்று என்று தோன்றுகிறது *மற்ற இடங்களிலும் ப₂லபே₄த₃ம் தோனறினும் 'விகலபோऽவிஶிஷ்டப₂லத்வாத்'* என்ற ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கும் அங்குள்ள ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்திற்கும் விரோத₄ம் வராமல் அவைகளை நயனம் பண்ணுவது உசிதம் ஆனால் *இதைபபற்றி அதிகம் சொலல அடியேன விரும்பவிலலை* ப்ரக்ருத விவாத₃ம் மாமுனிகள் கண்ட ஸாரநிஷ்காஷம் ஸ்ரீமான் வரதாசாரியர் சொன்னபடியா அன்றா என்பது. அன்று என்பது மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே ஸ்பஷ்டம். *மேல் விசாரிக்க வேணடியது ஒனறுமிலலை.*

வே. வி.

திருமலைதாதம்

ஸுத₃ர்ஶனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

வரத₃ாசாாயஸவாமியை ரக்ஷிபபதற்காக *அடியேன் ப₂லபே₄த₃பக்ஷத்தைச் சொல்லுவதாக ஸபஷ்டமாக ஸவாமி எழுதியிருககிறுா.* இதிலிருந்தும், *மேலே ப₂ல பே₄த₃ பக்ஷத்தை மாமுனிகள் ஆதரிககவிலலை எனறு எழுதி*

யிருப்பதிலிருந்தும். இல்லாததை ஏறிட்டு அடியேன் எழுதினேன் என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. 'ஏறிட்டு' என்றது அர்த்தா2நுவாத3மேயொழிய ஶப்3தா3நுவாத3மல்ல. நிற்க.

மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து [ஸ்ரீவசநபூ4ஷண (265) ஆசார்யஹ்ருத3ய (62) வ்யாக்2யானங்களில்] ப2ல பே4த3ம் தோன்றுகிறது என்று இரண்டாவது கடிதத்தில் ஸ்வாமி இசைந்துவிட்டார். அதற்குமேல் அதை ப்3ரஹ்ம ஸூத்ர தத்3பா4ஷ்யாநுகு3ணமாக நயனம் செய்யவேண்டும் என்கிறார். எப்படி நயனம் செய்வதென்பது பற்றி 'அதிகம் சொல்ல விரும்பவில்லை' என்கிறார். மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகத்தெளிவாக உள்ளன. ப்3ரஹ்மஸூத்ர தத்3பா4ஷ்யங்கள் முக்தியில் ஆநந்த3 தாரதம்யம் கிடையாது என்பதில் நோக்குடையவையாகையாலே அவற்றுக்கும் லோகாசார்ய வரவரமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றிய ப2லபே4த3பக்ஷத்திற்கும் விரோத4லேஶமும் கிடையாது என்று மஹான்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். ஆக, இவ்வண்ணமாக லோகாசார்ய வரவரமுனிகள் முக்தியில் ப2லபே4த3த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்கள் என்று தேறியபின்பு, அதற்கனுகு3ணமாக பரார்த்த2 கைங்கர்யமும் பரக3தஸ்வீகாரநிஷ்டை2யும் ஸாரதமமென்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாபா4ஷ்யகாரரும், நிஷ்காஷ நிகஷகர்த்தாவும் மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதமார்த்த2த்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அதற்கு அநுகு3ணமாக "அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திற்குப் பொருள் கூறியதில் குறையொன்றுமில்லை என்றும் ஸ்வதந்த்ரமாக அவர்கள் எதையும் எழுதிவிடவில்லையென்றும் விளங்குகிறது. வரத3ாசார்யஸ்வாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக இல்லாத ப2லபே4த3பக்ஷத்தை அடியேன் சொன்னதாக தாதாசார்ய

ஸ்வாமி கூறினர். பூ₂லபே₄த₃பக்ஷம் மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தி யிலிருந்து தாதாசார்ய ஸ்வாமியே மறுக்கவொண்ணாதபடி விளங்கிவிட்டது. ஆகையால், ஸ்வாமியின வாக்குப படியே வரதாசார்யஸ்வாமி ரக்ஷிக்கப்பட்டுவிட்டார் என்ப தும தை₃வவஶாத்தாலே தேறிநிற்கிறதென்பதை நடுநிலை யாளர் குறிக்கொள்ளவேணும். நிற்க.

பூ₂லபே₄த₃ விஷயத்திலும், பரபக்தயுபாயத்வ விஷ யத்திலும் ஸம்ப்ரதா₃யபே₄த₃ம் உள்ளதா இல்லையா என்பதே முக்கிய விவாத விஷயம். அதை மறைத்து, "அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகார்த்த₂மே முக்கிய விவாத₃ விஷயமென்றும், "வேத₃ாச்சூ₂ாஸத்ரம் பரம்" என்றவிடத்தில பரஶப்₃த₃ம அந்யவாசியா, உத்க்ருஷ்ட வாசியா என்பதே முக்கிய விவாத₃விஷயமென்றும வாத₃ம செய்வது முறையன்று "அஸாரம்" என்பது பொதுப் படையான ஶ்லோகம். அதை அவரவர் புத்திக்கு அநு கு₃ணமாகப் பற்பல விஷயங்களில ஸமந்வயப்படுத்திப் பல பல பொருள்கள் உரைக்கலாம். உதா₃ஹரணமாக, பரத் வாதி பஞ்சகங்களில அஸாரமும், அல்பஸாரமும், ஸாரமும், ஸாரதரமுமான பரவ்யூஹாதி₃களை விட்டு ஸாரதமமான அர்ச்சையையே பற்றவேண்டும் என்று கூட அதற்குப் பொருள் உரைக்கலாம். "வேத₃ ஸாரோபநிஷத ஸார தராநுவாக ஸாரதம கா₃யத்ரி" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய சூர்ணையில அத்தகையதொரு பொருள் அந்த ஶ்லோகத் திற்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு விஷ்ணுகா₃யத்ரிக்கு ஸாரதமத்வமும், நாராயணாநுவாகத்துக்கு ஸாரதரத்வ மும், மற்ற உபநிஷத்₃ பா₄க₃த்திற்கு ஸாரத்வமும். பூர்வ பா₄க₃த்திற்கு அல்பஸாரத்வமும் சூர்ணையில தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுவிட்டதாகையால பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த ரங்களை அஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிய நிர்ப₃ந்த₄ம ஏற் பட்டுவிட்டது. இதுகொண்டு இந்த ஶ்லோகத்திற்கு வேறு பொருள்கள் உரைக்குமிடங்களிலெல்லாம அஸார

ஶப்₃த₃த்திற்கு பூ₃ர்ஹ்யகுத₃ருஷ்டி ஶாஸத்ரம் என்றே பொருள்கொள்ளவேணும் என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது நியாயமன்று. ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வ்யாக்₂யானத்தில் வேறு வழியில்லாமையாலே அஸார ஶப்₃த₃த்திற்கு பா₃ஹ்ய குத₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன. ப்ரமேயார்த்த₂விஷயத்தில் இந்த ஶ்லோகத்தை ஸமந்வயப் படுத்தும்போது ஶாஸ்த்ரஶப்₃த₃த்துக்கு அதிகௌ₃ணார்த்த₂ம் கொள்ளவேண்டியிருக்கும் அப்பொருளைக் கொள்ளாமலே பொருள் கூறலாம் என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் காட்டினர்.

இனி, “முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் கொள்ளும் வரவரமுனி பக்ஷத்தில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் காட்டிய பொருள் ஸ்வரஸமே; முக்தியில் ப₂லபே₄த₃மில்லை என்னும் கொள்கையுடைய ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் தம் பக்ஷத்தில் ஸாரதம்ம முதலானவை வேறுபடுகையால் பா₃ஹ்யகுத₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களை அஸாரமாகக் காட்டிய தில் குறையில்லை. அப்படிக் கூறியதை அநவார்ஹவாத₃ மாக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் கூறியது முறையாகாது” என்று ஸ்ரீ தே₃ஶிக ப₄க்தர்கள் கூறக்கூடும். ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இக்கருத்தைத் தம் முதல் ஸ்ரீமுகத்தில் உணர்த்தியுள்ளார். நடுநிலைநின்று விமர்ஶிக்கும்போது நாம் இதை ஏற்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். “முக்தியில் ப₂லபே₄த₃த்தை ஒப்புக்கொள்ளும் வரவரமுனி ஸம்ப்ரதா₃யத்தில் ‘அஸாரம்’ என்று தொடங் கும் ஶ்லோகத்திற்கு ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யத் தில் காட்டிய பொருளே நியாயமானது. முக்தியில் ப₂ல பே₄த₃த்தை ஒப்புக்கொள்ளாத தே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃யத்தில் ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் காட்டிய பொருளே நியாயமானது” என்று இந்த விவாத₃த்தில் ஓர் ஸமாதா₄னம் ஏற்படுவ தானால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவோம். வாதி₃ப்ரதி வாதி₃களான ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிகளும்,

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் இதை 18—8—71 அன்று அனுப்புகிறோம். 20—8—71க்குள் அவர்கள் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தார்களானால் இம்மாத ஸுத₃ர்ஶனத்திலேயே அதைப் பிரசுரம் செய்யலாம்.

"வேத₃ாச்ச₂ாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" என்றவிடத்தில் "வேதத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஶாஸ்த்ரமே கிடையாது" என்று பொருள் கூறுபவர்களுக்குக் கருத்து என்ன என்பதை மற்றவர்கள் உணரவேணும். "வேத₃ம் ஒன்றே நிருபாதி₄க ஶாஸ்த்ரம்; மற்றவை எல்லாம் அந்த வேத₃த்திற்கு உபப்₃ருமஹணமாயிருப்பதன்மூலம் ஶாஸ்த்ரவத்தைப் பெற்ற ஸோபா₄தி₄க ஶாஸ்த்ரங்களாகையால், வேறு நிருபாதி₄க ஶாஸ்த்ரம் கிடையாது" என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும். 'வேத₃த்தைக் காட்டிலும் மேலான ஶாஸ்த்ரமில்லை" என்னும் பொருளும் இப்பொருளில் அடங்கியிருக்கிறதாகையால், அப்படிப் பொருள்கூறுவதிலும் தவறொன்றுமில்லை. ஆகையால் இதில் வீண் விவாத₃ம் வேண்டாம் என்பதே அடியேனது அபி₄ப்ராயம்.

நமது சமாதான முயற்சியும் மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் போர்முரசுக் கடிதமும்

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶனம் விஶிஷ்டாத₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்₃தா₄ந்தத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக சுமார் 24 வருடங்களுக்கு முன் எந்தையாரால் தொடங்கப் பெற்றது. "ப₄க்தாநுக்₃ராஹகம் புண்யம் பரதிபக்ஷநிராஸகம், ஜீயாத₃ாசந்த₃ர நக்ஷத்ரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶநம்" என்னும் ஶ்லோகம் இப்பத்திரிகையின் கொள்கையை விளக்கும் மங்க₃ளாஶாஸந ஶ்லோகமாக அன்று முதல் இன்று வரை விளங்கிவருகிறது. எம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கண்களும் திருவாழியாழ்வானும், விஷ்ணுவைப் பரம பொருளாகக்கொண்ட அழகிய மதமுமாகிற ஸுத₃ர்ஶனங்களைப்போலே, இப்பத்திரிகையாகிற ஸுத₃ர்ஶனமும்

ப₄க்தர்களை அநுக்₃ரஹிப்பதாகவும், எதிரிகளை நிரஸிப்ப தாகவும் விளங்கி வருகிறது; அவனடியார்களுக்கு அருளாழி திருச்சக்கரமாகவும், அவனுக்கும் அவனுடைய அடியார் களுக்கும், அவனுடைய த₃ர்ஶனத்திற்கும் விரோதி₄களுக் குக் கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரமாகவுமே பிரகாசித்து வருகின்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதம் செய்வதில் நமது ஸம்ப்ரதா₃ய த₃ர்ஶனத்திற்கு என்றுமே ருசி கிடை யாது. பகவானையோ, பூர்வாசார்யர்களையோ எவராவது குறைவுபடுத்தி எழுதினாலோ, பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி களுக்கு அபப்பொருள் உரைத்தாலோதான் நமது ஸம்ப்ரதா₃ ய த₃ர்ஶனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதத்தில் இறங்கும். அந்த விவாதங்களும் நீண்டநாள் நீடிக்கமாட்டா. விவாதம் நடக்கும் சில நாட்களிலும் 'நாம் விவாதம் நடத்துவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு' என்று நினைவிற்கொண்டு, பண்பு தவறிய வார்த்தைகள் எதுவும் வராமல் பார்த்துக்கொள் ளும் இது ஸம்ப்ரதா₃ய த₃ர்ஶனத்தின் பண்பு.

உள்ளதான ஸம்ப்ரதா₃யபே₄த₃த்தை அழித்துப் பல பல பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி யால் ஸம்ப்ரதா₃யஸங்கை₄யிலும், ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தி லும் அவப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸம்ப்ரதா₃ய பே₄த₃விஷயத்தில் உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்காகப் பிரகிருதமான நிஷ்காஷநிகஷ விவாதத்திற்கு ஸம்ப்ரதா₃ய த₃ர்ஶனம் இடம் அளித்தது. இந்த விவாத₃ம் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது சில முறை நாம் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியை சந்திக்க நேரிட்டது. அப்போது அவர் "ஸம்ப்ரதா₃யபே₄த₃ம் 18 விஷயங்களில் மாத்திரமல்ல, 81 விஷயங்களில் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். அதுபற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. தே₃ஶிகன் அஸாரேதயாதி₃ஶ்லோகத்திற்குக் கூறிய பொருள் அநுசிதம் என்று வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமி கூறியதும், அதை நீர் வெளி யிட்டதும்தான் என் நெஞ்சை மிகவும் புண்படுத்துகிறது' என்று கூறிவந்தார். அப்போதெல்லாம், "ஒரு பூர்வா

சார்யர் ஒரு ஶ்லோகத்திற்கு எழுதிய பொருள் அநுசிதம் என்று எழுதியதற்கும், வெளியிட்டதற்கும் இவ்வளவு புண்படும் தே₃வரீர், தே₃வரீருடைய ஸம்ப்ரதா₃யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நடத்திவரும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்திரிகை பல பூர்வாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவர் எழுதியதை வெளியிட்டதற்குச் சிறிதாவது மனம் புண்பட்டதாகவோ, அதைக் கண்டித்ததாகவோ தெரியவில்லையே! அதைக் கண்டிக்காததோடன்றியில், அதைக் கண்டித்த அடியேனைக் கண்டபடி தூற்றியும் அப்படி எழுதியவருக்குப் பரிந்துகொண்டும் அடியேனுக்கே கடிதங்கள் எழுதினீரே! இது நியாயமா?'' என்று சொல்லத் தோன்றிற்று. ஆயினும் பண்புகருதி அப்படிச் சொல்லாமல் இருந்து வந்தேன். (உலகிற்கு உண்மையைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டி இப்போது இதை வெளியிடுகிறேன்.) நிற்க.

பிறர் எப்படி நடந்தாலும், நாம் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையோமாகையால், ஸ்ரீதே₃ஶிகருக்கு ஸ்வல்பம் குறை விளங்கும் கட்டுரையை வெளியிட்டதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்ய முடியுமா என்றும் ஆலோசித்து வந்தேன். நன்கு ஆலோசித்தபோது, முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் இல்லை என்னும் உறுதியான அபி₄ப்ராயம் காரணமாகவே ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் ''அஸார'' ஶப்₃த₃த்திற்கு பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் என்னும் கௌ₃ணார்த₂த்தைக் கொண்டாரே யொழிய, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் ஸாதித்ததுபோல அந்வாருஹ்யவாத₃மாக அதைக் கூறவில்லை என்று தெளிவாக அடியேனுக்குப் புலப்பட்டபடியால், அதைக் கீழே கண்டவாறு அச்சிட்டு அதில் ஒவ்வொரு காபியை வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், ''தென்னாசார்யர்கள் முக்தியில் ப₂லபே₄த₃த்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினர்கள்'' என்று அடியேன் எழுதியிருந்ததை விளக்குமாறு கேட்டிருந்த

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலைநல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் தபால்மூலம் அனுப்பினோம்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் வெளியாகத் தொடங்கியபிறகு ஸம்ப்ரதாயஸுதையிலும், ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்திலும் தாம்கொண்டிருந்த 'ஸம்ப்ரதாயபேதமே கிடையாது' என்னும் நிலையைக் கைவிட்டு "18 என்ன, 81 விஷயங்களில் ஸம்ப்ரதாயபேதம் இருந்தாலும் ஆக்ஷேபமில்லை' என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி பேசத்தொடங்கியிருந்தபடியாலும், உள்ளதான ஸம்ப்ரதாயபேதத்தை முறைகூறிய இருநூல்களிலும் அழித்துப் பேசியதே நமக்கு முக்கியமான ஆக்ஷேபவிஷயமாயிருந்ததாகையாலும், நேரில் சென்று நம் கருத்தை விளக்கினால் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நாம் காட்டிய வழியில் ஸமாதானத்திற்கு இசைவார் என்று தோன்றியபடியால் ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமியையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் திருமாளிகைக்கு 18—8—71 இரவு 7-30 மணிக்குச் சென்று, லேசநவிவாதநிகமனம் என்னும் இவ் வெளியீட்டில் அதுவரை அச்சாகியிருந்த பகுதியின் சில பிரதிகளை அவரிடம் அளித்து, அதில் "ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்" என்று தொடங்கியுள்ள பகுதியை நேரிலேயே வாசித்துக்காட்டி அடியேன் கருத்தை விளக்கினேன். அப்போது அங்கு இருந்தவரும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் சிஷ்யரும், திருச்சி நாஷனல் கல்லூரி விரிவுரையாளராயிருப்பவருமான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் ஸ்வாமியும் அடியேன் காட்டியுள்ள ஸமாதானவழி நியாயமானதென்றும், அதன்படி ஸமாதானமாவதே நல்லது என்றும் கூறினார். அடியேனுக்கும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் ஒருபுறமும், ஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமிக்கும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் ஜாமாதாவான வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் ஒருபுறமும் நீண்டநேர சர்ச்சை நடந்தது. 'நீர் முன்னுரையில் என்னுடைய

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தைப பித்தளையென று குறிபபிட்டதை வாபஸபெறவேணடும.' எனறுா மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி. "தேவரீா பர—த்த்யுபாயதவததையும, ஸ்வார்த்த₂ கைஙகாயததையும் தெனனுசாாயாகள ஆதரிததாாகள் எனறு அதில எழுதியதாலேயே அடியேன அபபடி எழுதினேன' எனறு அடியேன விணணப்பிததேன. இதே ரீதியில, தம் கெ₃ளரவததைக காபபாறறிக கொள்வதறகாக விவாத₃ததைத தொடரவேணடும எனனும திருவுள்ளத தோடு வாாததை சொலலிககொணடிருந்தார். "இககாலததிலுள்ள நமககெலலாம எததனை கெ₃ளரவம இருககிற தெனபது நமககே தெரியும, உலகிறகும் தெரியும, ஆசையால் நம கெ₃ளரவததைபபறறிக கவலைபபடாமல பூாவாசார்யாகளில எவர்ககும கெ₃ளரவக்குறைவு ஏறபடாதபடி அடியேன காட்டிய வழியில ஸமாத₄ானமடைவதே நம அனைவர்க்கும் கெ₃ளரவம; இதற்கிசையாமல சாச்சையை எழுத்துமூலமாகவோ, ஸத₃ஸ் நடத்தியோ தொடாநதால நம அனைவாககும இகழசசி ஏற்படுமே யொழிய கெ₃ளரவம அதி₄சரிககாது' என்று அடியேன் எடுததுககாடடியபின்பு ஸமாத₄ானததிறகு ஒருவாறு இசைநதாா. இசைவுக கடிததததை மறுநாள் தபாலில அனுப்பும்படி பிரார்ததிததுவிட்டு அடியேன திரும்பினேன.

சமாதானக கடிதத்தை 20—8—71 அன்று ஆவலுடன எதிாபார்ததிருந்த அடியேனுககு மது₄ராந்தகம ஸவாமியிடமிருநது போர்முரசுககடிதம கிடைததது. அதில அவர் அடியேனைப் பொய்யன என்றும வஞ்சகன என்றும் பலவாறு தூறறியிருநதார் "குறறஞ்செயதவாகள் பககல பொறையும, கருணையும சிரிபபும, உகப்பும், உபகாரஸம்ருதியும் நடககவேணும" என்னும் ஸ்ரீஸூகதிரததனததை அனுஸந்திதது, பொஙகிய நெஞசததை அமைதிப்படுததிக கொண்டேன்.

இனி, இக்கடிதததில ஸாரமாயுள்ள பகுதிகளை ஆராய்ந்து நம கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு லேக₂ந விவாத₃த்தை நிறைவுபடுததிககொள்வோம.

எனதையும திரிததுக்கூறும் தர்க்கபாண்டித்ய பரகடா மாகவே மது4ராந்தகம் ஸவாமியின கடிதம அமைந்திருக கிறது. முதல் பாராவில "அடியேன குறிப்பிட்ட மத4யஸதரை தேவரீரும மத்4யஸ்த2ராககியது" எனறு எழுதுகிறார். இது சரியலல. "உப4யஸமபரதா3ய வித3வான கள் சிலரை மத4யஸ்த2ராக மது4ராநதகம ஸ்வாமி குறிப பிட்டிருககிறார். அநத மத4யஸத2 வித3வானகளுககும, மறறும வ்யபதி3ஷட வித3வானகளுக்கும அடியேனுடைய பிராரததனை அச்சிடபபட்டு அவாகளுககு (6—8—71) அனறு அனுபபபடுகிறது" எனறு அடியேன வேண்டு கோளில் அச்சிட்டிருக்கிறேன். இதிலிருந்து மது4ராநதகம ஸ்வாமி குறிபபிடடவர்களோடு மற்றும பலரையும சேர்ததே அடியேன மத4யஸத2ராககியுள்ளேன எனறு தெளிவாக விளஙகுகிறது. இவர் மத4யஸத2ரைக குறிப பிடுமுன அடியேனையோ, வரத3ாசாரய ஸவாமியையோ கலந்துகொள்ளவிலலை. மனனாகுடி ஸத3ஸஸில தமமை ஒருவாாததை கேளாமல தமமெதிரிலேயே D. T தாதாசார்ய ஸ்வாமியிடம இவர் அபிப்ராயபதரிகை கேட்டார் எனறும், அவர் 'இதெலலாம எதற்கு' என்று கூறினர் எனறும வரத3ாசாரய ஸ்வாமி கூறினர். இதிலிருந்தும ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதிலிருநதும இவர் போகுமிடமெல லாம் பலரிடம அபிபராயம் கொடுககவேண்டும் எனறு கேட்டுககொண்டிருந்திருககிறார் என்றும், அவர்களில் தமக்கு ஸாத4கமாகக கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டவர்களோடு, அப்படிக் கொடுபபார்கள் என்று தாம் நம்பியவாகள சிலரையும் சேர்த்து மத்4யஸத2ராகக் குறிப்பிட்டிருககிறா எனறும் விளங்குகிறது. இவர்களை நாம ஒபபுக்கொணடு விட்டதாகவும், இவாகளுக்குமேல சிலரை நாம அபி4பராயம கேட்டிருபபதையும, அவர்கள் கொடுததிருககும் அபி4பரா யங்களையும தாம ஒப்புககொள்ளமுடியாது என்றும இவர் வாத3ம்செய்வது விநதையாயிருககிறது! நமமுடைய மத4 யஸத2ரை இவா ஒபபுககொள்ளாவிடில, இவா குறிப

பிட்ட மத்$_4$யஸ்த$_2$ரை மட்டும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் என்ன? இதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாததுபோல வாதம் செய்யும் இவரோடு சர்ச்சை செய்வதால் நற்பயன் ஏதாவது ஏற்படுமா என்பதை நடு நிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது பாராவில்.— ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியும், D. T. ஸ்வாமியும் இவருக்கு ஸாத$_4$கமாகத் தெரிவித்திருப்பதாகவும், ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி இவருக்கும் தம் கடிதத்தின் காபியை அனுப்பியிருப்பதாகவும், 'ஸ்ரீஸ்தாநம் பத்ராதிபர் தேவரீருடையதை ப்ரகாசம் செய்ய மாட்டார்' என்று மறுதினமே அவருக்குத் தாம் பதில் எழுதினதாகவும், அதை அடியேன் உண்மையாக்கி உள்ளதாயும், மற்றவர்களும் இவர் பக்ஷத்தை ஆமோதிக்கையாலேயே அவற்றை அடியேன் மறைத்துவிட்டதாகவும் கண்டபடி அடியேனைத் தூற்றுகிறார். கோபம் அறிவை மறைக்கையால் உண்மையைக் காணமாட்டாமல் இவர் இப்படித் தூற்றுகிறார் என்பதை நடுநிலையாளர் ஏற்கும்படி காட்டி, இவர் எந்த ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின் கடிதத்தைத் தமக்கு ஸாத$_4$கமென்று கோ$_4$ஷிக்கிறாரோ, அதையும், அவர் எழுதியுள்ள மற்ற கடிதங்களையும் பிரசுரித்து அவை இவருக்கு பா$_3$த$_4$கமேயொழிய ஸாத$_4$கமன்று என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறேன்.

அடியேன் வித்$_3$வான்களுக்குப் பிரார்த்தனை அனுப்பியது 6—8—71ல். அவர்கள் பதில்கள் 16—8—71க்குள் வந்தன. 17—8—71ல் அடியேன் லேக$_2$நவிவாத$_3$ நிக$_3$மனத்தை எழுதி அச்சிடத்தொடங்கினேன் என்பதை அதன் முதல் பக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதில் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் ஒரே நாளில் அச்சிட்டு ஸமாதானத்திற்கு ஒரு வழி காட்டி அதை எடுத்துக்கொண்டு 18—8—71 அன்று இவர் திருமாளிகைக்கே சென்றிருக்கிறேன். இப்பிரசுரம் ஸஶேஷம் என்பது 212ம் பக்கத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்போது இவர் அடியேன் அபிப்ராய பத்திரிகைகளை மறைத்து

விட்டேன் என்று குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு ஆத்திரம் தவிர வேறு காரணம் இருக்கமுடியுமா? நிற்க; இவர் தமக்கு ஸாத₄கமாக முழங்கும் ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்திருக்கும் மூன்று கடிதங்களையும் ஒவ்வொன்றாக ஒருவரிவிடாமல் அச்சிட்டு இவர்க்கு அவை பா₃த₄கமாகவே இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டுகிறேன்.

முதல் கடிதம்

ஸ்ரீமதித்யாதிப்படி எழுந்தருளியிருக்கும் ஸு த ர் ச ன ம் பத்ராதிப ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம் ஸ்ரீமுகமும் அச்சிட்ட வேண்டுகோளும் கிடைத்தன

ஸ்வாமி ஸ்ரீ மு க ப் ப டி உடனே பதிலெழுதவியலவில்லை. காரைப்பைங்காட்டு ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்ததால் நேர்ந்த வேதனை ஒன்றுமே தோன்றாதவாறு செய்துவிட்டது "ஒரொருவருண்டாகில்" என்ற நிலையிலுள்ள நம் ஸம்ப்ரதாயம் "ஆளற்றப்பட்டு" ஏங்குகிறதே என்கிற ஏக்கம் தாமஸிப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. மன்னித்தருளவேணும்.

நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஷயங்கள் ஸ்வாமி நியமநத்தால் யத₂மதி பரிசீலிக்கப்பட்டன. *முன்னுரையில் தேவரீர் எழுதியவற்றை அடியேன் ஏற்கிறேன். "தன்க்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும் என்று நிஷ்காஷிக்கும் ஆழ்வாரையும் அவரடிபணிந்தாரையும் ஸாத₄நஸமர்ப்பண நிஷ்ட₂ராக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலேயே அருளிச்செய்திருப்பதாக* (மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி) *வருணிப்பதுவிந்தையே' இது ஆக₃ரஹ க்₃ருஹீதம்.*

ஆயின் "நிகஷகாரர்" தத்த்வஶேக₂ர ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பதில் சொல்லக்கடமைப்பட்டிருக்கிறார். ந்யாஸம் வேறு. ஶரணாக₃தி வேறு என்னும் ஸித்₃த₄ாந்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் நிகஷகாரா ஶரணாக₃திபர்யாயமாக "ந்யாஸம், நிக்ஷேபம்" என்னும் சொற்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதுபோல் பூர்வாசார்யர்கள் பல இடங்களில் பாயாயமாக வழங்கியுள்ளனர் ஆக்₂யாபே₄த₃ம் (பெயரில் வேறுபாட்டை) இங்கே காணோம். மதுராந்தகம் ஸ்வாமி கூறும் ஸ்வகதஸ்வீகார ப்ரபத்தி என்னவுமொண்ணாது. சரணாகதி சப்தமுமுள்ளது கவனிக்கவும்.

இதுபோல் இன்னும் விஷயங்களும் கவனிக்கத்தக்கன. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும் பரக₃தஸ்வீகாரம் ஶரணவரணத்தின் ப₂லமாக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாம்ஸையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(ஸூத 135பக்கம்) ஆனால் மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற ப₄க₃வதநு க்₃ரஹததுக்கு விஷயமாக ஸ்வக₃தஸ்வீகார நிஷ்ட்ட₂னே ஸ்ரீவசந பூ₄ஷண (266) வியாக்யாநத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளி யுளளார் சரணாகதிவிதிபரமாக "ஶரணம் வ்ரஜ" என்பதை எடுததுக்காட்டி "ओमित्यात्मानं युञ्जीत" என்பது ந்யாஸததை விதிப்பதால் இரண்டும் வேறுபட்டவை (ஸூதர் 140) என்று நிருபிக்கும் மீமாம்ஸை மணவாளமாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தியோடு முரண்படுவதைக் காண்க.

மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் வேறு அது ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் காட்டக்கண்டது. அதனை மீமாம்ஸையிற் கண்டதோடு பொருந்தவிட அயோத்தி ஜீயா அரும்பாடுபடுகிறார் கட்டுரை "மீமாம்ஸாகாரர் கண்ட வேத₃ாந்தஸாரம்" என்னும் தலைப்பு புனைவது நலம்.

முடிவில் ஒரு வார்த்தை ப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்கு அநுப₄வமே ப₂லன், ப₄க₃வத்கைங்கர்யமவனுக்கு இலலை என்ற ப₂ல பே₄த₃த் தைப் பொறுதது 'அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்துக்கு இங்ஙனம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாக வேண்டுகோளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பக்தனுக்குக் கைங்கர்யமில்லையா? உபபாதித்து அருளல் வேண்டும். "உபாயாந்தர நிஷ்ட்ட₂ருக்கு உபேயம் ப₄க₃வத₃நுப₄வம்" என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில் (265) கூறப்பட்டிருப்பினும் பல இடங்களில் இவ்வாசார்யராலேயே கைங்கர்யம் ப₂லமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக காண்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்கு நல்ல தெளிவைப் பிறப்பிததருள்க.

க்ஷந்தவ்யோயம் த₃ாஸ

ராமகிருஷ்ணன.

இககடிததகில. முனனுரையில அடியேன் எழுதிய வற்றை ஏற்பதாக ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது மது₄ராநதகம ஸ்வாமிககு ஸாத₄கமா ப₃ாத₄கமா எனபதையும. ஆழ்வாரை யும். அவரடிபணிநத எமபெருமானார் முதலானாரையும ஸாத₄ந ஸமாபபண நிஷ்ட₂ராக மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி வருணிப்பது விநதையே எனறும. அது ஆக்₃ரஹக₃ருஹீதம் (பிடிவாததநிலை பற்றிககொளளபபடடது) என்றும எழுதியிருபபது இவருககு ஸாத₄கமா ப₃ாத₄கமா எனபதை யும நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ் தேவையிலலை!

இதற்குமேல் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸா பா4ஷ்யத்தின் மீதும. அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமியின மீதும் நிஷ்காஷநிகஷகாரரின மீதும சில குறைகளை ஸவாமி வருணித்துள்ளார். (விநதையே. ஆக3ரஹக3ருஹீதம முதலான அழுததத்தைககாட்டும சொறகள் இபபகுதியில இல்லை எனபதைக் காணவேணும.) இவறறுககு நிஷ்கர்ஷநிகஷ கர்ததா பதில சொலலக கடமைபபட்டவர் எனபதை அடியேனும் இசைகிறேன.

அடியேன முகதியில ப2லபே4த3ம உண்டு எனறு வேண்டுகோளில எழுதியதை விளககவேண்டும எனறு இக கடிததத்தின் கடைசியில அடியேனை ஸ்வாமி நியமித்துளளார. இவ்விஷயததை லேக2நவிவாத3நிக3மனததின் ஸமேஷமான பகுதியில அச்சிட்டிருககும D. T. தாதாசாரய ஸ்வாமியின முதல ஸ்ரீமுகததின பதிலில அடியேன விளககியிருக்கிறேனாகையால அதை இவருககும 18—8—71 அனறே அனுபபினேம. அதைக கண்டதும 19—8—71 அன்று இவா எழுதிய பதிலும் அதற்குபபின, 20—8—71ல மது4ராநதகம ஸவாமி தம போர்முரசுக கடிததில இவருடைய கடிததததை ஆதா4ரமாககொண்டு அடியேனைப் பொய்யன எனறும, வஞ்சகன என்றும தூற்றியிருபபதை விளககி எழுதிய அடியேன கடிததிறகு 21—8—71ல இவர் எழுதிய பதில கடிதமும அடுததடுததுக கொடுககப் படுகின்றன.

இரண்டாவது கடிதம

ஸ்ரீமதித்யாதி ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தணடம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். விவாத ப்ரசுரம் கிடைத்தது விவாதத்தை **வளாககாமல இவ்வளவோடு நிறுததிவிடுவது நலலது. இநதச் செய்தி ஸநதோஷத்தை உணடுபணணுகிறது**

ஸ்ரீமுகததில் ப2ல பே4த3ம் பறறி ப்ரஸ்தாவிததிருக்கிறது. ஸ்வாமி மஹான்களிடம் கேட்டிருப்பதால் அடியேன் தெளிவு பெறமுடியுமென்று நம்புகிறேன் ஒரு விஷயத்தை நடு நிலையில இருந்து ஆராய்வது நலலது, அடியேன நிலையதுவே.

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யாந ஸ்ரீஸூக்தியை அடியேனே காண்பிததிருக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருத3யம் இடமின்மையால்

காண்பிக்கப்படவில்லை. ப₂ல பே₄த₃த்துக்கு வேறு ப்ரமாணங்களையும் காண்பித்துத தெளிவிக்கவேணும்.

இனி, பிள்ளைலோகாசார்யரே உபாயாந்தர நிஷ்ட்ட₂னுக்கும் கைங்கர்யம் உண்டு என்பதைத் தெளிவாகத் தத்தவ சேகரததில் ‘இப்படி அவ்யவஹிதமாயும் வ்யவஹிதமாயும் பரமாதமப்ரபத₃நமும் (கைங்கர்ய) ப்ரதிப₃ந்த₄க நிவாத்தகம்'' என்று அருளியுள்ளதைக் கவனிக்கவேண்டும்

மணவாளமாமுனிகளும் தத்த்வத்ரய வியாக்யாநத்தில் (44) முக்தலக்ஷணம் கூறும்போது ''ப₄க்திமூலமாக வரும் பகவத் ப்ரஸாத₃த்தாலேயாதல்,. . . ப்ரபத₃நமூலமான ப₄கவத் ப்ரஸாத₃ததாலேயாதல் ஸாமஸாரிக ஸகல து₃க்கங்களும் கழிந்து ஆவிர்பூ₄த ஸ்வரூபராய் ப₄க₃வத₄நுப₄வ கைங்கர்யயைக பே₄க₃ரானவாகள்'' என்று அருளியிருப்பதால் உபாயாந்தரநிஷ்ட்ட₂னுக்கும் கைங்காயமுண்டு என்பது தெளிவு.

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஆசார்யஹ்ருத₃ய வியாக்₂யாந ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகு₃ணமாக நயநம் செயது விளக்கியருளவேணும். இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகு₃ணமாக அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை நயநம் செய்யக்கூடாதா?

பூர்வாசார்யர்கள், கைங்கர்யம் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட்ட₂னுக்குமுண்டு எனறு ஒப்பமிட்டிருக்கின்றனர், உதாஹரணமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ’அதுக்கு (கைங்கர்யத்துக்கு) உபாயம் ப₄க்திப்ரபததிகளென்று இரண்டாய்'' என்று ஸ்தோத்ரரதந வியாக்யாநத்தின் அவதாரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. விரிப்பிற் பெருதும். இவ்வளவோடே நிற்கிறேன்.

ஸ்வாமிக்கு ஶ்ரமம் கொடுப்பதற்கு க்ஷமித்தருளவேணும்

தாஸன்

ராமகிருஷ்ணன.

மூனருவது கடிதம

ஸ்ரீமதி₃த்யாதி₃ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். ஸ்ரீமுகம் (20—8—71) கிடைத்தது. அடியேன் நெஞ்சிற்பட்டதைத் தேவரீருக்கு ஏற்கனவே எழுதிவிட்டேன், அன்றே மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் '' ஆழ்வார்கள் பறறித தேவரீர் எழுதியது ஆக்₃ரஹக்₃ருஹீதம் '' என்று எழுதியதுக்கு க்ஷமிததருளவேணும் என்று க்ஷமாபணபத்ரமொன்று எழுதினேன. எந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய நெஞ்சும் புண்படலாகாது

என்பது கருதி அது அவருக்கு எழுதப்பட்டது. பத்ரிகையில் ப்ரசுரித்திருக்கக் கண்டால் வருந்தலாகாது என்று எழுதியிருக்கிறேன் *இதில் தேவரீரைத தூற்றுவதற்கு எனன இருக்கிறது' அதற்கு அடியேனுடைய கடிதம் ஆத₄ாரமாககப்படுவது வருந்தத் தக்கதே. தேவரீருடைய நோமைபறறிச சிறிதளவு மடியேனுக்கு ஸந்தேஹமிலலே.*

மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி "ஆக்₃ரஹக்₃ருஹீதம் என்று ஸஹஸா எழுதலாமா?" என்று 'ஜிஜ்ஞாஸாத₃ர்சகம்" என்னும் தலைப்பில் நீண்டதொரு ஸ்ரீமுகம் பதில் ஸாதிததிருக்கிறார. 'க்ஷமித்தருளவேணும்' என்று பதில் மீண்டும் நேறறு எழுதினேன்

ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீ முகததைப் பாாத்ததுமுடனே பதில் எழுதிவிட்டேன் ப₂லபே₄த₃ம்பற்றி அதில் அடியேனுககுப் பட்டதை எழுதியனுப்பினேன். ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண ஆசார்ய ஹ்ருத₃யங்களில் ப்ரதிபத்தி பே₄த₃ம் கூறப்பட்டபடியே என்று கொள்ளவேண்டும், மற்றவிடங்களில் உபாஸகனுக்கும் கைங்கர்யம் ப₂லமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு முரண்பாடு தோன்ற வழியே யில்லை என்பது அடியேன் கிரஹித்த விஷயம். இவ்விஷயத்தில் தெளிவுகேட்டுத் தேவரீருக்கு எழுதியிருக்கிறேன். தெளிவு பிறப்பித்தருளவேணும்

விவாத விஷயங்களில் அடியேன் தலையிடுவதே இல்லை நியமநத்துக்காகத் தெரிந்ததை மனஸ்ஸாக்ஷிப்படி எழுதினேன். அடியேனுக்குத் தெரியாமல் ஏதேனுமபசாரம் நேர்ந்திருந்தால் க்ஷமித்தருளவேணும.

தாஸன்.

ராமகிருஷ்ணன.

இக்கடிதங்களில் பிளளைலோகாசார்யர், மாமுனிகள், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யாகள ப₄கதி நிஷ்ட₂னுககுக கைங்கர்யம உண்டு என்று உணர்ததி யிருப்பதைக காட்டி, இவற்றுககு அநுகு₃ணமாக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஆசார்யஹ்ருத₃ய வ்யாக₂யானஙகளில ப₄கதிநிஷ்ட₂ருடைய ப்ரதிபததி மாதரம் கூறப்பட்டுள்ளது (முகதியில ப₂லபே₄த₃ம கூறபபடவிலலை) எனறு நிா வஹிககவேண்டும என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம பறறுகிறாா. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாகயானத்தில, 'ஸோऽஶ்நுதே' இதயாதி₃

ஶ்ருதியையும், 'நிரஸ்தாதிஶய' இத்யாதி₃ ருஷி வாக்யத்தை யும் காட்டி, அவற்றால் சொல்லப்படும் ப₄க₃வத்ப்ராப்தியே (பகவதநுபவமே) இவர்களுக்கு உபேயம் என்று ஸாதித் திருப்பதிலிருந்து, பரமபத₃த்தில் கிடைக்கும் உபேயத் தைப் பற்றியே தாம் குறிப்பிடுவதைத் தெளிவாகக் காட்டி யிருக்கிறார் மாமுனிகள். ஆகையால், இதையும் மற்ற வாக்யங்களையும் பின்வருமாறு பொருந்தவிடுவதே ந்யாயம். அதாவது.— ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்குப் பரமபத₃த்தில் அநுப₄வத் தில் ஊற்றம், கைங்கர்யமும் சிறிது உண்டு. ப்ரபந்நர்க் குக் கைங்கர்யத்தில் ஊற்றம், அநுப₄வம் அதற்கு வாத₄க் மாயிருப்பதன்மூலம் உறுப்பாயிருக்கும் என்று பொருந்த விடுவதே ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஒட்டியதாயிருக்கும். இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸாத₄நாந்தரபரர்களான ருஷி களுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், அவர்கள் பெரும் பாலும் ப₄க₃வத₃நுப₄வபரர்களாகவேயிருப்பதையும், ப₄க₃ வத் கைங்கர்யம் மிக அபூர்வமாகவே அவர்களிடம் காணப் படுவதையும் காண்கிறோம். ஆழ்வார்களிடம் "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும்" என்று கைங்கர்யத்தில் அதிமாத்ரபராவண்ய மிருப்பதையும், அநுப₄வம் அதற்கு உறுப்பாகவே அமை வதையும் காண்கிறோம். இப்படி யாவதா₃யுஷம் இவ்விரு வகையினர்க்கும் ப்ரதிபத்திபே₄த₃மிருக்கையால், அதற் கனுகு₃ணமாக முக்தியில் ப₂லபே₄த₃த்தையும் (கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்குப்போலே) எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்று கிறார், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்று நித்ய ஸூரிகளில் கு₃ணநிஷ்ட₂ரும், கைங்கர்ய நிஷ்ட₂ருமிருப்பது போலே. முக்தர்களிலும் இப்படி இருவகை இருக்கக் குறையில்லை என்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக் கிறார் என்பது ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யானத்தில் 'ஸோऽஶ்நுதே' இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை உபேயமாகக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு ப₄க₃வத₃நு ப₄வ வர்த்த₄கமான 'ஹா வுஹா வுஹா வு' என்னும் ஸாமகா₃நம் முதலான சில வாசிக கைங்கர்யங்களை ஒப்புக

கொண்டே தீரவேண்டுமாகையால், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமாத்ரம் ப$_2$லம் என்றது ஊற்றத்தைப் பற்ற என்று கொண்டுவிட லாமாகையால் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கிடையே எவ்வித விரோதமு மில்லை என்று நிர்வஹித்துவிடலாம். நிற்க.

ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின் மூன்றாவது கடிதத்தி லிருந்து 'ஜிஜ்ஞாஸாத$_3$ர்சம்' என்னும் தலைப்பில் நீண்ட தொரு கடிதம் எழுதி மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமி அவரோடு வாதம்செய்ய முற்பட்டுவிட்டார் என விளங்குகிறது. இத்தகைய இவர் நமக்கெழுதிய கடிதத்தின் முதல் பாரா வில், "வாதிகள் என்றமுறையில் மத்யஸ்தர் அபிப்ராயத் தின் பேரில் வாதப்ரதிவாதம் கூடாது. இது லோகசாஸ்த்ர நியதி. ஜட்ஜியுடன் வாதி வாதிக்கமாட்டான். ஸ்ரீ D T ஸ்வாமியுடன் நம் வாதப்ரதிவாதத்தைத் திருப்பியுள்ளது' என்று அடியேனுக்கு உபதே$_3$சம் செய்கிறார். இவர் ஜட்ஜாக நியமித்த ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்வாமியுடன் இவர் வாத$_3$ப்ரதிவாத$_3$ம் செய்யலாமாம்! நம்மால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்படாத D. T. ஸ்வாமியுடன் நாம் ப்ரதிவாத$_3$ம் செய்யக்கூடாதாம். இவருடைய நியாயம் எப்படியிருக் கிறது பாருங்கள்! விவாதம் தொடங்குமுன் நம்மை ஜட்ஜாக நியமித்து. நாம் இவருக்கு விரோத$_4$மாகக் கருத்தைத் தெரிவித்தவுடன் நம்மைத்தூற்றிக்கடிதம் எழுதினார் இவர் என்பதும் நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. இவர் இயல்வு இதுவே என விளங்குகிறது!

உண்மையில், ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமியைத் தென்னாசார்யர் களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்வதற்கு நாம் ஜட்ஜாக இசையவில்லை; அப்படி இசைய நமக்கு அதி$_4$காரமுமில்லை. ஓர் குறிப்பிட்ட ஆசார்யரின் ஸ்ரீஸூக் திக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்பவர்களுக்கு அந்த ஆசார்ய ரிடம் விசேஷமான ப$_4$க்திவேண்டும், அவருடைய க்ரந்தங் களை அவர் கு$_3$ருமுக$_2$மாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும்; ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமி தென்னாசார்யக்$_3$ரந்தங்களை கு$_3$ருமுக$_2$மாகக் கேட்டவரல்லர்; தே$_3$சிகஸம்ப்ரதா$_3$யஸ்த$_2$ரான அவருக்கு

அவற்றை கு3ருமுக2மாகக் கேட்கவேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. தென்னாசார்யர்களிடம் அவருக்கு ப4க்தி கிடையாது என்பது அனைவரும் அறிந்தது. சென்ற வ்ருஷங்கூட ரங்க3நாத2பாது3காப்த்திரிகையில் மாமுனி களின் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டித்து வ்யாஸமெழுதியுள்ளார் அவர். இத்தனைக்கும்வரை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய நாம் ஜட்ஜாக நியமித்தோம் என்று இவர் எதுகொண்டு நிர்ணயித்தாரோ தெரியவில்லை. ஸ்ரீதே3ஶிகஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்3வான் ஸ்வாமியை இவர் ஜட்ஜாக நியமிப்பாரா?'

பின் எதற்காக ஸ்ரீ D T. ஸ்வாமியை மத்4யஸ்த2ராக அடியேன் நியமித்ததற்கு இசைந்து அவருக்குக் கடிதம் எழுதினீர்?' என்று மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி கேட்பார் கூறுகிறேன் குறிக்கொண்டு கேண்மின். இந்த விவாத3த் தில் ஸ்ரீதே3ஶிக ஸூக்திகளுக்கும், தென்னாசார்ய ஸூக்தி களுக்கும் அர்த்த2நிர்ணயம் செய்யவேண்டியுள்ளது. அந்தந்த ஆசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ரான வ்யுத்பன்னரான வித்3வான்களுக்கே அதி4காரமுண்டு. அந்த முறையில் தே3ஶிக ஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய உதவுவர் என்னும் எண்ணத்தாலே ஸ்ரீ D. T ஸ்வாமியை மத்4யஸ்த2 ராக இசைந்தேனேயொழிய தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி களுக்கு அவரை அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய ஜட்ஜாகக் கருத்து ப்ரஸக்தியேயில்லை. இப்படி இரு ஸம்ப்ரதா3ய ஆசார்யர் களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அர்த்த2நிர்ணயம் செய்யவேண்டி யிருக்கையாலேயே, அடியேன் இவர் நியமித்த மத்4யஸ்த2ர் களோடு உப4யஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த மற்றும் பல வித்3வான்களையும் மத்4யஸ்த2ர்களாக நியமித்துக் கடிதம் எழுதினேன். அவர்களில் தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்கள் ஸ்ரீ உ. வே. வில்லிவலம் நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராக4வாசார்ய ஸ்வாமி யும் தாம் கு3ருமுக2மாகக் கேளாத தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி

களுக்கு அர்த்தநிர்ணயம் செய்ய இழிவதில் தமக்கு அதிகாரமில்லை என உணர்ந்து. விவாதஸ்தல நடத்துவதால் எப்பயனும் ஏற்படாது முதலானவற்றைத் தெரிவிப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டார்கள். தென்னாசார்ய ஸம்பரதாயத்தைச்சேர்ந்த குருகுலசிஷ்டவ்யபதிஷ்ட வித்வான்களில் மூவர் தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு ஆராய்ந்து நிஷ்கர்ஷிக்ஷகர்த்தாவுக்குப் பரிபூர்ண ஸாதகமாக அபிப்ராயம் தெரிவித்துள்ளனர். தென்னாசார்ய ஸம்பரதாயத்தைச் சேர்ந்த குருகுலசிஷ்ட வ்யபதிஷ்ட வித்வானான ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி சில அம்சங்களில் நிஷ்கர்ஷிக்ஷகர்த்தாவுக்கு ஸாதகமாகவும், சில அம்சங்களில் ஸந்தேஹத்தைத் தெரிவித்தும் அபிப்ராயம் தெரிவித்துள்ளார். அப்படியிருக்கும்போது அடியேன் குறிப்பிட்ட மூவருடைய அபிப்ராயத்தை ஏற்கமாட்டேன் என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதும், தாம் குறிப்பிட்டவர் தமக்கு பாதகமாகக் குறிப்பிட்ட அம்சத்துக்கு அவரோடு எதிரம்புகோப்பதும் அவர் ஸந்தேஹப்படும் அம்சங்களைத் தமக்கு ஸாதகம்போலே திரித்து எழுதுவதும் இவர் எந்த நியாயத்திற்கும் கட்டுப்படாதவர் என்று விளக்குகிறது. இவரால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ஸ்வாமி கீழே அச்சிட்டிருக்கும் தம் இரண்டாவது ஸ்ரீமுகத்தில், 'விவாதத்தை வளர்க்காமல் இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவது நல்லது. இந்தச் செய்தி ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறது' என்று எழுதியிருப்பதற்கு இவர் கட்டுப்படுகிறாரா? அல்லது அதையும் உதறிவிடப்போகிறாரா? இவர் கடிதத்தின் ஆறாவது பாராவில் "அடியேனுக்கு ஸாதகமாக அபிப்ராயம் தெரிவிக்கும்வர் D. T. ஒருவரே என்பது பரலோகத்துக்கு தேவர் அஞ்சாது எழுதியபடி திருநகரி ஸ்வாமியும் அடியேனுக்கு ஸாதகமாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவித்துள்ளாரே. அவர் மாத்ருகை அனுப்பியுள்ளார் வஞ்சனை பொய் அசூயை இவை எல்லாம் சேர்ந்து தேவரீரை இவ்வாறு பேசுவிக்கின்றது என்று திருநகரி ஸ்வாமியின் கடிதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அடியேன்பேரில் நிந்தாவிஷத்தைக்

ககருகிருர். அடியேனைத் தூறறுவதறகுத தம் கடிதத்தில ஒன றுமேயிலலையெனறும், அடியேனுடைய நோமையில் சிறிதும தமககு ஸந்தேஹமிலலை எனறும ஆழவாாதிருநகரி ஸவாமியே தம ஸ்ரீ முகததில எழுதியிருப்பதைக கணட பினபாவது இநத நிநதைகளை வாபஸ வாங்கிககொள்ளு கிருரா? இவறறையெலலாம உலகறிய அறிவிபபதறகு இவர் கடமைபபட்டவர் எனபதை உணாத்திநிறகிரேறும.

ஒரே நாளில் அச்சிடபபெறற ஸமோஷமான ஒரு பிரசுரததில, அப்பிரசுரம முழுவதும வெளிவரும வரையில பொறுககாமல ' நீா உமககு ப$_{3}$ாத$_{4}$கமானவற்றை அச்சிடாமல விட்டுவிடடீா' எனறு நமமீது குறறஞசாட்டுமிவா, "ராமகிருஷ்ணயங்கார் ஸவாமி 14—8—71 ஸ்ரீமுகததின சரியான மொழிபெயர்பபு எனறு மகுடமிட்டு நமககு அனுப்பியுளள கடிதத்தின நகலை " . ....." எனறு குறியிட்டுத தொடங்கி அககடிதத்தில தமககு ஸாத$_{4}$கமாயுளள ஒரு பகுதியையே கொடுககிருா. தமககு ப$_{3}$ாத$_{4}$கமான பகுதியை " .. . . " எனறு குறியிட்டு மறைததிருககிருா எனபது தெளிவு. ஆக, நமமேல ஏறிட்ட தோ$_{3}$ஷங்கள் இவரையேசார்ந்து நிறகிறது எனறு விளஙகுகிறது.

தம கடிதத்தின 3-வது பாராவில 'மத$_{4}$யஸ்தா குறிபபிட்டவரிடததில் நாம சென று வாதம் நடததவேணும். அவர்களை இங்கு வரவழைபபதில சில அசௌகாயங்களேறிடும. ஸ்ரீஉத்தமூர் ஸவாமி, D.T. ஸவாமி, ஸ்ரீஅழகிய சிங்கா, ஆண்டவன, திருநகரி ஸவாமி முதலானவரை மத்$_{4}$யஸ்த$_{2}$ம வஹிககுமபடி அடியேன செய்யமுடியும" என்று எழுதுகிருர். இவரால் மத$_{4}$யஸ்த$_{2}$ராகக குறிபிடப்பட்டவாகளில திருநாஙகூர் பர. ப. அண்ணங்கராசாாய ஸ்வாமி ப்$_{3}$ருந்த$_{3}$ாவனததில வாழகிருா. அஙகு சென்று வாதம் நடதத முடியுமா? எலலா மத$_{4}$யஸத$_{2}$ாகளையும் ஓரிடததில கூட்டி வாதம நடததுவது முறையேயொழிய, ஊரூராகததிரிநது ஒவ்வொரு மதயஸதரிடமும வாககு மூலம வாஙகுவது முறையலல, ஸாத$_{4}$யமுமலல. நிறக. வாதி$_{3}$யான இவரும், மறறும பல வித$_{3}$வான்களும, அடி

யேனுமிருககும் ஸ்ரீரங்கத்திலோ. பிரதிவாதி₃யான வரத₃ா சார்ய ஸ்வாமியும மற்றும் பல வித்₃வானகளுமிருககும் சென்னையிலோ ஓர் பொது இடத்தில் வாத₃ஸத₃ஸ நடகக வேண்டும. இவர் எத்தனை வ்யபதி₃ஷ்ட வித₃வானகளை மத₄யஸ்த₂ராயிருககப் பிரார்த்தித்து இசைய வைககிறுரோ மேலும் அத்தனை வ்யபதி₃ஷ்ட வித₃வானகளை நாமும் மத₄யஸ்த₂ராயிருககப் பிரார்த்தித்து இசைய வைப்போம. நாம குறிபபிட்டவாகளும இவா குறிபபிட்டவாகளுமான மத்₄யஸ்த₂ர்கள் அனைவரும வாத₃ஸத₃ஸ நடககுமிடத்திறகு தினநதோறும வந்து மாத₄யஸத₂யம வகிககவேணடும. எவராவது சில பல நாட்கள் வரவில்லையெனில அதறகாக வாத₃ஸத₃ஸ தடைபடககூடாது. இருபபவாகளைககொண்டு ஸத₃ஸ நடககவேண்டும். நாம ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி—'தென்னுசார்யாகளின ஸ்ரீஸூக்திகளுககு அர்த்த₂நிர்ணயம் செய்ய அநத கிரந்தஙகளை கு₃ருமுக₂மாககேட்ட அநத ஸம்பரத₃ாய நிஷ்ட₂ாகளுககே அதி₄காரமுண்டு; தே₃ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளுககு அாதத₂நிாணயம் செய்ப அவருடைய கிரநதஙகளை கு₃ருமுக₂மாகக கேட்ட தே₃ஶிகஸமபரத₃ாய நிஷ்ட₂ாகளுககே அதி₄காரமுணடு. மறற விஷயஙகளில அனைவாககும அதி₄காரமுணடு" என்னும நியமம முககிய மானது. இநத நியமம இலலாவிடில வாத₃ஸத₃ஸ யுத₃த₄ களமாகமுடியும. அடியேனும, வரத₃ாசாாய ஸ்வாமியும அததகைய வாத₃ஸத₃ஸஸுககு வரமாட்டோம. இவர் தம இஷ்டபபடி ஸத₃ஸஸை நடத்தி எதைவேணடுமானு லும முடிவுகட்டிககொளளட்டும. இநத நியமஙகளுககுக கட்டுபபட்டு இவா வாத₃ஸத₃ஸ நடததுவதானுல அதில கலநதுகொளளத தடையிலலை. நிறக.

வாத₃ஸத₃ஸ நடககாவிடில நிகஷ ஶததூ₃ஷணி எழுதப போவதாக பயமுறுததுகிருா. ஶததூ₃ஷணியோ ஸஹஸ்ர தூ₃ஷணியோ எதுவேணடுமானுலும எழுதிககொளளட்டும. ஸாரதம நிஷகர்ஷமும, இவருடைய பிரகிருதமான சடிதமும அமைநதிருககும முறையிலேயே அதுவும அமைந திருககும என்பதை நடுநிலையாளாகள புரிநது கொளவார்

கள். அதற்கும் இடமகொடுதது ஸுதர்ஶனததை மேலும கறைப்படுததத அடியேன ஸித்தமாயிலலை. விவாதததை வெறுககும வரதாசார்ய ஸ்வாமியிடம் தம கைவரிசை யைக காட்டுவதைவிட அதை வரவேற்கும் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வானிடம காட்டினல நனருயிருக்கும.

பதின்மூனருவது பாராவில, "ஸத்யத்துககுக கட்டுப் பட்டு மத்யஸதர்கள் அபிபராயம அனுபபியதை இம மாஸதது ஸுதர்ஶனத்தில் பிரசுரிககவும. விஷயஙகளை மறைபபது சேர்ப்பதாகிய கபடமாககம வேண்டா. இரு வரும சேர்ந்து ஸமமதியாத மத்யஸதர் அபிபராயமும நமககு வேண்டா தேவரீா பிரசுரியாது என்று அடியேன் திருநகரிஸ்வாமிககு எழுதியுள்ளேன். பிரசுரிபபர் எனறு அவர் எழுதியுள்ளார். பாாபபோம" என்றும, இரண்டா வது பாராவில, "சர்ஸதரீய விவாதங்களில சூதும வாதும கூடாது. ஒவவொனறையும ஸுதர்ஶனததில ஏககாலத் தில பிரசுரம செயயவேணும. இலலையேல அடியேனுககு அனுபபினல் பிரசுரிககிறேன. நிகஷ ஸுதர்ஶனியில் காண லாம" என்றும எழுதுகிருர் இவா குறிபபிட்ட சிலர் மாத்திரம் அடியேன மத்யஸ்தராக ஏற்றுககொள்ளவில்லை எனபதை முன்னமே காட்டினேன். இவரும நாமும குறிப பிட்டு பதில எழுதிய ஒன்பது மத்யஸ்தர்களில் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி. D T. ஸவாமி. ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி ஆகிய மூவரின அபிப்ராயங்களை ஒரு வரிவிடாமல் பிரசுரிதது விட்டேன. இவர் குறிப்பிடடவர்களில திருநாங கூர் ஸவாமி ஸுதர்ஶனம காபிகளில ஒனறு தமக்குத் தவறி விடடதெனறும. அதுவும கிடைத்தபின அபிபராயம எழுதுவதாகவும் எழுதியுள்ளார். அடியேன குறிபபிட்ட வர்களின அபிபராயததைத இவா ஏறக மறுககிருர். அவர் களில சிலரை நடககபபோகும வாதஸதஸ்ஸில அடியேன மத்யஸதராகக குறிபபிடககூடும. ஆகையால அவாகளு டைய அபிபராயங்களை முன்கூட்டி வெளியிட அடியேனும விரும்பவிலலை. ஆகையால அவற்றை இப்போது வெளியிட விலலை. பினனுல அவஶயமானல மறறும பல அபிபரா

யங்களோடு சேர்தது வெளியிடுவேன. வாத$_3$ஸத$_3$ஸ நடத்துவது சிறிதும பயனற்றதாகவேயிருக்கும என பதை—தற்சமயம் காசியில வஸிபபவரும், அஹோபில மட$_2$ஸ்த$_2$ன வித்$_3$வானுமான வேதா$_3$நதவாவதூக ஸ்ரீ உ வே. விலலிவலம நாராயணுசார்யஸ்வாமி தம கடிததில மிக அழகாக விளககியுள்ளார், அப்பகுதியை மாத்திரம கீழே அச்சிட்டுவிட்டு லேக$_2$நவிவாத$_3$ததை ஸுத$_3$ா்ஸனததில இததுடன நிறைவுபடுத்திககொள்கிறேன. தாம மத$_4$யஸத$_2$ராகக் குறிபபிடட வித்$_3$வானகளிடமிருந்து அடியேனுககு வந்திருககும கடிதங்களில எதைவேண்டுமானுலும் நேரிலோ, ஆளனுடபியோ அடியேனிடமிருந்து மத$_4$ராநதகம ஸவாமி நகல எடுததுச்செலலலாம். விவாத$_3$ஸத$_3$ஸ நடநதால அதன விபரங்கள் ஸுத$_3$ா்ஸனததில வெளியிடபபடும.

(வில்லிவலம்) நாராயணுசார்ய ஸ்வாமியின் நல்லுரை

வாத$_3$ஸபை$_4$-உதவாத ஸபை$_4$யாகவே முடியும் "அஸாரம்" என்று உபகரமிக்கும் வாதம்-அஸாரம் என்றே உபஸம் ஹாரத்திலும் தேறும்

வாதம எககாலததிலுமே செயய அநுமதிககப்படாத ஒன்று ஏதோ வித்$_3$வாக$_3$ள் கூடினுல கொஞ்சம நடைபெற இயைபுண்டு. அல்லது—ஸமபந்தமற்ற ஒருவர்—ஒரு விஷயததில உண்மையறிய ஆவலும அதி$_4$காரமும் உடையவராக இருநதால்—அவா, நடுவா ஒருவரையோ, மூவரையோ முனனிறுத்தி—ஸம்பநதபபடடவரை வாதிககச் செயய லாகும். அதிலும ஒரு ப்ரமம் உணடு. நடுவில நிறபவா நாலும தெரிநதவராக இருககவேணும வித்$_3$யாரணயாக்ஷோப$_4$யமுநிவிஷயே வேஙகடநாத$_2$ாசாரயா இவ (வித்$_3$யாரணயா, அக்ஷோப$_4$யமுனிகளுக் கிடையே மத$_4$யஸத$_2$ம செயத ஸ்ரீதே$_3$ஶிகர் போலே) இலலாவிடில் சொல்பவா கண்ட$_2$ம கோஷிககவே செய்யும. அதிலும ப$_2$லமிலலை யாரும எதையும் பறறினது விடுவாரில்லை.

ஆகையாலு இங்கு கோ$_3$பநீயமான தததவாதத$_2$ரதநஙகளை அமபலததில அவலபொதிபோலாககவேணடாம தததவநிரணயம் இதுலை ஏறபடாது ஐயாபஜய உணாசசி ஏறபட்டே தீரும் அநதோ! ஸ்ரீவைஷ்ணவரில ஒருவா வருநத மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரே காரணமாக அமையவோ? ஐயோ! இதனினும கொடியதுணடோ? பிறா அநாதத$_2$ம காணவே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் பொருன. இது என்ன எணணம? நமமைத தோறறிததான தததவஙகள தோனறினவோ?

எனறே ஸமப்ரத₃ாய விஶேஷஙகள் ஏறபட்டு, தமது வழிவழியே ஒழுகிவர-ஒருவரின ஸமபரதாயததை மறறவா ஏன தூறறவேணடும? அவறறுள தாரதமயம இருககட்டும நமமை அணடிககேட்டவருககு அதைச சொலலுவோம சொலலுமபோதும உணமையைமட்டும எடுததோதுவோம. அஸமபரத₃ாயஸத₂ா முனபே அதன அஸார தையை அறிவிபபது எககாலததிறகும ஏறறதனறு குறிபபாக இக காலததிறகு, ஸமபரத₃ாயச சுடாகள மெலிநது காணபபடும இந நாளில—எநத ஸமபரத₃ாயததினமேலும எநத வாத₃வாதமும வீச லாகாது. "ப₄கதயா தததத ப₄ஜமாநாந பரதி நாஸதிகயமிவாஸ மாபி₄ருபதி₃ஷடம ஸயாத ததக₂ணடநே! மஹத தத தேஷாம அஸ மாகம ச பாதகம ப₄வதி' (ப₄கதியுடன் ஒவவொரு கொளகையை ஏறறு ஒழுகுகிறவாகளிடம சென்று கணடிககப் புகுந்தால நாம் அவா களுககு நாஸதிகயததை உபதே₃ஶிபபதோடொககும. அது அவா களுககும நமககும பெரும பாவமாய்த தலைககட்டும) என்ற யாருடைய வரிகளோ நினைவிறகு வருகினறன இஙகே. ஆகையால் வேணடாம வாத₃ம. பே₄த₃ம பொறுபபோம கே₃த₃ம (வருததம) தொலையட்டும.

இதீதத₂ம நாராயணாசாரியர் (விலலிவலம)

11—8—71 வாராணஸி.

'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் நிறைவுரை

வில்லிவலம் ஸ்வாமியின் கடிததத்தில் உள்ள கருத்துக்களே நம் நெஞ்சில் எப்போதும் நிறைந்திருப்பவையாகையால்தான், நாம் வாத₃ஸத₃ஸ் வேண்டாம் என்றெழுதி சமாதான முயற்சியை மேற்கொண்டோம் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியின் பிடிவாதத்தினுல் வாத₃ஸத₃ஸ் நடந்தால், வில்லிவலம் ஸ்வாமி காட்டிய சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதறகாகவே அந்தந்த ஆசார்யாகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்தத₂ நிர்ணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்ப்ரத₃ாயஸ்த₂ரான மத்₄ யஸத₂ாகளுக்கே அதி₄காரமுண்டு என்னும் முக்கியமான நியமதை வெளியிட்டுள்ளோம் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி நியாயமான இந்த நியமததிற்குக் கட்டுப்பட்டு வாத₃ஸத₃ஸ் நடத்தவாவது இசைகிருரா என்பதைப் பொறுததிருந்து பார்ப்போம்.

லேக₂நவிவாத₃நிக₃மநம் நிறைவுபெறறது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி-24] [ஒளி-11

வரவரமுநி ஸித்தாந்தம்

வரவரமுநி எனப்படும் மணவாள மாமுனிகள் அவதரிதது 601 வருடங்கள் நிறைவடையும் இம்மாதத்தில,- ஸகல ஶாஸத்ரங்களிலும், மறற ஸகல பூர்வாசார்ய க்3ரந்த2ங்களிலும தேடிக்கண்டுபிடிககவேண்டும்படி அதி ரஹஸ்யமாக மறைத்து வைக்கபபட்டிருபபதாய், விஶத3 வாகஶிக2ாமணியான இவருடைய கிரநதங்களிலேயே தெளிவாகக காணலாயிருககைகயாலே வரவரமுநி ஸித்3த4ாநதம் எனறே வழங்கத்தககதாயிருககிற பரமவைதி3க ஸித3த4ாந்ததததைச் சுருக்கமாக அநுப4விக்க இழிகினறோம

ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அநாதி3காலமாக ஸகல சேதனர்ககும ஸர்வவித4பந்து4வாயிருப்பவன். தனககு வைஷமய நைர்க்4ருண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும்) ஏறபடாமைககாக அநாதி3காலமாக அவர்களுககு ஓரளவுக்கு ஸ்வாதநதர்யபு3த்3தி4யை அளிதது, அநாதி3காலமாக அவர்கள் செயயும் புண்ய பாபங்களுக்கு அநுகு3ணமாகப் பலனளிப்பவனாயினும, சேதநலாப4ததைதத தன் பேறாக நினைத்திருப்பவனாகையாலே, ஒவ்வொரு சேதனனும் தனனையடையவேண்டுமென்று அநாதி3காலமாக ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைப்பது, இசை கொள் வேதநூல அருளுவது, எந்நின்ற யோனியுமாய்ப பிறப்பது முதலான எணணிறந்த முயறசிகளைச் சேதனா களுடைய கர்மததைக கணிசியாமல தன நிர்ஹேதுக

கிருபையினாலே ஓயாமல் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். இம்முயற்சிகளின் பயனாகவே ஒவ்வொரு சேதனர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப் பெறுகிறான். இவற்றையெல்லாம் நடுநிலைநின்று ஆராயும் போது — ஸ்வரூபாநுகு₃ணமான பரமபுருஷார்த்த₂லக்ஷண மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ப₄க₃வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக கருபாகாரியம் என்றே அறுதியிடத்தக்கதா யுள்ளது; ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத இதரபுருஷார்த்த₂ங்களின் பொருட்டு ப₄க₃வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் ப்ரபந்நர்க்கு நிர்ஹேதுகமாகவும், மற்றையோர்க்கு ஸஹேதுகமாகவும் அமைகிறது—என்று தெளிவுறக் காட்டியவர் நமது விஶத₃ வாக்ஶிக₂மணிகளேயாவர்.

இனி இப்படி ஸகல சேதனர்களும் தன்னையடைய நிர்ஹேதுககருபையாலே எம்பெருமான் விடாமுயற்சியைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பெரும்பாலான சேதனர்கள் அவனை அடையாமலேயிருக்கக் காரணமென்ன என்று ஆராய்ந்தால், தனக்கு வைஷம்ய நைர்க₄ருண்யம் வாராமைக் காக அநாதி₃காலமாக எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யபு₃த்₃தி₄யைக்கொண்டு, தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேடநினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதனர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம்; இந்த ஸ்வார்த்த₂பரதையையும், அதனால் ஏற்படும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் எம்பெருமானைக் காலகட்டித் தவிர்த்துக்கொண்டானாகில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுககிருபை ஸப₂லமாகி, பரமபுருஷார்த்த₂ம் ஸித்₃தி₄க்கிறது என்றும் தெளிவுறக் காட்டியவர் மாமுனிகள். இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

"அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₄ர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி |
அவித்₃யாதருஸம்பூ₄திபீ₃ஜமேதத் த்₃விதா₄ ஸ்தி₂தம் ||"

[தானல்லாத தே₃ஹத்தைத் தானாக எண்ணும் அஹங்காரமும், தன்னதல்லாத பொருள்களைத் தன்னுடையதாக எண்ணும் மமகாரமும் அஜ்ஞானமாகிற (விஷ)வ்ருக்ஷத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான இருபகுதியாக உள்ள விதை

யாகும] என்கிறபடியே ஈஸ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்ய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யின் பயனாகவும், விசித்ரமான கர்மப்ரவாஹத்தின் பயனாகவும் விளைந்த அஹங்காரமமகாரங்களாலே ஒவ்வொரு சேதனனுக்கும் அதி$_4$கமாகவோ குறைவாகவோ ஸ்வார்த்த$_2$பரதையும (தனக்குத்தான் நன்மையை விரும்புகையும) அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்காகத் தான் முயலுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் ஏற்பட்டுள்ளது. அஹங்காரமும மமகாரமும ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றும இருந்தே தீரும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கீழே எடுத்த ஶ்லோகத்தில அவற்றை ஒரு விதையின இருபருப்புகளாக உருவகப்படுத்தினார் ரிஷி. இதுபோலவே, அஹங்கார காரியமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும, மமகார காரியமான ஸ்வார்த்த$_2$பரதையும் ஒன்றிருந்தால மற்றொன்றும் இருந்தே தீரும. இவையிரண்டும சிலர்க்கு மிக அதி$_4$கமாகவும் சிலர்க்குப படிப்படியாகக் குறைந்தும இருப்பதாலேயே சேதனர் அடையும புருஷார்த்த$_2$ங்களிலும, அதை அடைய அவர்கள் கைக்கொள்ளும ஸாத$_4$னங்களிலும் ஏராளமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஸ்வார்த்த$_2$பரதையிலும, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலும அநாதி$_3$காலமாக ஊறிக்கிடக்கும சேதனர்க்கு அவற்றைப படிப்படியாகக் குறைப்பதற்கே ஸர்வேஶ்வரன பல பல புருஷார்த்த$_2$ங்களையும, அவற்றுக்குப் பல பல ஸாத$_4$னங்களையும சாஸ்திரங்களிலே காட்டியிருக்கிறான்.

மஹாபாபிகளாய், அத்யந்ததாமஸப்ரக்ருதிகளாயிருக்கும் பலர் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் உண்டதே போகம' எனும் ஸ்வார்த்த$_2$பரதையின் எல்லைநிலத்திலே நின்று, அதற்காகக் கொலை, கொள்ளை முதலான எத்தகைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும செய்யத் துணிந்த பரமநாஸ்திகர்களாயிருக்கின்றனர். ஒரேயடியாகத் திருத்த முடியாத இவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தவே எம்பெருமான் பல புருஷார்த்த$_2$ங்களையும, அவற்றையடையப் பல ஸாத$_4$னங்களையும் காட்டுகிறான். முதலில விரோதி$_4$நிரஸனத்தை ஸாதி$_4$த்துக் கொடுக்கும கரூரமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக

கும் ஆபி4சாரிகயாக3ம் முதலானவற்றைக் காட்டி ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தைப பிறப்பிககிறுன. பிறகு க்ரௌர்யமறற ஸவப்ரவ்ருததியாயிருககும் ஐஹிகபுருஷார்தத2 ஸாத4னங்களைக காட்டுகிறுன் பிறகு. ஐஹிகத்தைககாட்டிலும் உதகருஷ்டமான ஸவர்கக3ாதி3 புருஷாாத்த2ங்களையும். அவறறின ஸாத4னஙகளையும காட்டி ஆதமா தே3ஹததைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது எனுமஅறிவை விளககிறுன. இவ்வணணமாக தே2ஹாத்மாபி4மானம படிபபடியாக நீங்கபபெற்றபோதிலும் கர்மவாஸநாருசிப3லததாலே ஸவபரவ்ருததிஸஹித ஸ்வார்த்த2பரதை அடியோடு நீங்கபபெருத சிலாக்கு ஆத்மப்ராபதியாகிற கைவலய மோக்ஷத்தையும் அதற்கு ஸாத4னங்களையும் காட்டுகிறுன். இவர்களிலும் மேமபட்டு ஆதமப்ராபதியின தாழவையும அறிந்து ஸவார்தத2பரதை பெருமபாலும நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க3ர்ப்ப4மான ஸவப்ரவ்ருததி நீங்காத சிலாககு ஸ்வார்த்த2தை கலந்த பரமாத்மாநுப4வத்தையும, அதறகு ஸாத4னமான ஸாத4நாநதரங்களையும் காட்டுகிறுன. இவர்களைக காட்டிலும் மேற்படியில ஏறி ஸ்வபரவ்ருததியும பெரும்பாலும நீஙகப்பெற்ற சிலர்ககு. ப4க3வத3நுப4வபரீவாஹமான ஸவாாதத2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமாக உபாயபு3த்3தி4யோடு செய்யப்படும் ப்ரபததியாகிற ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தையும் காட்டுகிறுன. முறகூறிய அனைவரிலும மேம்பட்டவர்களாய், ஸ்வார்தத2பரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கபபெற்றவாகளாய். 'நான் பறறும் பற்று உபாயமன்று; அவன பறறும் பறறே உபாயம' எனனும் நினைவோடு ஶரணவரணம செய்கையாலே பரக3தஸவீகார நிஷ்ட2ர்கள் எனபபடும உத்தமோத்தமர்களான பரம்நாதி4காரிகளுககுப் பரார்தத2 கைங்கர்யததையும். அதற்கு ஸாத4நமான ஸித்4தோ4பாயமான தனனையும காட்டிக கொடுககிறுன. இத்தகைய மிகவுயாநத அதி4காரியாகத் தனனை ஆககிககொள்வதறகாக எமபெருமானைக் காலகட்டி ஸ்வார்த்த2பரதையையும், ஸ்வப்ரவ்ருததியையும் அடியோடு கழித்துககொள்ளவேணுமம — எனனுமிதுவே மாமுனிகள் காட்டிய பரமஸாரமான ஸித்3த4ாந்தமாகும.

முற்கூறிய அதி₄காரிகளில கைவலயநிஷ்டஊன, ஸ்வார்த்த₂ பரமாதமா நுப₄வநிஷ்டஊன ஸவார்த்த₂ பரமாதம கைங்காய நிஷ்டஊன ஆகிய மூவாககும மோக்ஷததிலேயே குறை வுடைய புருஷார்த்த₂ங்கள் நித்யமாக ஏற்படடுவிடுமளவுககு ஸவார்த்த₂பரதையும ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும சஹுரமானவை எனபதையும் குறிககொள்ளவேணடும இதனுலேயே மதி₃ராபி₃ந்து₃ மிஶ்ரமான—(கள் துளி கலந்த)—ஶாதகுமப₄ மயகுமப₄க₃த தீர்தத₂ஸலிலம போலே — (பொறகுடத தீர்த்த₂மபோலே)—அஹங்கார மிஶ்ரமான உபாயாநதரம என்று பிள்ளான அருளினுர்.

ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்த பினபு இபபடிக குறை வுடைய புருஷாாத்த₂ங்கள் ஏறபடக காரணம என்ன? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. கைவலயநிஷ்டஊன விஷயத தில "பிறவிததுயரற" [திருவாய் 1-7-1] ஈடடில் காடடிய பின்வரும பரிஹாரம் இங்கு அநுஸந்திககத்தககது:—
"ஆதம ப்ராப்திகாமனுககும, ப₄க₃வத ப்ராபதிகாமனுககும் ஒககுமாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும். அந்திம ஸ்மருதியும், இனிப பேற்றில் தாரதம்யம வருகிறபடியேன்? என்னில: உபாஸநஸமயததில் சிறுகக்கோலுகையாலே. அதாவது—அவனளவும் செலலாதே நடுவே வரமபிட்டுக கொள்ளுகை. அத்தையிறே 'வரமபொழிவநது' எனகிறது. அதுதனககு அடி அவர்கள் ஸுக்ருததாரதமயம. 'சதுா விதா₄ ப₄ஜநதே மாம ஜநா: ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந' என்று அருளிச்செயதானிறே. ஸுக்ருததததுக்கு அநுரூபமாக வாயிறறு புருஷார்த்த₂ங்களில ருசி பிறபபது; ருச்யநு கு₃ணமாகவாயிறறு உபாஸிப்பது, உபாஸநாநுகு₃ண மாக இருககககடவது ப₂லம்' எனகிற ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதி களினபடி ஸாவகாமங்களும் கழிந்தபின்பும ஸுக்ருததார தமயததால ஏறபடும ருசயநுகு₃ணமாக முகதியில போ₄க₃த தைதத தெனனுசாாயாகள ஒபபுககொண்டிருககிறுர்கள் எனபது விளஙகுகிறது. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம 265-வது ஸூத்ரததில பிள்ளைலோகாசாாயரும "உபாயாநதரநிஷ்டஊாககு உபேயம ப₄க₃வத₃நுப₄வம, ஸ்வபரயோஜநபராககு உபேயம

ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம்" என்று உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ர்களும் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரநிஷ்ட₂ர்களும் முக்தியில ப₂லபே₄த₃முண்டு என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். மாமுனிகள் இவ்விடத்தில மிகத் தெளிவாக வியாக்கியானமும் அருளி யிருக்கிறார். அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமியும் தமது அரும் பதவுரையில ஆக்ஷேபஸமாதா₄ந பூர்வகமாக இவ்விஷயத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறார் ஆசார்யஹ்ருத₃யத்திலும், அதன் வியாக்கியானத்திலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. பரமஸௌஹார்த₃கு₃ணமுடைய எம் பெருமான் முக்தியிற்கூட சில விஷயங்களை நிர்ப்பந்தப் படுத்துவதில்லை, தம்மை அநுப₄விக்க விரும்புவார்க்கு அவ்வாதமாநுப₄வத்தையே அளிக்கிறான். தன்னை ஸ்வார்த்த₂ மாக அநுப₄விக்க விரும்புவார்க்கும், தனக்கு ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புவார்க்கும், அவர்கள் விருப் பத்தை அநுஸரித்து முக்தியிலும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தி னால் ஏற்படும் ஸ்வார்த்த₂தையை அவர்களுக்கு அனுமதித்து அவர்கள் விரும்பும் ப₂லனை அளிக்கிறான், ஸ்வார்த்த₂தை யின் நாற்றத்தையும் ஸஹியாத பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂ர்களுக்கே அவர்களுடைய விருப்பத்தையொட்டிய பரார்த்த₂ கைங்கர் யத்தை அளிக்கிறான்—என்பதே தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் என்று இவற்றிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது.

இப்படியிருக்கும்போது—தென்னாசார்யர்களின் சிற்சில வாக்யங்களைக் காட்டி அவர்களை ஸ்வக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂ யையும் ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்தையும் ஆதரிப்பவர்கள் என்று அப்ராமாணிகமாக எழுதி, பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂ யையும், பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தையுமே அவர்கள் ஆதரித் துள்ளார்கள் என்பதைக் காட்டும் ஏராளமான தென்னா சார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸூத₃ர்ஶனம் எடுத்துக் காட்டிய பின்பும் அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒன்றுக்குக்கூடப் பொருள் கூறாமல் நிற்கும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷகர்த்தா—இன்று (22—10—71) வந்த நருஸிம்ஹப்ரியாவில ஓர் வ்யாஸம் எழுதி, அதில் இவ்விவாதத்தைக் கிளப்பி, அதிலும் அந்த

ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒன்றுக்குக்கூடப் பொருள் உரைக்காமல், பிள்ளைலோகாசார்யருடைய சில ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரம் காட்டி, முக்தியில் பூர்வபக்ஷம் இல்லையென்பதே அவ ருக்கும் அபிமதம் என்று எழுதி முடித்திருக்கிறார்.

இப்படி எழுதுவதையே இயல்வாகக்கொண்ட இவர் இப்படி எழுதியதைப் பற்றி நாம் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஓர் தனிச்சுவடியெழுதி இவர் இதை வெளியிட்டிருந்தால்— நாம் இதைப் பொருட்படுத்தியிருக்கவேமாட்டோம். பலலாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் படிக்கும் ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவில் இவ்விவாதவிஷயம் வெளிவந்ததாலேயே நாம் இவ்விஷயத்தை மறுபடி எழுதநேரிட்டது இப்பத்திரிகை நிர்வாகிகளுக்கு (குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமிக்கு) இவ்விஷயம் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் சில மாதங்களாகச் சர்ச்சையிலிருந்து இப்போதே விவாதம் ஓய்ந்திருக்கிறது என்று தெரியும். இது தெரிந்தும் அவர்கள் இவ்விஷ யத்தைக் கிளப்பியிருப்பதனால் நாம் அவர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறோம். (1) ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ காரர் "பக்தியும் முக்தியும்" என்னும் வியாஸத்தில் நமது பக்ஷத்தின் மேல் எழுப்பியிருக்கும் ஆக்ஷேபங்களுக்கு நாம் ஸமாதானம் எழுதி அனுப்பினால் அப்பத்திரிகையில் அந்த வியாஸம் வெளியிடப்படுமா? (2) "இயம் கேவல லக்ஷ்மீசோபாயத்வ பரத்யயாத்மிகா। ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிமுத ஸஹகாரிணம்॥" ['லக்ஷ்மீநாதனே உபாயம்' என்னும் அறிவாயிருக்கும் இப்ரபத்தி தான உபாயம் என்னும் அறிவைத் தடுக்கிறது. தன் அங்கங்கள் உபாயம் — என்னும் அறிவைத் தடுக்கிறது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?] என்னும் ஸ்ரீதேசிககாரிகை ப்ரபத்த்யுபாயத்வவாதத்தையும், லக்ஷ்ம்யுபாயத்வவாதத் தையும் நிரஸிக்கிறது என்று ஒருவர் வ்யாஸம் எழுதினால் அதைப் பிரசுரிக்குமா? 'முனியே! நான்முகனே! முக் கண்ணப்பா' முதலானவிடங்களில் ஆழ்வார் த்ரிமூர்த்தி ஸாமானாதிகரண்யம் செய்கிறார் என்று ஒருவர் எழுதினால் அதை ப்ரசுரிக்குமா? இத்தகைய வியாஸங்களுக்கும் ப்ரகிருதமான

'பகதியும் முகதியும் என்ற வியாஸத்திற்கும் வாசி அதிக மிலலையே! இககேள்விகளுககு நாம ந்ருஸிமஹபரியா நிர்வாகிகளிடமிருநது—(குறிபபாகத் திருக்கள்ளம ஸவாமி யிடமிருநது)—பதிலை எதிர்பார்த்து நிறகிறோம. நிறக.

"விகலபோऽவிஶிஷ்டப₂லதவாத" என்னும ஸூதரத திலும, அஙகு ப₄ாஷ்யம் முதலானவறறிலும் முகதியில ப₂லதாரதமயம இலலையெனறு நிருபிககபபடடுள்ளது எனறு முறகூறிய வியாஸததில எழுதபபட்டுள்ளது. அநத ஸூத ரததில ஸத₂ாபிககபபடடது ஆநநத₃தாரதமயமிலலை என்னு மளவேயொழிய. ப₂லததின் ஆகாரததில பே₄தமிலலை எனபதன்று எனறு நிஷகாஷநிகஷததிலேயே நிலைநிறுத தபபட்டது. அதறகு யாதொரு பதிலையும கூறுமல திருபபித் திருபபி இதையே எழுதுகிறார். இங்கு ஒரு திருஷ்டாந ததததைக காட்டி விளககுகிறோம். ஒரு மனிதனுககு மூன்று மனைவிகள். ஒருததி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக குப பணி புரிநது ஸமஶ்லேஷிககிறாள். இரண்டாமவள் தன உகபபுக்காக அவனுககுப பணி புரிந்து ஸமஶ்லேஷிக கிறாள், மூன்றுமவள் அவனுககுபபணிபுரிவதில ஈடுபாடில லாமல அழகு குணங்கள் ஆகியவறறில ஈடுபட்டு அநுப₄வித துத் தன உகப்புககாக ஸமஶ்லேஷிககிறாள். இவர்கள் அனை வர்ககும ஸமஶ்லேஷாநந்த₃ம் ஒனறுயிருபபதில் தட்டிலலை யன்றே, அதுபோலே ஸித்₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂ர். ஸவக₃தஸவீ காரநிஷ்ட₂ர். உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ர் ஆகிய மூவர்ககும ப₂லததின ஆகாரததில பே₄த₃மிருந்தாலும் ஆநநத₃ததின அளவில் பே₄த₃மிலலை என்பது லோகாசார்ய வரவரமுனி களின திருவுள்ளம.

இது இவ்வாசாரயர்களின் திருவுள்ளமலல என்று ந்ருஸிமஹபரியா ஸாதி₄கக முன் வருமாறுல அவ்விஷய மான சாச்சையைப் பரமஸாதவிகமான முறையில ஸூத₃ரஶனத்தில நடத்த நாமும ஸித்₃த₄மாயிருககிறோம எனபதைதத தெரிவிததுககொள்ளுகிறோம.

விரோதி₄கருத் ஐபபசித திருமூலததனறு (24–10–71) கோயில மணவாள மாமுனிகள சாததுமறை கோஷடியில இககட்டுரையின பிரதிகள விநியோகிககப்பட்டன. நிஷகாஷ நிகஷததிலும இது அநு பநதமாக இணைக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி–24] [ஒளி–12

நிகஷ விஜய பூர்த்தி

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

ஸ்ரீ நருஸிம்ஹப்ரியாவில் மது4ராநதகம ஸவாமியெழுதியிருநத கட்டுரைக்கு பதிலாக ''வரவரமுனி ஸிததாநதம'' என்னும தலைப்பில ஸுத3ாஶனததில வெளிவந்த கட்டுரையைக் கணடபின், ஸ்ரீ நருஸிமஹப்ரியாவின காாயஙகளை கவனிததுவரும ஸ்ரீ உ வே. திருககள்ளம் நரஸிமஹராக4வாசாாயஸ்வாமி நம கட்டுரையில பிராார்ததனைக கிணஙக பமபாயிலிருநது ஸ்ரீமுகம ஸாதிததுளளாா. ஸ்ரீ நருஸிமஹப்ரியாவில விவாத3ககட்டுரைகளை வெளியிடும உதூ3தே3ஶமிலலை யெனறு அதில அந்த ஸவாமி தெளிவுபடுததியுளளபடியால் அக கடிததததை வெளியிட்டு, அவருடைய நியமனததின்படி ஸுத3ாஶனததில இவவிதழுடன நாமும இவவிவாதம்பறறிய கட்டுரைகளை நிறுததிக கொள்கிறோம மது4ராநதகம ஸவாமியால மத4யஸத2ராக நியமிககப பெறறவரும், உப4யவேத3ாந்தஙகளிலும் ஒபபறற ஜ்ஞானமுள்ளவரும, பரமஸாத்விகரும, ப4ாரததே3ஶததில் விஶிஷ்டாத்3வைதகலாஶாலைகள் பலவறறில் சிறநத பதவிகள் வகிததவருமான திருநாங்கூா ஸ்ரீ உ வே. ப்ர. ப அணணஙகராசாாயஸவாமியின அபி4ப்ராய ஸ்ரீமுகம செனற மாதமே நமககுக கிடைத்தது. அது இவ்விவாதததில நடுநிலைநிறகும தீாபபாக அமைந்திருபபதால் அதை அடுததபடி கொடுககிறோம. இவ் விவாதததில நிலைநாட்டப்பெறற நிாஹேதுககருபா ப்ரப4ாவததை விளக கும நமது கட்டுரையொனறுடன் இநநூலை நிறைவடைவிககிறோம. இனி. பததிரிகை எதிலாவது இவவிவாதம கிளப்பபபட்டாலொழிய அலலது நாம காட்டிய நியாயமான நியமஙகளுடன வாத3ஸபை4 நடநதாலொழிய இவவிவாத3மபறறி ஸுதாஶனததில எதுவும வெளியிடபபடமாடடாது. நிஷகாஷநிகஷததின் விஜயம் இவ்வாறு நிறைவுபெறுகின்றது

ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

28—10—71. செம்பூர், பம்பாய்-71

க்ஷேமம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி ஸன்னிதியில தாஸன தண்டம் ஸமர்ப்பிதது விஜ்ஞாபநம். உபயகுசலோபரி ஸ்வாமி 24—10—71 அநுக்ரஹித்த ஸ்ரீ முகத்தை இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன் அடியேன 1½மாத காலமாக சென்னையில் இல்லை. டெல்லியில் உபன்யாஸத்திற்காகச் சென்றிருந்தேன் தற்சமயம் பம்பாயில் இருக்கிறேன். மறுபடியும் டெல்லி செல்லப்போகிறேன். டிஸம்பர் 4-ஆம் தேதிதான் சென்னைக்குத் திரும்புவேன். ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் ஐப்பசி மாதம் ப்ரசுரங்களான விஷயங்களை தேவரீர்களைப் போலவே அடியேனும் இப்பொழுதுதான ஸேவித்தேன் ஸம்ப்ரதாய விரோததகை ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஒருநாளும் கிளப்பிவிடாது யார் மனதும் புண்படாதவாறு எழுத வேண்டும் என்பதே அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனை. அப்படி யாராவது எழுதினாலும் அந்த பாகங்களை யதாசகதி விலக்கி வருகிறோம். சில ஸமயங்களில் மாற்றியும் அமைக்கிறோம். அவரவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவரவருக்கு ஊற்றம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் பிற ஸம்ப்ரதாயத்தை தூஷிக்கக்கூடாது இவ்விதமே ஆசார்யாகள் விஷயத்திலும், தென்னசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தாகள், ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை ஒருநாளும் ஏற்கப்போவதில்லை. இவ்விதமே அவர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை இவர்கள் அங்கீகரிக்கப்போவதில்லை. ஆகையால் திரும்பத் திரும்ப நாம் எழுதிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் வ்யர்த்தமான கார்யம் இனி ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில இந்தமாதிரியான விஷயங்கள் ப்ரசுரமாகாதவாறு தடுக்க முயலுகின்றேன் ஸ்ரீ புரிசை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் இம்மாதிரியான விஷயங்களை அனுமதிக்கமாட்டார். தேவரீர்களும், விவாதத்தை வீணாக வளர்க்காமல் விட்டுவிடுவது நல்லது ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதற்கு ஒருமுறை பதில் கூறாமல் விட்டுவிட்டால் அந்த ஸ்வாமி தானாகவே நிறுத்திக்கொள்கிறார் பாகவத தாஸ்யத்தில் நிலைநின்ற தேவரீகள் இதைக் கடைப்பிடிப்பது உசிதமென்று தோன்றுகிறது. க்ஷமிக்கவும் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

தி. ச. நரஸிம்ஹராகவதாஸன.

3

திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ. வே.
ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் தீர்ப்பு

ஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதா$_3$ய க்$_3$ரந்த$_2$ங்களில் பூர்ணப்ரஜ்ஞர்களான இரு மஹநீயர்களின் நூல்களை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு கூற அடியேன் அஶக்தன். ஆகிலும் பெரியோரின் நியமனத்தால் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ, நிஷ்காஷ நிகஷங்களைப் பராமர்ஶித்ததில் அடியேன் மனதில் பட்டதை விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன். குற்றங்குறைகளைப் பொறுத்தருளவும்.

1. நிஷ்காஷத்தில் கண்ட விஷயங்களுக்கு யதா$_2$ஸம்ப்ரதா$_3$யம் நிகஷத்தில் விடையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில விஷயங்களுக்கு எல்லோரும் எளிதில் தெளிந்துகொள்ளும்படி விரிவான விளக்கம் தேவையாகவிருக்கிறது.

2. நிஷ்காஷத்தில் ஸ்வபக்ஷஸாத$_4$கமாக உதா$_3$ஹரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீலோகதே$_3$சிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குத் ததீ$_3$ய ஸ்ரீஸூக்த்யந்தரங்களுக்கு அவிருத்$_3$த$_4$மாக ஸமந்வயம் காட்டவேணும்

3. முமுக்ஷுப்படியிலும் ஸ்ரீவசனபூ$_4$ஷணத்திலும் அதி$_4$காரி விஶேஷணமாய, ப$_2$லபூ$_4$தமான ப்ரபத்தியைத்தான் நிரூபித்தருளினர்—சரமஶ்லோகார்த்த$_2$மாக. சரமஶ்லோகத்திற்கு ஸாத$_4$னப்ரபத்திபரமாக மற்றொரு யோஜனை ஸ்ரீஸ்வாமி தே$_3$சிகனால் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. யோஜநாபே$_4$த$_3$ம் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மானது. आर्तेषु आशुफला என்கிற ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தில் ப்ரார்த்தி$_2$தமான ப்ரபத்தி ப$_2$லப்ரபத்தியே என்பது ஸ்வரஸமாகும். யதா$_2$ஸம்ப்ரதா$_3$யம் அவரவர்கள் தெளிந்திருக்கப் ப்ராப்தம்.

4. நிஷ்கர்ஷத்தில் ஆழ்வார்களை ஸாத$_4$னப்ரபத்தி நிஷ்ட$_2$ராகச் சொல்லுவது ஸ்ரீமல்லோகதே$_3$சிகனின் திருவுள்ளத்துக்குச் சேராதது. ப$_4$க்திபூ$_4$மாவினால் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுப் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகள் ஸித்$_3$தோ$_4$பாயக்ருஷிப$_2$லமாய் உபேயாங்கர்பூ$_4$தங்களே தவிர ஸாத$_4$னகோடியில் அந்வயிக்க மாட்டா என்பதே ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஶாஸ்த்ர ஸித்$_3$தா$_4$ந்தம்.

5. ஸாத₄ந பரபத்திநிஷ்ட₂ராக நிஷ்கர்ஷததில குறிப்பிடப் பட்ட பரமாசாரியருமं "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्त-मचिन्तयित्वा" எனறருளிசசெயதார். ஆகையால ஆசார்ய ஸமபந்ததததையே இவர் தமது உஜஜீவநஹேதுவாசுக கொண்டார எனத தேறுகிறது. எமபெருமாஞருமं மாறனடி பணிநதுயநதவர். இவாகள ஸாத₄நபரபததியை அனுஷ்டி₂ததார கள எனபது ஸநதி₃க₃த₄ாஸித்₃த₄ம்.

6. உபாயாநதரததைக காட்டிலும் பரபததியே சிறநத தாகையால் தததபரதிபாத₃கமான ரஹஸயதரயமே ஸாரதம மாஸ்தரம. தததபரதிபாத்₃யமான ஸித₃தே₄ாபாய நிஷடை₂யே சிறநதது. அநத ஸிததோபாயததிலுமं பரத₂மபாவததைவிட சரமபாவமே சாலச்சிறநதது—எனபது ஸ்ரீமல்லோக தே₃சிக ஸிததாநதம.

7 மாமுனிகள் கணட வேத₃ாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷததில ஸிததோபாயத்தின் பரத₂மசரமபர்வஙகளை விளக்கியிருகக வேணடும.

8. வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காணபோம் எனகிற நிகஷகாரரின் நனமொழி பொனமொழியாகும்.

திருநாங்கூர் ப்ர. அ. தாஸன்.
பிருநதாவன் 1—10—71

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிபபு

ஸாரதமநிஷ்காஷகாததாவாலேயே நீதிபதியாக நியமிககபபட்ட ஸவாமி மத₄யஸத₂த₃ருஷ்டியோடு, பரமஸாதவிகமான முறையில இவ வணணம வழஙகியிருககும தீாபபு நிஷகாஷநிகஷத்தின விஜயமாயத திகழ்கினறது "*அபநத₂ாநம து க₃சச₂நதம ஸோதரோऽபி விமுஞ்சதி*" [அலவழியில செலபவனே ஸஹோத₃ரனும் கைவிட்டுவிடு வான்] எனனும ரீதியில அனைவராலும கைவிடப்பட்ட தம தோலவியை மறைப்பதறகாக, பதில எனற பெயரில ஏதோ ஓா சுவடியை அசசிட்டு ஸாரதமநிஷ்காஷகாததா ஸவகோ₃ஷடி₂களில ப்ரசாரமசெயதுவருவ தாகத தெரிகிறது, நாம காட்டிய நியாயமான நியமஙகளுககுக கட்டுப் பட்டு வாத₃ஸத₃ஸஸை நடதத இசையாமல், இத்தகைய காரியஙகளைச செயது பதில் வெளிவந்துவிட்டதாகப் பெயாபண்ணுவதே நிகஷவிஜ யததின பூாததியாகும, அடுததபடியாக இவவாத₃த்தில நிலைநாடடப பெற்ற ப₄க₃வந் நிாஹேதுககிருபையின பரபாவததை விளககும கட்டுரை யோடு நிஷ்காஷநிகஷததின அநுபந்தஙகள நிறைவடைகின்றன.

நிர்ஹேதுக க்ருபையும் ஸஹேதுகப் படிக்கட்டுகளும்

"நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோர் அருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம்" [திருமாலை 10] என்ற திருமாலைப்பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவரங்கம் காட்டுகையை நல்லதோர் அருளின் காரியமாகப் பேசுகிறார். இதுவே நிர்ஹேதுக கிருபையாகும். ஒன்றியொன்றி உலகம் படைக்கை, மறையருளுகை, எங்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறக்கை, திருவரங்கம் (முதலிய அர்ச்சாவதாரங்களைக்) காட்டுகை, ஆழ்வார்களையும், ஆசார்யர்களையும் அவதரிப்பிக்கை முதலான சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான எண்ணிறந்த செயல்கள் இந்த நிர்ஹேதுக கிருபையினால் செய்யப்படுமவையேயாகும். இதை "நல்லதோர் அருள்" எனகையாலே, இதற்குக் கீழ்ப்பட்ட அருளும், ஓரருளும் எம்பெருமானுக்கு உண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவை ஸஹேதுக கிருபைகளாகும். அதில், 'அருள்' என்பது மற்ற தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து எம்பெருமான் செய்வது, 'ஓரருள்' என்பது தானே சேதனர் அனுஷ்டிக்கும் உபாயாந்தரங்களுக்குப் பலனளிப்பது. சேதனரின் பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி தேவதாந்தர ஸமாஶ்ரயணமும் உபாயாந்தரானுஷ்டானமும் திருவரங்கம் தொழுகைக்குப் படிப்படியாகக் காரணங்களாக ஆகின்றபடியால் தெய்வங்களை நாட்டுகைக்குக் காரணமான அருளும், உபாயாந்தரங்களைக் காட்டுகைக்குக் காரணமான ஓரருளும் திருவரங்கம் காட்டுகைக்குக் காரணமான நல்லதோரருளை அடையும் படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன. இதை ஓர் திருஷ்டாந்தத்தின் மூலம் எளிதில் உணரலாம்.

உத்தமனான தந்தை தன் பிள்ளை நல்லவனாவதற்காகப் படும்பாடுகள் எல்லாமே நிர்ஹேதுககிருபையினால் விளைந்தவையாகும். ஆயினும், பிள்ளையின் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு சில ஸஹேதுககிருபைகளையும் அவன் பிறா

மூலமும் நேரேயும காட்டவேண்டியுள்ளது. பிள்ளை கோபித்துககொணடு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால், இராமடம ஊட்டுவதுபோன்ற செயலகளாலே பிறரைககொண்டு அவனை ரக்ஷிப்பது. தகக பள்ளிககு அனுப்பி அவனுககுக கல்வி கறபிபபது முதலான செயல்களில பிறர்மூலம் அவன சில அருள்களைச் செய்கிறானன்றோ. அந்த ஸதூ₂னத்திலேயே எம்பெருமான மற்ற தெய்வஙகள் மூலம செய்யும அருள் அமைகினறது. அததகப்பன பிள்ளையைப படிப படியாக முனனேறறுவதற்காக, 'நீ இவ்வருடம முதல வகுபபில தேறினாயானால உனக்குப் பட்டுசசட்டை வாஙகித தருவேன், கைக்கடிகாரம வாஙகித தருவேன' எனபது போன்ற பரிசளித்தலைச்செய்து முனனேறறுவதுபோலே எம்பெருமானும சில ஸாத₄நாநதரங்களைக காட்டி அவற்றை அநுஷ்டி₂த்தால் ஓவ்வொரு ப₂லனை அளித்து இவனைப் படிப்படியாக நிர்ஹேதுக கிருபைககுப பாத்திரனாககுகிறான். இது பிறர்மூலம காட்டும அருளைவிடச் சிறந்ததாகையாலே 'ஓரருள்' எனததககது. பிள்ளை கறகவேண்டியதனைததையும கறறுப பககுவமடைநதுவிட்டால இராமடமூட்டுதல், பள்ளியனுபபுதல, பரிசளித்தல முதலானவை அவனுககுத தேவையிலலாமற போகின்றன. இந்நிலையில தனயன தநதையின நிர்ஹேதுக கிருபையை முழுவதும உணாநது 'தநதை சொல மிகக மந்திரமிலலை' என னும முதுமொழியின படி வாழகிறான. இதுபோலவே ஸஹேதுககிருபைகளாலே படிபபடியாகஅறிவுவிளககமபெறற சேதனனும எமபெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையை உணர்நது அதையே தஞ்சமாககொணடு வாழகிறான என்று கண்டுகொள்ளலாம.

ஆக, சேதனர்களை உய்விககும விஷயத்தில எம்பெருமான நிர்ஹேதுக கிருபையை உடையவன் என்றும், அவனுடைய ஸஹேதுக கிருபைகள் அவாகளைத தன நிர்ஹேதுக கிருபைககுப பாத்திரராககும படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன என்றும் நிலைநாட்டப்பட்டதாயிறறு.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

வாத3ஸத3ஸ் நியமங்கள்

(ஸுதர்சனம இதழ் 289)

நமது ஸுத3ர்ஶனததிற்கும இவ்விதழிலிருநது வெள்ளி விழா வருடம் தொடங்குகிறது. மோக்ஷார்ததமான ப4க3வத கருபை நிர்ஹேதுகமானது எனபது நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்3த4ாநததின (குறிபபாகத தென்னாசார்ய ஸமபிரதா3யததின) தலைசிறந்த கொள்கைகளில ஒனறு. இதை உணராமல 'மோக்ஷததில் கிடைககும் ப2லன நமமுடையதாகையால அதறகு நாமும முயறசி செய்யவேணடும எனறு கலஙகி தாம செய்யும சில காரியங்களில உபாயபு3த்3தி4 வைபபவாகளுககு, மோக்ஷததிலும கோதறற புருஷாாத்த2மான பரார்தத2 கைங்காயம கிடைபபதிலலை, அவர்கள் விருப்பப்படி ஸ்வாாத்த2 ப2லனே கிடைககிறது — எனறு ஆசார்யாக்3ரேஸரர்களான பிள்ளையுலகாசிரியரும, மணவாள மாமுனிகளும் வெளிப்படுததியருளினாகள். இதைப பொறுககமாட்டாமல, 'தர்கக ரதனம' எனனும விருது பெறறிருப்பதாலே தர்ககததாலே எதையும சாதிததுவிடலாம எனறு இறுமாநதிருககும மது4ராநதகம் ஸவாமி—பிள்ளையுலகாசிரியரும, மாமுனிகளும ஸஹேதுககிருபா வாதிகளே என்று சென்ற வருடததிலிருந்து துணிந்து எழுதத் தொடங்கினர். நிஷ்காஷ நிகஷத்தின் மூலம ஸுத3ர்ஶனம இவ்வாதத்தின பொய்மமையை வெளிப்படுத்திய பின்பும் 'ராநதியடையாமல, நியாயமான நியமஙகளுககுக் கட்டுப்பட்டு வாத3ஸத3ஸ நடத்தி நிஷ்கர்ஷம பெறவும் இசையாமல் 'நிகஷரத தூ3ஷணீ'' என்னும பெயரில் நிரர்தத2கவாக்3 ஜாலஙகள் நிரமபியதொரு சுவடியை எழுதி ரஹஸயமாகச் சில நாட்கள் உலவவிட்டு ஸ்ரீ காஞ்சீ மஹாவித3வான ஸ்வாமியிடமிருந்து ஸ்ரீராமாநுஜனில தககபதிலைப்பெற்ற பினபு நமககு அச்சுவடியை அனுபபினர். தொடககத்தில பூ4மிகை யெனறு ஒனறு எழுதி, அதில் மத்4யஸ்த2வித3வத3பி4பராயஙகளைக கொடுபபதாகத தொடங்கி, கடிதங்களின இடையிடையே '' . ...' என்று குறியிடுகிறார். தமககு வேண்டாத பகுதிகளை மறைக்கிறார் எனறு தெளிவாக

விளங்குகிறது. திருநாங்கூர் பர. ப. ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியஸ்வாமியின் அபி4ப்ராயத்தைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி, அவர் சென்ற வருஷத்தில் வெளியிட்ட வாத்ஸல்ய விமர்ஶம் என்னும் வியாஸத்தில் தமக்கு மிகவும் பா3த4கமான வாக்யங்களைத் தமக்கு ஸாத4கமாக மயங்கி அச்சிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸ்வாமி சென்ற ஸுத3ர்ஶனத்தில் இவ்விவாதத்தில் தீர்ப்பு எழுதி இவருடைய பக்ஷத்தின் நேர்மையின்மையை நிலைநாட்டியிருப்பதை உலகமே அறிந்துள்ளது. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி இவர் எழுதியிருக்கும் பல விஷயங்களுக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்பு வழங்கியிருப்பதும் ஸுத3ர்ஶனத்தின் மூலம் உலகம் பரவியுள்ளது. அப்படியிருக்க, இவர்களெல்லாம் தமக்கு ஸாத4கம்போலே எழுதி உலகை மயக்கப்பார்க்கிறார். நிற்க.

'நிகஷ ஶததூ3ஷணி' என்னும் சுவடி எவ்வளவு அஸம்ப3த்3த4மானது என்பதை அதில் நமக்கு பதில் எழுதியிருக்கும் பகுதியைக் கொண்டே ஸ்தா2லீபுலாக (ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்னும்) நியாயத்தாலே காணலாம். 'வரவரமுனி ஸித்3தா4ந்தம்' என்னும் நமது கட்டுரையில்— (பிள்ளையுலகாசிரியரின் திருவுள்ளத்துக்கு முரணாக—முக்தியில் ப2லபே4த3மின்மையை அவர் திருவுள்ளம் பற்றியதாக இவர் கட்டுரை எழுதியிருப்பதுபோலே) ஆழ்வார் த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத3ம் செய்கிறார் என்று ஒருவர் எழுதினால் அக்கட்டுரையை (வைஷ்ணவ பத்ரிகையான) ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை ப்ரசுரிக்குமா என்றும், தே2ஶிகன் லக்ஷ்ம்யுபாய வாத3த்தையும், பரபத்யுபாய வாதத்தையும் நிரஸிக்கிறார் என்று ஒருவர் வியாஸம் எழுதினால் (தேசிக ஸம்ப்ரதா3ய பத்ரிகையான) ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை அதைப் பிரசுரிக்குமா என்றும் நாம் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்திரிகை நிர்வாகிகளை (குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமியை) கேள்வி கேட்டிருந்தோம். திருக்கள்ளம் ஸ்வாமி நாங்கள் அத்தகைய கட்டுரைகளை ப்ரசுரிக்க மாட்டோம், இவருடைய கட்டுரையும் தாம் சென்னையிலில்லாமலிருந்தகாலேயே ப்ரசுரிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று எழுதிவிட்டார். சென்ற ஸுத3ர்ஶனத்தில் அந்த ஸ்வாமியின் கடிதமும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நமது கேள்வியைக் கூடப் புரிந்துகொள்ளமாட்டாமல், இவர்

தமது ஸுதர்ஶன 103 104, 105-வது தூ₃ஷணங்களில, "தேசிகன லக்ஷ்மிககு உபாயதவததை சொலலியிருக்கிறார் ஆழவார தரிமூர்த்திஸாமயததைக கூறவிலலை; சரீரசரீர பாவேந அபேதம்" இத்யாதி₃களை நமககு உபதேசம செய்கிறா! "ஸ்வயமபி லிகி₂தம ஸ்வயம ந வாசயதி என்னும் ரீதியில இவர் எழுதும இகதகைய பதிலகளை நாம் ஸுத₃ர்ஶனததில வெளியிடவேணடும் எனறு தூ₃ஷணி 102ல் பேராசைப் படுகிறார். எவர்ககும எதுவும புரியாத ரீதியில் மனமபோன படியெலலாம எழுதும் இவருடைய எழுததுககளைச் சீர்திருததம செய்து வெளியிட ஏதாவது ஒரு பததிரிகை முன வந்தால அதறகு பதில உரைப்போமேயொழிய, இவா தலைகால தெரியாமல எழுதி வெளியிடும தனிசசுவடிகளை வெளியிட்டு ஸுத₃ர்ஶனததைக கறைபபடுத்தமாட்டோம எனறு முனனமே நாம் தெரிவித்துவிட்டோம் நிறக.

ஐடபசியிதழில இவர் கட்டுரையை வெளியிடட ந்ருஸிமஹப்ரியா பத்ரிகையும, இவரால மத்₄யஸத₂ராக நியமிககபபெறற திருநாஙகூர் ஸ்வாமியும இவரைக கைவிட்டு விட்டதை திகஷ்விஜய பூர்த்தியில எடுததுக காட்டி "அலவழியில செலபவனை ஸஹோத₃ரனும கைவிடடுவிடுவான' எனனும ரீதியில அனைவராலும் இவர் கைவிடப்படடுவிட்டார் எனறு எழுதினோம நாம. இதறகு மேல், இவர் நமககு எழுதியுள்ள கடிததததில், தமககு ஸஹோத₃ரர் கிடையாது எனறு விதண்டாவாதம் செய்கிறார். நமக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர்கள் திர்யககுகளே (விலங்குகளே) எனறு நம்மோடன்றியில் நமக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர்கள் மீதும் வசவுமாரி பொழிகினறா. தம் தோலவியை மறைபபதற்காக மனமபோனபடியெலலாம் எழுதுகிறா. இதறகு ஓர் முறறுப்புள்ளி வைப்பதறகாக, நாம 4—12—71ல ஸ்ரீ உ. வே ஸுதாபி₄ஷேகம் ஸ்வாமியின மூலம கீழககண்ட வாத₃ஸத₃ஸ் நியமங்களைக குறிததனுபபி, இதற்குட்படடு வாத₃ஸத₃ஸ நடதத இசைகிறீரா எனறு கேட்டு அனுபபினோம். அந்த ஸ்வாமியும் உப₄யவேதா₃ந்த பரசார சபையின உபந்யாஸத்தின்போது இநநியமஙகளைப் பலரறிய வாசிததுககாட்டி இவரிடம கொடுததார். அது பினவருமாறு.—

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 1.

1. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி சில ஸ்வாமிகளை மத்₄யஸத₂ராகக குறிககவேண்டியது.

2. அடியேன அதே எண்ணிககையுள்ள ஸவாமிகளை மத்யஸதராகக குறிப்பேன்.

3. ஒருவரால குறிககப்படடவரை மற்றவர் ஏற்க மறுககககூடாது, மத₄யஸத₂ராககுறிககபபட்டவா தம் ஸம்ப்ரத₃ாய க்₃ரநத₂ங்களை குருமுகமாகக கேட்ட வ்யபதி₃ஷட வித்வானு எனபதொனறையே குறிககொள்ளவேண்டியது

4. தென்னுசாாய கரந்தங்களை குருமுகமாகக்கேட்ட தெனனுசார்ய ஸம்ப்ரதாய விதவான்களே அந்த க்ரந்தங்களுககு அர்த்த நிஷ்காஷம செய்யலாம. தேசிக க்ரநதஙகளை குருமுகமாககேட்ட தேசிக ஸமபரதாய விதவானகளே தேசிக கரந்தங்களுககு அர்தத நிஷகர்ஷம செய்யலாம்.

5 மதயஸத விதவானகள், வாதி பரதிவாதிகளான மதுராந்தகம வேளுககுடி ஸ்வாமிகள், ஸுதர்ஶனம ஆசிரியனுகிற அடியேன ஆகிய இவர்கள் தவிர வேறு எவரும வாதம நடககுமிடததுக்கு வரககூடாது.

இந்த நியமங்களுககுட்பட்டு வாதஸதஸ் நடததுவதில அடியேனுககு ஆக்ஷேபமிலலை.

இப்படி வாதஸதஸ நடநது அதில ஏறபடும் தீாமானத்தில எலலா விதவான்களும கையெழுத்திடவேண்டும. அதை ஸுதர்சனததில வெளியிட ஸிததமாயிருககிறேன.

4—12—71. S. கிருஷணஸவாமி அயயஙகார்.

இதைப் பெற்றபின், இநநியமங்களை ஏறறுக்கொணடு, மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி ஒரு கடிததை 6—12—71ல எழுதி அடியேனுககு அனுபபினுர். அது பினவருமாறு —

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் கடிதம்

(1) 4—12—1971ல் எழுதியனுப்பிய வாதஸதஸ்ஸு நியமங்கள் ஐந்தும் அடியேனுக்கு ஸம்மதமே. வாதத்திற்கு இடம் காலம் இவற்றை உடனடியாக தேவரீர் திருவுள்ளம்போல் நிர்ணயிக்கலாம். சென்னையில் ஸபை நடத்துவதில் மத்யஸ்தர், வாதி எல்லோருக்கும் சௌகர்யமென்று தோன்றுகிறது.

(2) "விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பின் கீழ் முக்தியில் பல பேதத்தில் இருவகை ஆசார்யர்களுக்கும் அபிப்ராய பேதமுண்டா இல்லையா ? என்கிற விஷயம் முக்யமாகவும், அஸார பத்யார்த்த விஷயம் அமுக்யமாகவும் (199–200 பக்கம்) தேவரீர் குறிப்பிட்ட விஷயங்களிலே விவாதம் நடத்தவும் சம்மதமே

(3) பரஸ்பரம் வாதி ப்ரதிவாதிகள் ஸாதக பாதகங்களை மத்யஸ்தர் முன்பு வாதிக்கும் உரிமையை தேவரீருமிசையும்.

(4) நிகஷ முன்னுரை முடிவுரைகளில் விவாதாஸ்பதமான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடையவும் தேசிகனுடையவும் திருவுள்ளங்களை நிஷ்காஷிக்க வேண்டியது என்று முன்னுரை 7ம் பக்கம் முடிவுரை 192லும் உள்ளது. இரண்டாவது பாராவில் காட்டிய முக்யாமுக்ய விஷயங்களும் விவாத விஷயங்களென்று தேவரீரே நிஷ்கர்ஷித்துள்ளது அவ்வாறே ஸம்மதிக்கின்றேன்

(5) ஸபை இடம் காலம் எப்படி அமைக்கலாமென்பதை நேரில் நாம் கலந்து, கிளர்ச்சியிராமலும் ஜயாபஜயங்களில் நோக்கில்லாமலும் கோர்ட்டு வ்யவஹாரமுறையில் லேகப்ரதிலேகமுகமாக வாதவிஷயத்தை ஊர்ஜிதம்செய்து தெளிவு பெறுவோம். மத்யஸ்தர் தீர்ப்பின்படி அத்தெளிவு.

153, N C. Street, Srirangam.
6—12—71.

தி. ஈ. வீரராகவதாஸன்.
ஸ்ரீ மதுராந்தகம்.

இக்கடிதத்தைப் பெறறவுடன். வாதவிஷயங்கள். இடம் முதலியவைபற்றி மது₄ராநதகம் ஸவாமியின் விருப்பப் படியே இசைவுகாட்டிப் பினவரும் கடிதத்தை 6—12—71ல எழுதினேன.

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 2.

1. வாத விஷயஙகள்

1. முக்தியில் பலபேதம் உண்டா இல்லையா?

2. மோக்ஷார்த்த₂மான பகவத்க்ருபை, நிர்ஹேதுகமா ஸஹேதுகமா?

3. பரபத்திக்கு வ்யாஜோபாயதவம் உண்டா இலலையா?

4. "அஸார" ஶ்லோகார்த்தவிசாரம.

2. வாதம நடக்கவேணடிய இடம முதலியன

சென்னையிலேயே தை மாதத்தில் நடததலாம. குறிப பாக எநத தேதிகளில எநத கருஹூததில என்பதை வரதா சார்ய ஸவாமியையும கலந்துகொணடு தெரிவிககிறேன.

3. மதயஸ்தாகள

மதுராநதகம ஸவாமி முதலில தமது மத்யஸ்தர்களைக குறிததனுபபவேணடியது. உடனே அடியேன குறித தனுபபுகிறேன. ஸ்வாமி காட்டிய மறற அமசங்களையும ஒப்புகதொள்ளுகிறேன.

6—12—71 S. கிருஷ்ணஸவாமி அயயஙகார்.

இதைப் பெறறவுடன மதுராந்தகம் ஸ்வாமி தாம 6—12—71 கடிததததில இதைநததறகு மாறுக. இருவரும கலநது மத்யஸ்தர்களை நியமிககவேணடுமென்றும், மத்யஸ்தாகளுககுத் தலைவா வேணடும எனறும எழுதி, அடியேனைககுறித்து வசவுமாரியையும் தொடஙகிவிட்டாா. அதைப பெறறவுடன 9—12—71ல அடியேன் எழுதிய கடிதம பின்வருமாறு —

மூனறுவது கடிதம்

தாஸஸ்ய விஜ்ஞாபனம, முநதிய கடிததததில் நியமங்களை ஒபபுகதொணடுவிடடு இபபோது ஏறகமறுபபது சரியலல. "அஸார" ஶலோகார்த்தததையே முதலில வைபபதுபற்றி அடியேனுககு ஆக்ஷேபமிலலை. மார்கழி மாதத்தில வரதாசாாய ஸவாமியும, அடியேன் நியமிககக கூடிய மதயஸதர்களும வெளியூா போகிறார்கள். அதனாலேயே தை மாதத்தில ஸதஸ நடததலாம எனறேன. இருவரும கலநது நியமிபபது இயலாது. அடியேன சொலலுகிறவர்களை தேவரீா ஒப்புகதொள்ளாவிட்டால தேவரீர் சொல்லுகிறவர்களை அடியேன ஒப்புகதொள்ள மாட்டேன. ஆகையால முதல் கடிதத்தில அடியேன் எழுதி தேவரீா ஒபபுகதொண்டபடி தேவரீா ஸமமாகவோ விஷமமாகவோ மத்யஸதர்களை நியமித்தபின் அடியேனும அப்படியே (அதே எணணிக்கையில) நியமிபபேன். இது தவிர வேறுவழி நடககாத வழியேயாகும.

9—12—71. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யஙகாா.

இதைக் கணடவுடன் மேலும் வசவுகளேயே பொழிந்து மனமபோனபடி ஓர் கடிதம எழுதினர் மது₄ராநதகம ஸவாமி. இதற்கு பதிலாக 13—12—71ல கீழககண்ட கடிததத்தை நாம் எழுதினேம்.

நானகாவது கடிதம

ஸ்ரீ உ வே. மதுராநதகம ஸ்வாமிககு விஜ்ஞாபனம். நேறறு தேவரீா அனுப்பிய கடிதம தேவரீருடைய முதல கடிததநிறகு முறறிலும மாறுபட்டிருககிறது.

4—12—71ல அடியேன எழுதிய முதல கடிதத்தில் முதல் நியமம 'மதுராநதகம ஸவாமி சில ஸவாமிகளே மதயஸதராகக குறிககவேணடியது' எனபது. இரணடாவது நியமம "அடியேன அதே எணணிககையுள்ள ஸவாமிகளே மதயஸதராகக குறிபபேன" எனபது. மேலே மூன்று நியமங்களேயும குறிததுள்ளேன. இதற்கு பதிலாக தேவரீர் எழுதிய கடிததில,— "4—12—71 எழுதியனுபபிய வாதஸதஸஸு நியமங்கள் ஐந்தும் அடியேனுககு ஸமமதமே" என்று தொடங்கியிருககிறீா. இப்போது அதற்கு முரணுக நாம இருவரும் கலநது நியமிககவேண்டும் எனறும, உமககு வேண்டிய சிலரைக குறிப்பிட்டு, அவர்களேயே நியமிகக வேண்டும எனறும். தலேவர் வேண்டும எனறும் ஏதேதோ எழுதுகிறீர். முதலில ஒப்புககொணட நியாயமான நியமஙகளுக்கு உட்படடு வாதஸதஸ் நடததினுல உமககுத் தோலவி நிச்சயம் எனறு உணர்ந்து இப்படி வாககு மாறுகிறீா. இதை அடியேன் எப்படி ஏறபது?

நமது முதல கடிதங்களில நாம இருவரும் ஏற்றுக் கொணட நியமங்களின ஸாரமாவது:— (1) மத்₄யஸ்த₂ாகளே நியமிபபதில் தேவரீருக்கும் அடியேனுககும் ஸமப்ராத₄ாங்யம அவஶ்யம். (2) எலலா மத₄யஸத₂ாகளுக்குள்ளும் பரஸபரம ஸமப்ராத₄ாங்யம் அவஶ்யம. தலேவா நியமிபபது வித₃வான்களிடையே ஏற்றததாழவைக காட்டுமாகையால் இதை ஏறக இயலாது (3) மத்யஸ்தாகளுககுள் அவரவர் ஸமப்ரத₃ாய கரந்த₂ார்தத₂ நிஷ்காஷததில் அவரவர்களே அதி₄காரமுணடு. முதலில ஒபபுக்கொணட இந்நியமங்களே மறுததால வாத₃ஸத₂ஸ நடககாது.

ஆகையால், அடியேனுல காட்டப்பட்டு, தேவரீரால் ஏற்றுககொள்ளப்பட்ட ஐநது நியமங்களுககுக கட்டுப்பட்டு சென்னையில தை மாததகில விவாதஸதஸ நடத்துவதா யிருநதால நடததலாம். விவாதவிஷயங்களை ஸபையில நியமிககப்படும மத்யஸதர்களே தீர்மானித்துக் கொள்ள லாம். ஆகையால, 4—12—71ல அடியேன் கடிதத்தில் முதல நியமப்படி தேவரீா உம் இஷ்டபபடி சில ஸவாமிகளை (குூருகுலகலிஷ்ட வ்யபதிஃஷ்ட விதூவான்களை) மத்யஸ்த ராகக குறிககவேண்டியதே இபபோது நீர் செய்யவேணடி யது. இதைச செய்யாமல, மனமபோன போககில் எதையா வது எழுதினீராலை, உமது தோலவியை மறைப்பதறகாக இபபடிச் செய்கிறீா எனறு முடிவுகட்டப்படும். அத்தகைய உமது கடிதஙகளுககு இனி பதில எழுதபபடமாட்டாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸ:

13—12—71. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அயயஙகாா.

இதைக் கண்டபின் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதிய கடிததகில மறுபடியும முதலில இசைந்த நியமஙகளுககு இசைவு கூறியிருந்தார். ஆயினும தமது மத்யஸ்தூ வித்வானகளைக குறிபபிடவிலலை. நிந்தாபரிஹாரஸோகதி களையிட்டே கடிதத்தை நிரபபியிருந்தார். அதறகு நாம, "முதலில இசைநதபடி தேவரீருடைய மதயஸதூாகளை இககடிததகிலும் குறிககாமல நிந்தாபரிஹாரஸோகதிகளை யிட்டே நிரப்பியிருக்கிறீர். மறுதபாலில தேவரீருடைய மத்யஸ்தூர்களைக் குறித்தனுப்பப் பிராாததிககிறேன. அக் கடிதம் வந்தபின அடியேன மத்யஸதூர்களைக குறிககி றேன்." எனறு 18—12—71ல எழுதினேம. நேரிலும திருநாங்கூர் ப்ர. ப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி மூலம மத்யஸதூாகளைக் குறிததனுப்புமபடி கேட்டனுபபினேம். குறிததனுப்ப மாட்டேன என்று கூறிவிட்டார் இதி லிருநது. தாம் இசைந்த நியாயமான நியமஙகளுக்குக் கட்டுப் பட்டு வாதஸதஸ நடததினுலும தமக்குப படுதோலவியே ஸித்திககுமஎன்று இவரே உணர்ந்துவிட்டார் என்றுவிளஙகு கிறது. இத்தகையவரோடு வாதம் நடததினுலும் விதண்டா வாதம செய்வாரேயொழிய நேர்மையாக வாதம செய்யமாட் டாா எனபது இவரது கடிதங்களிலிருந்தே விளஙகுகிறது.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம்

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

வரவரமுநிவரமநக4ம் லோகாசார்யம் கு3ருத்தமம் நத்வா |
நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஜயம் கரோமி ஸுமநோ மநோ விநோதா3ய ||

[(ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யாநுஷ்டா2நங்களில்) குற்றமற்றவரான மணவாளமாமுனிகளையும், ஆசார்யஶ்ரேஷ்ட2ரான பிள்ளைலோகாசார்யரையும் வணங்கி, நன்னெஞ்சினரின் திருவுள்ளத்தை உகப்பிப்பதற்காக நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம் என்னும் நூலை இயற்றுகிறேன்.]

அவதாரிகை

1. நமது ஸுத3ர்ஶனத்தில் ஸாத4ரண ஐப்பசி மலரில் வெளிவந்த மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷத்தையும், அதன்மேல் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதிய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்திற்கு பதிலாக வரதா3சார்யஸ்வாமி எழுதிய நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தையும், அதன் முன்னுரையாகவும், பின்னுரையாகவும் நாம் எழுதியவற்றையும் மீமாம்ஸார்ணவேதயாதி3பி3ருதா3லங்க்ருதரான ஸ்ரீ. உ. வே D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி மறுக்க முற்பட்டு "யதா2ர்த்த2 ராமாநுஜன்–2" என்னும் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

2. ஸ்வாமிக்கு ஸுத3ர்ஶனத்தோடு இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே தொடர்புண்டு. அப்போது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின்மேல் பல தோ3ஷங்களை ஏறிட்டு இவர் எழுதிய 'ஸஜ்ஜநாராத4நம்' என்னும் நூலை மறுத்து, 'தூ3ஷண நிராஸம்' என்னும் நூலையும், பல கட்டுரைகளையும் ஸுத3ர்ஶனம் வெளியிட்டது. 'அப4யப்ரதா3ராஜவிஜயம்' என்னும் தலைப்புடன் அவை தனி கிரந்தமாகவும் வெளியிடப்பட்டது. அதிலுள்ள நிரூபணங்கள் அசைக்க முடியாதவையாயிருந்தமையாலே, ப்ராமாணிகரான ஸ்வாமி இன்றளவும் அதற்கு மறுப்பு எழுதவில்லை. ஒரு முக்கியமான அம்ஶத்தை இசையவும் செய்தார். இப்போது

நிஷகாஷநிகஷம் முதலானவற்றில தமக்குத் தோனறிய பல அநுபபத்திகளை 'யதா₂ர்த்த₂ராமாநுஜன-2'ல் ஸாத்விக ரீதியில, கோபதாபங்களோ வசைமொழிகளோ இலலாமல வெளியிட்டுள்ளார். அதே ரீதியில் நாமும பூர்வாசாரயா களின அடிச்சுவட்டைப் பின்பறறி இவருககுத் தோன றும அநுபபததிகளுககு பதில உரைப்போம்.

3. தாதாசாரய ஸவாமி நம்மைக் காட்டிலும சிறந்த ஶாஸத்ரஜ்ஞர். வரத₃ாசாரய ஸவாமியைப் போன்ற பலருககு ஸாமாந்ய ஶாஸதரங்களைக கறபிததவர். அத தகையவரை எதிர்தது நாம நூல எழுதினால அது சிறக்குமா என்று பலர் ஸநதே₃ஹபபடககூடும. நாம் ஸ்வதநதரமாக நூல் எழுதினால அது சிறககாதுதான். நாமோ, பூாவா சார்யர்களின அடிச்சுவட்டைப பினபற்றி, அவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூகதிகளினமேல ஸ்வாமி ஏறிடும் தூ₃ஷணங்களைக களைகிறோமேயொழிய ஸ்வதந்தரமாக யாதொன்றும் எழுதவிலலை. இங்கு, உண்மையில் தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு பர்திபக்ஷிகளாக நிறபவாகள், நமபிள்ளை, பெரியவாச்சான பிள்ளை, பிள்ளையுலகாசிரியர், அழகியமணவாளபபெருமாள் நாயனார், மாமுனிகள் முதலான பூர்வாசாரயர்களேயொழிய அல்பஜ்ஞனான அடியேனன்று. முற்கூறிய பூாவாசாரயாக ளுடைய மேத₄ாவிலாஸததிற்கு ஒபபிடுமபோது, "மஹாாண வாந்த: கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோா விஶேஷ.' [கடலிலே முழுகும் விஷயததில அணுவுககும குலபாவ தத்திறகும வாசி என்ன இருககிறது?] என்று ஆளவநதாா ஸ்தோதரரதனத்தில அருளிச்செய்த ரீதியிலே, இககாலததி லுள்ள தலைசிறந்த வித₃வானகளும பூாவாசார்யர்களுடைய மேதை₄யிலே பலலாயிரத்தில ஒரு பங்குகூட அறிவு பெறறவர்களாகக காணப்படவிலலை. ப₃லமறறவனும முறைப்படி கடலிலே குளித்து முத்துககளையும் ரத்தினங களையும் எடுபபதையும, ப₃லிஷ்ட₂னும் முறைதவறிக கட லோடு எதிரிட்டு மூழகிபபோவதையும காண்கிறோம

அந்த ரீதியிலே அல்பஶக்திகனான அடியேன் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திஸாகரததிலே குளிததுச் சில முத்துககளையும் ரத்தினங்களையும வழங்க முயல்கினறேன.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

முதல அததியாயம

ப்ரத₄ாநத்₃ருஷ்டாந்த நிரூபணம்.

4 ஸித₃தே₄ாபாய விஷயததில ஓர் ப்ரத₄ாநத₃ருஷ் டாந்தம உளளது. அதை நனகு உணர்நதால அதிக₃ஹந மான ஶாஸ்த்ரார்தத₂ஙகளை ஸாமாநய ஜனஙகளும புததியிற கொள்வது எளிதாகுமாகையால. அதை முதலில் விரிவாக விளககிவிட்டு மேலே செல்வோம. நறகுணஙகளெலலாம் நிரமபிய தநதையொருவன் ஒரு குடுமபத் தலைவனாயிருக் கிறான. அவனுககுப பல பிளளைகள் உண்டு. அவர்களில் ஒருவன மிகவும துறுதுறுககைததனமும சுயநல மனபபான் மையும உளளவன. இவனைப் பள்ளியில தந்தை சோககப் போகும்போது அடம்பிடித்து அழுகிறான பிள்ளை. பள்ளி யில சிறிது நேரமும உட்கார மறுககிறான். பிள்ளையின ஸவப₄ாவத்தை அறிநத தந்தை அககுழநதை மிட்டாய் தின்பதில் பெருவிருபபம் கொண்டது என்று அறிநதவ னாகையாலே. 'நீ பள்ளி சென்றால் தினந்தோறும் உனககு ஒரு மிட்டாய் கொடுககிறேன்' என்று பேரம பேசி இசையச் செய்து. அது இவனுடைய ஆரோககியததிறகுத தீஙகு விளைப்பதாயினும. கலவியூட்டுவதில உள்ள நன்மையைக் கருதி. தினநதோறும் மிட்டாய் கொடுததுப பளளிககு அனுப்பி வருகிறான். சிலகாலம சென்றபிறகு மிட்டாயில பையனுககு அலுப்புத்தட்டவே. அதை அவனே கைவிடு கிறான. பழககததாலே ஒழுங்காகப பள்ளி செலலத் தொடங்கிவிடுகிறான. அடுத்தபடி. பட்டுச் சட்டையிலே அப்பையனுக்குப் பெருவிருப்பம ஏற்படுகிறது. 'வகுப்பில நீ முதல் மார்க வாஙகினாயென்றால் உனககுப் பட்டுசசட்டை

தைத்துபபோடுகிறேன' என்று பேரம பேசுகிருன் தந்தை. பையனும குறிககொணடு படிததுப் பட்டுசசட்டையைப பரிசாகப பெறுகிருன. மேனமேலே இதே ரீதியில பேரம பேசும தநதையிடமிருந்து ஒவவொனறைப் பரிசாகப பெற நனருகப படித்து ஒவ்வொரு வருடமும வகுபபில முதல மாணவனுகவே நின்று கலலூரியில புகுகிருன. படிபபு பெரிதாவதுற்போலே ஆசையும பெரிதாகினறது மோட்டார் ஸைககிள வேண்டுமெனறு ஆசைபபடுகிருன பையன. மாகாணததிலேயே முதலவனுக வந்தாயெனருல மோட்டார் ஸைககிள் வாங்கித தருகிறேன எனகிருன தந்தை மிக முயனறு படித்து மாகாணததிலேயே முதலவனுகி மோட்டார ஸைக்கிளையும தந்தையிடம பரிசாகப் பெறுகிருன. இப்படி முயனறு படித்துத தநதையிடம பரிசுபெற முடியாத தன ஸஹோத₃ரர்களிடம இபபரிசுகளைத தன் முயறசியாலே பெறறுவிட்டதாகப் பெருமை பேசிக்கொள்ளவும செய்கிருன. கடைசியாக பி. எச் டி. எனனும மிகவுயர்ந்த படிபபைப் படிககிருன. 'அதில நீ தேறிவிட்டால் உனககு என ஸாவஸவததையும தருகிறேன்' என்று பேரம பேசுகிருன் தநதை. அதிலும் தேறுகிருன தனயன. இவ்வளவு படித்தமையாலே அறிவு பெருமலாச்சி பெறுகினறது. மிட்டாயிலிருந்து தொடங்கி, சொததுககள் வரையிலும உள்ள பொருள்களைப் பரிசாகக காட்டிக காட்டித தனனைப் படிப் படியாக முனனேறவைததிருககிருர் தநதை என்று உணர்கின்ருன இபபரிசுகளுககுத தன படிபபை ஸாத₄ன மாகத தான எண்ணியது மயககமே என்றும, உணமையில தனனை இந்த அளவு படிககவைப்பதறகாகத் தநதை தான விருமபும இபபரிசுகளைக காட்டித தனனை முனனேறியிருககிருா என்றும. பரிசுகளைப பெற்றுத தான அனுப₄விபபது தன தந்தைககு உத₃தேஶயமன்று. தான படித்துத தேறி பு₃த்₃தி₄விகாஸமடைவதே தநதைககு உத₃தேஶயம என்றும, தான இபபோது பெறறிருககும கல்விக்கு ஒபபிடுமபோது இபபரிசுகளெலலாம மிக அறப

மானவை இவற்றைத் தந்தையோடு பேரம்பேசித் தான் பெற்றது மிகவும் தகாதசெயல் என்றும் உணர்ந்து அநு தபிக்கிறான். தந்தையின் பரமகருணையையும் சாதுர்யத்தை யும் நினைந்து நினைந்து உருகுகிறான். அவன் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து, "எந்தையே! என் மயக்கத்தாலே பேரம்பேசி தேவரீரிடம் பல பரிசுகளைப் பெற்றுவிட்டேன். இப்போது மயக்கம் நீங்கப்பெற்றேன். நான் பி. எச் டி. தேறிய தற்குப் பரிசாக தேவரீருடைய ஸர்வஸ்வம் எனக்குத் தேவையில்லை. உடைமையான அடியேனுக்கு உடையவ ரான தேவரீருடைய உகப்பிற்காகவே செய்யும் நித்ய கைங்கர்யமே வேண்டியது. இதுவே அடியேனுக்கு ஸ்வ ரூபப்ராப்தமானது. இந்தப் பெறுவிப்பதற்காகவே பரம கிருபையாலே அடியேனைப் படிப்படியாக தேவரீர் முன் னேற்றியுள்ளது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். இப் போது இப்பயனையும் அந்தக் கிருபையினாலேயே அருள வேண்டியது' என்று பிரார்த்திக்கிறான். 'தன் பிள்ளை இப்படி ஆகவேணும், அவன் வாயிலிருந்து வரும் இவ் வார்த்தையைக் கேட்கவேணும்' என்று நீண்ட நாளாகப் பாரித்துப் பெருமுயற்சிசெய்துவந்த தந்தை மிகமகிழ்ந்து அவனுக்குத் தன்னையே அளிக்கிறான்.

5. மேலே காட்டிய த்ருஷ்டாந்தத்தில் பிதருவிஷயத் தில் செய்யும் பரார்த்த கைங்கர்யமே பிள்ளைக்குப் பரம ப்ராப்யமாகும். நிர்ஹேதுகமாக இதைப் பிள்ளைக்கு அளிக் கத் தந்தை என்றும் ஸித்தனாயிருக்கிறான். சிறு வயதிலோ, அறிவு நிரம்பாத காலத்திலோ இதைச் சொன்னால், நன்மை தீமைகள் ஒன்றும் அறியாத பையனுக்கு இது ஏறாது, மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலானவற்றில் ருசி யுடைய அவனுக்கு இது ருசிக்கவும் செய்யாது. ஆகை யால் சதுரனான தந்தை அவனுக்கு அவை ஹிதத்தைச் செய்யமாட்டா என்று தான் அறிந்தபோதிலும்—மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலியவற்றைப் பரிசாகக் காட்டிக்

கொடுத்து அவனை மேனமேலே படிக்கவைதது. பு$_3$த$_3$தி$_4$ விகாஸதகதை ஏறபடுததி உணமை நிலையை உணரவைக கிருன. பித்ருவிஷய பரார்தத$_2$கைஙகாயம் தனயனுககு பராப்யம. இதை நிர்ஹேதுகமாக அவனுககுக கொடுககத தநதை எனறும துடிததுககொண்டிருககிருன. "தநதை நிருபாதி$_4$கரக்ஷகன், நாம ரக்ஷ்யம, அவன ஶேஷி நாம ஶேஷபபொருள். தநதைககேயான கைஙகாயம செயவதே நமககுப பரமபராபயம" எனறு உணராமையாலே, மிட்டாய், மோட்டார ஸைககிள் முதலானவறறை பராப்ய மாக நினைத்து, தநதையைவிட்டு விலகக முயலகினருன தனயன அந்த ருசிகளையே பற்ருசாகக்கொணடு அரும் பாடுபட்டுச் சிறிது சிறிதாக இவனுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$விகாஸததை விளைத்து, இவனுககும தனககும் உள்ள ஶேஷஶேஷி ப$_4$ாவ ரக்ஷ்ய ரக்ஷகப$_4$ாவங்களை உணரவைதது தனனை விட்டு விலகாமல் செயது தனனையே அளிககிருன தந்தை. இங்கு பிதருவிஷய பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யம தனயனுககு பராபயமாகிறது. அதை நிர்ஹேதுகமாக அளிப்பவன தந்தையேயாகிருன். நீண்ட காலமாகப் பிளளை அதைப் பெருமைககுக் காரணம, ஸவஸ்வரூபஜ்ஞானம ஏறபடாமை யும், அதடியாகத் தனககுத் தான நனமை தேடுவதாக நினைத்து அப்ராப்தமானவறறை விருமபித் தநதை செய் யும் ரக்ஷணததை விலககி, தந்தையைவிட்டு விலகிச் செனறமையுமேயாகும சதுரனை தநதை இவன் வழி யிலேயே சென்று இவனுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$விகாஸததை விளைததது, ஸ்வஸவரூபஜ்ஞானத்தையும் விலககாமையையும் ஏற படுததி, இவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையே அளிக கிருன. இவ்விடததில பிதருவிஷய பரார்தத$_2$ கைங்காயம ப்ராப்யம. அதைதத் தனயனுக்கு ருசிககச செய்யும பு$_3$த$_3$தி$_4$ விகாஸமும் அதனுல ஏற்படும ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அதி$_4$ காரி விஶேஷணம. இது தனயன ஸவரூபததில சோநத தாகையாலும தான ஏறபடுததிக கொண்ட தலலவாகை யாலும உபாயமாகாது. இவன விருமபும் பரிசுகளைக்

காட்டிக காட்டி. இவனைக் கடுமையாகப் படிக்கவைத்து விலகமுயன்ற இவனை மீட்டு ப்ரக்ருதிவிகாஸத்தையும், ஸ்வ ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தையும ஏற்படுத்தி இவனுக்குத் தன்னையே அளிந்த தந்தையே உபாயமாவான.

6. இனி த்ருஷ்டாந்திகத்துக்கு வருவோம. ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கும இருப்பிடமாயிருப்பவன ஜகத் குடும்பியான ஸர்வேஶ்வரன. இவனுக்கு எண்ணிலடங்காத பிள்ளைகள் உண்டு. அவர்களில பலர ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற சுயநலமனப்பான்மையும, அதற்கேற்ப ஸ்வபரவ்ருத்தியும உடையவர்கள் இவர்களில ஒரு சேதனனை எடுத்துக கொள்வோம. பரமநாஸ்திகனான அவன அண்டை வீட்டுக்காரன வாழ்ப்பொறாதவன். அண்டை வீட்டுக்காரனைத் தொலைப்பதே அவனுக்குப பரமபுருஷார்த்தம. நேரில சென்று அண்டை வீட்டுக்காரனைக் கொல்லுவதற்கு ஶக்தி யற்றவன, ஶக்தியுள்ளவர்களைத் துணைகொண்டு கொன்றாலும ராஜதண்டனை ஏற்படும். இதற்காக இவனைத் தான் கொன்றது தெரியாமல அழிகக ஏதாவது வழியிருக்கிறதா என்று ஆராய்கிறான. வேதம் படித்தவர் ஒருவர் 'வேதத் தில ஶ்யேநயாகம் என்று ஓர் யாகம் கூறப்பட்டிருக்கிறது; அதை முறைப்படி செய்தாயானால அம்புபட்ட கழுகுபோலே அடுத்தவீட்டுக்காரன் அழிந்தொழிவான்'' என்று உப தேஶிக்கிறார். இதுவரையில் ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமில்லாத வனாயிருந்தபோதிலும், 'இதைச் செய்துதான பார்ப்போமே' என்று செய்கின்றான. அடுத்தவீட்டுக்காரன் அழிந் தொழிகிறான. இவனுக்கும ஶாஸ்த்ரத்தில நம்பிக்கை பிறக்கிறது. ஶாஸ்த்ரமாகிற பள்ளிக்கூடத்தில படிக்க மாட்டேன என்று அடம்பிடித்துவந்த இவனுக்கு, அடுத்த வீட்டுக்காரனின அழிவாகிற மிட்டாயைக் காட்டி, ஶ்யேந யாகமாகிற முதல வகுப்பிலே படிக்கவைத்துவிட்டான ஸர்வேஶ்வரனாகிற தந்தை. ஸ்ருஷ்டி காலத்திலேயே ஶாஸ்த்ரங்களை அளித்தவன ஸர்வேஶ்வரனேயாகையால,

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விதி₄களையெல்லாம் அவனுடைய நியமனங்க ளாகவே கொள்ளவேண்டும். 'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி மமை வாஜ்ஞா' என்று அவனே கூறினானன்றோ மிட்டாயைத் தின்ற குழந்தை அதனாலே ஆரோக்₃யம் நலிவுற்று, தந்தை கொடுக்கும் கசப்பு மருந்தைச் சாப்பிட்டு ஆரோக்₃யத்தை மீட்டுக்கொண்டு மிட்டாயில் ஆசைநீங்கப்பெறுவதுபோலே, இவனும் ஶ்யேநயாக₃த்தாலே அடுத்தவீட்டுக்காரனை அழித்ததினால் நரகம் ஏற்படும் என அறிந்து, அது ஏற் படாமைக்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட ப்ராயஶ்சித் தங்களை அனுஷ்டி₂த்துவிட்டு, இத்தகைய க்ரூரகார்யங் களிலும், அவற்றுக்கு ஸாத₄நமாக ஶாஸ்த்ரம் விதி₄க்கும் ஶ்யேந யாக₃ம் முதலானவற்றிலும் ஆசையை விட்டொழிக் கிறான். ஆனால், ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமாகிற பள்ளிப்படிப்பு முன்னேறுகிறது. மழையில்லாமல் தன் வயலிலுள்ள பயிர் வாடுவதைப் பார்த்து வேத₃த்தில் மழைக்கு ஸாத₄நமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள காரீரியாக₃த்தைச் செய்து மழையைப் பெறுகிறான். ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் மேலும் உறுதியாகிறது. இப்படி இம்மைப் பலன்களைக் கண்கூடாகப் பெற்றமை யாலே அவற்றிலும் சிறப்புற்ற ஸ்வர்க₃த்தை மறுமை யில் பெற ஆசை உண்டாகிறது. அதற்காக வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்பெற்ற ஜ்யோதிஷ்டோம யாக₃த்தைச் செய்து ஸ்வர்க₃த்தைப் பெறுகிறான். அதுவும் அஸ்தி₂ரமாகை யாலே, மறுபடியும் ஒரு காலத்தில் இக்காமபூ₄மியில் பிறக் கிறான். பூர்வஜந்ம ஸம்ஸ்காரவஶத்தாலே ஶாஸ்த்ரவிஶ் வாஸம் இவனுக்கு உறுதியாயிருக்கிறது. ஒருமுறை ஸ்வர்க₃த்தை அநுப₄வித்தவனாகையாலே அதினுடைய அல்பாஸ்தி₂ரத்வங்களையிட்டு அதிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டி ருக்கிறது. அநந்தஸ்தி₂ரப₂லம் ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ளதா என்று பார்க்கிறான். அப்போது தன் ஆத்மாவை அநு ப₄விப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையும், அதற்கு ஸாத₄ன மாக விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் கர்மஜ்ஞாநயோக₃ங்களையும், பரமபுருஷனையடைவதாகிற பரமமோக்ஷத்தையும், அதற்கு

ஸாத₄நமாக விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் ப₄க்திப்ரபத்திகளையும் காண்கிறான். பூர்வபுண்ய ஸம்ஸ்காரவசத்தால ஸ்வார்தத₂தையில (சுயநல மனப்பான்மையில) உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக கைவல்ய ப₄க₃வத் ப்ராப்திகளில ஒவ்வொரு சேதனனுக்கு ஒவ்வொன்றில ருசி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வார்தத₂தை அதி₄கமாக உள்ள சேதனன கைவல்ய மோக்ஷத்தில தன ஆத்மாவை நித்யமாக அநுப₄வித்துக கொண்டிருப்பதே போதும் என்று நினைக்கிறான. கல்லூரிப் படிப்பு சிறந்தது என்று அறிந்தும, தந்தை அதையும படிக்க வைக்க ஸித₃த₄னாயிருந்தும உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பே போதும என்று கருதி அத்துடன நிறுத்திவிடும சில பையனகளைபபோலே, ப₄க₃வத ப்ராப்தி இதைவிடச் சிறந்ததென்று அறிந்தும, ருசியினாலே ஸ்வாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்திலேயே திருப்திபெற்று, அதற்கு ஸாத₄னமாகக கர்மஜ்ஞானயோக₃ங்களை அநுஷ்டிக்கின்றனர் சிலர். பையன்களுக்கு அவரவர்கள் ருச்யநுகு₃ணமாகப் படிப்பையளிக்கும தந்தையைப்போலே ஸர்வேஶ்வரனும், இவர்களுடைய ருச்யநுகு₃ணமாக — ஸர்வகாமங்களையும கழித்து ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தையும் கழித்து, பரமபத₃த்தில ஒரு மூலையில ஶரீரமற்றவராய்த் தம் ஆத்மாவையே எப்போதும் அநுப₄வித்துக்கொண்டிருக்கும் கைவல்ய மோக்ஷத்தை இவர்களுக்கு அளித்துவிடுகிறான். இந்த ருசி நித்யமாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்த மோக்ஷமும் நித்யமாயிருக்கிறது. முற்கூறியவர்களிலும் அதி₄கமான புண்யஶாலிகள் சிலர்க்கு அவர்களைக் காட்டிலும ஸ்வார்த்த₂தை குறைவாயிருக்கிறது அதனால இவர்களுக்குப் பரமபத₃த்தில சென்று தங்கள் இன்பத்திற்காக எம்பெருமானை அனுப₄விப்பதில ருசி அதி₄கமாயிருக்கிறது. கல்லூரியில பி. ஏ., பி. எஸ்ஸி. போன்ற படிப்புக ளோடு படிப்பை நிறுத்துவதில ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள இவர்கள். இவர்களுக்கும் ப₄க்தியோக₃த்தை

ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$த்து, இவர்களுடைய ருசிககு அநுகு$_3$ண மாக ஸ்வார்த்த$_2$மான ப$_3$ரஹமாநுப$_4$வத்தை அளிககிருன. முற்கூறியவாகளிலும் அதி$_4$கமான புணயஶாலிகள் சிலாககு. அவர்களைககாட்டிலும ஸ்வார்தத$_2$தை குறைவாயிருககிறது. அதனுல இவர்களுககுப் பரமபத$_3$த்தில சென்று தங்கள் இனபத்திறகாக எமபெருமானை அனுப$_4$விபபதோடு கைங கர்யமும விஶேஷமாகச் செய்யவேணடும எனபதில் ஆசை அதி$_4$கமாயிருக்கிறது. கலலூரியில எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. போனற படிப்புகளோடு படிபபை நிறுததுவதில ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள இவாகள். இவர்களுக்கும் ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரமாகிற ஶரணுக$_3$தியை உபாயமாக விதி$_4$தது இவர்களுடைய ருச்யநுகு$_3$ணமான ஸ்வார்தத$_2$ாநுப$_4$வ கைங கர்யங்களை அளிககிருன, 'யமேவைஷ வ்ருணுதே 'பரஜா பதிஸ தவம் வேத$_3$ [எம்பெருமான தானே எவனை வரிக கிருனே,அவனே அவ்வெமபெருமானைபபெறும ப$_4$ாக$_3$யசாலி] 'அமலங்களாக விழிககும்' 'உனறன்னைபபிறவி பெறுந்தனைப புண்ணியம் யாமுடையோம்' 'மயர்வற மதிநலம அருளினன்' எனகிறபடியே அவனுடைய விஶேஷகடாக்ஷம் பெற்றமை யாலோ, பரமஸாத்விகர்களின் உபதே$_3$ஶததாலோ ஶாஸதர பாயாலோசனையினுலோ, உபாயபு$_3$த்$_3$தி$_4$யோடுளள ஸ்வப்ர வ்ருததி ஸாமாந்யமும் நீங்கபபெறறு, அதனுலேயே முற கூறிய அனைவரிலும் சிறபபுற்ற சில அதி$_4$காரிகளுககு ஸ்வார்த்த$_2$தை அடியோடு கழிகையாலே, பரமபத$_3$ததில பரார்தத$_2$கைங்கர்யம செய்வதில ருசியுண்டாகிறது. தநதை யின் நியமனததையும், ஸுஹ்ருததுககளின உபதே$_3$ஶததை யும் அநுஸரித்து பி.எச்டி. படிப்பையும் படித்துத தேறும பையனகளைபபோனறவாகள் இவர்கள். இவர்களுடைய அறிவு பரிபூர்ணமலர்ச்சி பெறறிருககிறது. அவனைபபெறுவ தற்கு அவனைபொழிய வேறு உபாயமிலலை, அப்படியுளள தாக நினைததெலலாம மயககம என்று உணரபபெறுகிருா கள் இவர்கள். முநதியவர்களெலலாம இவ்வுணர்வைப் பெறுமையால, ஒவ்வோரளவுக்கு ஸவார்த்த$_2$ததையும் ஸ்வப்ர

வ்ருததியும நீங்கப்பெருதவாகளாய். அதனுல் ஏற்பட்ட ருசி பே₄த₃ததாலே குறைவுபட்ட புருஷார்த்த₂ங்களையே ஸ்வபர வ்ருததி ஸாத்₄யமான ஸாத₄னங்களுக்குப் ப₂லனுகப் பெற் றுப போகிருர்கள். இவர்கள் இவ்வுணர்வைப பெறறமை யால தம் ஆனந்த₃ததுககாக எமபெருமான மோக்ஷத்தைக கொடுகக வநதாலும், "எமமா வீட்டுத் திறமும செப்பம" என று நிஷேதி₄த்து, "தனககேயாக எனைககொளளுமீதே எனககே கணணனை யான கொள் சிறப்பே" 'உனககே நாம ஆடசெய்வோம" என று அவனுககும உபதே₃ஶிககும பெருமை பெறுகிருாகள். நிரதிஶயபுருஷாாதத₂மான பராாத்த₂கைங்காயததை நிாஹேதுகமாக அவன கொடுகக, பெற்று வாழசசி பெறுகிருர்கள். ஆக, சுருங்கக்கூறினுல ஸவார்தத₂ததை அடியோடு கழியபபெருமல், தமககு ஹிதம எனனும மயககததினுல ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில ஈடுபட்டவர் களுககு, அவரவர்களுடைய ஸ்வார்தத₂தையின கனத்துககுத தககவாறு ருசிபே₄த₃ம் ஏற்பட்டுக குறைவுபட்ட புருஷார்த் த₂ஙகளையே அவாகள் விரும்புகையாலே, ஒவ்வொரு ஸாத₄ னததிறகுப பலனுக ஸர்வேஶ்வரன அவற்றை அளிக்கிருன்; ஸ்வார்த்த₂ததை அடியோடு கழியப்பெற்று மோக்ஷார்தத₂ மாக ஸ்வபரவ்ருத்திலேஶததையும் ஸஹியாதவர்களுககே மோக்ஷத்தில பராாதத₂கைங்கர்யரூப பரமபுருஷார்தத₂ம் ருசிககுமாகையால, அதை அவர்களுக்கு ப₄க₃வான நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிருன். இவர்களே ஸித்₃தோ₄பாய நிஷ்டா₂ாகள் என்றும, பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டா₂ர்கள் எனறும கூறப்படும மிகச்சிறந்த ப்ரபந்நர்கள்.

7. தனயனைத திருத்த முயலும் தந்தைககுபபோலே சேதனரை அநாதி₃காலமாகத திருததமுயலும ஸர்வேஶ்வர னுககும், ஒவ்வொருவர் விஷயததில ஒவ்வொரு வித₄மான அநுப₄வம் ஏறபடுகிறது. ஸவார்தத₂தையின வலிமையால மோட்டார் ஸைககிளைபபெற்று, அதைக்கொண்டு ஊர்சுற்று வதில விருப்பமுண்டாகித் தந்தையைவிடடு விலகிய

சென்றுவிடும் சில பிள்ளைகளைப்போலே, சில சேதனா ஸ்வர்க$_3$ாதி$_3$ புருஷார்த்த$_2$ங்களில் ஒன்றைப்பெற்று விலகியே சென்றுவிடுகிறார்கள். பு$_3$த்$_3$தி$_4$க் குறைவாலே, தந்தை எதை ஆசைகாட்டினாலும் படிக்க இயலாத சில பிள்ளைகளைப் போலே சில சேதனர் இப்படிப் படிப்படியாக முன்னேறுமற் போவதும் உண்டு. தனயனைத் திருத்தமுடியாத தந்தை கண்ணீரோடே கைவாங்கிப் பிறிதொரு காலத்தில் திருத்தும் முயற்சியைத் தொடர்வதுபோலே, இவர்கள் விஷயத்தில் எம்பெருமானும் கண்ணீரோடே கைவாங்கி, ஜந்மாந்தரத்தில் அம்முயற்சியைத் தொடர்கிறான். ஸம்ஸாரம் நீங்கும் வரையில் ஒவ்வொரு சேதனர் விஷயத்திலும் இம்முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை. ஸுக்ருததாரதம்யத்தாலே ஏற்பட்ட ருசியாலே, ஸம்ஸாரம் நீங்கிக் கைவல்யத்தையோ ஸ்வப்ராப்தியையோ பெற்றபின்பு, அவை மோக்ஷமாகையால் முயற்சி செய்வதில்லை. பு$_3$த$_3$தி$_4$ஶக்திக் குறைவால் படிப்பைக்கண்டு பயந்தோடும் முற்கூறிய பிள்ளைகளில் சிலர் லோகாநுப$_4$வத்தாலும், ஸுஹ்ருத்துக்களின் உபதே$_3$ஶத்தாலும் ஸ்வரூபம் உணரப்பெற்று, "எந்தையே! எவ்வளவு முயன்றாலும் எனக்குப் படிப்பு ஏறமாட்டேன் என்கிறது. நான் படித்து எந்த அறிவைப் பெறவேண்டுமென்று தேவரீர் விரும்புகிறதோ, அதை இப்போதே பெற்றுவிட்டேன். என்னைப் பூர்ணமாக ரக்ஷிப்பதற்காகவே சிறுவயஸ்ஸிலிருந்தே படிக்கவைப்பது முதலான காரியங்களைச் செய்து தேவரீர் பாடுபட்டு வருகிறதென்று எனக்குத் தெரிகின்றது. இனி அடியேன் நாய்போலே தேவரீர் திருவடிகளிலேயே விழுந்து கிடக்கிறேன், தேவரீர் என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறேன். உம் உகப்புக்கான கைங்கர்யத்தைத் தவிர வேறு எப்பரிசும் எனக்கு வேண்டாம். அதை ஸாதி$_4$க்கும் படிப்பும் வேண்டாம். என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டியது தே$_3$வரீருடைய ப$_4$ரம்" என்று கூறித் தந்தையையே எல்லாமாகப் பற்றுவது போலே, ஸாத$_4$நாந்தரங்களில் அஜ்ஞாநாஶக்திகளாலே வித$_3$

தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ராகும் சேதனரும் உண்டு. பி.எச்டி. தேறி பு$_3$த்$_3$தி$_4$விகாஸம்பெற்று ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து, பரிசுபெறுவதற்காகப் படித்து வந்தது தகாது என்று அறிந்து தந்தையைப்பற்றும் பிள்ளைகளைப்போலே ஜ்ஞானச்சிறப்பாலே உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்கள் என்று உணர்ந்து ஸித்$_3$தோ$_4$பாயநிஷ்ட$_2$ராகும் சேதனரும் உண்டு.

8. மிட்டாயோ, மோட்டார் ஸைக்கிளோ ப்ராப்யமாகமாட்டா; பள்ளிசெல்வதும் முதல்வனாகத் தேறுவதும் அவற்றுக்கு நேரான ஸாத$_4$னமாகமாட்டா. கடுமையான படிப்பை மேற்கொள்வதன்மூலம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$விகாஸத்தைக் காலக்ரமத்தில் இவன் அடைந்து ஸ்வரூபம் உணரவேண்டும் என்பதற்காக அவற்றுக்கு ஸாத்$_4$யஸாத$_4$னத்வம் தந்தையால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவற்றை ஸாத்$_4$யஸாத$_4$னங்களாகக் கற்பித்து இவனைத் திருத்திய தந்தையே நேரான உபேயமும், உபாயமுமாவான். அதுபோலவே, ஸ்யேநயாக$_3$ம் முதலாக, ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரமீறாக உள்ள ஸாத$_4$னங்கள் — கடுமையான நியமங்களை உள்ளடக்கியவையாகையாலே, ஜ்ஞானவைராக்$_3$யங்களை உண்டாக்கிப் படிப்படியாக இவனைத் திருத்தி, ஸ்வரூபத்தை உணரவைக்கும் என்னும் எண்ணத்துடன் அந்தந்த ப$_2$லன்களுக்கு ஸாத$_4$னமாக எம்பெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையேயாகும். இவற்றை ஸாத்$_4$யஸாத$_4$னங்களாகக் கற்பித்து இவனைத் திருத்திய ஸர்வேஶ்வரனே நேரான உபேயமும் உபாயமுமாவான். ஸ்வார்த்த$_2$தை காரணமாக இவ்வுண்மையை உணராமல் அப்ராப்த விஷயங்களை ப்ராப்யங்களாகவும், ப$_4$க்தி ப்ரபத்தி முதலானவற்றை அவற்றுக்கு நேரான ஸாத$_4$னங்களாகவும் மயங்கி, ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர்களுக்குக் குறைவுற்ற ப$_2$லன்களே கிடைக்கின்றன. ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வாத்த$_2$தை கழிகையாலே, பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யமே ப்ராப்யம் என்றும், ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம் ஏற்படுவதற்கு இவ்வளவு பாடுபட்ட எம்பெருமானே உபாயம் என்றும் உணர்ந்த அதி$_4$

காரிககு உபாயபு₃த்₃தி₄யோடுகூடிய ஸ்வப்ரவ்ருததி ஸாமாந்ய மும நீங்குகையாலே நிரதிஶயபுருஷார்தத₂ம் கிடைக கிறது. இவ்வண்ணமாக "ப₄க₃வத் பரவ்ருததி விரோதி₄ ஸவபரவ்ருததி நிவருததியே பரபததியாகும்" எனற பூர்வா சார்ய ஸ்ரீஸூகதிககு இந்த த்₃ருஷடாநதத்தை விவரண மாகக கொள்ளலாம்.

பரத₄ாந த்₃ருஷடாநத நிரூபணபரமான முதல் அததியாயம நிறைவுபெறறது.

இரணடாம் அததியாயம்

உண்மையுரைத்தல்

9. ஸவக₃தஸ்வீகாரநிஷடை₂ எனறும, பரக₃தஸ்வீ காரநிஷடை₂ எனறும பரபததி இருவகைப்பட்டதெனறும, முந்தியதறகு ஸவார்தத₂ கைஙகர்யம ப₂லமென்றும, பிந்திய தறகுப் பரார்தத₂ கைங்கர்யம ப₂லமெனறும, ஸாத₄நாந தரமான ப₄கதிக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வபரத்வம் ப₂லம என்றும இவ்வாதத₂ஙகள் ஸ்ரீப₄ாஷயகாரர் தொடககமாகப் பெரிய வாச்சானபிளளையிறுகவுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க₃ரந் த₂ஙகளிலும்,பிள்ளைலோகாசாாயருடைய இதர க₃ரந்த₂ங்களி லும் காணப்படவில்லையே; பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலும, அதை நிலைநிறுத்தவந்த ஆசாாய ஹ்ருத₃யததிலும் தானே இவை முதன்முதலாக வெளி யிடப்பட்டிருககின்றன. இது ஏன? என்னும் ஐயம பலர்கு எழக்கூடும. இதற்கு உணமையான காரணததை முதலில விளககுவோம்.

10. முன அத்தியாயததில் கூறிய த்₃ருஷடாந்தத் திறகுச் செலவோம. அங்கு, பேரம பேசித் தனயனைத் தந்தை படிப்படியாக முனனேறறி வருமபோது, இதன் ஸூக்ஷ்மம் அறியாத ஒருவர் பிள்ளையிடம வந்து, "உன் தந்தைக்கு நீ விரும்பும பரிசுகளைக் கொடுபபதில நோக் கிலலை. உனனைப் படிக்க வைப்பதற்கு இப்படி பேரம்

பேசிக் கார்யம் செய்கிறா" என்று உண்மையைக் கூறி விடுகிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது என்ன ஆகும்? பரிசு பெறுவதற்காக அதிதீவிரமாகப் படித்து வந்த பையனுக்குப் படிப்பில ஶ்ரத்₃தை₄ குறையும். அது காரணமாக பு₃த்₃தி₄விகாஸம் ஏற்படாமல தந்தையின இஷ்டம் ஸித்₃தி₄க்காமல போய்விடும். இதே ரீதியில பர ப்ருத்திபரர்களுக்கு அஶ்ரத்₃தை₄ ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகவே, ஶாஸ்த்ரங்களிலும், பெரியவாச்சான பிள்ளையிருக்கவுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க்₃ரந்த₂ங்களிலும் இவை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லை. "யமே வைஷ வ்ருணுதே" "ப்ரஜாபதிஸ் தவம வேத₃" "அம் ருதஸ்யைஷ ஸேது:" முதலானவிடங்களிலும், ரஹஸ்ய த்ரயத்திலும ஶாஸ்த்ரம் இவற்றின ஸூசன மாத்ரத்தைச் செய்தது பூர்வாசார்யர்கள் இவவர்த்தங்களை க்₃ரந்த₂ ஸ்த₂மாக்காமல, தக்க அதி₄காரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, ரஹஸ்யத்ரயார்த்த₂ உபதே₃ஶத்தினபோது வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். காலக்ரமத்திலே இவ்வரும்பெரும அர்த்த₂ங் கள் க்₃ரந்த₂ஸ்த₂மாக்கப்படாமலேயிருந்தால லோபமடைந்து விடுமோ என்னும அதிஶங்கையாலே, பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணத்திலே இவற்றைப் பரமகருணையாலே வெளிப்படுத்தினர். ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணத்தை நிலைநிறுத்த வென்றே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆசார்யஹ்ருத₃யத்தில அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் இவற்றை விரிவு படுத்தினா என்பதே உண்மை.

11. இவ்வர்த்த₂த்தை மாமுனிகளே ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யான அவதாரிகையில பினவருமாறு தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.— "அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதனர் இழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமகருபையாலே, தது₃ஜ்ஜீவநார்த்த₂ மாகத் தாமும் பல ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் அருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான அர்த்த₂ங் களில அவர்கள்தாங்கள் கௌ₃ரவாதிஶயத்தாலே ரஹஸ்ய

மாக உபதே3ஶித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமைகளைப் பற்றி இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாஶிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்த2விஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் பின்புள்ளாரும் இழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தாலேயே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமாகிற இப்ரப3ந்த4முகே2ந வெளியிட்டருளுகிறார்" என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்திருப்பதைக் காணலாம். இதிலிருந்து இப்ரப3ந்த4த்திலே மாத்திரம் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் முற்கூறிய அர்த்த2ங்கள் ப்ரவ்ருத்திபரர்களாகிற அநதி4காரிகளின் பார்வையிலே பட்டால் அவர்களுக்குத் தாம் இழிந்த ஸாத4னத்தில் அஶ்ரத்3தை4 ஏற்படும் என்று பூர்வக்3ரந்த2ங்களிலே வெளியிடப்படாமலே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன என்று விளங்குகிறது.

12. இந்த மனப்பான்மை பூர்வாசார்யர்களுக்கு உண்டு என்பதை கீ3தாபா4ஷ்யத்திலேயே காணலாம். கீ3தாசரமஶ்லோகபா4ஷ்யத்தில், சரமஶ்லோகத்தை ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திபரமாக வ்யாக்2யானம் செய்யாமல் வேறுவகையில் இரண்டுவித4மாக பா4ஷ்யமிட்டிருப்பது இந்த மனப்பான்மையாலேயேயாகும். சில அதி4காரிகளுக்குக் கர்மங்களில் அஶ்ரத்3தை4யைத் தடுக்க ஜைமினிமஹர்ஷி ப்3ரஹ்மகாண்ட3த்தைக் கர்மகாண்ட3ஶேஷமாக வர்ணித்ததும் இந்த மனப்பான்மையினாலேதான். இதையே அநவாருஹ்யவாத3ம் என்பது இது ஒருவகை அருளினால் ஏற்படுவது. தே3ஶிகனும் இவ்வருளினாலே—ப்ரவ்ருத்திபரர்களுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அஶ்ரத்3தை4யை உண்டாக்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே 'ஸாத4நாந்தரங்களுக்கு உண்மையான மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு. அவை ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களல்ல, அவற்றால் பெறும் ப2லனில் வாசியில்லை'' என்று உபபாதி3த்தார் என்று ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாபா4ஷ்யகாரர் எழுதியது தே3ஶிகனுக்கு தூ3ஷணமாகாது.

'தேசிகன் மயங்கிப பரமார்த்தங்களை அறியவில்லை' என்று எழுதுவதுதான தூஷணமாகும்.

13. இனி மற்றொரு கேள்வி இங்கு எழும். முற கூறிய அருளினாலே மற்ற ப்ரபந்தங்களில் இவ்வர்த்தங்களை மறைத்துப் போந்த பிள்ளைலோகாசாரியர் ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் மாத்திரம் இதை வெளியிடுவானேன? ப்ரவ்ருத்திபராகளுக்கு அஶ்ரத்தை இதனால விளைந்துவிடாதா? எனபதே அககேள்வி. இதற்கு பதில் பினவருமாறு — பெரியவாச்சான பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய விஸ்தாரமான வியாக்கியானங்களில ஆங்காங்கு காணப்படும ஸம்ப்ரதாய ப்ரதிதந்த்ரார்த்தங்களை ஒன்றாகத் திரட்டிப் பிள்ளைலோகாசாரியா பல ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை அருளிசசெய்யத் தொடங்கியபின், சிலா அந்த ப்ரதிதந்த்ரார்த்தங்களில ஆக்ஷேபங்களைச் செய்ய முறபட்டனா. 'இப்படி ஆக்ஷேபம் எழுந்த பின்பும, முற்கூறிய பரமார்த்தங்களை நாம க்ரந்தஸ்தமாககாமல விட்டிருந்தோமானால, இவ்வர்த்தங்களுககு லோபமே வந்துவிடும' எனனும அதிஶங்கையாலே, இவ்வர்த்தங்களை அதிகாரிகள் பலர் அறிவதால் உண்டாகும் சேதநோஜ்ஜீவநத்தைக் கருத்தில கொள்ளுமபோது, ப்ரவ்ருத்திபரரான சிலர்ககு அஶ்ரத்தை விளைந்தாலும பாதகமில்லை என்று கருதி, அதிகாரிகளான பல சேதனர் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என்னும் பேரருளாலே ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில பிள்ளைலோகாசார்யர் இப்பரமார்த்தங்களை பசவந்நியமனம்பெற்று க்ரந்தஸ்தமாக்கினார் என்று கண்டுகொள்வது. பிற்காலத்தில் எமபெருமான் ஸம்ப்ரதாயபேதத்தை உண்டாககி ப்ரவ்ருத்திபரர்களை இவ்வர்த்தங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமறசெய்து, அவர்களுககு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில அஶ்ரத்தை விளையாமல பாதுகாத்து வருவதையும் ப்ரத்யக்ஷமாகக காணகிறோம.

14. அர்ஜுனனைப் போர்புரியச் செய்யவேண்டும் என னும பதறறததாலே பரமகுஹ்யமான ஸித்₃தே₄ாபாய நிஷ்டை₂யைக காட்டும் சரமஶ்லோகததை நீசர் நடுவே வெளியிட்டுவிட்டு, "இத₃ம் தே நாதபஸ்காய" என்று தொடஙகி, "(நான் இபபடி வெளியிட்டதுபோலே) நீ கண்டவர்களுக்கு வெளியிடடுவிடாதே" என்று எசசரிககை செய்தான கீ₃தாசாாயன. அவ்வெச்சரிககையைப் பின பறறியே, எமபெருமானுருககு முன்புள்ள திருக்கோஷ்டியூர் நமபிகள் முதலான ஆசாரியாகள், அதி₄காரிகளைக் கடுமை யாகப் பரீக்ஷிததபின்பே ரஹஸ்யத்ரயார்தத₂ங்களை உப தே₃ஶித்து வநதார்கள். இந்நிலை நீடிததால நம் த₃ர்ஶனம் ப்ரசாரமடையாது என்று உணாந்த எதிராசா, "ஆசை யுடையோர்கவெல்லாம ஆரியர்காள்! கூறும்" என்று தம் இன்னருளால் நியமித்து வரமபறுத்தார். அவரும் அவர்க குப பினபும சிலகாலம ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களை ஆசையுடை யார்கு ஆசார்யாகள் உபதே₃ஶித்து வந்தார்களேயொழிய க்₃ரந்த₂ஸ்த₂மாககாமலிருந்தார்கள். இதனுலேயே எம் பெருமானுர் கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தில சரமஶ்லோகததின் முக₂ யார்த்த₂ததைத் தெரிவிககவிலலை. இப்படியேயிருநதால ரஹஸ்யார்தத₂ங்கள் காலகரமததில லோபமடைந்துவிடும என னும் அதிஶங்கையாலே பரமகாருணிகரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ரஹஸ்யக₃ரநத₂ங்களை அருளிச்செய்வதைத தொடங்கி வைத்தார். பிள்ளைலோகாசார்யர் அவருடைய அடிச்சுவட்டைப் பினபற்றி விரிவாகப் பல ரஹஸ்யக₃ரந் த₂ங்களை அருளிச்செய்தார். இந்த க்₃ரநத₂ங்களிலும இவ் வததியாயத்தின தொடககததில காட்டப்பட்ட பரம ரஹஸ்யாாத்த₂ங்களை அவறறின் அருமைபெருமைகளை நோககி வெளிப்படுத்தாமலேயிருந்தார்கள். அவ்வர்த்த₂ங் களுக்கு ஆக்ஷேபம் விளைந்து லோபமடையுமோ என னும அதிஶங்கை ஏற்பட்டவுடன, பிள்ளைலோகாசாாயர் தம அபாரகருணையால ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணததில அவற்றை வெளி

யிட்டருளினர் என்பது தென்னசார்ய ஸம்ப்ரதாயததில் உபதேசபரம்பராப்ராப்தமாக வந்துகொணடிருககும பரம ரஹஸ்யார்ததமாகும்.

15. "சொனனால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேணமினோ' எனகிற ரீதியில, மறறுமோா உண்மையை யும் நாம இங்கு சொலலவேணடியுளளது இவ்வததியா யததில சென்ற ஆறு பாராககளில நாம விளக்கிய உணமை ஸ்ரீ வசநபூஷணததைத தகக அதிகாரிகளிடம் காலக்ஷேபம கேட்டவாகளுககுததான விளஙகும. ஸம்பரதாய க்ரநதங களைத் தம புத்தி பலத்தாலே ஏடுபார்ததுப படிபபவா களுககும. அந்த கிரந்தங்களைக கணடிககவேண்டும, அலலது தம ஸமபரதாயாநுகுணமாக நயனம செய்ய வேண்டும் எனனும் அபிருசியுடன படிப்பவர்களுககும் விளஙகாது. ஒவ்வொரு மதததிலும, ஸமப்ரதாயததிலும் இவ்வண்ணமாக குருமுகமாகக கேடடே அறியவேணடிய அாததஙகள் பல உண்டு. அப்படி கேட்டு அறிந்தவர்க ளாலதான அநத மத ஸமபரதாயார்ததங்களைப் புரிநது கொள்ள முடியும. ஒரு மதம அலலது ஸம்ப்ரதாயததைக கண்டிக்கவேண்டும, அல்லது அதைத் தம் மதஸமப்ர தாயாநுகுணமாக நயனம செய்யவேண்டும் என்று விருமபு கிறவர்களும், அந்த மத ஸமப்ரதாயாாத்தங்களைப புரிநது கொண்டு கண்டநம் அலலது நயனம் செய்தாலதான் அது சிறககும. அதைப் புரிந்துகொள்ள முற்கூறிய ரீதி யில குருமுகமாகக் கேட்பதொனறே வழியாகும. ஆக, ஒரு மதம் அலலது ஸம்பரதாயத்தைக் கணடிககவோ, தம மதம் அலலது ஸமப்ரதாயததுககு அநுகுணமாக நயனம செய்யவோ விருமபுகிறவர்களும், அந்த மதம் அலலது ஸம்ப்ரதாயததிலுள்ள முக்கியமான க்ரந்தங் களைத தக்க அதிகாரிகளிடமிருந்து அதிகரித்தால்தான அவாகளுக்கு அந்த மதம் அலலது ஸம்ப்ரதாயததைக கண்டிக்கவோ நயனம் செய்யவோ தகுதி உண்டு எனபதை

எவரும் மறுகக முடியாது. இககாரணத்தாலதான் ஜக₃த₃ா சாரயரான எமபெருமானுர் அத₃வைதியான யாத₃வபரகாஶ ரிடம பல வருடஙகள் கு₃ருகுலவாஸம செய்து அத₃வைத மததனைக் கறறபினபே, அதைக க₂ணடி₃ககும க₂ரந்த₂ங் களை எழுதுவதில ஈடுபட்டார். தம ஸித₃த₄ாநதத்தைப் பினபறறுகிறவர்கள் அனைவருககும இந்த வாயபபு கிடைக காது என்று உணாந்து. ஸ்ரீ ப₄ாஷ்யததின் தொடககததில ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரண ப₄ாஷயததில. லகு₄பூர்வபக்ஷததிலும. மஹாபூர்வபக்ஷததிலும, அத₃வைதிகளே வியககுமபடி அத₃வைதமதத்தை விரிவாக விளககியபினபே அதைக் க₂ண்டி₃த்ததன மூலம, தம் சிஷ்யப்ரஶிஷ்யாகளுககு ஸ்ரீப₄ாஷ யததைக் காலக்ஷேபமாகக கேட்குமபோது அத₃வைதமதக கொள்கைகளையும் கு₃ருமுக₂மாகக கேட்டாக வேண்டிய நிர்ப்ப₃ந்த₄ததை உண்டாககினா இந்த ரீதியில தென்னு சாரய க்₃ரந்த₂ங்களில் தே₃ஶிகஸம்ப்ரத₃ாயார்தத₂ஙகளோ. தே₃ஶிகக₃ரந்த₂ங்களில் தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரத₃ாயார்தத₂ங் களோ பூாவபக்ஷமாக விரிவாக விளக்கப்படவிலலை. ஆகை யால, இரண்டு ஸம்பரத₃ாயஸ்த₂ர்களும. அவர்கள் சது ஶாஸ்தரங்களையும் கரைகண்டவாகளாலும மறற ஸமப்ர த₃ாய க₃ரந்த₂ங்களைக க₂ண்டி₃ககவோ நயனம செய்யவோ விருமபினுல அவறறை கு₃ருமுக₂மாக அதி₄கரிபபது தவிர வேறு வழியிலலை.

16. அந்நாள் தொடங்கி இநநாள் வரையில தென்னு சார்ய ஸமபரத₃ாயஸத₂ பண்டி₃தோத்தமாகள் தே₃ஶிக க₃ரந்த₂ங்களை ஸவாசார்யனிடம் காலக்ஷேபமாகக கேட்டே வருகிறுர்கள். தே₃ஶிக க்₃ரந்த₂ங்களுக்கு ப்ராசீந வ்யாக்₂ யானஙகள் எழுதியவர்கள் பலர் தெனனுசார்ய ஸமபர த₃ாயஸ்த₂ர்களே எனனும தததுவததைக் காணும்போது இவவுணமை எளிதில் விளஙகும. பிரகிருதத்தில 'மாமுனி கள் கண்ட வேத₃ாந்த ஸார நிஷ்காஷ'முமம, 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷ'மும் எழுதிய ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத₃ாசார்ய

ஸ்வாமி தம் ஆசார்யரான காரபடங்காடு ஸ்வாமியிடம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம முதலான பல தே₃ஶிக க₃ரந்த₂ஙகளை அதி₄கரிததவர். தே₃ஶிகஸமப்ரதா₃யஸத₂ விதவானகளோ வெனில நெடுங்காலமாகத தெனனுசாரய க₃ரநத₂ங்களில உபேக்ஷை பாராட்டி வருகிறார்களாகையாலே, அவறறை அதி₄கரிகக முயலவதிலலை. இதனாலேயே அவாகள் தெனனு சாரய ஸமபரதா₃ய பரதிநத்ராரதத₂ஙகளைப் புரிநதுகொள் வதேயிலலை. ஆகையால், அவாகள் எழுதும க₂ண்டன ஙகளும சிறப்பாக அமைவதிலலை. ஸமீபகாலத்தில தெனனு சார்ய க₃ரந்த₂ங்களில ப்ரவேஶமபெறற வாததமான ஆண்டவன ஸவாமி அவருடைய ஶ்ரீகாரயமான ஶ்ரீ உ. வே. சிதரகூடம விஜயராக₄வாசார்ய ஸ்வாமி போன்ற ஒருசில தே₃ஶிக ஸமபரதா₃யஸ்த₂ விதவானகள் அநத க₃ரநத₂ங் களின சுவையில ஈடுபடடு க₂ண்டன பரவ்ருத்தியில ஈடு படுவதிலலை.

17. ப்ரக்ருதத்தில், தென்னுசார்ய ஸமபரதா₃யத்தை நயனம செய்யவும், க₂ண்டி₃ககவும் எழுந்த ஶ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம வீரராக₄வாசார்ய ஸவாமியும, ஶ்ரீ உ வே. D. T. தாதாசாரய ஸ்வாமியும தென்னுசார்ய ஸமபரதா₃ய க்₃ரந்த₂ங்களை அதி₄கரிததவர்களலலர். விவாத₃ம் ஏறபட்ட வுடன தெனனுசார்ய ஸமப்ரதா₃ய க₃ரநத₂ங்களில தேடி, தமககு ஸாத₄கமபோலே மேலெழுதகோன்றும சில வசனங் களை இடடு நிரப்பி மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி ஸாரதமநிஷ் கர்ஷத்தை வெளியிட்டிருபபதை அச்சிட்டே காடடியிருக கிறோம். மேலெழுத்தோனறும ஆதத₂ங்கள அபாரத்த₂ங் கள், உண்மையான அர்தத₂ஙகள் இவையிலை என று நிஷ்கர்ஷ நிகஷததில வரத₃ாசார்ய ஸவாமி விஸதாரமாக நிரூபிததிருபபதையும அச்சிட்டிருககிறோம. இபபோது க₂ணடி₃கக வந்திருககும ஶ்ரீ உ. வே. D. T தாதாசார்ய ஸவாமி, பெரியவாச்சானபிளளை முதலான தெனனுசாரயர் களிடமும, அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலும உபேக்ஷை

மாத்திரமல்லாமல் கடுமையான த்வேஷமுமுடையவர். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த த்வேஷத்தைக் காட்டி ஸாதா₃ரணத்திடம் தக்க பதிலை பெற்றவர். அதற்குப் பின்பும் த்வேஷ மனப்பான்மை இன்றளவும் குறையாமலேயிருப்பவர். ஆகையால் இவருக்குத் தென்னாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களின் உண்மையான அர்த்த₂ங்கள் புலப்பட வழியேயில்லை. த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கு க்ரந்தங்களின் அர்த்த₂ங்கள் விளங்காது என்று இவரே தம் கையால் எழுதியிருக்கிறார் "யதா₂ர்த்த₂ ராமாநுஜன் -2" அட்டையின் இரண்டாம் பக்கத்தின் கடைசியில் 'யதா₂ர்த்த₂ ராமாநுஜன் -1' விளம்பரத்தில். "பிறருக்கு விளங்காத, அதனால் அவர்களால் தூற்றப்படுகிற தே₃ஶிகன் ஸ்ரீஸூக்தி களில் பலவற்றுக்கு விளக்கம் செய்வது" என்று எழுதியிருக்கிறார் இவர். இங்கு 'பிறர்' என்று இவர் குறிப்பது காஞ்சீ மஹாவித்₃வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியை. ஸ்வாமியின் கூடஸ்த₂ரான ப்ரதிவாதி₃ ப₄யங்கரம் அண்ணா "வேதா₃ந்த தே₃ஶிக கடாக்ஷவிவ்ருத்₃த₄போ₃த₄ம்" [ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தே₃ஶிகருடைய கடாக்ஷத்தால் அறிவுவளரப் பெற்றவர்] என்று தனியனிடப்பெற்றவர். ஸ்ரீபா₄ஷ்யாதி₃ க்₃ரந்த₂ங்களை ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிக குமாரரிடமிருந்து அதி₄கரித்தவர் அந்தப் பரம்பரையில் இன்றளவும் தே₃ஶிக க்₃ரந்த₂ங்கள் அதி₄கரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஸ்வாமி தே₃ஶிக க்₃ரந்த₂ங்கள் முழுவதையும் முதன் முதலாக வெகுவிரைவில் அச்சிட்டு வெளியிடும் அருங்காரியத்தை ஸாதி₄த்தவர். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தம் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களில் ஆயிரக்கணக்கான தே₃ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளை மேற்கோள்களாகக் காட்டி வருகிறார். ஆயிரக்கணக்கான உபந்யாஸங்களிலே தே₃ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளை க₃ங்கா₃ப்ரவாஹம்போலே பொழிந்து வருகிறார். 'மஹாவித்₃வான்' என்றும், 'மஹாமஹிமோபாத்₄யாயா' என்றும் பா₄ரததே₃ஶத்திலிருக்கும் ஆஸ்திகர் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுகிறார். இந்த ஸ்வாமிக்கு தே₃ஶிக

ஸ்ரீஸூகதிகள் விளங்கவில்லை என்கிருர் தாதாசார்யஸ்வாமி. தே₃ஶிகனிடமும். அவருடைய ரஹஸ்யத்ரயஸாரம முத லானவறறில தென்ஞசார்ய ஸித்₃தா₄ந்த க₂ணட₃நமாயிருக குமபல ஸ்ரீ ஸூகதிகளிலும த்வேஷத்தாலே அவருக்கு, அந்த ஸ்ரீஸூகதிகள் விளஙகவிலலை எனறே இவருககுக கருத்தாயிருககவேணடும. அறுபது வருடஙகளுககு மேலாக தே₃ஶிக க₃ரந்த₂ஙகளில பரிசயமுள்ள காஞ்சி ஸவாமிககே த்₃வேஷத்திஞல தே₃ஶிக ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அர்த்த₂ம விளங்காதெனில். தெனஞசாாய ஸமபரத₃ாய க₃ரந்த₂ங களில் பரிசயமேயிலலாத இவருககு த்₃வேஷத்திஞல அவற றின் அர்த்த₂ம விளஙகாது எனபதை விளககவும வேண்டுமோ? ஆக இவருககுத தென்ஞசாாய க₃ரந்த₂ங களில அர்த்த₂ம விளங்காது என்பது இவர் எழுதியிருப்பதி லிருந்தே ஸித₃தி₄ககிறது. இதுவே நாம இவ்வததியாயத தில வெளியிட விருமபிய இரண்டாவது உண்மை.

18. ஆக. ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராநதகம் ஸ்வாமியும். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்யஸ்வாமியும இனியும தெனஞ சார்யஸம்ப்ரத₃ாயக்₃ரந்த₂ங்களை நயனம செய்யவோ. க₂ண் டி₃ககவோ விரும்பிஞல். ப₄க₃வத₃விஷயம ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண வ்யாக₂யானம் (மீமாமஸை அருமபத₃வுரைகளுடன்) ஆசாரய ஹ்ருத₃ய வ்யாக₂யானம் ஆகியவறறையாவது. தெனஞசாாய ஸமபரத₃ாயக₃ரந்த₂ஙகளை கு₃ரு முக₂மாக அதி₄கரித்த அதி₄காரிகளிடமிருந்து அதி₄கரித்த பினபுதான் நயனம செய்வதிலோ அலலது க₂ண்ட₃நம் செய்வதிலோ கைவைகக வேணடும. அப்படி அதி₄கரியாமையால, தத்ஸம்ப்ரத₃ாய பரதிதநத்ராாத்த₂ஙகளைப் புரிநதுகொளளாமலே இபபோது எழுதுவதுபோலே மேனமேலும் எதையாவது எழுதிக கொண்டுபோஞல அதஞல ஒரு பயனும் ஏறபடாது. இவறறை அதி₄கரிக்கததகக அதி₄காரிகள் எஙகளுககுக கிடைக்கவிலலையே எனறு இவர்கள் கூறுவாாகளாகில. அதற்கு ஸுலப₄மான வழியொன்று சொலலுகிருேம.

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத₃ாசார்யஸ்வாமியும் ஸ்ரீ உ. வே D T. தாதாசார்யஸ்வாமியும் சென்னையிலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வேளுக்குடி ஸ்வாமி தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ப₄வ்யமானவர். அடியேன் வார்த்தையையும் தட்டமாட்டார். தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஓழிந்த நேரங்களில் அவருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி, அவரை அநுவர்த்தித்து வாக்₃ம்ருதவர்ஷி ஸ்வாமியை முற்கூறிய க்₃ரந்த₂ங்களின் அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லச் செய்கிறேன். இதே ரீதியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. ஶதாபி₄ஷேகம் ஸ்வாமியை முற்கூறிய க்ரந்த₂ங்களின் அர்த்த₂ங்களை சொல்லச் செய்கிறேன். இப்ரவசனங்களை—நஞ்சீயர் நியமனத்தாலே, நம்பிள்ளை செய்ததாகப் ப்ரஸித்தி பெற்றதோர் ப்ரவசனத்தை அடியொற்றியிருப்பதாக அந்த ஸ்வாமிகள் செய்வார்கள். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியும் பொறுமையோடு கேட்டு அவ்வர்த்த₂ங்களைப் புரிந்துகொண்டார்களானால், அவற்றை நயனம் செய்யவோ, க₂ண்டி₃க்கவோ முற்படமாட்டார்கள் என்பது அடியேனுடைய உறுதியான அபி₄ப்ராயம். இப்படிச் செய்யாமல், பழைய ரீதியிலேயே பதில் எழுதி வந்தார்களானால் அவற்றை உபேக்ஷிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. பரதந்த்ரார்த்த₂ங்களையே புரிந்துகொள்ளாமல் க₂ண்ட₃நம் எழுதுகிறவர்களுக்கு, அவற்றைப் புரியவைத்து பதில் எழுதவேண்டிய வீண் வேலையில் இனியும் நாம் ஈடுபடமாட்டோம். ஆனால், ஒரு காரியத்தை நம் ஆயுளுள்ளவரையில் விடாமல் செய்துவருவோம். அதாவது—ஸம்ப்ரதா₃யஸம்ப்ரதா₄யிலுள்ள வாத₃ங்களுக்கு, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே பல மஹநீயர்களால் பதில் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று எடுத்துக்காட்டும் 'அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ₄ஷணம்' என்னும் வாக்₃ம்ருதவர்ஷிவ்யாக்₂யானத்துடன் கூடிய அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தை

ஸூத்₃ர்ஶனம வெளளிவிழாக் கொண்டாடடததில வெளி யிடப்போவதுபோலே பல க₃ரந்த₂ங்களை வெளியிட்டு வருவோம. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக₂யானததை—இவாக ளுடைய எலலா வாத₃ங்களுககும பதில உரைகரும் அருமை பதவுரைகளோடு முதல 22-ஸூதரஙகளை முதல் பா₄க₃மாக வெளியிட்டிருபபதுபோலே, எஞசிய எலலா பா₄க₃ங்களை யும (இரணடாயிரம பககங்களுககுமேல வரககூடியவை) அசசிட்டு வெளியிடுவோம. அவற்றையெலலாம, நாம முன சொன்ன ரீதியில தகக அதி₄காரிகளிடம அதி₄கரிததுக க₂ண்ட₃னம் எழுதுவதில தம திறமையை இவர்கள காட்டட்டும்.

19. 'சொனனூல விரோதமிது' எனனும ரீதியில மறறுமோர் உணமையையும நாம இங்கு எடுததுககாட்ட வேணடியுள்ளது. பொதுவாக நூலகள் எழுதுமபோதும, குறிபபாக விவாத₃நூல்கள் எழுதும போதும் எழுது கினறவர் அபி₄நிவேஶமிலலாமலும, நேர்மையோடும் எழுத வேணடும. ஸ்ரீ உ வே. D T. தாதாசார்ய ஸவாமியும தம நூலின தொடககததிலுள்ள மூன்றுவது ஶலோகததில, ஸ்வஸமபரதா₃யததில் அபி₄நிவேஶததாலோ, இதர ஸம ப்ரதா₃யததில த்₃வேஷத்தாலோ எதுவும எழுதுவதிலலை என று தாம உறுதிகொண்டுள்ளதாக எழுதியுள்ளார். நாலாவது ஶலோகததில நேரமை தவறி இந்நூலில எதுவுமே எழுதபபடவிலலை என று அறிவாளிகள் முதன முதலில பரிசீலிககட்டும; அதன் பிறகு எலலா விஷயங களையும் நேர்மையோடு பரிசீலிக்கட்டும்" என று நிய மிததுள்ளார். இநத நியமனத்தைப்பின பற்றி இவா இந நூலில அபி₄நிவேஶமில்லாமலோ, நேர்மைதவறாமலோ விஷ யஙகளை எழுதியுள்ளாரா என பதை முதலில பரிசீலிதது விட்டே, மேலே விஷயஙகளை நேர்மையோடு பரிசீலிகக இழிவோம்

20. முதலில ப்ரஸங்காத் வாசகர்களுக்கு ஒரு ப்ரார்த்தனை. 'யதார்த்த ராமாநுஜன்-2' [விலை ரூ 2] என்னும நூலும், 'திருவரங்கம' [விலை ரூ 1-50] என்னும் நூலும இங்கு பரிசீலிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில உள்ள விஷயங்களை முழுவதும அச்சிட்டு பதிலுரைக்கத் தொடங்கிலை. நமது கிரந்தம மிகவும் விரிவடையும. இதற்கு அவஸரமில்லாதபடி இவரே இந்த கிரந்தங்கள் தம்மிடம விற்பனைக்காகக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்தில கிடைக்கும என்று வெளியிட்டிருப்பதால, இந்த கிரந்தங்களின விலையான ரூ 3-50ஓடு தபாற்கூலிக்காக 50 பை சேர்த்து ரூ 4-00 ஐ M. O. மூலம 'ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி, 113-G. தெற்கு மாடவீதி, திருப்பதி' என்னும விலாசத்திற்கு அனுப்பி இந்நூல்களைப் பெற்று அவற்றைப் பக்கத்தில வைத்துக்கொண்டு, இனி நாம எழுதும விஷயங்களைப் படிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம "திருவரங்கம்" என்னும் நூலைக் குறிக்கும்போது நாம பெயரிட்டுக்குறிப்பிடுவோம. மற்றபடி, "இவரது நூல" என்று நமமால் குறிக்கப்படுவது "யதார்த்த ராமாநுஜன்-2' என்னும் நூலே எனக்கொள்க.

21. இவரது நூலில பக்கம் 10முதல 15வரை—ஸுதர்சனம 285ல (நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம பக்கம 205-212ல) அச்சிடப்பட்டுள்ள (அடியேனுக்கும இவருக்கும நடந்த) கடிதப்போக்குவரத்தை அச்சிட்டுள்ளார் அதற்குபின 12-9-71ல இவர் நமக்கு ஒரு கடிதம எழுதினர். அதையும், அதற்கு நாம எழுதின பதில கடிதத்தையும் பக்கம 15-முதல 19-வரையில இவரது நூலில வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில், இவரது கடிதத்தில பல பதங்களை மாற்றி அச்சிட்டிருக்கிறார். முக்கியமாக, "இது ஆதாரதரம சொல்லுவதற்கு பூர்வகப்ரமாணம' என்ற வரியை, 'இது மாமுனிகள் ஸாதித்த அர்த்தத்தை அநயதாநயனம பண்ணுவதற்கு பாதகப்ரமாணம' என்று மாற்றி (பக்கம 16ல) அச்சிட்டிருக்கிறார அடியேனது கடிதத்தில ஒரு பாரா

வையே எடுத்து விட்டு அச்சிட்டிருககிறுர். "மாமுனிகள் கண்ட வேத₃ாந்த ஸார நிஷகர்ஷம' என்னும் கட்டுரை யிலிருந்தே விவாத₃ம் தொடங்கிறறு என றும், "அஸார' ஶலோகார்த்த₂மே முககிய விவாத₃ விஷயம என றும இவர் தமது கடிதஙகளில விடாமல எழுதிவந்தபடியால இந்த விஷ யததில உண்மையை உணர்ததுவதறகாகவும. மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி செய்துவந்த தகாத காரியஙகளைத் தெளிவு படுதது வதறகாகவும நாம் அந்தப்பாராவை எழுதியிருநதோம. இதை எடுதது விடடு. அஙகு சில விஷயங்கள எடுககப பட்டு விட்டன என்பதைக் குறியிடடும காட்டாமல இவர் அச்சிட்டது நேர்மையாகுமா. மது₄ராந்தகம ஸ்வாமியிடம பக்ஷபாததநை வெளியிடவிலலையா எனபதை நடுநிலையாளர் சிநதிககவேணடும. இவரது கடிததநை முதலில் அச்சிடடு விட்டு. நமது கடிததநை அடுததபடி அச்சிட்டுககாடடு கிறுரம காண்மின. இவற்றில, இவரால மாறறப்பட்ட அலலது சேர்க்கப்பட்ட பத₃ங்களையும். விடப்பட்ட ஒரு பாராவையும். ஒரு வரியையும தடித்த எழுததில அசசிட்டிருககிறேன்.

தாதாசார்ய ஸ்வாமியின கடிதம

திருப்பதி 12—9—71.

விஜ்ஞாபநம. உபயகுசலோபரி. அடியேனுடைய இந்த விணணபபத்தை ஸாவதானமாகப படித்து அடியேனுடைய அபி பராயததை உளளபடி கரஹிககவேணுமெனறு பரார்ததிககிறேன். இபபடி அடியேன செய்யும விணணப்பம் அபசாரகோடியில சேரலாம் ஆகிலும அடியேனுககுளள அபிபராயத்திற்கு மாறுத லாக தேவரீாகள ஸமீபததில வெளிவநத ஸஞ்சிகையில் ஸாதித திருப்பதால் அதை உளளபடி எடுத்துக்காட்டவேண்டியது அவச்ய மாகினறது.

1. தேவா மோக்ஷத்தில் பலபேதம் உணடு என்று ஏறிடடுச் சொலலிற்று எனறு அடியேன கருதவே இலலை. ஆகையால அது ஆததாநுவாதம கூட அனறு. ஸ்ரீ K. வரதாசாாயரே மோக்ஷபல பேதததை விஸதரேண நிரூபிததிருக்கிறுா. அபபடியிருகக தேவா

இபபோது ஏறிடடுச் சொல்லுகிறது என்று நான சொல்ல பரஸகதி ஏது அடியேனுடைய முதல கடிததததில "தேவரீா இபபோது சொலலுகிறபடி" எனபதறகு மேலே "அபிபராயபபட்டிருநதால" எனபதோடு அந்வயம 'மோக்ஷததில பலபேதம உணடு' எனற தோடு அநவயம இலலை "மோக்ஷததில பலபேதமுணடு என பதை அநுஸரித்து ஆததம சொலலுவதாக இவா (Sri K V) இவரை ரக்ஷிபபதறகாக தேவரீா இபபோது சொலலுகிறபடி, அபிபராயபபடடிருநதால தேசிகா அவா ஸிததாநதபபடி ஆததம சொனனா என்ன வேணடுமேயனறி அநவாருஹய வாதம எனக் கூடாது" எனபது நான கருதின அநவயமும பொருளும. ஆகவே வரதாசாரய ஸவாமியை ரக்ஷிபபதறகாக இலலாத பலபேதபக்ஷததை அடியேன சொனனதாக தாதாசாரய ஸ்வாமி கூறினா எனற தேவரீருடைய உகதி யதாரததமனறு

2. மீமாமஸாபாஷயகாரா ஸிததாநததஸ்தை அநுஸரிதது சலோகார்ததததைச் சொலலி, தேசிகன ஸாதிததது அநவாருஹய வாதம என்றா வரதாசாரயா. தேசிகன ஸாதிதத ஆததம சலோ காாததமனறு எனறுதான அவா அபிபராயம "இபபடிச் சொனனது நயாயமனறு தேசிகன தம ஸிததாநதததையநு ஸரிதது ஸாதிதத ஆததம அநத ஸிததாநதததில நயாயமதான்" எனறு கொணடு இநத விவாதததிறகு ஒரு முடிவு காணலாம (ஆவணி ஸஞசிகை பககம 211) எனறு தேவரீா ஸாதிககினறது. ஆனால அடியேன விஜ்ஞாபநததை நனகு பராமாசிககவேணும அடியேன முதல கடிததததில எழுதியபடி சலோகததின ஆததத திலதான விவாதம "மாமுனிகள கணட ஸாரநிஷ்காஷம" எனற சீாஷகததில வரதாசாரயா பாஷயகாரா சொனன ஆத ததைச சொனனா். இதை மதுராநதகம ஸவாமி ஆக்ஷேபிததாா. தேசிகன ஸாதிததுபோலவே மாமுனிகள ஸாதிததிருபபதால அது மாமுனிகளின ஸாரநிஷ்காஷமனறு என்றா இஙகு பரதான மாக சிநதிககவேண்டிய விஷயம என்னவெனறால "அஸாரம பாஹயகுதருஷடி சாஸதரஙகள" எனறு மாமுனிகள ஸாதித திருபபதை அபபடியே கொளளாமல வேறு ஆததம ஏன சொலல வேணடும எனபதுதான இநத ஆததததிறகு விருததமாக எஙகும எதையும மாமுனிகள ஸாதிககாதபடியால இதனபடியே தான அவருககு ஸமமதமான ச்லோகாாததம எனறு கொளள வேணடியது நயாயயம. அவருடைய ஸமபரதாயததில முகதியில பலபேதம் உண்டாகையால அதறகுததககபடி ஆததாநதரம

சொலலவேணடியது அவச்யமாகிறது எனபதிலலே. பலததில் பல படிகள இருநதாலும அவற்றையெலலாம இஙகேகொணடு வநது அடைதது வேறு அாததம சொலலவேணடுமெனபதறகு ஒரு பரமாணமில்லை பாதக பரமாணம உணடு அஸாரம எனப தறகு ஸாரமே இலலாதது சிறிதளவு ஸாரஙகூட இலலாதது. அதயந்தாஸாரம எனபது பொருள. மேல அலபஸாரம எடுக கபபடடிருபபதால. வேததசில எநத பாகமும இவவிதமான தனறு வேதே₃ாSகி₂லோ த₄ர்மமூலம। வேத₃ாக்ஷராணி யாவநதி। வேதை₃ரச ஸாவைரஹமேவ வேத₃ய:। ஸ்ரீபாஷ யததில ஜபாதி₃நா ஸவரூபேணுபி ததஸாத₄நதவாசச। சருதபரகாசிகையில ததஸாத₄நதவம த₃விவித₄ம। ஜபாதி₃நா த₄ரியமாணேந ஸவரூபேண ச। இநயாதிகளால வேதததில அபிசாராதி போதகபாகமகூட ஜபாதிகளால தாமஸாதநமாகை யால அஸாரமனறு இது பூாவாசார்யாகள எலலோருககும ஸம மதமான விஷயம இது ஆததாநதரம சொலலுவதறகு பாதக பரமாணம ஆகையால முகதியில அஙகீகரிககபபடட பலபேதத திறகும இநத சலோகததின அாத்த நிஷகாஷததிறகும சிறிதும ஸமபநதமிலலே. ரஹஸயதரயம ஸாரதமம எனபதோடு இநத சலோகம முடிகிறது முகதியில உளள பலபேததையநுஸரிதது இநத ச்லோகததிறகுத தாம வேறு அாததம திருவுளளமபறறி யிருப்பதாக எவவிடததிலும எவவிதததிலும மாமுனிகள ஜஞா பிததிருககவிலலே ஸபஷடமாக ஸாதிதத அாதததைவிடடு ஸாதிககாத ஒரு அாதததை அவருக்கு அபிமதமாகச சொலவது பராமாணிகமாகாது. பலபேததை இங்கு அநுஸந்திததே ஆக வேணடும எனறு எணணுகிறவாகள "ஸாரதமமான ரஹஸயதர யததால விவேகமுணடாகபபெறறவர்களுககுள ஸ்வகதஸவீகார நிஷ்டா தாழ்ந்தவா. இவருககு ஸவாாதத கைஙகாயமே பலம பரகதஸவீகாரநிஷடா எனகிற ஸிததோபாயநிஷடா உயாநதவர் இவருககு பராாததகைஙகாயம பலம" எனறு பூரணம பணணிக் கொளளலாம. இதுவனறி சலோகாாதததைத தலேகீழாகக கொணடுபோய் வேதததின ஒருபாகம அஸாரம எனகிறுா மாமுனிகள எனபது அதயநதம அபராமாணிகம அவா திரு வுளளததிறகு நோ விருததமானது

3. தேவருடைய ஸமபரதாயததில முகதியில பலபேதம உணடு எனபதை அஙகீகரிததேதான முதல கடிதம முதல எழுதுகிறேன. ஆனால தேவரீாகள பலபேதததிறகு பரமாணமாகக காடடிய

இரண்டாவது இடத்தில நிதயஸூரிகளுககும அநயதாபரதிபததி உண்டாகலாமெனறு ஸாதிககபபட்டிருககிறதேயனறி பலபேத ஜஞாபகம அங்கு ஒனறுமிலலே. எனறு ப்ரமாணுநுஸார சரத்தை உளள தேவரீரிடததில ஜ்ஞாபிபபது உசிதமெனறு எணணி ஜஞாபிததேன. அநத பரஸஙகததில மறறவிடஙகளிலும ஸ்ரீபாஷயானுஸாரியான நயநம ஸாதயமா எனறு பாாககவேணடு மெனறு எணணி அது உசிதம எனறு எழுதினேன. 209ம பக கததில தேவரீா எழுதுகிறது. பரஹமஸூதர ததபாஷயஙகள முகதியில ஆநநததாரதமயம கிடையாது எனபதில நோககுடை யவையாகையாலே அவற்றுககும லோகாசாாய வரவரமுனிகள திருவுளளமபறறிய பலபேத(?)விரோதலேசமும கிடையாது எனறு மஹானகள் நிருபிததிருககிருாகள எனறு இஙகு தேவரீா கீழக கணட விஷயஙகளை நனகு ஆலோசிககவேணடுமெனறு ஸவிநயம பராாததிககிறேன பராாதத கைஙகாயநிஷடன உததமாதிகாரி. இவனுககு இநத கைஙகாயததிலை உணடாகும ஆநநதம கேவல அநுபவநிஷடனுககு இலலாமையால இருவருடைய அநநதமும எபபடி ஸமமாகும. இபபடியே ஸவாாதத கைஙகர்ய நிஷட னுடைய ஆநநதம எபபடி மறறவனுடைய ஆநநததிறகு ஸம மாகும. பலபேதம இருநதால ஆநநதபேதம அவாஜநீயம. இநதக கேளவிகளை நான எழுபபுவது அநாவசயகமெனறு தோனறிலை முற்றிலும உபேக்ஷிபபது

ஸாராம்சஙகள்

1. தேவரீா பலபேததைதை ஏறிடடுச் சொல்லிறறு எனறு நான கனவிலும கருதவிலலே.

2. அஸார பததத்றகு மாமுனிகள தேசிகனபோலவே அர்ததம ஸாதிததிருப்பதால பலபேததைதை அநுஸரித்து சலோகார்த்தம ஸாதிகக அவா கருதவே இல்லே.

3. அஸாரம எனபதறகு வேதத்தின எநத பாகமும பொரு ளிலலே எனற காரணததிலைதான தேசிகன மாமுனிகள இருவரும ' பாஹயகுத்ருஷடி சாஸதரஙகள " எனறு அாததம ஸாதிததனா,

4 சாஸதரததில ரஹஸயத்ரயம ஸாரதமம எனபது இரணடு ஆசாாயாகளுக்கும ஸமமதம.

5 ரஹஸயதரயம போதிக்கும் உபாயததிலும் பலததிலும பேதம உணடு இலலே எனறவிடத்தில் ஸமப்ரதாயம வேறுபடுகிறது.

6. ஆகவே வேதத்தின ஓருபாகத்தை அஸாரமாக வைத்துச செய்யப்படும நிஷ்காஷம மாமுனி கணட ஸார நிஷகாஷமாகாது இதனுல ஸ்ரீ வரதாசாரயா பக்ஷம ஸரியனறு. ஸ்ரீ மதுராநதகம ஸவாமியின ஆக்ஷேபம ஸரி எனபது ஸபஷடம

7. ச்லோகத்திலுாளள அஸாரபதத்திறகு வேதைகதேசததை யும மாமுனிகள அர்த்தமாக ஸாதிககினுரா எனறு நிருபணம பணணும வரையில இநத நிஷகாஷம முடிவானது நிஷகமபம.

வே. வி. திருமலைதாதம.

இதற்கு ஸுதர்ஶனம் ஆசிரியரின பதில

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி திருவடிகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பிததுச் செய்யும் விண்ணப்பம், 12—9—71 ஸ்ரீமுகத்தை நியமனப்படியே ஸாவதானமாகப் படித்துப்பார்த்து பதில் எழுதுகிறேன் ஸ்ரீ உ. வே மதுராந்தகம் ஸ்வாமியைப்போல் ஸம்ப்ரதாய பேதத்தை இல்லை செய்யாமல்—வெளிப்படையாக ஒப்புக கொண்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

உணமையில இவவிவாதம செனற ஐபபசியில தோனறியதனறு· சில வருஷஙகளுககு முன ரஙகநாதபாதுகையில கலிபுருஷ வ்யாஸம வெளிவந்தபோதே தொடங்கிவிட்டது அநத வியாஸததை அடியேன மறுத்து எழுதிய அனறிலிருநது மதுராநதகம ஸவாமி (தேஶிக ஸமபரதாயமேயான எலலா ஆசாரயாகளுககும) ஸமபரதாயபேதமே இலலையெனறு விதணடாவாதம செயயும கடிதஙகளை அடியேனுககு எழுதத தொடஙகிவிட்டார் ஸமபரதாயஸுதையில இப்படி அசசிட்டு மிருககிருா. அடியேனுடைய பிராாததனைககிணஙகி இநத விதணடா வாதததிறகு பதில் எழுதவே ஸ்ரீ உ வே. காரப்பஙகாடு ஸவாமியிட மிருநது விஷயங்களைககேட்டு வரதாசாாய ஸவாமி "மாமுனிகள் கண்ட வேதாநத ஸார நிஷ்கர்ஷம்" எனனும கட்டுரையை எழுதி, அதில ஸமபரதாயபேதம அடிபபடையானதாகையாலே அழிகக முடியாதது எனறு நிலைநாட்டினுா. இதில அஸாரஶலோகாாததம பரஸகதாநுபரஸகதமாக வநததேயொழிய, முககிய விவாதவிஷய மாகாது.

அஸார ஶ்லோகத்திற்கு நாயனுரும் மாமுனிகளும் ஸாதித்த அர்த்தம் வேறு, ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் ஸாதித்த அர்த்தம்

வேறு என்பதிலிருந்தே அது பல பொருள்களில் ஸம்ப₃ந்த₄ப் படுததக்கூடிய பொதுப்படையான ஶலோகம் என விளங்குகிறது. அஸார ஶப்₃த₃ம் ஒன்றுக்கு மாத்திரம் இருவரும் ஒரே பொருளே அருளியிருப்பதைக்கொண்டு இந்தப் பொருளைத் தவிர வேறு பொருளை அதறகுச் சொல்லக்கூடாது என்று ஹட₂ாத்காரம் செய்வது முறையன்று. அஸார ஶ்லோகத்துக்கு அவரவர் ஸம்ப்ரத₃ாயததுக்குச் சேரவும், அந்தந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேரவும், மாமுனிகள், தே₃ஶிகர், மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் ஆகிய மூவரும் காட்டிய மூவகைப் பொருளகளும் பொருத்தமே என்று நிஷ் கர்ஷிப்பதே நடுநிலையான நிர்ணயம்.

இனி "அவரை (வரத₃ாசார்யரை) ரக்ஷிப்பதற்காக தேவரீர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃முண்டு என் பதை அனுஸரிதது இவர் அர்த்த₂ததைச் சொல்லுவதாக அபி₄ ப்ராயப்பட்டிருந்தால்.." என்பதறகு தேவரீர் சொல்லும் பொருள் அடியேன் கருத்தையும், வரதாசார்ய ஸ்வாமி கருத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் சொல்லும் பொருள என்பதை ஸவினயம் விண்ணப் பிககிறேன "மோக்ஷததில் ப₂லபே₄த₃ததை ஒப்புக்கொள்ளும் தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரத₃ாயத்தில் ஸ்ரீ வசனபூ₄ஷண மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் ஸாதித்த பொருளே *பொருத்தம்; அதை ஒப்புக் கொள்ளாத தே₃ஶிகா ஸம்பரத₃ாயத்தில தே₃ஶிகா ஸாதித்த பொருளே பொருத்தம*" என்னும் ஸமாத₄ான வழியை அடியேன் காட்டினேனேயொழிய வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமி அதை எப்போதும் அபி₄ப்பிராயப்படவே இலலே, இன்றளவும் இசையவுமில்லே அவா அப்படி அபி₄ப்ராயப்பட்டதாக அடியேன் சொல்லவுமில்லே. அப்படியிருக்கும்போது தேவரீர் "தேவரீர் இப்போது சொல்லு கிறபடி இவா அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால்" என்று அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது.

இனி ஆநந்த₃ தாரதம்யவிஷயம்,—ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று மனேவிகள். ஒருத்தி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிருள் இரண்டாமவள் தன் உகப்புக் காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஶலேஷிக்கிருள், மூன்ருமவள் அவனுக்கு பணிபுரிவதில் ஈடுபாடில்லாமல் அவனுடைய அழகு,

கு₃ணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு அனுப₄வித்துத் தன் உகப்புக்காக ஸம்ச்லேஷிக்கிறாள். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸம்ச்லேஷானந்த₃ம் ஒன்றாயிருப்பதில் தட்டில்லையன்றோ? அதுபோல ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்டர், ஸ்வக₃த ஸ்வீகாரநிஷ்டர், உபாயாந்தரநிஷ்டர் ஆகிய மூவருக்கும் ப₂லத்தின் ஆகாரத்தில் பே₄த₃மிருந்தாலும் ஆநந்த₃த்தின் அளவில் பே₄த₃மில்லை என்பது தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். இது ஸம்ப்ரதா₃ய விஷயமாகையாலே இது பற்றிய சர்ச்சையைத் தொடர வேண்டா. ஸ்ரீத₃ர்சனத்தில் விவாத₃ம் ஒரு வித₄மாக முடிந்துவிட்டதால் இது விஷயமாக மேலும் அடியேன் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை. அவகாசமுமில்லை க்ஷமித்தருளவும்.

தா₃ஸ:

எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

நீண்ட நாளாகிவிட்டபடியால், தம் கடிதமும், அடியேன் கடிதத்தின் நகலும் நம்மிடமிருக்காது என்னும் நினைவில் தம் கடிதத்தில் பல பத₃ங்களை மாற்றியும் அடியேனது கடிதத்தில் ஒரு பாராவையே எடுத்து விட்டும் அச்சிட்டிருக்கிறார் என்றே அடியேன் முடிவுகட்டவேண்டியுள்ளது. இப்படி இவர் செய்தது, "அநாராஜவம கிஞ்சித்₃ ஹாஸ்தி ந" [இந்நூலில் நேர்மை தவறி எப்பகுதியும் இல்லை] என்று நூலின் தொடக்கத்தில் எழுதியதோடு பொருந்துமா என்று நடுநிலையாளர்களே முடிவுகட்ட வேண்டும்.

22. இவரது நூலின் பின் அட்டை இரண்டு பக்கங்களிலும், "திருவரங்கம்" என்னும் புத்தகத்தின் விளம்பரமும், அதன்மேல் ஸ்ரீ காஞ்சீ மஹாவித்₃வான ஸ்வாமியின் சில ஆக்ஷேபங்களும், அவற்றுக்கு ஸ்ரீ D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் பதில்களும் காணப்படுகின்றன. அப்ரஸித்₃த₄ரான யாரோவொருவர், ஆழ்வார்களுடைய பல திருவரங்கப் பாசுரங்களைத் திருக்கோவலூருக்கு மேற்கே பெண்ணைக்கரையிலுள்ள திருவரங்கம் எனும் ஊரிலுள்ள

கோயிலைபபற்றியவை என்று ஓர் புத்தகம் எழுதியிருநத தாகக கேள்விபபட்டிருந்தோம. "பிள்ளான நஞ்சீயா, நமபிளளை. பெரியவாசசானபிளளை முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய வ்யாக$_2$யானங்களுககு முரணாக எவரோவொருவா இபபடி எழுதியிருபபது எடுத்துககழிககவும் தகுதியுடைய தனறு; இதைப பெரிதுபடுததி எழுதி அவருககு ஓர் பர ஸித$_3$தி$_4$யை ஏறபடுததககூடாது" என்று நாம இதுபறறி இதுவரையில உபேக்ஷையுடனிருந்தோம. இவரது நூலின பின அட்டையில அபி$_4$நிவேஶததுடன இதுபறறி இவர் எழுதியிருபபதைப பாாத்தவுடன 'திருவரங்கம என்னும் இவ்வூரைச் சோநதவரான இவருககும இதில ஸமப$_3$ந்த$_4$ முணடென்று உணர்ந்து "திருவரங்கம' என்னும் நூலை இவரிடமிருந்து வரவழைததுப் பார்ததோம அதன அட்டையில் "ஆசிரியா ஆசாரய புருஷா வித்வான தே. வராஹதாதாசாரியா. திருவரங்கம' என்று ஆசிரியர் பெயா குறிபபிட்டிருநதது. விசாரிததகில இவா நமது தாதாசார்ய ஸவாமியின் ஸஹோத$_3$ரா என்று சொன்னா கள். 'யத$_2$ார்தத$_2$ ராமாநுஜன-2" அட்டையிலிருந்து ப்ரஸித$_3$த$_4$ரான இவா இநநூலை அபி$_4$நிவேஶததுடன ஆக$_3$ ரிபபது விளங்கிறறு. இனியும உபேக்ஷிததிருப்பது சிலாககு ப்$_4$ரமததை விளைககுமாதலால, 'பிறநத ஊர்' என னும அபி$_4$மானததாலே. அதை ஆழ்வார்கள் மங்க$_3$ளா ஶாஸநம பெறற தி$_3$வ்யதே$_3$ஶமாககுவதற்காக — பிள்ளான முதலான பூர்வாசார்யாகளையும ப$_4$ரமிததவாகளாககும அபாரமான அபி$_4$நிவேஶததையுடைய இவர், தம் ஸமபர த$_3$ாயததை ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனை அபி$_4$நிவேஶததைக காட்டுவார் எனபதை வாசகர்கள உணர்நது கொளளவதற காக இவ்வாராய்ச்சியில இழிகின்றோம. பெரியபெருமா ளிடமும். பூாவாசார்யர்களிடமும் இவா அபசாரபபடுகை யாலே, இவ்விஷயத்தில் நாம கடுமையாக எழுத நேரிட்ட தறகு முதலில இவரிடம் க்ஷமையை ப்ராாத்தி$_2$ககிறோம.

திருவரங்கமாராய்ச்சி மறுப்பு

23. திருமங்கையாழ்வாரின் "வெருவாதாள்" [5-5] திருமொழியிலும், 'ஏழை ஏதலன்' [5-8] திருமொழியிலும் மற்ற திருமொழிகளிற்போல 'அரங்கம்' 'தென்னரங்கம்' என்று நிர்தேசிக்காமல் 'திருவரங்கம்' என்றே நிர்தேசித்திருப்பதாலும், காவிரியின் ப்ரஸ்தாவம் இல்லாமையாலும் இது வேறு திவ்யதேசம் என விளங்குகிறது. இது 'திருவரங்கம்' என்று பெயர் பெற்ற எங்களுடைய ஊராகவேயிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு திருமொழிகளும் நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூருக்கும், திருவயிந்திரபுரத்துக்கும் இடையே மூன்றும் பத்தின் முதலிரண்டு திருமொழிகளாக இருந்தது பிற்காலத்தில் அறிவிலிகளால் ஐந்தாம் பத்தில் ஸ்ரீரங்கப் பாசுரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டு இன்றுவரை அப்படியே அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருகின்றன. நம்மாழ்வாரின் "கங்குலும் பகலும்" திருவாய்மொழியிலும் "திருவரங்கம்" என்றே வருகையால் இதுவும் எங்கள் ஊர்த்திருவாய்மொழியே, முதலாழ்வார்களும் பெரும்பாலும் திருவரங்கம் என்றே பாடுகையாலே அவர்களும் எங்கள் ஊரையே பாடினார்கள்— என்று வாதம் செய்கிறது "திருவரங்கம்" என்னும் நூல். இதை ஆராய்வோமினி.

24. முதலில் பெரிய திருமொழியின் அமைப்பில் ஓர் முக்கியமான விஷயத்தை நாம் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது,— எந்த திவ்யதேசத்திற்குப் பல திருமொழிகளைப் பாடவேண்டும் என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாரோ, அந்த திவ்யதேசத்தின் திருமொழிகளை யெல்லாம் ஒன்றையடுத்து ஒன்றாகவே அமைத்திருக்கிறார். இடையில் வேறு எந்த திவ்யதேசத்தையும் கொண்டுவருவதில்லை. திருவேங்கடத் திருமொழிகள் [1-8, 9 10. (2-1)] திருக்கடன்மலைத்தலசயனத் திருப்பதிகள் [2-5 6] திருச்சித்திர

கூடத்திருமொழிகள் [3-2, 3] திருவாலிததிருமொழிகள் [3-5, 6 7] திருவரங்கத திருமொழிகள் [5-4, 5 6 7 8] திருவிணணகர்ததிருமொழிகள் [6-1, 2, 3] திருநறையூாத் திருமொழிகள் [6-4 முதல 7-3 முடிய] திருவழுந்தூாததிருமொழிகள [7-5, 6 7, 8] திருககணணபுரததிருமொழிகள் [எட்டாமபதது முழுவதும] திருபபுலலாணிததிருமொழிகள் [9-3 4] திருககுறுங்குடித்திருமொழிகள் [9-5, 6] திருமாலிருஞ்சோலைத்திருமொழிகள [9-8,9] எனறு பல திருமொழிகள் பெறறிருககும திவ்யதேஶங்கள் அனைத்திலும இநத நியமத்தைக காணலாம இவறறில ஒவ்வொரு திவ்ய தேஶத்தை ஒவவொரு திருமொழியில அல்லது சிறசிலபாசுரங்களில 'திரு' 'அணி' தென' முதலான அடைமொழிகளைச சேர்ததுக குறிததிருபபதையும, ஒவ்வொரு திருமொழியில அல்லது பலபல பாசுரஙகளில அவ்வடைமொழிகளிலலாமல குறிததிருபபதையும் காண்கிறோம. இப்படி ஆழவாருடைய திருமொழிகளின் அமைப்பு இருககுமபோது திருவரஙகததிருமொழிகளில மாத்திரம ' திருவரங்கம" எனறே சில திருமொழிகளிலும, வேறுவிதமாகச் சில திருமொழிகளிலும இருப்பதுகொணடு திவ்யதேஶஙகளை வேறுபடுததப்பார்ததால, பெரியதிருமொழி ஆறுமபதது முதலதிருமொழியில "விணணகா" எனறேயிருபபதையும, இரணடாவது மூனறுவது திருமொழிகளில 'திருவிணணகா' எனறே இருபபதையும கொணடு 'விண்ணகா வேறு 'திருவிணணகா' வேறு எனறுரைககவேண்டிவரும. (ஆறுமபதது) நாலாவது ஐநதாவது, ஏழாவது, எடடாவது, பத்தாவது, (ஏழாமபத்து) முதல, இரண்டாவது, மூனறுவது திருமொழிகளில 'நறையூா' எனறேயிருபபதையும ஆறுமபதது ஆறுடதிருமொழி, ஒனபதாமதிருமொழிகளில திருநறையூா எனறேயிருபபதையுஙகொண்டு 'நறையூா வேறு 'திருநறையூா' வேறு எனனவேணடிவரும. காவிரியின ஸமபந்தமிலலாமையைககொணடு திவ்யதேஶம வேறுபடுகிறது எனறு திருவரஙகததுககுச்

சொலவதுபோலே "வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாறறு நறையூா" [6-10-6] எனறு நறையூர்ப பதிகததில காணப் படும மணிமுததாறறின ஸமபந்தம் திருநறையூாககு இலலாமையாலும, 'வியன் பொனனித திருநறையூர்" [6-9-5, 6] "செழும பொனனி வளஙகொடுககும. திரு நறையூா" [6-6-2] என்று திருநறையூர்ப பதிகஙகளில காணபபடும காவேரியின ஸம்பந்தம நறையூர்ககு இல் லாமையாலும நறையூரும திருநறையூரும வேறுபடட வையே எனறு கோஷிககவேண்டிவரும. எடடாமபததில மூனறும திருமொழியில 'திருககண்ணபுரம எனறே அருளியிருப்பதையும, மறற எலலாத திருமொழிகளிலும 'கணணபுரம்'எனறே அருளியிருபபதையுஙகொண்டு 'திருக் கணணபுரம' வேறு 'கணணபுரம' வேறு எனறு சொலல வேண்டிவரும். ஒனபதாமபதது எடடாமதிருமொழியில் 'மாலிருஞ்சோலை எனறே அருளியிருப்பதையும, ஒனபதாம் திருமொழியில் 'திருமாலிருஞ்சோலை' எனறே அருளியிருப் பதையுங்கொண்டு 'மாலிருஞ்சோலை வேறு, 'திருமா லிருஞ்சோலை வேறு எனறு கூறவேணடிவரும. திரு வரஙகததிறகு இவா செய்ததுபோலே திருவுள்ள திரு மொழிகள எலலாவற்றையும அநதந்த இடஙகளிலிருந்து தூககியெறிநது அவறறுககுத தனித்தனி திவ்யதேஶங களைத் தேடவேணடிவரும். பெரியதிருமொழியையே சிதந பிநநபபடுததவேண்டிவரும. இவ்வநாத்தங்களெல்லாம் வாராதிருககவேணுமெனில, "திருவைசசோததும. விடடும் திவ்யதேஶங்களை ஒவ்வொரு திருமொழியில நிர்தேஶிப பது திருமஙகையாழ்வாா வழககம், 'திருவரஙகம' அரஙகம 'தெனனரஙகம' எனறு பல பெயாகளில திருமங்கையாழவாா திருவரஙகம பெரியகோயில ஒனறையே குறிததாா' எனனும திருவுளளத்துடன ஏகதிவ்யதேஶ பரமாக உரையிடட பெரியவாசசானபிள்ளை வ்யாக்யானததை இவா ஒபபுககொணடே தீரவேண்டும. 'திரு வரஙகம" "திருவரஙகா" எனறு மறற பல ஆழவாாகள்

பெரியகோயிலேயும், பெரியபெருமாளேயுமே குறித்திருப் பதை எவரும் மறுக்கவொண்ணுது. "திருவரங்கத்தமிழ மாலே" [4-8-10] "என்னுடைய திருவரங்கற்கு' [4-9-2] 'தென்னுடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம திருப்பதி [4-9-10] என்று பெரியாழ்வாரும், "நாகணே மேல சேரும திருவரங்கர்' [11-1] "செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செலவனு" [11-3] "காவிரிநீர் செய்பபுரள வோடும திருவரங்கச் செலவனு" [11-6] "திணுர் மதிள்சூழ திருவரங்கச் செலவனு" [11-7] "தேசுடைய தேவர திருவரங்கச் செலவனு' [11-8] "செம்மையுடைய திருவரங்கா" [11-10] என்று ஆண்டாளும், "திருவரங கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்பபொன்னி திரைககையால அடிவருட" [1-1] "திருவரங்கததரவணேயில்" [1-8,9,11] என்று குலசேகராழவாரும், "காட்டினுன திருவரங்கம' [10] "மதிள் திருவரங்கம [11] "அணி திருவரங்கம" [17, 32] 'பொன்னிசூழ திருவரங்கா" [30] "திருவரங கத்துளோங்கும ஒளியுளார [37] "மதிள் திருவரங்கத் தானே" [42] என்று பெரியபெருமாளேப பதினமாபாடும பெருமாளாகிய ஐகாந்தயமுடைய தொண்டரடிபபொடி யாழவாரும பெரியகோயிலேத் திருவரங்கம என்றும, பெரியபெருமாளேத திருவரங்கா என்றும பல பாசுரங்களில பாடியிருக்குமபோது மற்ற ஆழவாரகள் 'திருவரங்கம' என்றும, 'திருவரங்கா' என்றும சொன்னது எங்கள் ஊரை யும், அதில உள்ள பெருமாளேயுமே என்று கூறுவதறகு அபி$_4$மானம தவிர வேறு காரணம இலலேயே! 'திருவ ரங்கம்' என்னும பரஸித்$_3$தி$_4$ பெரியகோயில ஒன்றுககே யிருநததனைன்றே ஸ்ரீவேதா$_3$நததே$_3$ஶிகனும் "திருவரங்கம் எனத் திகழும கோயில" [ரஹஸயதரயஸாரம-ஸதா$_2$ந விஶேஷாதி$_4$காரம] என்று கே$_4$ாஷித்தார். இப்படி ஆழ்வார் கள் காலததோடு ஆசார்யாகள் காலத்தோடு வாசியறத திருவரங்கம் என்னும ப்ரஸித$_3$தி$_4$ பெரியகோயிலுககே இருககுமபோது, ஆழவார்களில ஒருவராவது ஒரு பாசுரததி

லாவது பெண்ணைககரையில ஒரு திருவரங்கம இருப்ப தாகக காட்டாமலிருககையில, எல்லா ஆழவார்களும, தே₃ஶிகனுள்ளிட்ட எலலாப பூர்வாசாரயர்களும ஸ்ரீரங்கததிலேயே மணடிஞாகள் எனறு பறபல பராசீந க்₃ரந்த₂ங்கள் முழங்குகையில, பெணணைககரைத் திருவ ரங்கததைபபற்றி ஒரு பராசீந நூலிலும ஒரு குறிபபுமிலலாம லிருககையில், தெனனுடும வடநாடும தொழுநினற திருவ ரங்கனின சில பாசுரங்களைப் பெண்ணைக்கரைக கோயிலுககு எடுததுககொடுக்க யாருககு அதி₄காரமுணடு? காவிரியின ப்ரஸதாவத்தை ஒவ்வொரு திருமொழியிலும், அலலது ஒவ் வொரு பாசுரததிலும செய்யவேணடும எனனும நிய ப₃ந்த₄ம இலலாமையால, மறற ஆழவார்களும காவிரியின ப்ரஸதாவததைச் சில திருமொழிகளில அலலது பாசுரங்க ளில் செய்வதையும, பல திருமொழிகளில அலலது பாசு ரங்களில செய்யாமலிருபபதையும் காண்கிறேம. காவிரிக கரையிலேயே வாழநது அரங்கனைப பாடிவநத திருபபா ணாழவாா தம் பததுப பாசுரங்களிலும—மதிளையும பொழிலை யும, வணடையும, மயிலையும பாடியதுபோல ஒரு பாசு ரத்திலாவது காவிரியைப் பாடவிலலை. இதுகொண்டு இப் பாசுரங்கள் பெரியபெருமாளைப் பறறியவையலல எனறு நெஞ்சாலும நினைக்கலாமோ? காவிரியைப் பறறிய பரஸ தாவமிலலாமையால, இரு திருமொழிகளில ஸ்ரீரங்கம கருதபபடவிலலை எனறு கூறும இவரிடம "பெணணைத தெனபால் [2-10] எனறு கலியன திருககோவலூருககுப் பெண்ணையின ஸமப₃ந்த₄ததைப பாடியதுபோல. நீர் உம ஊரைச சொலலுவதாக அபி₄மானிககும பாசுரங்களில் ஒன்றி லாவது ஒரு ஆழவாராவது ஏன பெணணையின ஸமப₃ந்த₄த தைப் பாடவிலலை?' எனறு ஒருவர் கேட்டால திசை தொறும விழிப்பது தவிர இவரால எனன செய்யமுடியும?

25 பெணணைக்கரைத் திருவரங்கததைத் திருமஙகை யாழவாா கருதினா எனபதறகு ஒரு விசித்திரமான

காரணம சொலலுகிறா! "வெருவாதாள்" திருமொழியில "சநதோகன் பௌழியன ஐந்தழலோமபு தைததிரியன சாமவேதி" (5—5—9) எனறு ஆழவார் 'சநதோகன' 'சாம வேதி' எனனும பதங்களைப பிரயோகிபபதறகுப் புநருகதி வாராமைககாக, 'சந்தோகன' எனபதற்கு 'சந்தோமய விமானததிலிருபபவன' என்று பொருள்கொள்ள வேண்டு மாம. இவருடைய ஊாககோவிலில் அநத விமானம இருக கிறதாம. அபபோது ச₂ந்தே₃ாமயச₃ன எனனவேணடுமே என்னும ஆக்ஷேபம எழுமாகையாலே, அவவாக்ஷேபததை "ஆனநதமயததை ஆனநதம எனபதுபோல சநதோ மயததைச் சந்தஸ் எனனலாம்' எனறு பரிஹரிததுக கொள்ளவேணடுமாம. இபபடி விசிததிரமாக வாத₃ம புரிகிறா இவா. இபபடியாலை, "சந்தோகா! பௌழியா! தைததிரியா! சாமவேதியனே! நெடுமாலே! .. அழுநதூா மேலதிசை நினற அமமானே! (7—7—2) எனற அழுந்தூர்ப் பாசுரததிலும இபபடிப் பாடியிருப்பதால, அவவூாபபெருமானையும சநதோமயவிமானததிலிருப்பவன எனறு கொள்ளவேணடிவருமே! அவ்வூர் விமானததிறகு வேறு பெயரனறோ சொலலுகிறார்கள்" என்னும வலிதான ஆக்ஷேபம ஏறபடும. இவ்வாக்ஷேபததிறகு இவா எபபரி ஹாரமும சொலலவுமிலலை, சொலலவும இயலாது. மேலும எநத ஆழவாரும் எநத ஊரிலும விமானததைப் பாடியதாக நாம காணவிலலை. தெனனாடும வடநாடும தொழநினற திருவரஙகததின ப்ரணவாகார விமானததையே பதினமரில எவரும பாடியதிலலை. அப்படியிருகக ச₂ந்தே₃ாமய விமானத்தை ஆழவாா பாடினார் எனபது சிரிககததககதா யிருககிறது. மேலும 'சந்தோகன' எனனும இபபத₃ம திருமங்கையாழவாரால (5-5-9), (7-7-2), (11-8-9) ஆகிய மூனறு இடங்களில பிரயோகிககப்பட்டிருககிறது. இவை யனைத்துககும பொருந்துமபடியான பொருளையே சொலல வேணடும. இதறகு நாம ஶ்ரமப்படவேண்டாதபடி. "(சந்தோகன) எனகிறவிது ச₂ந்தே₃ாக₃ஸாமததைப்பிரித்துச்

சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே, இத்தால் வேதைக3 ஸமதி4க3மயன என்றபடியாய், மேல் வேதா3ந்தவித்தமன என்கிறதாகவுமாம" என்று இரண்டுவிதமாகப் பொருள் அருளியுள்ளார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ''ஸாமஶாகை2களில் ப்ரதா4னமான ச2ந்தோ3க3ஸாமத்தைச 'சந்தோகன்' என்னும் பத3த்திலும் மற்ற ஸாமஶாகை2களை 'சாமவேதி' என்னும் பத3த்திலும் குறிப்பதாக முதற்பொருளில புநருக்திபரிஹாரம். 'ச2ந்த3ஸி க3மயதே இதி ச2ந்தோ3க3 ' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே. 'ச2ந்த3ஸ் எனப்படும் வேத3த்தில அறியப்படுபவன ' என்று ச2ந்தோ3க3 ஶப்3த3த்துக்கும, 'வேத3ங்களை அறிந்தவன்' என்று மற்ற பத3ங்களுக்கும பொருள் கொண்டு இரண்டாவது பொருளில புநருக்திபரிஹாரம். இப்படிச ச2ந்தோ3க3ஶப்3த3த்திற்கு அதிஸ்வரஸமாக மூன்றிடங்களுக்கும பொருந்தும பொருள்களைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியிருக்கும்போது விரஸமான விமானப் பொருளை ப்ராமாணிகர்கள் செவியேற்கவும மாட்டார்கள். இவருடைய க3ராமாபி4மானம இப்படியெல்லாம இவரை எழுதவைக்கிறது

26. இவையெல்லாவற்றுக்கும மேல்—பெரியகோயிலைத் தவிர வேறொரு திருவரங்கத்தை ஆழ்வார்கள் நெஞ்சாலும நினைத்ததில்லை என்பதற்குப் பிள்ளான, நஞ்ஜீயா நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்கள் "கங்குலும பகலும்" திருவாய்மொழியையும், திருவிருத்தம 28ம பாசுரத்தையும், பெரியதிருமொழி ஐந்தாமபத்து நாலு முதல எட்டுவரையுள்ள திருமொழிகளையும, திருநெடுந்தாண்டகத் திருவந்தாதித்திருவரங்கப் பாசுரங்களையும தம தம வ்யாக்2யானங்களில கோயிலில எழுந்தருளியிருக்கும பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே வ்யாக்2யானம செய்திருப்பதொன்றே போதுமானது இவ்வாசார்யர்கள் ஆழ்வாரிடமிருந்து நாத2முனிகள்மூலம் வந்த பரமபராப்ராப்தமான அர்த்த2த்தை வெளியிட்டார்களேயொழிய, ஸ்வகபோலகல

பிதமாக ஓர் அர்த்த$_2$த்தையும் எழுதியவர்களல்லர். தே$_3$ஶிக
ஞாலும் 'அபி$_4$யுக்தா' என்று கொண்டாடப்பட்ட பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை, முன் திருமொழிக்குப் பின் திருமொழி
யோடும், முன் பாசுரத்திற்குப் பின் பாசுரத்தோடும் ஸங்க$_3$தி
காட்டி ஆஶ்சர்யமாகப் பெரிய திருமொழிக்கு வ்யாக$_2$யானம்
அருளியிருக்கிறார். இவற்றுக்கெல்லாம் ஏகக்கண்ணழிவும்
சொல்லமாட்டாமல், தம் மனம்போனபடி வர்க்கம்
பிரிப்பதற்கு இவர்க்கு அதி$_4$காரம் ஏது? ப$_4$க$_3$வத்$_3$
விஷயத்தையும், தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$வ்யாக$_2$யானங்களையும் கு$_3$ரு
முக$_2$மாக அதி$_4$கரியாமையினாலும் 'தம் ஊர்' என்னும்
அபி$_4$நிவேஶத்தாலும் இவர் இத்தகைய ஸாஹஸ ப்ர
வ்ருத்தியில் இழிகின்றார் என விளங்குகிறது. எம்பெரு
மானாருடைய நேர் ஶிஷ்யரும், அவருடைய நியமனத்தாலே
ஆறாயிரப்படி அருளியவரும், தே$_3$ஶிகனுடைய பரமா
சார்யருமான பிள்ளான் 'கங்குலும் பகலும்' திருவாய்
மொழியைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபெரு
மாள் விஷயமாகவே நிர்வஹித்திருக்க, சில யுக்த்யாப$_4$ாஸங்க
ளாலே அதை மாற்றிச்சொல்ல இவர்க்கு அதி$_4$காரம் ஏது?
பிள்ளானே ப்$_4$ரமித்தார் எனில் அவருக்கு உபதே$_3$ஶித்த
எம்பெருமானாரும் ப$_4$ரமித்தார் என்றும், அவர் பரம்பரை
யில் வந்த தே$_3$ஶிகனும் ப$_4$ரமித்தார் என்றும் ஆகுமே?
இதையெல்லாம் இவர் இசைகின்றாரா? நேர்மையிருந்தால்,
அபி$_4$நிவேஶமில்லாமலிருந்தால், இதையெல்லாம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு விளக்க இவர் கடமைப்பட்டவர்.
ஆக, தம்முடைய ஊராகையாலே "திருவரங்கம் திருமலை
தாதாசார்யர்" என்று தம் பெயரோடே ஊரை இணைத்து
அச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அபி$_4$மானத்தாலே, அதை தி$_3$வ்ய
தே$_3$ஶமாக்குவதற்காக, பதின்மர்பாடும் பெருமாளான
பெரியபெருமாளுடைய பல பாசுரங்களை அவரிடமிருந்து
அபஹரித்து, அவரை அறுவரே பாடிய பெருமாளாக்கும்
அஸஹ்யாபசாரத்தையும் செய்யத்துணிகின்றவர் இவர்.

பிள்ளான் முதலான பூர்வாசார்யர்களையும் அறிவிலிகளாகத் துணிகின்றவர் இவர் என்பது முற்கூறிய நிரூபணங்களி லிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. இத்தகையவர் தம் ஸம்ப்ரதா₃யத்தை ரக்ஷிக்க எதையும் செய்யத் துணிவார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆக, விவாத₃நூல் எழுதுகின்றவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அபி₄நிவேஶ மின்மையும், நேர்மையும் இவருக்கு இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதுவே நாம் இவ்வத்தியாயத்தில் உரைக்க விரும்பிய மூன்றுவது உண்மை. ப்ராமாணிகத்வம் இருந்தால், பல வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீஸூக்தபா₄ஷ்ய கர்த்ருவிஷயத்தில் ஸூத₃ர்ஶனம் காட்டிய நிர்ணயத்தை இசைந்ததுபோல இந்நிரூபணங்களைக் கண்டபின்பாவது 'திருவரங்கமாராய்ச்சியில் நான் தவறிவிட்டேன்' என்று இவர் இசையவேண்டும். ஸம்ப்ரதா₃யபே₄த₃விஷயமல்லாத தான இதிலாவது ப்ராமாணிகத்வத்தைக் காட்டுகிறுரா என்று பொறுத்துப் பார்ப்போம்.

உண்மையுரைத்தல் எனும்
இரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

மூன்றும் அத்தியாயம்

முன்னுரை விமர்ஶ பரிஶீலனம்

27 இனி, மேல் அத்தியாயங்களில் நிஷ்கர்ஷ நிகஷத் திற்கு முன்னும் பின்னும் நாம் எழுதிய விஷயங்களுக்கு இவர் எழுதும் மறுப்புரைகளைப் பரிஶீலிப்போம். அவற்றில் முன்னுரை விமர்ஶத்தைப் பரிஶீலிப்பது இவ்வத்தியாயம்.

28. முன்னுரை 6, 7 பக்கங்களில் "இவ்விவாத₃ம் இரு ஸஹோத₃ரர்களிடையே" என்று தொடங்கி, நாம் எழுதியிருக்கும் ஒரு பாராவைக் குறித்துப் பின்வருமாறு சில கேள்விகளை எழுப்புகிறுர். (இவருடைய கேள்விகளைச் சிறிய எழுத்தில் அடுத்த பாராவில் அச்சிட்டு, அதற்கடுத்த பாரா வில் அக்கேள்விகளுக்கு பதில்களை அச்சிடுகிறேம்.)

29. இஙகே மறறொரு ஸஹோதரன இக்கேளவிகளைக கேடகிருன:—

1. எதறகாக நம தநதை நமமை சரணுகதராககிறுா?

2 தநதையாயிருபபதாலேயே ரக்ஷிககிறவர் சரணுகதராககாமலே நமமை ஏன ரக்ஷிககக கூடாது? இதுவரை ஏன ரக்ஷிககாமல இருநதாா?

3 நம்மை மடடும ரக்ஷிககிருரே, மறற நம ஸகோதராகளை ரக்ஷிககாமலே விட்டு வைததிருககிருரே, ஏன?

4 நாம செய்யும கைஙகாயததால தநதை இன்புறுகிருரா? இலலையா? இல்லையெனருல எதறகாக நாம அதைச செயவது? நாம இனபுறுவதறகாக அவருககு அநபேக்ஷிதமானதைச செய தால அது அபசார மலலவா?

5. நாம செய்யும கைஙகாயததால அவா முகம மலர்நதால அதைக கொணடு நாம இனபுற மாடடோமோ நாம சேதநாதானே.

இககேளவிகளுககெலலாம சாஸ்தரஙகளிலிருநதும ஆழவாராசார் யாகள ஸ்ரீ ஸூகதிகளிலிருநதும ஸமாதானம கிடைககுமா கிடைக் காதா? சிநதிததுப பாரகக வேணடும.

30. (1) நம தந்தையான ஸாவேஶ்வரன தன விஷய மான பராா்த்த$_2$ கைஙகாயம நமககு ருசிககைககாக நமமை ஶரணுக$_3$தராக (ஸித$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ராக) ஆககிருர்— எனபது முதல கேள்விககு பதில. (2) ஶரணுக$_3$தர் (ஸித$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ர்) ஆககாவிடில பரமாதம விஷய மான பராாத்த$_2$ கைஙகாயம சேதனனுககு ருசிககாது. அதனுல நமமை ஶரணுக$_3$தராககியே ரக்ஷிககவேணடி யுள்ளது. இதுவரை பராாதத$_2$ கைங்காயம நமககு ருசிக காமையால ரக்ஷிககாமலிருந்தாா. ப்ரத$_4$மத$_3$ருஷ்டாநதத் தில காட்டப்பட்ட தநதையைப்போலே அபராப்தமான ஒவ்வொரு ஸாத$_4$யத்தையும், அதறகு ஒவ்வொரு ஸாத$_4$ னததையும் விதி$_4$ததது, படிபபடியாக நமமுடைய ஸவாாதத$_2$ தையையும், ஸவபரவ்ருததியையும குறைத்து கடைசியில ஸ்வார்த்த$_2$தையும் (உபாயபு$_3$த$_3$தி$_4$ஸஹித) ஸவபருவ்ருததி யும அடியோடு குலைந்தபிறகே நமககுப் பரார்தத$_2$ கைங

கர்யம் ருசிககுமாகையாலே இப்போது நம்மை ரக்ஷிககிறுர்— எனபது இரண்டாவது கேள்விககு பதில. (3) ஸவாாத த$_{2}$தையும். அதறகுறுபபான ஸ்வப்ருவ்ருததியும குலையாமை யாலே மற்ற சேதனரை (ஸஹோத$_{3}$ராகளே) ரக்ஷிககாமலே விட்டுவைததிருககிறுர். இவர்கள விஷயததிலும ஸவாாத த$_{2}$தையும ஸவப்ரவ்ருததியும குலைவதறகுப் பாடுபடடே வருகிறுர் — எனபது மூனறுவது கேள்விககு பதில. (4) முகதியில ஸவார்தத$_{2}$ கைஙகாயம் ஸ்வக$_{3}$தஸ்வீகார நிஷட$_{2}$ருககுப் ப$_{2}$லம எனனும தென்ஞசார்ய ஸமபரத$_{3}$ாயக கொளகையின கருத்தைப் புரிநதுகொள்ளாமல இககேள்வி யும, அடுத்த கேள்வியும எழுப்பபபட்டுள்ளன தன் ஆனநத$_{3}$த்தைச் சிறிதும கருதாமல எமபெருமானுடைய ஆனநத$_{3}$ததை உத$_{3}$தே$_{3}$ஶிததே செய்யபபடும் கைஙகாயம பரார்த்த$_{2}$ கைஙகாயமாகும. இது ஸவார்தத$_{2}$தையும். அதறகுறுப்பான ஸ்வபரவ்ருத்தியும அடியோடு குலைநத பரக$_{3}$தஸவீகாரநிஷ்ட$_{2}$ாகளுககே ருசிககும. ஸவக$_{3}$தஸவீ காரநிஷட$_{2}$ாகளுககு (உபாயபு$_{3}$த$_{3}$தி$_{4}$யோடு கூடிய) ஸவபர வ்ருததி அடியோடு குலையாமையாலே, எமபெருமானுககு ஆனந்த$_{3}$ததை விளைபபதோடு, நமககும ஆனநதமாயிருககும' எனனும எண்ணமிருககையாலே, முகதியில பரார்த்த$_{2}$மா யிருபபதோடு ஸ்வாாத்த$_{2}$மாகவுமிருககும கைஙகர்யம ருசிக கிறது. இருவிதமான கைங்கர்யத்திலும ஸாவேஶவரன (தநதை) இனபுறுகிறுர் என்பதை எவரும ஆக்ஷேபிகக விலலை. அவருககு அநபேக்ஷிதமானதை ஸவக$_{3}$தஸவீகார நிஷட$_{2}$ா செயகிறுர் என்றும சொலலவிலலை ஸர்வேஶவர னுடைய ஆனநத$_{3}$த்தோடு தன ஆனநத$_{3}$ததையும உத$_{3}$ தே$_{3}$ஶிததுக கைஙகாயம செய்கிறுா ஸவக$_{3}$தஸ்வீகார நிஷட$_{2}$ர். பரமாதமாவின ஆனந்த$_{3}$ததையே உத$_{3}$தே$_{3}$ஶிததுக கைஙகாயம செய்கிறுா பரக$_{3}$தஸவீகாரநிஷ்ட$_{2}$ா எனறே வாசி சொலலுகிறேும. பரமாத்மாவுககு அநபேக்ஷிதமான ததைச செயயவிலலையாகையால் ஸ்வக$_{3}$தஸவீகாரநிஷ்ட$_{2}$ாக கும அபசார பரஸகதி இலலை — எனபது நாலாவது

கேள்விககு பதில. இவ்விஷயம் "உனககே நாம் ஆட் செயவோம" [29] எனனும திருப்பாவைப பாசுரத்துககும, 'தனககேயாக எனைககொளளுமீதே எனககே கணணனை யான கொள சிறபபே" [திருவாய் 2-9-4] "உனறன திரு வுளளம இடாகெடுநதோறும நாஙகள வியகக இனபுறுதும' [திருவாய் 10-3-9] எனற திருவாயமொழிப பாசுரஙகளுக் கும பூாவாசாாய வயாக$_{2}$யானங்களை அதி$_{4}$கரித்தால் நனகு விளஙகும. (5) நாம இனபுறமாட்டோம என்று யாா சொனனாகள்? நம இனபததை உத$_{3}$தே$_{3}$ஶிததுக கைங் காயததில இழிவதிலலை எனறலலவோ சொலலுகிறோம. இவ்விடததிலும ஒரு லோகத$_{3}$ருஷ்டாநததைதக காண வேணும. உததம பதிவ்ரதையான ஒரு ஸ்தரீ கணவனின ஆனநத$_{3}$த்தோடு இது நமககும ஆனந்த$_{3}$மாயிருககிறது' எனனும எண்ணததோடு ப$_{4}$ர்தருஸமஶலேஷததில இழியக கூடாது. அதறகாக ஆனந்த$_{3}$பபடாமலேயிருககவேணடு மெனறும பொருளலல, ஆனநத$_{3}$ப்படாமலேயிருநதால் ஸாலப$_{4}$ஞ்ஜிகாபரிஷ்வங்க$_{3}$ம(மரபொமமையை அணைபபது) போலே ப$_{4}$ர்த்தாவுககு விரஸமாகிவிடுமே. ஆகையால ப$_{4}$ாத்தாவுககு ஸரஸமாயிருப்பதறகுறுப்பாக ஆனநத$_{3}$ப்பட வும வேணும; ஆனால அவ்வானந்த$_{3}$ததை உத$_{3}$தே$_{3}$ஶிதது ஸமஶலேஷத்தில இழியவும கூடாது. இவ்வுததம பதிவ்ரதை யின நிலையைப்போனறதே பராா்தத$_{2}$ கைங்கர்ய நிஷ்ட$_{2}$னின் நிலை—எனபது ஐநதாவது கேள்விககு பதில.

31. இனி வரத$_{3}$ாசார்ய ஸ்வாமியின நிஷ்கர்ஷ நிகஷத் திறகு ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸவாமி எழுதியிருக கும மறுப்புக்கு அநத (வாக$_{3}$மருதவாஷி) ஸ்வாமியின "ஶிஷ்ய விஜஞாபநம' எனனும பதிலுரையை அடுத்த அததியாயததில கொடுததது. அதற்கு அடுதத அததியாயத தில் தாதாசார்ய ஸ்வாமி நமது கட்டுரைககு எழுதியிருக கும மறுபபை நாமே ஆராய்வோம.

முனனுரை விமாஶ பரிஶீலனம எனும
மூனறும அததியாயம நிறைவு பெறறது

நானகாம அததியாயம
(த்ருதீய பரிச்சேதபர்யந்த பரிஶீலநம்)

"ஶிஷ்ய விஜ்ஞாபநம்"

[ஸ்ரீ உ. வே. வாகமருதவர்ஷி வரதாசாரய ஸவாமி]

அவதாரிகை

32 'யதார்ததராமாநுஜன 2" என ற நூலைக கணட வாறே 'விலலாப ஸபாமதயே ஜகாஹே ச புரோஹிதம' (பரதன சபைநடுவே அழுதான, புரோஹிதரான வஸிஷ் டரை நிநதிககவும செய்தான) என ற ஸ்ரீராமாயண ஶலோகமே ஸ்மருதிவிஷயமாயிற்று.

33. பெருமாள் காட்டுக்கெழுநதருளியபிறகு ஸ்ரீபரதாழவானை ராஜயபட்டாபிஷேகம செய்துகொள்ள வஸிஷ் டாசார்யர் நியமித்தபோது ஸ்ரீபரதாழவான பட்டபாட் டையும செய்த செயலையும கூறுகிறது இந்த ஶலோகம். ஸ்ரீராமனுககு அதயந்தபரதந்தரனை அடியேனை ஸ்வதநத்ர னுகக முயலுகிறீரே ஆசார்யன. நாம செய்யவடுபபது என? என று பாரதது ஸ்ரீபரதாழவான அழுதானிறே. "தஸ்யுபி முஷிதேநேவ யுகதமாகரந்திதும பருஶம [(பாரதநதாயம் பறிககப்பட்டால) திருடர்களிடம தனத்தைப் பறி கொடுததவனைபபோலே அழுவது தகும்.) என்னுநினறதிறே. ப்ராகருதமான ஸொதது கள்ளர்களாலே திருடப்பட்ட போது. ஸொததுககுடையவனான அஶகதன எவ்வாறு அழுவனோ, அவ்வாறு அழுதான ஸ்ரீபரதாழ்வான. அஙகு திருடபபட்டது பராக்ருதமான தநம இஙகே திருடபபட் டது ஜீவாதமாவின நிலைநினற ஐஶவாயமான பகவதக யநத பாரதந்தர்யம். "அத ஏவ சாநயாதிபதி ' [ஆகை யாலேயே (ஜீவன) வேறுஎவரையும் தலைவராகக்கொணடவ னலலன] என று ஸ்ரீவேதவ்யாஸா "அநந்யாதிபதி ' ஶப்தபரயோகததாலே மோக்ஷலோகததிலும பாரதநதா யததை யாவதாத்மபாவிதர்மமாக நிலைநாட்டினாரிறே. இதிறே பரதாழவானிடததிலிருந்து டறிககபபடுகிறது.

அங்கு அவிவேகி திருடினான். இங்கு ஸரஸ்வதீவல்லப$_4$னான ப்$_3$ரஹ்மாவின் புத்ரனான மஹாவித்$_3$வானிறே திருடுகிறான், இதற்கென்செய்வதென்று தோன்றாமல் அழுதானிறே ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான். "நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போ$_3$த$_4$யேத்" (கு$_3$ரு வரம்புமீறினால், அதை சிஷ்யன் ரஹஸ்யத்தில் உணர்த்தவேண்டும்) என்ற நியமத்தையும் கடந்து, சபை நடுவே புரோஹிதரை க$_3$ர்ஹித்தானிறே. இந்தக்குலத்தின் க்ஷேமத்தை நன்றாகக்கணிசித்தீர் நீர்! என்று நிந்தி$_3$த்தான். இப்படிச்செய்யக் காரணம் என் என்னில், ஸ்வபார தந்த்ர்ய ஹாநிஜநித து$_3$க$_2$ாதிஶயமே. அவ்வண்ணமேயாயிருக் கிறது அடியேனுடைய நிலையும் என்பதனை இவ்வளவாக விண்ணப்பித்தேன்.

34 ஸகலவேத$_3$ ஸங்க்$_3$ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் முதற்பத$_3$த்தாலே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமும் மத்$_4$யமபத$_3$த் தாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்த பாரதந்த்ர்யமும் த்ருதீயபத$_3$த்தாலே அநந்ய பாரதந்த்ர்யமும் ஶரீரத்வபர்யுக்தம் என்றும் நிரூபிதம். நாராயணஶப்$_3$தோ$_3$க்தமிறே ஜீவாத்மாவினுடைய பரமாத்மநிரூபிதஶரீரத்வம் இந்த ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபார தந்த்ர்யம்—ஸ்வரூபத்திலும், உபாயத்திலும், ப$_2$லத்திலும் ஜீவாத்மா ஸர்வாத்மநா எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக் கிருக்கும் என்பதனை நிரூபிக்கும். ஆகவே, ஸ்வரூப உபாய ப$_2$லங்களில் ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்தபர தந்த்ரன். ஸ்வாதந்த்ர்ய லேஶக$_3$ந்த$_4$ ப்ரஸங்க$_3$முமில்லாதவன் என்றபடி. இவ்விஷயத்தை ஒருவன் நிரூபிக்கப்புக்கவாறே, அதனை மஹாவித்$_3$வான்களாக வ்யபதி$_3$ஷ்டர்கள் ப$_3$த்$_3$த$_4$ கச்ச$_2$ர்களாக எதிர்ப்பது, நிந்தி$_3$ப்பது, தூ$_3$ஷிப்பது நிர ஸிப்பது விந்தையிலும் விந்தை! இதற்கு அழாமல் நாம் என்செய்வது? அழுவதோடு நில்லாமல் ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானைப் போலே அடியேனும் சில கூறுகிறேன்.

அவதாரிகை நிறைவுற்றது.

க்3ரந்த2 பரிசயம்

35. "யதா2ர்த்த2 ராமாநுஜன்-2"—உபோத்3கா4தத்தில கூறுகிறது "அநார்ஜவம கிஞ்சித் இஹாஸ்தி நேதி பு3த்4யா புரஸதாத பரிஶீலயநது" [இங்கு நோமையற்றது எதுவுமிலலை (அலலது நேர்மையறறது சிறிதும் உள்ளதா இலலையா) என்பதை அறிவாளிகள் முதலில பரிசீலிககட்டும.] எனறு. இவ்விஷயததைச் சற்று பரிஶீலிபபோம். "ய. ரா-2" எனனும நூல் மறுபபு நூலாகும. இந்நூல எவருடைய நூலுககு மறுப்பாக உதி3ததகோ அவர்களுககன்றோ இம்மறுப்பு நூல் முதல முன்னமே அனுபபப்பட வேண்டியது. இநநூலை அடியேன பெறுவதற்குப் பட்ட பாடு இவ்வளவவ்வளவல்ல. இப்படி ஸாமாந்ய த4ர்மாநுஷ்டா2நததிலேயே இவ்வளவு ஆாஜவம காட்ட இயலாதவர்கள் விஶேஷ த4ர்மததில ஆர்ஜவம காட்டவருவதாக அவதாரிகையிடுவது நாவலம பெரிய தீவினில் இதோர் அறபுதமே! இவாகள் எழுதும நூலகளெலலாமே இவர்களிடததில சென்று ஸேவித்துக காலக்ஷேபம செய்து கேட்டாலும் ஒனறும விளங்காதோ எனற ஐயததை விளைககினறன. அனேகவிடங்களில பரதிஜ்ஞா மாதரமேயுள்ளது. ஹேதுநிரூபணம் இலலை. அநேகவிடங்களில அநந்வித வாகயங்கள். அநேகவிடங்களில, ப்ரப3ந்த4ாவின் வாகயங்கள் எவை. பூர்வர்கள் வாகயஙகள எவை என்பதே விளங்கவில்லை. அனேகவிடங்களில, நூலை எழுதுமவர்கமே புரியாதநிலையில வாகயங்கள். எலலாம ரஹஸயமாகவே உள்ளது. எலலாவறறுககும் ஶிக2ரமாக அமைந்துள்ளது அச்சுபபிழை. ஸமஸாரி தோ3ஷங்களையும ப4க3வத3 கு3ணஙகளையும விளாக்குலைகொள்ளும அச்சுப்பிழை இநநூலில அமைந்துளது. இவ்வளவு பிழையுடன அச்சிட்ட வேக3ம, ஸமப3ந்த4பபட்டவாகளுககு நூலை விநியோகி3ப்பதில அமையாததேனோ? ஆக இவ்வளவால "ய. ரா-2" நூலின அநாாஜவம் பரகாஶிதம.

36. "ய. ரா-2' நூல ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸாபா₄ஷ்ய விமர்ஶத்தில இறங்கியது எவ்வளவு ஸாஹஸம என்பதற்கு ஸத₂ாலீபுலாக ந்யாயேந ஓர விஷயத்தைக காட்டுகிறேன. "ய. ரா-2" (ப. 23) "மீமாமஸாகாரர் தன க₃ரந்த₂த்திறகு மீமாமஸை என்று பெயரிட்டு பூர்வோத்தர மீமாமஸா ரீதியில .." என்று கூறுகிறது. இந்நூலாசிரியர்கு இஸ்ஸம்பரதா₃ய க₃ரந்த₂ஙகளில பரிசயலேஶமும இலலை என்பதற்கு இது ஒன்றுமே பர்யாப்தமாகும. ஜைமினி வேத₃விசாரம செய்தார. அவர் ஸூத்ரகாரர். அவர் இயற்றிய ஸூதர க₃ரநத₂த்திற்குப பூரவமீமாம்ஸை அலலது கர்மமீமாமஸை என்று பெயர். ஸ்ரீ வேத₃வ்யாஸா வேதா₃ந்த விசாரம செய்தார். அவரும ஸூத்ரகாரரே. அவர் அருளிய ஸூதர க₃ரநத₂த்திறகு உத்தரமீமாமஸை அலலது ப₃ரஹ்ம மீமாமஸை என்று பெயர். இதுவே ஶாரீரகமீமாமஸை எனபபடுகிறது. ஶாரீரகமே மீமாம்ஸையிறே. பிள்ளை உலகாரியன ரஹஸ்யத்ரய விசாரம் செயதருளினார். அவரும் ஸூதரகாரரே. அவர் அருளிச்செய்த க₃ரநத₂ரதநஙகளுககு ரஹஸ்யதரயமீமாம்ஸை ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாமஸை என்று பெயர். ஆகையால மீமாம்ஸாகாரா பிள்ளை உலகாரியன என்று உணர்க. மீமாம்ஸாகாரர் எவர் பா₄ஷ்யகாரா எவா என்ற விஷயததிலேயே இநநூலாசிரியாககு மருள் எனபதனைக கணடவர்கள். இமமறுபபுநூலின தரததை அறியககூடும. பிள்ளை உலகாரியன முமுக்ஷுப்படி க₃ரநத₂ததை ரஹஸ்யத்ரய விசாரரூபமாயும. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததை த₃வய விசாரரூபமாயும அருளிச்செய்தார். இவற்றுக்கு மணவாள மாமுனிகள் அருளிசசெய்த வ்யாக₂யை வ்ருத்தியேயலலது பா₄ஷ்யமலல. இதனை வலியுறுததும ரஹஸ்யதரயமீமாமஸா பா₄ஷ்யஸ்த₂ ஶ்லோகங்களை வெளியிடுகிறேன.

"லோகாசார்ய கருதாம் ரஹஸ்ய விவருதிம்
மீமாமஸயா ஶோபி₄தாம
ஸ்ரீமாந் ஸௌம்யவரோ முநிஸ்ஸ்விஶத₃ம
வ்ருத்தயாதமநா வ்யாகரோத |

ஸ்ரீமத்கௌஶிக ஶாந்த்₃த₄ஸத்வ கு₃ருதோ
லப்₃த₄ த்₃விஜந்மத்ரயோ
தா₃ஸோ லக்ஷ்மண நாமகோ விவ்ருணுதே
பா₄ஷ்யாத்மநா தந்முதே₃॥

[பிள்ளைலோகாசார்யரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதும், ரஹஸ்யத்ரய விவரணரூபமாயிருப்பதும், (ரஹஸ்யத்ரயார்த்த₂) மீமாம்ஸா (விசார) ஸூத்ரங்களாலே விளங்கா நிற்பதுமான முமுக்ஷுப்படியை, மணவாள மாமுனிகள் மிகத் தெளிவாக வ்ருத்திரூபமான வ்யாக்₂யானத்தால் விவரித்தார். சிறப்புற்ற கௌஶிககோ₃த்ரத்திலுதி₃த்த ஶாந்த₃த₄ஸத்வ கு₃ருவிடமிருந்து (ஶரீரஜந்மம், உபநயனஜந்மம், ப்₃ரஹ்ம வித்₃யாஜந்மம் எனும்) மூவகைப் பிறப்புகளையும் பெற்ற ராமாநுஜனென்கிற அடியேன் அவ்வாசார்யர்களின் உகப்பின் பொருட்டு, அந்த ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரமான முமுக்ஷுப்படியை பா₄ஷ்யரூபமாக விவரிக்கிறேன்.]

"ஸ்ரீமல்லோககு₃ருத்₃ருஷ்₄டம் ரஹஸ்யத்ரய கோ₃சரம்।
மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ர மத்ரேத₃ம் ஆத்₃யாதி₄கரணம் மதம்॥"

[ரஹஸ்யத்ரய விஷயமான இந்த முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீலோகாசார்யர் அருளிய மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரமாகும், அதில், இவ்வதி₄கரணம் முதலாவதாகும்.] என்கிற ஶ்லோகங்களை ஸேவித்தால் பிள்ளை உலகாரியன் மீமாம்ஸாகாரர் என்பது விளங்கும். ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸை முமுக்ஷுப்படி என்ற க₃ரந்த₂ம். ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணமே த்₃வயமீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரமாகும். ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸாபா₄ஷ்யகாரர் ஶாந்த₃த₄ஸத்வம் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியாவர். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாம்ஸையாகிற ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திற்கு பா₄ஷ்யகாரர் ஸ்ரீமத₃நந்தாசார்ய ஸ்வாமியாவர். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை பா₄ஷ்யகாரர் என்பரல்லது மீமாம்ஸாகாரர் என்று சொல்லார். அவ்வண்ணமே மீமாம்ஸாபா₄ஷ்யகாரரை மீமாம்ஸாகாரர் என்று எழுதுவதும், "மீமாம்ஸை என்று பெயரிட்டு ..." இத்யாதி₃யை எழுதிப் பரிஹஸிப்பதுபோல

அமைப்பதும் விதꣳவந்மநோரஞ்ஜகமன்று. இது அநவதꣴாந கருதம என்று சொலலககூடிய விஷயமா? பணடிꣳதாகள் காணக. அஜஞாகள் பெரிதளவு தவறினலும் பெரிய குறறமாகாது. அஜ்ஞாநகருதம என்று கொண்டு வித்ꣳவான் கள பொறுபபர்கள். மஹாவித்ꣳவானகள் சிறிதளவு தவ றிழைததாலும பெருங்குற்றமலலவா? விதꣳவத கருத மலலவா? மீமாமஸாகார மீமாமஸாபꣴாஷயகார பேꣴதꣳத் தையே அறியாமல விமர்ஶம செய்யபபுகுநதது மிகவும் ஶோசநீயமே. "ந தே நிரஸநீயா:। அபிது ஶோசநீயா ॥" [அவாகள் நிரஸிக்கத்தககவாகளலலா, ஆனால இரங்கத தககவர்களே.] என்ற கோடியில் சோகககப்படுவா இவா.

ப்ரக்ருதவிசாரம்

37. "அஸாரம அலபஸாரம ச" என்ற ஶலோகத் துககு வ்யாகꣲயாநம் செயவதில தேꣳஶிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபிꣴப்ராயாகளா அனறு என்ற விசாரம ப்ரகருதமன்று ஸ்ரீ. வ. பூꣴ. மீ. பꣴாஷ்யகாரர் செய்திருககும வ்யாக்ꣲயாநம மாமுனிகள் திருவுள்ளததுககு அநுரூபமா அநநுரூபமா என பதே ப்ரகருதம். இஙகே விமாஶிககவேண்டியவறறை விணணப்பிககிறேன். "அஸாரம" என்ற ஶலோகததிறகு தேꣳஶிகனும மாமுனிகளும ஸ்ரீ. வ. பூꣴ. மீ. பꣴாஷயகாரரும வ்யாக்ꣲயாநம் செய்திருககிறாகள என்பது அபலபிககமுடி யாததொரு உணமை. ஆயினும இஙகே உறறுநோகக வேணடிய விஷயம ஒனறுண்டு, கேணமின, ஸாரநிஷகா ஷாதிꣴகாரததில் தேꣳஶிகனும், ஸ்ரீ. வ. பூꣴ. மீ. பꣴாஷ்யததில ஸ்ரீமதꣳநநதாசாாயரும் அஸாராதிꣳசதுஷடயததை தயாஜய மாக அறுதியிட்டு, ஸாரதமமான பஞசமம உபாதேꣳயம என்றறுதியிட்டுள்ளாாகள. அஸாராதிꣳஶப்ꣳதꣳார்ததꣲ நிரு பணத்திலே இவர்களுககு அபிꣴப்ராயபேꣴதꣳம இருபபினும, பூர்வோகதசதுஷடயம் தயாஜயம அந்தயம பஞசமம உபா தேꣳயம் என்று நிரூபிபபதில இவாகள் ஏககணடꣲாகளே யாவா. ஆக இவ்விருவரும் இநத ஶலோகததில உள்ள

"த்யஜேத்" "ப$_4$ஜேத" என்ற பதங்களை முக்$_2$யமாகக் கொணடு வ்யாக$_2$யானித்துள்ளனா. இவவிருவரும இந்த ஶலோகததை ஸ்வதநதரமாக வ்யாக$_2$யானிததாாகள். மாமுனிகள் தாம், இந்த ஶலோக வயாக$_2$யாநததிலே ஸ்வதந்தரமாக ப்ரவாததித்தருளினுரலலா. அவா அருளிச் செய்திருபபது ஆசார்ய ஹருத$_3$ய வ்யாக$_2$யாநமிறே. மாமுனிகள் அருளிசசெய்த வ்யாக$_2$யாநததுககு வ்யாக$_2$யேயம ஆசார்யஹ்ருத$_3$யமிறே. ஆசாாயஹ்ருத$_3$யகாரர் பரமாண ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான சந்தைகளைககொணடே க$_3$ரந்த$_2$ம அருளிச செய்யவேணடும என நிர்ப$_3$நத$_4$ம கொணடிருககிருராகை யால, 'வேத$_3$ ஸாரோபநிஷத் ஸாரதரா நுவாக ஸாரதம க$_3$ாயத்ரி' எனற ப$_4$ாக$_3$த்தை ஏதோ ஒரு ப்ரமாணஙகொணடு அருளிச்செயதிருககிருா எனபது வ்யகதம். ஸார ஸாரதர ஸாரதம ஶப$_3$த$_3$ஙகளைககொண்டு தத்பரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகமாக உள்ள "அஸாரம அலபஸாரம்' எனற ஶலோகததை உத$_3$த$_4$ ரணம் செயது வ்யாக$_2$யாநம் செய்தருளினுா மாமுனிகள். ஆக, இது சொலநயததைககொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்$_2$யாநமேயலலது. த்யாஜயோபாதே$_3$ய விவேகத்துக கநுகு$_3$ணமாக மாமுனிகளால அருளப்பட்ட வ்யாக$_2$யாந மன்று. ஸாரமான உபநிஷததையும ஸாரதரமான நாரா யணநுவாகத்தையும தயஜிதது. ஸாரதமமான விஷ்ணு க$_3$ாயத்ரியைப் பறறவேணும் என்று மாமுனிகள் வ்யாக$_2$ யாநம் அருளிச்செய்திலா ஐஶவர்யகைவலய ப்ரதிபாத$_3$க ப$_4$ாக$_3$ஙகளை தயஜிகக ஹேது உண்டு நாராயணு நுவாகத்தை த்யஜிகக ஹேதுவென? எனபதனையும வித்$_3$ வானகள் தெரிவிககவேணும.

38. இஞ்ச, "கைவல்யம் நித்யம் அநித்யம—போ$_4$க$_3$ம் மோக்ஷம என்று அபி$_4$ப்ராய பே$_4$த$_3$ம ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமபரதா$_3$யததில இருககிறது, ஆயினும், "கைவலயம தயாஜ யம உததமாகளுககு எனற விஷயததில ஸ்ரீவைஷ்ணவா சாாயாகளனைவரும ஏககண்ட$_2$ாகளே. அப்படியிருகக தே$_3$ஶிக

னும் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யகாரரும் த்யாஜ்யமாகக் காட்டின கைவல்யத்தை மாமுனிகள் எடுத்துக் காட்டாமல் போகக் காரணம் என்ன? தே₃ஶிகன் ஆத்ம தத்ப்ராப்திஸாத₄ந மாத்ரத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கும் அம்ஶம் ஸாரதரம் என்று வைத்து அநுபாதே₃யம் என்றார். ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்ய காரர் அதனை அல்பஸாரமாக வைத்து த்யாஜ்யம் என்றார். இவ்வளவே வாசி. கைவல்யத்யாஜ்யதவே அபி₄ப்ராயபே₄த₃ மில்லை. இவ்விஷயத்தை அறவே விட்டிட்டார் மாமுனிகள் இதற்கென்ன காரணம் என்பதனை வித்₃வான்கள் விமர்ஶிக்க வேண்டாமா? விமர்ஶநப₂லம் கிடைக்கும்படி இதுவே. அதாவது த்யாஜ்யோபாதே₃ய விவேசநபரமாகவே ஶ்லோ கத்தை இருவர் வ்யாக₂யானித்துள்ளார்கள். மாமுனிகள் அப்படி வ்யாக₂யானித்திலர். அவரது வ்யாக₂யாநத்தில் "அநுபாதே₃யம்" என்ற பத₃மே இல்லை. ஆகையால் ப்ரக்ருத விசாரத்தில் மாமுனிகளை ஸம்ப₃ந்தி₄யாக்குவது தகாது. ஏதத்₃விசாரஸம்ப₃ந்தி₄கள் தே₃ஶிகனும் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யகாரருமேயாவர். ஆகையால் இஶ்லோகார்த்த₂ நிரூ பணத்தில் தே₃ஶிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபி₄ப்ராயர்கள் என்பது யுக்தமன்று. அப்ரக்ருதத்தை ப்ரக்ருதமாகக் கொண்டு விபரீதார்த்த₂வர்ணநம் செய்வது ஶோசநீயம்.

39. இனி ப்ரக்ருதவிசாரம்—ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யத் தில் செய்யப்பட்ட வ்யாக₂யானம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத் துக்கு அநுரூபமா அநநுரூபமா என்பதே. இவ்விசாரத்தில் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யத்தில் நிர்வாஹம் மாமுனிகள் திரு வுள்ளத்துக்குச் சாலப்பொருந்துவது என்பதனை நிலை நாட்டுகிறேன்.

விஷய விசாரம்

40. 'உபாயமாகத்தான் ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்திபண்ணினார் கள்" என்று ய. ரா. 2 (ப 33) கூறுகிறது. இதற்கு ப்ரமாண மாகச் சில பாசுரங்களை உதா₃ஹரிக்கிறது. இப்பாசுரங்களுக்

கும் இவர்கள் கூறும் கூற்றுக்கும் என்ன ஸமபந்தம் என்பது தெய்வத்துக்கே விளங்காது. "ஸவகருதப்ரபத்தி அவர்களால உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டிக்கப்பட்டதல்ல, அதை அவ்வாழ்வார்களே பல பாசுரங்களில காட்டியிருக்கிறார்கள்" என்பதல்லவோ எங்கள வாதம். பரபதத யநுஷ்டாநம என்பதே கிடையாது என்று கூறுகிறவாக கல்லவோ உங்கள் பரதயவஸதாநம் அமையும். சிலர் தாம் செய்யும் ஸவீகாரத்தை உபாயமாகக் கருதுவாகள். சிலா தாம செய்யும ஸவீகாரததை உபாயமாகக்கருதாமல அவனையே உபாயமாக நினைப்பர் என்றிறே பேதம். "உபாயமாகததான" என்று "தான்' என்கிற பதத்தை அசசிட்டதனாலேயே, ஆழவார் பரபத்தி உபாயபரபதி யாகிவிடுமா? "உபாயமாகவே" என்றும "உபாயமாகவே தான" "உபாயமாகத்தானே' "உபாயமாகவேதானே" என்றும் எவவளவு எழுதியச்சிட்டாலும ஆழவார் பரபததி உபாயபரபததியாகாது ஆழவாரும் உபாயப்ரபததி நிஷ்டராகார் என்பது திண்ணம். "என்று கொண்டு உபாய மாகததான ஆழவாாகள் ப்ரபததி பணணினாகள" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்ற வாகயத்துக்குக கருத்து என்ன? "என்று கொண்டு" என்றால் என்ன? 'வாசிக ப்ரபத்தியே' எனில், வாசிகப்ரபத்தியிருப்பதாலமாத்திரம அபரபததியில உபாயதவபுத்தியுண்டென்று தேறிவிடுமா? ஆழவாாகள் ப்ரபத்தி பண்ணினார்கள் என்பதற்குச சில பாசுரங்களை உதாஹரிக்கிறார் இங்கே. அடியேன நிகஷத்தில நூறு பாசுரங்களை உதாஹரித்திருக்கிறேனே (ப. 60) காண லாமே. 'பரபததியை உபாயமாக அபிமானித்ததுண்டா' என்று அங்கேயே கேட்டிருக்கிறேனே! அதற்கு என்ன பதிலகூறமுடியும்? பாசுரங்காட்டியதனாலமாத்திரம ஆழவார் ப்ரபத்தி உபாயப்ரபததியாகிவிடுமா? "பலத்தைப்பெற விரும்பியே ஶரணாகதி அநுஷ்டித்தார்" (ய. ரா. 2. ப.33) என்றதாலே ப்ரபததி உபாயம் என்று ஆகாது. பரபததி ஸதலத்தில் பலகரணதவம (உபாயத்வம) பரபத்திக்கா

ப$_4$க$_3$வானுககா எனறு விமாஶிகக ஓர் வித்$_3$வான இலலையா இவ்வகலஞாலததில ?

41. "இதற்கெலலாம் வேறுவிதமாக நயநமபணணுவது அத்$_3$வைதிகள உபநிஷததுக்களுககு நயநமபணணுவது போனறது" (ய. ரா. 2. ப. 33) எனகிற வாகயம அஸங்க$_3$தம. பரதிஜஞாமாதரத்தாலே இப்படி ஸித$_3$தி$_4$ககுமானால எமபெருமானார போனற மஹாசார்யாகள் பல வாகயங்களுககு நயநம செய்கிறதெலலாஙகூட இவ்வகையிலே சேர்நதுவிடவேணடிவரும. உணமையிதுவே. பரமாணக$_3$தியை அநுஸரிதது நயநம செய்வது வித$_3$வத்கருதயம. பரமாண விபரீதமாக நயநமபண்ணுவது விபரீதம என்பதுவே உண்மை. பரபததி த$_4$ாமிக$_3$ராஹக பரமாணமே அது அநுபாயம எனபதனைக காட்டுகிறது. அபபடியிருகக அத$_3$வைதிஸாமயம் கூறுவது ஏலாது.

42. பரஸங்க$_3$ாத யாம் வநத காரியம" பாட்டின் வ்யாக$_2$யாநததைக க$_2$ணடி$_3$பபது அநாதி$_3$வாஸநாமூலமாமிததனே. * குலிஙக$_3$ஶகுநி வருததாநத வைதே$_3$ஶிகாகளாகத திகழவேணடியவர்கள் — தத்$_3$தே$_3$ஶிகர்களாகத திகழவது ஶோசநீயமே. "உபாயதவபு$_3$த்$_3$தி$_4$ பரித்யாக$_3$ததை" (ய. ரா. 2 ப. 33) எனகிறது— "ஶுகதிகையிலே ரஜதபு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுவாரைபபோலேயும, விபரீததி$_3$ஶாக$_3$மநம பண்ணுவாரைப் போலேயும அநுபாயஙகளிலே உபாயபு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணினோம— என்கிற பு$_3$த$_3$தி$_4$விஶேஷததோடே தயஜிககை' எனகிற முமுக்ஷுப்படி ஸூதரததையும, "ப$_4$க$_3$வத ப்ராப்தயுபாயாபேக்ஷரான நாம உபாயமலலாதவற்றிலே உபாயபு$_3$த$_3$தி$_4$ பண்ணினோம' எனகிற பு$_3$த$_3$தி$_4$விஶேஷததோடே விடுகை—

* 'ஸாஹஸத்தைச செயயாதே' எனறு பிறர்க்கு உபதே$_3$ஶிககும குலிங்க$_3$பபறவை, தான—கொட்டாவிவிடும் சிஙகததின வாயிலிருககும மாமஸததுணடை எடுககும ஸாஹஸததைச செயவதுபோல 'பூாவாசாாய தூ$_3$ஷணததைச் செய்யாதே' எனறு பிறாக்கு உபதே$_3$ஶிககுமிவாதான அதையே செயவது வருநததககது எனறு கருதது.

என்றபடி'' எனகிற மாமுனிகள் வ்யாக்₂யானத்தையும, '' இவறறில உபாயத்வபு₃த்₃தி₄ ப்₄ராந்த்யாதமபு₃த₃தி₄ எனனுமிடம தோறறுகிறது'' என்கிற அரும்பத உரையையும ஸேவித்து உணாக. 'பராபகாந்தரங்களுககுச் சொன்னது ப₄க₃வச்சரணவரணத்திலும் சொன்னபடி என கிற விஷயம மேல ஸூதரதத்₃வ்யாக₂யாநஙகளில வ்யகதம.

43. '' நான் ஒருவனே உபாயம எனறு சொலலவிலலே. எனனே ஒருவனேயே உபாயமாகபபறறு எனகிறது. ஆகையால மறறவைகளுககு உபாயதவநிஷேத₄மிலலே'' (ய. ரா. 2. ப. 33) எனகிறது—இதற்கு நாம உரைககவேண்டியவை பல உள. ஆயினும நமபிள்ளேஈட்டு தி₃வ்யஸூகதியை மட்டும் உத₃ாஹரிககிறேன. '' 'இல்லே கண்டீர் துணேயே (9-1-1)—ஆபத்துககு வேறெரு அபாஶரயம உண்டாயிருகக, இவனேப்பற்றச் சொலலுகிறதலல இது. அவனேபபறறி ஸவரூபம் பெறுதல் இலலேயாகில இலலேயாமிததனே'' எனறு நமபிளளே அருளிச்செய்துள்ளாரிறே. '' அஹம மத்பராப்தயுபாயோ வை ஸாக்ஷாத லக்ஷ்மீபதி. ஸ்வயம'' [லக்ஷ்மீநாத₂ஞன நான்தானே எனனேயடைய உபாயமாவேன] எனறிறே ப₄க₃வத்₃வாகயம். '' மத ப்ராபத்யுபாய அஹம'' '' மத்ப்ராபதயுபாய ஸாக்ஷாத அஹம்'' '' மத்பராப்த்யுபாய ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் அஹம என்று ப₄க₃வான தன உபாயத்வததையும மற்றவறறின அநுபாயத்வத்தையும ஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்தானிறே. '' ஸாக்ஷாத்' என்று உபாயாந்தரவ்யாவ்ருததியும், 'ஸவயம' எனறு லக்ஷ்மீவ்யாவ்ருததியும ஸித்₃த₄ம்'' எனற ஸ்ரீ. வ. பூ₄. அருமபதவிளககமும அநுஸநதே₄யம. இபபடி ப்ரமாணஙகள் அமைந்திருகக ' மற்றவைகளுககு உபாயதவ நிஷேத₄மில்லே'' எனபது அநுசிதம.

44. '' ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃க் குறைவினல் அவறறை அநுஷ்டி₂கக முடியவிலலேயாஞல'' இத்யாதி₃ (ய. ரா. 2.

ப. 34) இது அநுவாத₃பக்ஷம். இது அஸங்க₃தம. மாமுனி களே ஸ்பஷ்டமாக "பு₄க்த்வா சாந்த்₃ராயணம் சரேத் — [(புசிக்கத்தகாததைப்) புசித்தால சாந்த்₃ராயணவ்ரதத்தை அநுஷ்டி₂க்கவேணடும.] எனனுமாபோலன்றிக்கே, 'ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத' என்கிற விதி₄ 'பு₄ஜிக்குமளவில ஸ்நாநம பண்ணியே பு₄ஜிக்கவேண்டும" எனகிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே ஸித்₃தே₄ாபாயத்தைப் பரிக₃ரஹிக்குமளவில த்யாஜ்யமான உபாயாநதரங்களை தயஜிதசே பரிக₃ரஹிக்கவேணுமெனகிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது." (முமுக்ஷுப்படி 202 வ்யா) என்று அருளிச்செய்துள்ளார் இது ஸமப்ரதா₃யபே₄த₃ நிப₃ந்த₄நமாம. ப₄க₃வச்சரண வரணம உபாயஸ்வீகாரம. "ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாய கார்யத்வமொழிய உபாயத்வம இலலை" (முமுக்ஷுப்படி வ்யா 223) என்று மாமுனிகள் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாக நிரஸித்தருளினரிறே. "இவவநுமதிக்கு அதி₄காரி விஶேஷணத்வமொழிய ப₂லஸாத₄நத்வமிலலாமை காட்டப்பட்டது' (ஸ்ரீ. வ. பூ₄. வ்யா 64 ஸூ). என்று மாமுனிகளும, ஈட்டில பலவிடங்களில் நமபிள்ளையும மற்றும பூர்வாசார்யர்களும் ப்ரபத்தி அதி₄காரி விஶேஷணம என்றருளிச்செய்துள்ளார்கள் ஸாத₄யத்துக்கும அதி₄காரி விஶேஷணத்வம் கூடும ஸித்₃தே₄ாபாயமஹிமையால என்று நிகஷத்தில (ப 70-72) கூறப்பட்டது. "ஶப்₃தை₃க ப்ரமாணகத்வேந ஸகலேதர வஸ்து விஸஜாதீயத்வாத₃ஸ்யார்த்த₂ஸ்ய விசித்ர ஶக்தியோக₃: ந விருத்₃த்₄யதே இதி ந ஸாமாந்யதோ த்₃ருஷ்டம ஸாத₄நம் தூ₃ஷணம வா அர்ஹதி ப்₃ரஹ்ம' [கருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதி₄கரண (2-1-37) பா₄ஷ்யம] [ஶாஸ்த்ரம ஒன்றையே ப்ரமாணமாக உடைத்தாயிருக்கையால, (உலகிற்காணும்) மற்ற எலலாப்பொருளகளைககாட்டிலும ப்₃ரஹ்மம வேறுபடிபட்டிருக்கையால, இதற்கு விசித்ரமான ஶக்தியிருப்பது (தர்க்கத்தோடு) முரண்படாது, ஆகையால, உலகில வேறு பொருள்களைக கொள்ளுவதற்கோ தள்ளுவதற்கோ பயன்படும தாக்கம ப்₃ரஹ்ம விஷயத்தில

செலலாது.] என்றதுபோல் இங்கும் உபாயம் ஸித்₃த₄மென்றும ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம் என றும் ப்ரமாணப₃லத்தால தேறியபிறகு இந்த ப்ரபத்தி ஸாத்₄யமாறுலும அதி₄காரி விஶேஷணமாய் நிறகிறது. ப்ரமாணைக ஶரணர்களிறே நாம. "அந்யமிநத₃ரம கரிஷயாமி' [வேறொரு இந்திரனை ஸ்ருஷடிககிறேன] என கிறோமனறே. அத ஏவ பா₃ஹ்யாதி₃மதபரவேஶமும இலலை, அவர்கள பரமாண பத₃வீப₃ஹிஷட₂ர்களிறே. ஆகையால அதி₄காரி விஶேஷணதவ பக்ஷ ச₂ணட₃நம (ய. ரா 2. ப 34). பூாவாசார்யக₂ணட₃நமே யாகும.

45. ரதநபேடிகாவாகய உத₃ாஹரணம (ய. ரா. 2. ப. 40) செயது ப்ரதிஞ்ஜாமாத்ரததைச செய்து நிரூபணம் இலலாமல விஷய நிாணயம செய்திருப்பது விசிதரமாயிருக்கிறது.

46 'வ்யாஜம ப₂லகௌ₃ரவாநுரூபமான லகு₄தமோபாயம' என று (ய. ரா. 2. ப. 41) கூறுகிறது. "அஹேதுதவே ஸதி அதிப்ரஸங்க₃வாரகத்வம வ்யாஜதவம [ஹேதுவல்லாமலிருககையில. 'எபபோதும் காாயம உண்டாகவேணடிவருமே என னும அதிப்ரஸங்க₃த்தைதத தவிர்பபது வ்யாஜமாகும] என றும "அந்யாாதத₂த்வே ஸதி ப்ரஸஙக₃ாத உபகாரகதவம" [வேறொரு பயனுககாக ஏறபட்டது மறறொனறுககு பராஸங்கி₃கமாக உதவிபுரிந்தால் அது வ்யாஜமாகும] என றும் வ்யாஜலக்ஷணமாகையால் வ்யாஜத்துககு உபாயதவமிலலை. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில, உபாயாநதரங்களுககுப் ப₂ல விஸத்₃ருஶத்வத்தை " ரத்னத்துக்குப பலகறைபோலேயும் ராஜயததுககு எலுமிச்சமபழம போலேயும ப₂லத்துககு ஸத்₃ருஶமன று" (123 ஸூ) என்றருளிச்செய்து. அதுதனககும யோக₃யதையில்லை என னுமிடத்தை "தான் த₃ரித₃ரனுகையாலே தனக்குக கொடுககலாவ தொன்றிலலை" (124 ஸூ) "அவன் தந்ததததைக கொடுககுமிடததில அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுககில

களவு வெளிபபடும்" (125 ஸூ) என றருளிச்செய்து, உபாயாநதரம அவத3யகரம எனனுமதனை "ப4ர்தருபே4ாக3த்தை வயிறு வளர்ககைககு உறுபபாககுமாபோலே இருவாககும அவத3யம" (126 ஸூ) எனறு அருளிச்செய்துள்ளார. சொனன சொனன தூ3ஷணமெலலாம் உபாய ப்ரபததிககும் அமையும. ஆகையால இதுதான அநுபாயமாய், அதிபர ஸஙக3வாரகமாயிருககும எனறபடி. ஆகையால ப2ல விஸத3ருஶ உபாயம் எனகை உசிதமலல.

47. "ஸித3த4ாநததில அப4ாவம் ப4ாவரூபம் ப4ாவம அப4ாவரூபமனறு" (ய. ரா. 2. ப 42) எனகிறது. ப4ாவம அப4ாவரூபமெனறு இங்கு கருததிலலை. "நிவ்ருததி விஶிஷ்டை — நிவ்ருததியோடுகூடியது — ப்ரபததி" என றலலவோ இஙகு சொலலபபட்டுள்ளது. ப்ரதிப3நத4கா ப4ாவததையும ப4ாவரூபமாககககொள்ளத் தடையிலலையே

48. "(ஏகஶப3த3ததாலே) பூர்வப்ரவருதத பரமாணுந தரஙகளாலே உபாயமாகச சொலலபபட்டவை எவையோ அவறறுககுததான வ்யவச்சே2த3ம" (ய ரா. 2. ப. 42) எனகிறது. இது அயுகதம. ப்ரமாணுந்தரஸித3த4 கர்ம ஜ்ஞாநாதி3களுககு வ்யவச்சே2த3ம "ஸாவத4ாமாந பரித்யஜய" என்றவிடத்தில் ஏறபட்டது. ஆகையால அது ஏகஶப்3த3ார்தத2மானல புநருகதிதே3ாஷம் வரும. "அஹமஸ்மி அபராத4ாநாம" இதயாதி3 பரமாணுநதரப்ரதிபநநமான பரபததியை இங்கே சரமஶலோகததில வ்யவச்சே2தி3ககத் தடையென?

49. "ப4கதியும் உபாயஸமப3ந்த4ருபமாகையால உபாயமனறு எனறு வரும" (ய. ரா. 2. ப. 43) என்கிறது. இது அநுசிதம. ப4கதிஸத2லததிலே ப4கதி ப2லகரணமாகையால உபாயம். ப4க்திககு உபாயஸமப3நத4ருபதவம இலலை. ப்ரபததி ஸத2லத்தில ப4க3வானுககே ப2லகரணதவமாகையால ப்ரபத்தி உபாயஸம்ப3ந்த4ருபையாகிறது. அத ஏவ

இது அநுபாயம் எனனப்படுகிறது. வஸ்து சஸது பக்தியும் மோக்ஷவிஷயத்தில் அநுபாயமே. கீதை(7-1-7) "ஏகபக்தி" என்றவிடதது கீதாபாஷயததிலும தாதபாயசநதரிகையி லும் இது வ்யகதம். தததஸ்து நாம. ப்ரகருதமநுஸராம.

50. பலகரணதவம உபாயதவம். இது பராதிகரண ஸிதததம். பலபரதத்வம ரக்ஷகதவம. இது பலாதிகரண ஸிததாநதம். ஸ்ரீராமாயணததில ராவணவதாநநதரம பரஹமாதிகள் பெருமாளை "ஶரண்யம் ஶரணஞச தவாம ஆஹுர்திவயா மஹர்ஷய:" [சிறநத மஹாஷிகள் உமமை பலபரதளுகவும, பலகரணமாகவும் கூறுகினறனா.] எனறு துதித்தார்களாகக காணுகினறதிறே. இஃது பார தததில மாாகணடேய வசநததாலும் ஸித்தம. ஶரண யதவம — ரக்ஷகதவம, ஶரணதவம் — பலகரணத்வரூபம் உபாயதவம எனறபடி. ஆழ்வாரும "சரணமாகும ... ... வைகுநதம கொடுககும பிரான்' எனறு ஶரணதவரக்ஷ கதவஙகளைப பிரிய அருளிசசெய்தாரிறே அஹிர்புதந்ய ஸமஹிதாவசநமும். "உபாயே கருஹ ரக்ஷிதரோ ஶபதஶ; ஶரணம இதயயம। வர்த்ததே ஸாமபரதம சைஷ உபா யாத்த்தைக வாசக ॥' [(1) உபாயம், (2) வீடு. (3) ரக்ஷகன ஆகிய மூனறு அர்ததஙகளில ஶரணமெனனும ஶபதம பரயோகிககபபடும், இஙகு இது உபாயப் பொருள ஒனறையே குறிககும்] என்று, ஶரணஶபதத் துககு ரக்ஷகதவ பரவ்ருததி நிமிததகதவத்தைததவிாது, உபாயதவ ப்ரவ்ருததி நிமித்தகதவத்தை ஸதாபிததிறே. ஆக ரக்ஷகதவபிந்நம உபாயதவம எனறதாயிறறு. பல கரணத்வம ஶரணத்வம பலபரததவம ரக்ஷகதவம் எனறபடி. வஸது தத்வம இபபடியிருகக (ய. ரா. 2. ப. 45, 46 50) முதலானவிடஙகளில ரக்ஷகதவ உபாயதவஙகளை அபிநநமாக வைததுககூறுவது அநுசிதம.

51. "புருஷகார ஸாபேக்ஷமாகையாலே பரபததி அநு பாயம எனறது கொமபு உள்ளதாகையாலே பசு பராணியனறு

என்பது போன்றது" என்று (ய. ரா. 2. ப. 45) பரிஹஸிக்கிறது. கொம்பு உள்ளதாகையாலே பசு முயல் அல்ல. குதிரையல்ல என்கிறோம். அவ்வோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷதவாத தந்த்ரபேக்ஷாபாயபி₄ந்நம என்கிறோம். அதாவது அநுபாயம் என்கிறோமேயல்லது ப்ரபத்தி ஜ்ஞாந மல்ல என்கிறோமல்லோம்.

52. "த்₄யாநரூப ந்யாஸ வித்₃யை ஒன்று இருக்கிற தென்று ப்ரதிபாதி₃ப்பது அத்யந்தாபூர்வமான விஷயம்" (ய. ரா. 2. ப. 65) என்று கூறுகிறது. ஸ்ரீ தே₃ஶிகன ந்யாயபரிஶுத்₆தி₄ ப்ரமேயாத்₄யாயம் த்₃விதீயாஹ்நிகத்தில "த₃ர்ஶந ஸமாநாகார த₄ருவாநுஸ்மருதிரூபம ப₄க₃வத்₃பா ஸநம ஹிததமம விஹிதம| தச்ச. ஸத₃க்ஷர ந்யாஸ வைஶ்வாநர மது₄ பூ₄ம த₃ஹராதி₃ பே₄தே₃ந ப₃ஹுவித₄ம' [நேரே காண்பது போலுள்ள நிலையான நினைவாயிருக்கும் ப₄க₃வது₃பாஸநம ஸாத₄னங்களுக்குள்ளே மிகச்சிறந்ததாக விதி₄க்கப்பட்டது. அதுவும. ஸத₃வித்₃யை. அக்ஷரவித்₃யை, ந்யாஸவித்₃யை. வைஶ்வாநரவித்₃யை. மது₄வித்₃யை. பூ₄ம வித்₃யை. த₃ஹரவித்₃யை முதலான பே₄த₃த்தாலே பல வித₄மாயிருப்பது.] என்று த₄யாநரூபந்யாஸவித்₃யையை அருளிச்செய்துள்ளாரிறே. இது அபூர்வமேயல்ல. அத்யந்தாபூர்வமல்ல என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இதையே தென்னாசார்யர்கள் உபாயத்வபு₃த்₃தி₄யோடு கூடிய உபாயப்ரபத்தியாக நிரூபித்தார்கள். இதன் விரிவு மேலே காணலாம்.

53. "இரண்டு தே₃ஶிகர்களும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தில் ஏகாபி₄ப்ராயர்களே" (ய. ரா. 2 ப. 62) என்று கூறுகிறது. ப்ரபத்த்யநுபாயத்வத்தில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரமும் முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரமும் தத்₃வ்யாக₂யாநமும ப்ரமாண மாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ஆயிருக்க, இரண்டு தே₃ஶிகர் களும ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தில் ஏகாபி₄ப்ராயர்களே என்று

எழுதுவது ப்ரதாரணமாகும். *ஸவாத்மாப்யேநம் விக3ா ஹதேயாமததனே ப்ரபததி அதி4காரி விசேஷணமேயலலது உபாயமல்ல எனறு லோகதே3சிகனும, நிக்ஷேபரக்ஷையில "ப்ரபததி உபாயம" எனறு தே3சிகனும அருளிச்செய்கை யாலே பி4ந்நாபி4பராயர்களாகக காணுகினறோமிறே.

54 "கைஙகர்யத்தில ஸவார்த்த2ம் பரார்தத2ம எனற பே4த3ம அபராமாணிகம்" (ய. ரா. 2 ப 62) எனறு கூறு கிறது. உபாஸகனுககும ப்ரபந்நனுககும ப2ல பே4த3ததை தே3சிகன் அருளிச்செய்துள்ளார "ஸத3வாரகப்ரபததி நிஷ்ட2னுககு .. மோக்ஷம ப2லம" "ப்ரபததியை அத3வாரக மாகப்பறறினவனுககு . ..... பரிபூரண கைஙகாய பாயநத மோக்ஷம் ப2லம" எனற அதி4காரி விப4ாக3ாதி4கார ஸூகதி களைக கண்டு தெளிக. "இதனுல ஸத3வாரக பரபத்தி (ப4கதி) நிஷ்ட2னுககுச் சொனன ப்ராரப்3த4கர்மாவஸாநப4ாவியான மோக்ஷத்தைக்காட்டிலும அத்3வாரக ப்ரபததி நிஷ்ட2னுககு ... . .. கைஙகர்ய பூரவகமான மோக்ஷததிறகு பே4த3ம சொலலப்பட்டது" என்றிறே அவ்விடதது ஸாரபோ3தி4நீ யிருககுமபடி. இவவோபாதி ஸவக3த ஸவீகார பரக3த ஸவீகாரஸாத்4ய ப2லஙகளுள் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணததில்(ஸூ263) பே4த3ம ஸித3த4ம. முமுக்ஷு ஸாமாந்யததுக்கு தே3வயா நாரமப4ததிலேயே ஸாவகர்மக்ஷயமுண்டானுலும "ஸூக்ஷ்மம ப்ரமாணதஸச ததோ2பலப்3தே4." [ப்3ர-ஸூ 4-2-9] [ஸூக்ஷ்ம சரீரம (விரஜாபாயந்தம தொடாகிறது). பரமாணததிலும அப்படியே காணப்படுகையால.] என்கிற படியே வித3யாமாஹாத்மயத்தாலே விரஜாபாயநதம ஸூக்ஷ்ம சரீரம அநுவாததிககிருப்போலே அவ்வவாகள அநுஷ்டி2ககிற ஸாத4நங்களாலே உண்டான 'யதா2பி4 லஷிதம ப2லம பூ4யாத்" [அவரவர் விருபபபடி பலம உணடாகட்டும.] என்கிற ப4க3வத் ஸங்கலபததாலே அப்படிபபட்ட மோக்ஷ ஸித3தி4 ஸமப4ாவிதமாகையால

* தனனெஞ்சே தனனைச சுடுமததனை.

ஈத₃ருஶ ஸங்கலபம ஶ்ருதி பரஸித₃த₄மான யத₂ாகரது ந்யாயத்தாலே ஸித₃த₄மாகிறது எனறபடி

55. 'ப₄கதி ஒரு உபாயம் பரபததி ஒரு உபாயம். ப₄க₃வான் ஒரு உபாயம என்ற உபாய விப₄ாக₃மும கூடாது'' (ய. ரா 2. ப. 49) எனகிறது. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததில 'உபாயாநதர நிஷ்ட₂ரும ஸவபரயோஜநபரரும ப்ரதிகூலராகிறுா' (ஸூ 263) என று லோகதே₃ஶிகன அருளிச் செயதுள்ளார். அவ்விடததில் ''உபாயாநதர நிஷ்ட₂ராகிறுர்—பராபதஶேஷி விஷயஶேஷத்வத்தையுடையராய் வைத்தே, ததப்ராபத யுபாயம தச்சரணாரவிநத₃ ஶரணாகதி எனறிருககை யன றிககே. கர்மாத₃யுபாயஙகளைப் பறறிநிறகிறவர்கள். ஸவபரயோஜநபரராகிறுர் — பராபதஶேஷி சரண கமலங் களை உபாயமாகப் பறறியிருககச்செய்தே. தாஙகள் பறறின பறறை உபாயமாக நினைததும, உபேயமான கைஙகர்யததை ஸவபோ₄க₃யமாக நினைததும இருககுமவாகள'' எனற பெரியஜீயர் வ்யாக்₂யாநத்தையும ஸேவித்தவாகள் இவாகள் கூற்றை ஏறகமாட்டார்கள். கண்டு தெளிக.

56. ''அநுபாயபூ₄த பரபத்தி எனற ஒரு பரபததி கிடையாது' (ய. ரா. 2. ப. 51) எனகிறது. கீ₃தா சரமஶ்லோகமே அநுபாய பரபத்திபரம எனற ஸமபரத₃ாய நிரணயம அறிந்தோா இவ்வித₄ம் ஆக்ஷேபிக்கமாட்டார்கள் என று உணர்க.

57 '' நிக்ஷேபரக்ஷை ப்ரபததியின உபாயதவத்தை ஸத₂ாபிகக வநத க்₃ரநத₂ம். அதில் அதன அநுபாயதவததை ப்ரதிபாதி₃பபதாகச சொல்வது யுகதமனறு'' (ய. ரா. 2. ப. 52) என று கூறுகிறது. ஸ்வஸமப்ரத₃ாயததில ஊறறம் இவர்களுககு இருப்பது பற்றி நாம் பெருமகிழச்சி கொள் கிறோம். அவ்வோபாதி ஸ்வஸ்வஸமபரத₃ாயததில ஊற்றம தத்தத் ஸமபரத₂ாய நிஷ்ட₂ர்க்கு இருககுமல்லவா? ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணதி₃ரஹஸ்ய பரப₃நத₄ங்களிலே ப்ரபததநுபாயத

வத்தை ஸத₂ாபிதத லோகதேசிகன "ப்ரபத்தி உபாயம்" என்று அருளினார் என்று எழுதுவது தகுமா? என்று விமர்ஶிக்கவேண்டும். * ஶ்வஶ்ரூபி₄க்ஷா ப்ரதிக்ஷேப (ஸ்ரூபப₄க₃ா பி₄க்ஷுக) ந்யாயத்தை நினைவூட்டுகிறேன். ப்ரபத்தி உபாயம் என்றவாத₃ம் தே₃ஶிகனுடையது. ப்ரபத்தி அநுபாயம், அதி₄காரி விசேஷணம் என்ற வாத₃ம் லோகதே₃ஶிகனுடையது என்பரேல் அது யுக்தம். அப்போது "இரண்டு தே₃ஶிகர்களும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்திலே ஏகாபி₄ப்ராயர்கள்' என்றெழுதியது தகாது என்பதனைமட்டும் நினைவூட்டுகிறேன். இவர் நிக்ஷேபரக்ஷா வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்ய வர்ணநம் செய்திருப்பது (ய. ரா. 2. ப. 53) ஒன்றும் அடியேனுக்கு விளங்கவில்லை.

58. (ய. ரா. 2. ப. 62. 65) ந்யாஸ ஶரணாக₃திகளுக்கு பே₄த₃ம் இல்லை என்கிறது. இது அயுக்தம். தைத்திரீயத்தில ந்யாஸ வித்₃யா ப்ரகரணத்தில் ந்யாஸவித்₃யைக்குப் புருஷ வித்₃யை அங்க₃மாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அஹிர்பு₃த்₄ந்ய ஸம்ஹிதையிலே ஶரணாக₃திப்ரகரணத்தில் வரணீயனுக்கே ஸர்வயஜ்ஞமயத்வேந ஸித்₃த₄த்வத்தை ப்ரதிபாதித்தது. ஆக, புருஷ வித்₃யாங்க₃ஸாபேக்ஷத்வ தந்நிரபேக்ஷத்வங்களாகிற இவையிரண்டாலும் ந்யாஸ ஶரணாக₃திகளுக்கு பே₄த₃ம் ஸித்₃த₄ம் ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில ந்யாஸவித்₃யைக்குப் புருஷவித்யாங்க₃த்வம் தெளிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டிறே. "புருஷ வித்₃யாயாமபி சேதரேஷாம் அநாம்நாநாத" (ப்₃ர. ஸூ 3-3-24) என்ற ஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவஸரத்திலே ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் "புருஷவித்₃யா ப்₃ரஹ்ம வித்₃யாங்க₃ம் இதி க₃ம்யதே" [புருஷவித்₃யை ப்₃ரஹ்மவித்₃யையான

* பிச்சையில்லை என்று மருமகள் பிச்சைக்காரனைப் போகவிட, அவனை அழைத்து 'பிச்சையில்லை என்று சொல்லுவதற்கும் அவளுக்கு அதி₄காரமில்லை; எனக்குத் தான் அதி₄காரம்' என்று கூறி மாமியார் பிச்சைக்காரனைப் போகவிட்ட ந்யாயம்.

ந்யாஸவித்3யைக்கு அங்க3ம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது] என்றருளிச்செய்தருளினரிறே. நிக்ஷேபரக்ஷையில் தே3சிகன் "தஸ்யைவம் விது3ஷ.' இத்யாதி3க்குக் கேவலார்த்த2வாத3த்வத்தை ஸ்த2ாபித்தது சிந்த்யம். ஆக உபாயபூ4த ஸாங்க3ந்யாஸ பி4ந்நா அநுபாயபூ4த ஶரணாக3தி என்றபடி.

59. "வ்யாஜமும் உபாயமதான்" என்கிறது (ய. ரா. 2. ப. 52) "பொருமாநீள்படை' திருவாய்மொழி ப்ரமேயத்தை தே3சிகன் "அவ்யாஜோதா3ரப4ாவாத" என்றும், மாமுனிகள் "தருமாறு ஓர் ஏதுவற" என்றும் அருளிச்செய்தார்களிறே. இதுகொண்டு ப4க3வானுடைய விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகம் என்ற விஷயத்தில் இரு மஹாசார்யர்களும் ஏகாபி4ப்ராயர்களே என்றால் இவர் அங்கீ3கரிப்பாரா என்பதனை விமர்சிக்கவேணும்.

60. யார் எவ்வளவு பேசினாலும் எழுதினாலும் ஸ்வஸ்வ ஸம்ப்ரதா3யத்தை விட்டு ஸம்ப்ரதா3யாந்தரத்தை அவலம்பி3ப்பார் யாரும் இல்லை வஸ்துஸ்தி2தி இவ்வாறு இருக்க, சிலவிடங்களில் லோகதே3சிக வாத3ங்களைக் க2ண்டி3ப்பது, சிலவிடங்களில் இரு தே3சிகர்களும் ஏகாபி4ப்ராயர்கள் என்றெழுதுவது இவற்றால் ப்ரயோஜநலேச ஸித்3தி4யில்லை. இவர் எழுத்து லோகதே3சிக தூ3ஷணமா பூ4ஷணமா என்றே விளங்கவில்லை. இருவரும் பி4ந்நாபி4ப்ராயர்கள் என்பதே உண்மை. இது ஸித்3தே4ாபாய ஸாத்4யோபாய ஶோத4நாதி4கார சரமஶ்லோகாதி4காராதி3களிலே வ்யக்தம்.

61 எவருடைய பக்ஷம் ப்ராமாணிகம், எவருடையது அப்ராமாணிகம் என்ற வாத3ம் இப்போது ப்ரக்ருதமல்ல. "ப4க3வத3த்யந்த பாரதந்த்ர்யம் ஜீவஸ்வரூப யாதா2த்ம்யம். ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹன். அவனுக்கு ஸித்3தே4ாபாய பூ4தனான ப4க3வானே உபாயம். அவன் முகமலர்த்திக்குறுப்பான கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த2 லக்ஷண மோக்ஷம்" என்று ஸ்வரூபத்திலும் உபாயத்திலும் ப2லத்திலும் நம:பத3ார்த்த2மான அத்யந்த பாரதந்த்ர்

யத்தையே கணிசித்து ஜ்ஞாதருத்வாதி3களை ஏதத3நுகு3ண மாக யோஜித்து ஶாஸ்த்ரார்த்த2ங்களை நயநம் செய்தருளினார் கள் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார் யர்கள். ஆசார்யஹ்ருத3யாரம்ப4த்தில ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரஸார பே4த3ம் ப3ஹுவித4மாக நிரூபிக்கம் காண்க இந்த நிர்வாஹத் துக்கநுகு3ணமாக "அஸாரம்" என்ற ஶ்லோகத்துக்கு ஆத்த2 நிரூபணம் செய்தருளினார் ஸ்ரீ. வ. பூ4. மீ. ப4ாஷ்யகாரர். ஆகையால இதிலே விரோத4லேஶப்ரஸங்க3முமில்லை.

विज्ञापनं यदिदं अद्य तु मामकीनं अङ्गीकुरुष्व बुधराज नमो नमस्ते ।
सर्वज्ञलोकगुरुदेशिकसंप्रदायभेदो जयेत् जगति सुप्रथितः प्रकामम् ॥

*[*பண்டி3தராஜரே! உம்மைப் பலகால் வணங்குகிறேன். அடியேனது இந்த விண்ணப்பத்தை அங்கீ3கரித்தருள வேணும். ஸர்வஜ்ஞரான லோககு3ரு வேதா3ந்த தே3ஶிகர் களின் ஸம்ப்ரதா3யங்களிடையே பே4த3ம் ஸுப்ரஸித்3த4 மாக இவ்வுலகில் வெற்றிபெறறே தீரும்.]*

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता ।
विज्ञापनं कृतमिदं डी. टी. टी. स्वामिसन्निधौ ॥

[(காரப்பங்காடு) ஸ்ரீ உ. வே. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் சிஷ்யனாய் (அவரிடமிருந்து) அறிவு பெற்றவனான வரத3ா சார்யனால் ஸ்ரீ D. T. T. ஸ்வாமி ஸந்நிதி4யில் இவ்விண ணப்பம் செய்யப்பட்டது.]

अज्ञानादथवा ज्ञानात् यदिदं साहसं कृतम् ।
तत् सर्वं क्षम्यतां स्वामिन् ताताचार्य नमोऽस्तु ते ॥

[தாதாசார்ய ஸ்வாமிந்! அறியாமையினாலோ, அறிந்தோ செய்யப்பட்ட இந்த ஸாஹஸத்தை க்ஷமித்தருளவேண்டும். தேவரீருக்கு நமஸ்காரம்.]

வாக்3மருதவாஷி வரத3ாசார்ய கருதமான ஶிஷ்யவிஜ்ஞாபநம் எனனும தருதீய பாயநத பரிசசே2த3 பரிஶீலநம நிறைவுபெறறது.

நாலாவது அததியாயம நிறைவுபெறறது.

---

* இவவததியாயததில உளள ஸமஸகருத வாகயஙகளுககு ஸுத3ாஶநம ஆசிரியரால பொருள தமிழில எழுதபபட்டது.

(இனி, "வரவரமுநி ஸித்₃த₄ாந்தம்" என்னும் 'ஸுதா₃ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் கட்டுரையை மறுத்து "ய ரா-2" நூலின நாலாவது பரிசசே₂த₃த்தில எழுதப்பட்டிருப்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில ஸுதா₃ர்ஶனம் ஆசிரியரே பரிசீலிககிறுர்.)

ஐநதாம அததியாயம

சதுர்த்த₂ பரிச்சே₂த₃ பரிஶீலனம்

['ஸுதா₃ர்ஶனம' ஆசிரியா]

62. ஸித₃தே₄ாபாயவிஜயததின முதல அநுப₃ந்த₄மாய், ஸுதா₃ர்ஶனம 287ல வெளிவநததான 'வரவரமுநி ஸித₃த₄ாந தம' என்னும் நம கட்டுரையை இவரது நூலின நானகாம பரிச்சே₂த₃ம் மறுககினறது. அதை இவ்வததியாயததில பரிஶீலிப்போம. நாம, "ஸவரூபாநுகு₃ணமான பரம புருஷார்தத₂ லக்ஷணமோக்ஷத்தின பொருட்டு ப₄க₃வான செய்யும ஸஙகலபம நிர்ஹேதுக கருபாகார்யம.. ஸவரூ பத்துக்குத தகாத இதர புருஷார்தத₂ங்களின பொருடடு ப₄க₃வான செய்யும் ஸங்கலபம் பரபந்நாககு நிர்ஹேதுகமாக வும், மற்றையோாககு ஸஹேதுகமாகவும அமைகிறது" எனறு எழுதியிருநதோம. இதில ப்ரபந்நர்ககு நிர ஹேதுகம் என்று எழுதியதற்கு 'பரபநநாககு நிர்ஹேதுகம எனருல், பரபததியே ஹேது எனறு சொனனதாகிறது. நிர்ஹேதுகமெனறது சேராது" (ப 78) என்று ஆக்ஷேபிககிறுா. இது பரபததிஸவரூபததை ஆராயாமல எழுபபபபடும ஆக்ஷேபமாகும. "தவமேவ உபாயபூ₄தோ மே ப₄வ இதி பராாதத₂நாமதி ஶரணாக₃தி:" [நீயே உபாயமாவாயாக எனறு பிராாத்திககும் அறிவே ஶரணாக₃தியாகும.] எனபது பரபத்திலக்ஷணமாகும. ஒரு பயனைத தன முயறசி யால ஸாதி₄கக இயலாதவன தன முயற்சிகள் அனைததையும் கைவிட்டு ஸமர்தத₂காருணிகன ஒருவனிடம் சென்று "இபபயனை நான் ஆசைப்படுகிறேன. இதை ஸாதி₄த்துக கொள்ள என்னிடம் கைமமுதல எதுவுமிலலை. நீயே உபாய

மாயிருந்து எனக்கு இதை ஸாதி$_4$த்துத்தரவேணும்' என்று வேண்டிப்பெறுகிறான். இங்கு கைம்மாறு கருதாமல் ப$_2$லனை யளித்த அந்தப் பரமோதா$_3$ரனை உபாயமாகக் கூறலாமே யொழிய இவனுடைய ப்ரார்த்த$_2$னையை உபாயமாகக் கூற இடமுண்டோ? இனி, "இவன் ப்ரார்த்தித்தாலொழிய அப் பரமோதா$_3$ரன் அப்பலனைத் தருவதில்லையாகையால், இப் ப்ரார்த்த$_2$னைக்கும் வ்யாஜோபாயத்வம் உண்டு' என்பாராக ளாகில். 'என்னால் ஸாதி$_4$க்க முடியவில்லை, நீயே உபாய மாகவேணும்' என்றல்லவோ அந்த ப்ரார்த்த$_2$னை அமைந் திருக்கிறது. அது தன்னிடம் உபாயத்வத்தை ஸஹிக்குமோ? ஆகையால், "அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க$_3$வாரகத்வம் வ்யாஜத்வம்" [ஹேதுவல்லாமலிருக்கையில், 'எப்போதும் காரியமுண்டாகவேண்டி வருமே' என்னும் அதிப்ரஸங்க$_3$த் தைத் தவிர்ப்பது வ்யாஜமாகும்] என்னும் வ்யாஜத்வம் அதற்கு உண்டேயொழிய, உபாயத்வலேஶக$_3$ந்த$_4$ப்ரஸங்க$_3$ மும் கிடையாது. வ்யாஜமாயிருப்பது உபாயமாயிருக்க முடியாது என்றபடி. ப்ரபத்திக்கு ஏதோ ஒருவித$_4$மான உபாயத்வம் உண்டென்று கூறினால், முற்கூறியபடி 'த்வமேவோபாயபூ$_4$த' என்ற ப்ரபத்தித$_4$ர்மிக்$_3$ராஹக ப்ரமாணத்தோடு முரண்படும். வேதா$_3$ந்த ஸித்$_3$த$_4$மான ந்யாஸவித்$_3$யைக்கு உபாயத்வம் கூடும் என்பது சென்ற அத்தியாயத்தில் காட்டப்பட்டது.

63 நமது கட்டுரையின் இரண்டாவது பாராவில் "வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக அநாதி$_3$ காலமாக அவர்களுக்கு (ஜீவர்களுக்கு) ஓரளவுக்கு ஸ்வா தந்த்ர்ய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை அளித்து, அநாதி$_3$காலமாக அவர்கள் செய்யும் புண்யபாபங்களுக்கு அநுகு$_3$ணமாகப் பலனளிப்பவ னாயினும்" என்று நாம் எழுதியிருக்கிறோம். அதற்குமேல், இவ்விஷயத்தின் தொடர்ச்சியாக மூன்றாவது பாராவில் நாம் எழுதியிருக்கும் வாக்யத்தை எடுத்து, அதைக் கண்டிக்கிறார் இவர். அடுத்த பாராவில் சிறிய எழுத்தில்

அதைககொடுத்து. அதற்கடுத்த இரு பாராககளில நம பதிலே எழுதுவோம.

64. " தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்$_4$ருண்யங்கள் வாராமைக்காக அநாதி$_3$காலமாக எம்பெருமான் அளிததிருக்கும் ஸ்வாதந்தர்ய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யைக் கொண்டு தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேட நினைதது ஸ்வப்ரவ்ருததியில் சேதநர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம்." [வரவரமுநிஸித்$_3$த$_4$ாந்தம்]

எனபபடுகிறது நான ஸவதநதரன ஆகையால இதைச செயவேன எனற புததியே ஸவாதநதாய புததி எனறு இஙகே கருதபபடடது எனறு தோனறுகிறது. ஸவாதநதாய மெனபதி லேயே பாயவஸாநம இதுவனறு வைஷமய நைாகருணயம வாராமறசெயவது. கர்மாநுரூபபலபரததவம அது.

65. ' வைஷம்யநைர்க்$_4$ருணயஙகள் ஏற்படாமைககாக ... ஸவாதந்தாயபு$_3$த$_3$தி$_4$யை அளிதது. புணயபாபஙகளுககு அநு கு$_3$ணமாகப பலனளிபபவனுயினும" எனறு நாம இரணடா வது பாராவில எழுதியிருககுமபோது. " இதுவனறு வைஷமயநைாக$_4$ருண்யம் வாராமறசெய்வது, காமாநுரூப ப$_2$லப்ரத$_3$தவம் அது" எனறு இவா எழுதுவது நியாயமா எனறு தடஸத$_2$ர்கள் ஆலோசிகக வேண்டும். உணமையில— ஸவாதநதர்யபு$_3$த$_3$தி$_4$யை எமபெருமான் ஜீவனுககுக் கொடுககாவிடில, காமாநுரூபப$_2$ல பரத$_3$த்வததினுல மாத திரம அவனுககு வைஷமயநைாக$_4$ருண்யஙகள் வராமற போகா எனபதை இவா புரிந்துகொள்ளவிலலையெனபதே இவர் இபபடி எழுதியிருப்பதிலிருந்து விளஙகுகிறது. இதை ஜீவனுககும எமபெருமானுககும நடந்ததொரு ஸமவாத$_3$மாக அமைத்து விளககுவோம இனி.

ஜீவன :—பிரானே! நான மிகவும் கஷடப்படுகிறேன; அடுததவீட்டுககாரன் மிகவும ஸுக$_2$மாயிருககிறுன, என்னைக கஷடப்படும்படியாகவும், அவனை ஸுக$_2$மாயிருக குமபடியாகவும வைதத நீ பக்ஷபாதமுடையவனலலவா?

என்னை இப்படிக் கஷ்டப்பட வைக்கும் உனக்குக் கருணையும் இல்லையே!

எம்பெருமான் —இது என் குற்றமல்லவப்பா! நீ பாபம் பண்ணினாய் அதனால் கஷ்டப்படுகிறாய். அவன் புண்ணியம் பண்ணினான், அதனால் ஸுகப்படுகிறான். இதற்கு நான் என்ன செய்வது? எனக்கு எப்படி வைஷம்யமும் (பக்ஷபாதமும்) நைர்க்ருண்யமும் (கருணையின்மையும்) ஏற்படும்?

ஜீவன் —என்னைப் பாபம் செய்ய வைத்ததும், அவனைப் புண்ணியம் செய்ய வைத்ததும் நீதானே! நீயே என்னைப் பாபம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, நீயே என்னைக் கஷ்டப்படுத்தலாமா? இது கருணையின்மையாகாதா? நீயே அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு அவனுக்கு ஸுகத்தை அளிக்கலாமா? இது பக்ஷபாதமல்லவா?

ஈச்வரன் —உன்னைப் பாபம் செய்யும்படியோ, அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படியோ நான் தூண்டவில்லையப்பா! உங்களிருவரையும் தேஹேந்திரியங்களோடு ஸ்ருஷ்டிக்கும் போதே இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு உறுப்பான அறிவையும் (ஸ்வாதந்த்ர்ய புத்தியையும்) கொடுத்திருக்கிறேன். நன்மை தீமைகளைக் காட்டும் சாஸ்த்ரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறேன். சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு நன்மை (புண்யம்) இன்னது, தீமை (பாபம்) இன்னது என்று அறிந்து தீமையை விலக்கி, நன்மையைச் செய்வதில் அவன் ஈடுபட்டபடியால் அவனுக்கு ஸுகத்தை அளித்தேன். சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியாமலும் அறிந்தும் பல பாபங்களையே செய்து புண்யம் செய்யாமையால் உனக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தேன். எனக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் எப்படி வரும்?

66. இந்த ஸம்வாதத்திலிருந்து ஸ்வாதந்த்ர்யபுத்தியை எம்பெருமான் ஜீவனுக்குக் கொடுத்ததினாலேயே எம்பெரு

மானுக்கு வைஷமயநைர்க்$_4$ருண்ய பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது என விளஙகுகிறது. "ஆத$_3$ாவீஶவரத$_3$ததவைய ' எனனும தததவஸார ஶலோகத்திலே நடாதூரமமாள இவ்வாத்$_2$தைதத தெளிவாககாட்டினர். அநத ஶலோகததிலுளள "ஸ்வாதநதாய ஶகதயா ' எனனும பத$_3$ம, தத்வதரயம 35-வது ஸூத்ர வ்யாக$_2$யானத்தில "ஜ்ஞாதருதவரூபமான ஸவாதநதரயஶகதியாலே" எனறு விளககபபட்டது. அதையே நாம் ஸவாதநதாயபு$_3$த$_3$தி$_4$ எனறு குறிபபிட்டிருந் தோம. அதை இவா 'ஸவாதநதாயம எனபதிலேயே பாயவஸாநம' எனறு விளககுவது சரியலல. "ஸவாதநதாயபு$_3$த$_3$தி$_4$யாவது — தன இஷ்டப்படி நடககைககுறுப்பான அறிவு" எனறே அதை விளககவேணடும. முறகூறிய ததவதரய ஸூதர வ்யாக$_2$யானத்தையும. "கருதப்ரயதநாபேக்ஷஸது" [2-3-41] எனனும ஶாரீரக ஸூதர ஸ்ரீபா$_4$ஷய ஶருதபரகாஶிகைகளையும ஸேவிப்பவர்களுககு இவவிஷயததில தெளிவு பிறககும.

67. இனி, மோக்ஷார்த்த$_2$மான எமபெருமானுடைய கருடை நிர்ஹேதுகம எனபதுபறறிய இவருடைய ஆக்ஷேபததை அடுத்த பாராவில கொடுதது. அதற்கடுதத இரு பாராககளில அதைப பரிஶீலிப்போம.

68. (எம்பெருமான் செய்யும்) இம் முயற்சிகளின் பலனுகவே ஒவ்வொரு சேதநர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப் பெறுகிருன்.

எனறவிதன கருததை ஆராயவேணடும. தம் முயறசி எதுவுமிலலாமலே அவன் முயறசியாலே மட்டும சில சேதநர் தமககுச சில நனமைகள உணடாகப பெறறு அவனை அடைகிறாகள எனபது கருததாகில் அவனுககு வைஷமய நைாக்ருண்யஙகளை அஙகீகரிதததாகும எலலோரையும் ஏன் இப்படிச்செய்விககாமல அவன இருககவேண்டும

ஸ்வரூபானுகுணமான பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தின் பொருட்டு பகவான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யம்

என்று அறுதியிடுகின்றவர்கள் அந்த நிர்ஹேதுக கிருபா கார்ய மான பகவத ஸங்கல்பத்தால ஸாவசேதநாகளும ஸ்வரூபாநு குணமான பரம புருஷார்த்தத்தை முனபே பெற்றிருக்கலாமாகை யால இப்போது இந்த லீலாவிபூதி இருப்பதே அநுபபந்நம என்ற கேள்விக்கு ஸமாதாநம சொல்லவேணடும்.

69. இதற்குத் தெளிவாக பதில சொலலுவோமினி. சேதனனும முயற்சிகள் செய்கிறான என்பதை யாரும இல்லை செய்யவில்லை. ஆனால சேதனன் எதற்காக முயற்சி செய்கிறான என்பதை நடுநிலையினறு ஆராயவேண்டும். பரத₄ாந த₃ருஷ்டாந்தத்தில காட்டப்பட்ட தனயன தனக்குத தீங்கை விளைக்கக்கூடிய மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலானவற்றைத தனக்கு நனமையாக மயங்கி அவற்றைப்பெறப பாடுபடுவதுபோலே, இச்சேதனனும் அபராபதமான சில விஷயங்களைத தனக்கு இன்பத்தைத தருபவை என்று மயங்கி அநாதி₃காலமாக முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான. தன இன்பத்தைக் கருதாமல பரமாத்மா வின இன்பத்திற்காகவே பரமபத₃த்தில சென்று கைங் கர்யம செய்வதே பரமபுருஷார்த்த₂ம. இக்கைங்கர்யத்தை நமக்கு அளித்துத தான் இன்புறுவதற்காக ப₄க₃வான அநாதி₃காலமாக முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறான என னும உண்மையை உணராமையால, அநாதி₃காலமாகச் சேதனன பல பல விஷயங்களைத் தனக்கு இன்பத்தைத தருகின்றவையாகக் கருதி அவற்றிற்காகத் தான முயற்சி செய்துகொண்டேயிருக்கிறான. பரமாத்மாவோ ஜீவனை அடைந்து தான இன்புறவேண்டும என்று எண்ணி அநாதி₃ காலமாகப பாடுபட்டு வருகிறான. ஜீவனோ எதையாவது அடைந்து தான் இன்புறவேணடும் என்று அநாதி₃காலமாகப பாடுபடுவதன்மூலம பரமாத்மாவின முயற்சியை ஸப₂ல மாகாமல செய்துவருகிறான. (இதுவே ப₄க₃வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி₄யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி எனப்படுகிறது) முற்கூறிய ரீதியில தனக்கு வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் வாராமைக

காக எம்பெருமான ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யை அளித்திருக்கிறானகையாலே, அவனால ஜீவனுடைய பு3த்3தி4யை நிர்பப3ந்தி4த்துத திருததமுடிவதில்லை. இதனால, படிப்படியாகப் பிள்ளையைத திருத்தும (பரத4ாநத3ருஷ்டாந்தததில காட்டப்பட்ட) தந்தையைப்போலே, ஜீவன் செல்லும் வழியிலேயே சென்று, பலபல ஜன்மங்களில படிப்படியாக இவனைத திருத்தவேண்டியுள்ளது. நாஸ்திகனுய, க்ரூரச்செயல்களைச் செய்துவந்த இவனுக்கு ஶ்யேந விதி4 முதலானவற்றின மூலம ஶாஸ்தர விஶ்வாஸததைபபிறப்பிக்கிறான. பிறகு ஐஹிக (இம்மைப) புருஷாராதத2ங்களுக்கு ஸாத4னங்களான காரீரீ முதலானவற்றையும, ஆமுஷ்மிக (மறுமைப்) புருஷார்த்த2ங்களுக்கு ஸாத4னங்களான ஜ்யோதிஷ்டோமம முதலானவற்றையும விதி4தது இவனுடைய ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை உறுதிப்படுத்துகிறான. இவற்றால தனக்கு இன்பங்களைப பெற்ற சேதனன இவ்வின்பங்கள் நிலையானவையாயிராததைப் பார்தது, தனக்கு நிலையான இன்பததை அடைய வழி உள்ளதா என்று ஶாஸ்தரங்களை ஆராய்கிறான. அப்போது (ஜீவன தன ஆதமாவை அநுப4விப்பதாகிற) கைவல்யமோக்ஷததையும, அதற்கு ஸாத4னமான கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்களையும, பரமபுருஷனை தன்னை அநுப4விப்பதாகிற உதகருஷ்டமோக்ஷத்தையும, அதற்கு ஸாத4நமான ப4க்தியையும காட்டுகிறான. அல்பஸுக்ருதம செய்த சிலர்க்குத் தன ஆதமாவைத் தான அநுப4விப்பதே போதும என்று தோனறிவிடுகிறது. இவர்களையும முற கூறிய ஸ்வாதந்தர்யபு3த்3தி4யை அளிததிருப்பதாலே நிர்பப3ந்தி4ததுத் திருத்த முடியவில்லை. ஆகையால 'இவ்வாதமாவானது தனக்கு ஶேஷமானது, தான் இதைவிடச் சிறந்தவன' என்பதை அறிவிக்கும் கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்களை இவர்களுக்கு உபாயமாக விதி4க்கிறான. (தன இனிமையில் இவர்களை ஈடுபடுத்தவேண்டும எனனும கருததாலே) ஶுபா4ஶ்ரயமான தன திருமேனியைச சிந்திக்கும்படியும் விதி4க்கிறான். பெரும்பாலானவர்கள இவ்வுபா

யாநுஷ்டா₂னத்தால பரமனின் சிறப்பை அறிந்து. தம் ஆத்மாவில ஆசையை விட்டுப் பரமாத்மாவை அடைய விரும்புகின்றனர் சிலர்க்குத் தம் ஆத்மாவை அநுப₄விப்பதே போதும என்றும தோன்றிவிடுகிறது. எம்பெருமானும வைஷம்யநைர்க₄ருண்யம வாராமைக்காக நிர்ப₃ந்தி₄க்காமல இவர்களது விருப்பத்திற்கு அநுகு₃ணமாகப் பரிபூர்ணமான ஆத்மாநுப₄வத்தையே இவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄ம கழிந்தபிறகே தன ஆத்மாவைத தான பூர்ணமாக அநுப₄விக்க முடியுமாகையால், கைவல்யமும மோக்ஷமாய், அதை அநுப₄விக்கும ஸ்த₂ானமும விரஜைக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவர்களுக்கும் ஸர்வகர்மங்களையும கழித்து காமம காரணமாக ஏற்படும ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தையுமகழித்து, இவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு அநுகு₃ணமாக ஸ்வாத்மாநுப₄வத்தையே நித்யமாகக் கொடுத்து விடுகிறான். இவர்கள் விஷயத்தில "ஸம்ஸாரமாகிற நோய் நீங்கப்பெற்ற இவ்வளவே போதும; இதற்குமேல பயனபெற இவர்களுக்கு விருப்பமில்லாமையால நாம் நிர்ப₃ந்தி₄தது பயனில்லை' என்னும எண்ணத்துடன திருப்திபெற்று, மேலே முயற்சி செய்வதில்லை முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும ப₄ாக₃யாதி₄காகள் சிலர்க்குப் பரமாத்மாவைப்பெற்று அநுப₄வித்துத் தாம இன்பத்தை அடையவேண்டும் என்னும அபி₄ஸந்தி₄ ஏற்படுகிறது. இவர்களுக்கும் அதற்கு ஸாத₄னமாக ப₄க்தியை விதி₄க்கிறான். கர்மஜ்ஞாநயோக₃ாங்கி₃கையான ப₄க்தியை அநுஷ்டி₂க்கும்போது ஶேஷத்வஜ்ஞானத்தோடும, த்ரிவித₄பரித்யாக₃த்தோடும அநுஷ்டி₂க்கும்படியும, அந்தந்த யோக₃த்தின விரோதி₄பாபம கழிவதற்கு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி₂க்கும்படியும் விதி₄க்கிறான். இதனாலேயே ப₄க்திநிஷ்டா₂களில பெரும்பாலானவர்களுக்கு 'பரமாத்மாவுக்கு உடைமையான நாம் அவனை அடைந்து அநுப₄வித்து இன்புறுவதோடு நில்லாமல, ஸர்வவித₄ கைங்கர்யம் செய்தும இன்புறவேணும். அதற்கு அவனை ஶரண

மடைவதே சாலச்சிறந்தது என்று விளங்கும்படி செய்கிறான். சிலருக்கு இது விளங்காமையாலே பரமபத₃த்தில் சென்று நாம் இன்புறுவதற்குறுப்பாகப் பரமாத்மாவை அநுப₄விப்பதே போதுமானது என்று நினைத்தார்களாகில், அவர்களுடைய விருப்பப்படி அதையே ப₄க்திக்குப் ப₂லனாகக் கொடுத்துவிடுகிறான். இவர்களைக் காட்டிலும் பா₄க்₃யாதி₄கர்கள் சிலர்க்குப் பரமபத₃த்தில் சென்று பரமாத்மாவை அநுப₄விப்பதோடு நில்லாமல் ஸர்வ வித₄ கைங்கர்யங்களையும் செய்து நாம் இன்புறவேண்டும் என்னும் விருப்பம் ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்குப் புருஷ வித்₃யையை அங்க₃மாகக்கொண்ட ந்யாஸவித்₃யையை "ப்₃ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" (தை-நா-51) [பெருமையுடைய ப₃ரஹ்மமாகிற உன்னை அடைவதற்கு 'ஓம்' என்னும் மந்திரத்தினாலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.] என்று விதி₄க்கிறான். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி₃களை அங்க₃மாகவும் விதி₄க்கிறான். இதில் சரணமந்த்ரமான ஓங்காரத்தின் பொருளை ஆழ்ந்து அநு ஸந்தி₄க்கவே 'நம் இன்பத்திற்காக அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது தவறு. அவனுடைய இன்பத்திற்காகவே அவனுக் குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்' என்னும் அறிவு இவ னுக்கு ஏற்பட்டுவிடும் என்னும் எண்ணத்தாலேயே இதை யும் செய்கிறான். பரத₄ந்த₃ருஷ்டாந்தத்தில் பி.எச்டி. தேறிய பையனுக்குப்போலே இவ்வளவு தூரம் ஏறிவந்த பெரும பாலானவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்திலும் அதற்கு உறுப்பான ஸ்வபரவருத்தியிலும் ருசி கழிந்து பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தில் ருசி ஏற்பட்டுவிடும் "கைங்கர்யத்தினால் ஆனந்த₃ப்படுபவன் அவனாயிருக்க நம் இன்பத்தை உத்₃தே₃ ஶித்துக் கைங்கர்யம் செய்வது அப்ராப்தமாயிருக்க, இப் பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தை அளிப்பதற்காக அவன் அநாதி₃ காலமாக முயற்சி செய்துவருகையில், நாம் அதற்கு முயற்சி செய்ய இடமேது? 'நமக்கு இன்பம் வேண்டும்' என்று நினைத்து அநாதி₃காலமாக நாம் பாடுபட்டு வந்ததனாலன்றோ

இப்பரமபுருஷார்த்த₂ததில் ருசியிலலாமல் இதை இழந்து வநதோம. இபபோது ஸவரூபம உணரப்பெறறோம். இனி உபாயபு₃த₃தி₄யுடன் துறும்புநறுககவும பராபதியிலலை" எனறு ஸவார்தத₂தா ஸவபரவ்ருததிகளில நினறும பரிபூரணமாக நிவ்ருததியடைகிறார்கள் இவாகள். இவ்வணணமாகவும. ஆசார்யோபதே₃ஶாதி₃களா மூலமாகவும ஸவரூபம உணரபபெறறவர்களுககு நிாஹேதுகமாகப பராாதத₂ கைஙகாயததை அருளுகிறான பி.எச்டி. படிததும் தேறுததையனைப்போலே இவாகளிலும சிலர்கககு இநதப் பராாத்த₂ கைஙகாயருசியும, ஸ்வபரவ்ருததிநிவருததியும ஏறபடாவிடில, அவாகளுககு அவாகள விருபபபபடி ஸவாாத்த₂ கைங்காயததையே உபாய பரபததிககுப ப₂லனாக அளிதது விடுகிறான. இவ்வண்ணமாக, எமபெருமான அருளியிருககும ஸ்வாதந்த்ரய பு₃த₃தி₄ககும கர்மாநுரூப ப₂லபரத₃தவததுககும அநுகு₃ணமாக 'தனககு இனபம எனனும நினைவுடன எவனெவனுககு எது எதில ருசி ஏறபடுகிறதோ அது அதை அவனவனுககு அநதந்த ஸாத₄னஙகளுககுப் ப₂லனாக அளிககிறானாகையாலும, 'பரமனுககே இனபம்' எனனும் எணணததுடன பரார்த்த₂ கைங்காயத்தில ஈடுபட்டு அதை விருமபுகிறவனுககு நிாஹேதுகமாக எமபெருமான அதை அருளுகிறானாகையாலும இவர் கூறிய தோ₃ஷம் எதுவும நம பக்ஷததில் ஏறபடாது. அடுதத பாராவில இதை மேலும தெளிவாககுவோம.

70. "தம முயறசி எதுவுமிலலாமலே அவன முயறசியாலே மடடும சில சேதனா தமககுச சில நனமைகளா உணடாகபபெறறு அவனை அடைகிறாகள் எனபது கருததாகில, அவனுககு வைஷமயநைாக₄ருணயஙகளை அஙகீ₃கரிததததாகும" எனற இவவாக்ஷேபததை முதலில ஆராயவோம. 'தாம இனபம அடையவேணும எனனும அபராபதமான எணணமுடைய எவாககும நிாஹேதுகமாக எமபெருமான அதைக கொடுபபதாக நாம கூறாமையாலே, இநத தோ₃ஷம

வாராது. ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம உள்ளிட்ட அப்ராப்தமான எல்லாபபு2லன்களையும்— அவற்றைக் கொடுப்பதில நோக்கில லாமையால அவற்றை ஸ்ய த4யமாக ஜீவன மயங்குவதைப் பற்றுசாகககொண்டு. படிப்படியாக இவனைத் திருத்து வதைப்பயனுகக கொண்ட ஒவ்வொரு ஸாத4னங்களை இவனை அநுஷ்டி2க்கச்செய்து ஸர்வேஶ்வரன ஜீவனுடைய விருப்பத்தையொட்டி ஸஹேதுகமாகவே அளிக்கிறான என்பதில அபி4ப்ராயபே4த3மே இல்லை. பரமபுருஷார்த்த2 மான ஸ்வரூபப்ராப்த கைங்கர்யம ஒன்றையே அவன நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறான என்று கூறுகிறோம. இதற்கு மேல, "அப்படியானால அது விஷயத்தில் வைஷம்ய நைர்க4ருண்யங்கள வருமே, ஸர்வசேதனர்களும இதை முன்பே பெற்றிருக்கலாமாகையால. இப்போது இந்த லீலா விபூ4தி இருப்பதே அநுபபந்நமாகுமே" என்பது இவருடைய ஆக்ஷேபம். அநாதி3காலமாகத் தனக்கு வைஷம்ய நைர்க4 ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக எம்பெருமான ஸ்வாதந்த்ர்ய பு3த்3தி4யை முற்கூறிய ரீதியில அளித்திருக்கிறானாகையால். எவனுக்கு எந்தப்புருஷார்த்த2ம் ருசிக்கிறதோ அதையே அவன அளிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்ராப்தமான புரு ஷார்த்த2ங்களில ருசியுடையவர்களுக்கு, அவை அப்ராப்த மாகையாலும அவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தி ப்ராப்த புருஷார்த்த2த்தில ருசியை உண்டாக்கவேணும என்னும் எண்ணத்தினாலும அவர்களுக்குக் கடுமை யான நியமங்களைக்கொண்ட ஸாத4னங்களை விதி4த்து. அவற்றைப் பத்தும் பத்தாக அநுஷ்டி2த்த பின்பும் அவற்றில ருசி அநுவர்த்தித்ததாகில் அவ்வப்ராப்த புருஷார்த்த2ங்களையே அளிக்கிறான். பரதா4ந த3ருஷ்டாந்தத் தில படிப்படியாகத் தந்தையால் பு3த்3தி4விகாஸத்தை அடைவிக்கப்பட்ட தனயனைப்போலே. எவனோ ஓர் சேதன னுக்கு "பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரர் நாம" என னும ஆத்மஜ்ஞானமும். "பரமாத்மாவின இன்பத்திற்கே கைங்கர்யம செய்வதே பரமபுருஷார்த்த2ம, அதை நமக்கு

ருசிக்கச்செய்து அளிக்க எம்பெருமான் அநாதி₃காலமாகப் பாடுபட்டு வருகிறான். 'நாம் இனபுற வேணும்' என்னும் நினைவுடன் நாம் பாடுபட்டு வந்ததனாலேயே இவ்வளவு நாளாக நமக்கு இது ருசிக்கவில்லை. இனி அத்தகைய ஸ்வபரவ்ருததியில இழியமாட்டோம்" என்னும் ஸவ ப்ரவ்ருததிநிவ்ருத்தியாகிற அபரதிஷேத₄மும் ஏற்படுகிறது. இவனுக்கு இப்போதே பரார்த்த₂ கைங்கர்யம் ருசிக்கிறது. அதை எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிறான். மற்றவர்களுக்கு இப்புருஷார்த்த₂ம் ருசிக்காமையாலே அருளவில்லையாகையால் வைஷம்யநைர்க₄ருண்யமோ ஸாவ முக்திபரஸங்க₃மோ வாராது. இவ்வாத்மஜ்ஞானத்தையும், அபரதிஷேத₄த்தையும் பரார்த்த₂ கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லலாமே என்னில்: தனயனை பி. எச்.டி தேறவைப்பதற்குப் பட்ட பாடுபட்ட தந்தையைப்போலே எல்லாச் சேதனர்க்கும் இவை விளைவதற்கே ஸாவேச்வரன் அநாதி₃காலமாகப் பாடுபட்டு வருகிறானாகையால் இவை சேதனனால் விளைந்தவையல்லவாகையாலும், ஸவரூபத்தில சேர்ந்தவையாகையாலும் ஹேதுவாகமாட்டா. அதி₄காரி விசேஷணமேயாகும். ஆகையால ஸவரூபப்ராப்தமான பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே அருளுகிறான் என்பதை எவராலும் அசைக்க வொண்ணாது. இவ்விடத்தில் இந்த நிஷ்காஷநிகஷ விஜயத்தின் நாலு முதல எட்டு வரையில உள்ள பாராக்களில காட்டப்பட்ட பரத₄ாந த₃ருஷ்டாந்த நிரூபணத்தை ஊன்றிப்படித்தால் நனகு தெளிவு பிறக்கும். இவரது நூலில நான்காம் பரிச்சே₂த₃த்தில முதல் பகுதியில் எழுப் பப்பட்டுள்ள எல்லா ஸம்சயங்களும் நீங்கும்.

71 இனி, தென்னாசாரய ஸித்₃த₄ாந்தத்தில ஒப்புக் கொள்ளப்படும் கைவல்யமோக்ஷத்தை த₃ருஷ்டாந்தம் காட்டி, ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபினபும், அவரவா விருப் பப்படி முக்தியில பூ₂லபே₄த₃ம் ஏற்படலாம் என்று நாம

வரவரமுநிஸித்₃தா₄ந்தத்தில் எழுதியதை இபபரிச்சே₂த₃த்தின இரணடாம பகுதியில மறுககிறுர் இவா இவரது மறுப்பின ஸாரமான பகுதிகளை அடுதத பாராவில கொடுதது. அதறகடுதத இரு பாராககளில அதை ஆராய்வோம்.

72 "ஆகவே கைவலயம வேறு பலம பகவதபராபதி என்ற முகதி வேறு பலம முகதியில பலபேதம இஙகு கூறபபடவிலலை . . 'பரமம ஸாமயமுபைதி' என்றபடி பகவானேடு பரமஸாமயததை அடைவதே முகதியாகையால இதை அடைநதவர்களுககுள சிலா தாழநத பலனைப பெறுகிறுாகள எனபதறகு எவவிதக காரணமுமிலலை கைவலயததில பகவதநுபவம இலலாததறகுக காரணம அநத அநுபவததிற்குத தடையான காமம கழியாததே காமம முறறிலும கழியாத நிலை முகதியாகாது

73. இவ்வாக்ஷேபததை ஆராய்வோமினி. கைவலயம முகதியா, முகதியலலவா எனபது ஸுபரஸித₃த₄மான ஸமபரத₃ாயபே₄த₃விஷயம. நமபிளளை முதலான தென்னுசார்யாசள கைவலயததை முகதியென்றே திருவுளளமபறறிறுாசள எனபதும, தேசிகன அதை முகதியலல எனறே திருவுள்ளம் பற்றினர் என்பதும ஸுபரஸித₃த₄மான விஷயம. 'பே₄ாக₃ாபவாகக₃" [ஸ்தோ-ர 4] எனறவிடததின் வியாககியானததில பெரியவாச்சானபிள்ளை கைவலயததை அபவர்கக₃ ஶப்₃த₃த்திறகுப பொருளாக அருளியிருபபதும தேசிகன அதை மறுததுக் கைவலயததை பே₄ாக₃மாகக கூறியிருப்பதும் ஸமப்ரத₃ாய க்₃ரந்த₂ஙகளில் சிறிது பரிசயமுளளவர்களுககும தெரியும். நாமோ, கைவல்யம முக்தி எனனும திருவுள்ளமுடைய நமபிள்ளையின ஸ்ரீ ஸூகதியை த₃ருஷ்டாநதமாககககாட்டி, அவா திருவுள்ளபபடி, அதே நியாயஙகொணடு முகதியில வேறு பே₄த₃ங்சளும இருககககுறையிலலை எனறு காட்டியிருககிறேம. இதை இவா க₂ண்டி₃பபது கைவல்யததை முக்தியாக அருளிச்செயத கீ₃தாசார்யனையும, ஆழவாாகளையும. பல ஆசாாயர்களையும க₂ண்டி₃ப்பதேயாகும எனறு அடுதத பாராவில காட்டுவோம்.

74. "யஸ்த்வாத்மரதிரேவ" [3-17] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில கைவல்யநிஷ்டனை எடுத்து. "தஸ்ய கார்யம ந வித்₃யதே" [அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் யாதொன்றுமில்லை] என்று கூறுவதன்மூலம் இவன் ஸாமாநுஷ்டா₂நநிரபேக்ஷனை முக்தன என்று காட்டினுன் கண்ணன். அவ்விடத்து கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தில் 'ஸ ஹி முக்த ஏவ' [அவன் முக்தனே] என்று அவதா₄ரணமிட்டு இவனை முக்தனேயென்று எம்பெருமானுர் வலியுறுத்தியிருப்பதைக் காணவேணும். [தே₃ஶிகனும தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் இவ்விடத்தில மறுப்பேர் நயனமோ செய்யவில்லை.] "ஶாந்திம நிர்வாண பரமாம மத்ஸம்ஸ்த₂ாமதி₄க₃ச்ச₂தி" [6-15] என்றவிடத்தில "ஶரீரமோக்ஷத்தின எல்லைநிலமாயிருப்பதான ஷட்₃ராமிஶாந்தியை இக்கைவல்யநிஷ்ட₂ன் அடைகிருன" என்று காட்டுவதன்மூலமும் "யோகே₃ா ப₄வதி து₃:க₂ஹா' [6-17] என்றவிடத்தில. ஸகல து₃:க₂ங்களும இவனுக்குக் கழிந்து விடுகின்றன என்று காட்டுவதனமூலமும இவனுக்கு ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ம் அடியோடு நீங்கிவிடுகிறது என்று கண்ணன காட்டினுன. இங்கு 'து₃:க₂ஹா' என்பதை "ஸகல து₃:க₂ஹா ப₃ந்த₄நாஶந" [ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்தை நீக்குவதாய், எல்லாத் துன்பங்களையும போக்குவதான (ஆத்மாநுப₄வம உண்டாகிறது)] என்று பா₄ஷ்யகாரர் விவரித்தார். "ஜராமரண மோக்ஷாய' [7-29] என்றவிடத்திலும் இவனுக்கு ஷட்₃ர்மிஶாந்தியைக் காட்டினுன கண்ணன. இவற்றிலிருந்து. எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்து. அதுகாரணமாக ஏற்படும ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄மும. அதனுல் ஏற்படும் ஷட்₃ாமி ஷட்₃பா₄வவிகாரம் முதலானவையும் அற்றவனுகிருன இவன என்று ஏற்படுகிறது. காரணமான கர்மம் கழிந்தால ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ம் நீங்குகிறது; அதற்குப்பின தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவரவர் விரும்பும் ப₂லன கிடைக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டாலொழிய இப்ரமாணங்களும, இனிக் காட்டப்போகும ப்ரமாணங்களும பொருளற்றவையாகிவிடும். ஆழ்வார்கள், இக்கைவல்யம மோக்ஷரூபமானது என்னும திருவுள்ளத்தினுலேயே இதைப பல விடங்களில 'வீடு' என்று வழங்கியிருக்கிருர்கள் இவனுக்கு இவன விருப்பப்படி கிடைக்கும ஜீவாத்மாநு

ப₄வத்துக்குமேல் பரமாத்மாநுப₄வம் என்றும் கிடைக்கா மறபோய்விடுகிறது என்றும் காட்டியிருக்கிறாகள். அப்படி எங்கே காட்டியிருக்கிறார்கள்? எனில் (1) "ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து ஒல்லை கூடுமினோ" [திருப்பல்லாண்டு 4] என்னுமிடத்தில ஸூக்ஷ்மஶரீரம கழி வதறகு முன்னால் இவாகள் அநந்யபரயோஜநாகளாகா விடில, பின்னால் அப்படியாக இடமில்லாமறபோய்விடும் என்று பெரியாழவார் உணர்த்தினர். (2) "எழுவாா விடை கொளவார்' [முதல திருவ 26] என்னும் பாசுரத்தில, இக்கைவல்ய நிஷ்டா₂ரகளை ப₄க₃வத்₃ விஷயத்திலிருந்து விடை கொள்வாராக எடுப்பதன்மூலம இவர்களுக்குப் பரமாத்மாநு ப₄வம எக்காலத்திலும் இல்லை என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டினர் பொய்கையாழவாா. (3) "அற்றது பற்றெனில உற்றது வீடு உயிா, அது செற்று மன்னுறில அற்று இறை பற்றே' [திருவாய 1-2-5] என்று, கைவல்யமோக்ஷத்தைச செற்று, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப பெற நினைத்தால. விஷயங களில பற்றை அறுத்தவுடன ஆத்மாநுப₄வத்தில ஈடுபடா மல உடனே பரமாத்மாவை ப்ராப்யமாகப பற்றிவிட வேண்டும என்று அருளுவதன மூலம விஷயபபற்று அற்ற வுடன இறையைப் பற்ருவிடில கைவல்யமோக்ஷமே ஸித்₃தி₄த்து ப₄க₃வத்₃நுப₄வம ஏற்படாமல போய்விடும என்று உணர்த்தினர் நம்மாழவாா திருவாயமொழி முதல பத்தில. (4) "குறுகமிக" (திருவாய் 4-1-10) என்ற பாசுரத்தில "எல்லாம விட்ட ஞானி' என்கையாலே, இவன ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தையும விட்டவன என்று உணர்த்தினர் நம்மாழவாா. (5) குறுகா நீளா இறுதிகூடா' (திருவாய் 6-9-10) என்னும பாசுரத்தில, கைவல்யமோக்ஷம நித்ய மானது என்றும, ஆராய்ந்தால நித்யமான அவ்வளவிலின பமும ப₄க₃வத்₃நுப₄வத்தின சிறுகாலத்திற்கும ஒவ்வாது என்றும் நம்மாழவார் கூறியிருப்பதிலிருந்து கைவல்ய நிஷ்டா₂னுக்கு என்றும் ப₄க₃வத்₃நுப₄வமில்லை என்று விளங்குகிறது. (6) "வார்த்தையறிபவா ' (திருவாய் 7-5-10) என்ற பாசுரத்தில கைவல்யமோக்ஷத்தைப "பெருந்துன்பம' என்று குறிப்பதன் மூலம பிறிதொருகாலத்தில ப₄க₃வத ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண யோக்₃யதையுடைய ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும், அந்த யோக்₃யதையுமற்ற இது தாழ்ந்தது என்று காட்டினா நம்மாழவார். (7) 'பிறவித்துயரற' (திரு

வாய் 1-7-1) "மரணம தோற்றம் வான பிணி மூப்பென்றிவை மாயத்தோம்" (திருவாய் 8-3-2) என்னும பாசுரப் பகுதிகளில து$_3$'க்க$_2$நிவ்ருத்தியே இவனுக்குப்பயன என்று காட்டுவதன் மூலம ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம இவனுக்கு இல்லை என்று உணர்த்தினர் நம்மாழ்வார். (8) 'அதுவே வீடு வீடு பேற்றின்பந்தானும அது' (திருவாய 8-8-7) என்னும பாசுரப பகுதியில 'இவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். ஆத்மாநுப$_4$வமே ஸுக$_2$ம்' என்று அவத$_4$ாரண (ஏகார) பூர்வகமாகச் சொல்லுகையாலே இவனுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமில்லலை என்பதைத தெளிவுறக்காட்டினார் நம்மாழ்வார். (9) 'வியன மூவுலகு (திருவாய 8-10-2) பாசுரத்தில "போயத்தானே தானேயாளுலும் என்னுமிடத்தில 'தானே' என்னும பத$_3$த்தை இருமுறை படிக்கையால இவனுக்கு ஆத்மாநுப$_4$வ மொழிய வேறொரு புருஷார்த்த$_2$ம என்றுமில்லையெனக காட்டினார நம்மாழ்வார். (10) 'யாதுமில்லை மிக்கதனில என்றென்றது கருதிக் காதுசெய்வான கூதை செய்து கடைமுறை வாழ்க்கையும போம்' (திருவாய 9-1-9) என்னும பாசுரப்பகுதியில, கேவலன ஆத்மாநுப$_4$வஸுக$_2$த்தைக் காட்டிலும ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தையும மேலாக நினைப்பதில்லை என்றும. காதைப்பெருக்க நினைத்து அதை அறுத்துக் கொண்டவன கதைபோலே அவனது நிலை அமைகிறது என்றும அருளுவதன மூலம இவனுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தோடு ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயாநுப$_4$வத்தோடு வாசியற இரண்டுமே எப்போதும் இல்லாமற்போகிறது எனக காட்டினார். (11) "மின்னுருவாய' என்னும் திருநெடுந்தாண்டகத் தொடக்கப் பாசுரத்திலே 'இறப்பதற்கே எண்ணாது' என்னும பகுதியிலே கைவல்யமோக்ஷத்திலே உயிரான எம்பெருமானை விட்டு நித்யமாகப பிரிகையாலே இது ஆத்மாவுக்கு இறப்பை ஒக்கும என்று உணர்த்தினர் திருமங்கையாழ்வார். இவ்விடங்களில் பிள்ளான, நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களும இப்படியே வ்யாக்$_2$யானம செய்துள்ளனர். "ஆத்மாநுபூ$_4$திரிதி யா கில முக்திருக்தா' [ஆத்மாநுப$_4$வம என்று யாதொரு மோக்ஷம சொல்லப்பட்டதோ] என்று இதை மோக்ஷமென்றார் கூரத்தாழ்வான. "முக்தாநாம் பரமா க$_3$தி" [ஸஹஸ்ரநாமம் 12] என்னும் திருநாமத்தின ப$_4$ாஷ்யத்தில 'பரமேதி விஶேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித அர்வாசீநா க$_3$திர க$_3$ம்யதே" ['பரமா' என்று விஶேஷண

மிடுகையால, முக்தர்களிலேயே சிலருககு (கைவலய மோக்ஷமாகிற) தாழநத பூ2லம உணடெனறு உணர்ததப் படுகிறது.] எனறு முகதாகளிடையே பூ2லபே4த3முண டென்பதைத் தெளிவாகக காட்டினுர் பட்டர். வேதா3ாாததா2 ஸங்க்3ரஹதாதபர்ய தீ3பிகையில "பரம· ஸ்வராடி3தி முக தாதமா உசயதே। அதர பரமபப3தே3ந கைவல்ய மோக்ஷ வயாவ்ருததி ['பரம' ஸவராட்' எனறு முகதாதமா கூறபபடுகிருன. இஙகு பரமஶப்3த3ததாலே கைவலய மோக்ஷததைககாட்டிலும (பரமமோக்ஷததிற்கு) வேறுபாடு காட்டபபடுகிறது.] என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசாாயரும் இதை மோக்ஷமாகவே குறிததார். இவற்றிலிருநது ஸர்வ கர்மநாஶம ஸூக்ஷ்மஶரீரமுள்ளிட்ட ஸம்ஸார பந்3த4ம நீங்குவதறகே காரணமாகிறதெனறும, அநத பந்3த4ம நீஙகிய பின பரமபத3ததில கிடைககும பூ2லன ததகரதுநயாயத தாலே அவரவா விருபபபபடி கிடைககிறதெனறும தெளி வாக விளஙகுகிறது. இவவளவுபரமாணஙகளுககும முரணுக ஓரர்தத2நிாணயம செய்ய எவாககு அதி4காரமுணடு? 'காயாதி4கரணவிசாரம்' முதலான பல க்3ரந்த2ஙகளிலே மஹானகள் இககைவல்யவிஷயத்தில், பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப பூர்வகமாக 'இது நிதயமான மோக்ஷமே' என்று நிலைநாட்டி யுள்ளனா. அநத க்3ரந்த2ங்களை அதி4கரிததால தெளிவு பிறககும.

75. "ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபினபும. ஸுகருத தாரதமயததால ஏறபடும ருச்யநுகு3ணமாக முகதியில பே4த3த்தைத தெனுசாாயாகள் ஒபபுககொண்டிருககிருர் கள் எனறு விளஙகுகிறது" எனறு நாம் எழுதியிருநதோம. இஙகு "ஸாவகாமஙகளும கழிந்த பினபும" எனனும தொடர்—மேலே 'முகதியில பே4த3த்தை" எனபதோடு அநவயிககிறது. இதை உணராமல 'ஸுகருததாரதமயத தால்' எனபதோடேயே அநவயிதது, "ஸாவகர்மங்களும் கழிநதபினபு ஸுகருதம் ஒனறும கிடையாது. ஸுகருத மும கர்மமே" என்று க2ண்டி3ககிருர். ஸாவகர்மஙகளும் கழிநதபினபு ஸுகருததாரதமயம் உள்ளதாக எவராவது எழுதுவார்களா, மேலே அன்வயிப்பதறகு இடமிருககிறதா என்பதையெலலாம் ஆலோசிககாமல க2ண்ட3நம எழுது கிருர்! இது க2ண்ட3ந ஸமரமப4ததைக் காட்டுகிறது.

76. இப்பரிச்சேத3த்தின் மூன்றாவது பகுதியில், ஸ்ரீவசந பூ4ஷணம் ஸூத்ரம் 265-ல், "உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்3தே3ஶ்யன் தே3வதாந்தராந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன்" என்று அருளியிருப்பதை தூ3ஷிக்கிறார். இவ்விடத்தில் மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தையும் அரும்பத3வுரைகளையும் அதி4கரித்தால் தெளிவு பிறக்கும்

சதுர்த்த2 பரிச்சேத3 பரிஶீலநம் நிறைவுபெற்றது

ஸித்3தோ4பாய விஜயம் - முடிவுரை

77. முற்கூறிய நிருபணங்களிலிருந்து, இவர் பலவிடங்களில் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமலும், புரிந்து கொண்ட சில இடங்களிலும் எதையாவது எழுதித் தம் ஸம்ப்ரதா3யத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் அபி4நிவேஶத்தாலும் இந்நூலை எழுதியுள்ளார் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதே ரீதியில் மேலும் விவாத3த்தை வளர்த்துவதில் நமக்கு ருசியில்லை. கலிபுருஷவ்யாஸத்தில் பல பூர்வாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரமென்று, பலர் படிக்கும் பத்திரிகையில் மிகவும் கீழ்த்தரமாகத் தாக்கியதும், அதற்கு ஆத3ரவாக மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி கிளர்ந்தெழுந்ததுமே இவ்வளவுதூரம் வாத3ப்போர் வளரக் காரணமாயிற்றேயொழிய, நாம் தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யத்தைக் க2ண்டி3த்து அந்த ஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்களைப் புண்படுத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் இவ்வாத3த்தில் இழியவில்லை. மஹாபா4ரத யுத்3த4த்தோடு இவ்விவாத3த்திற்கு ஒரு வித4த்தில் உபமானம் அமைந்திருக்கிறது என்பதைக்காட்டி, அபி4நவ பீ4ஷ்ம த்3ரோணர்களாக இதில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகளிடம் வாத3ப் போரில் அவர்ஜநீயமாய் (தவிர்க்கவொண்ணாமல்) நேர்ந்திருக்கும் அபசாரங்களுக்கு க்ஷமையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இந்த ஸித்3தோ4பாய விஜயத்தை நிறைவுபடுத்துவோம்

78 து3ர்யோத4நது3ஶ்ஶாஸநாதி3பர் பாஞ்சாலியை ஸபை4 நடுவே மானப4ங்க3ப்படுத்தி த4ர்மபுத்ரரின் முடியையும், ஆடையணிகளையும் பறித்ததுபோலே, ரங்க3நாத2பாது3கையும், கலிபுருஷக் கட்டுரைக்காரரும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யமாகிற த்3ரௌபதி3யை மானப4ங்க3ப்படுத்தி, ஸித்3தோ4பாயமாகிற த4ர்மபுத்ரரின் நிரபேக்ஷோபாயபா4வமாகிற முடியையும், லக்ஷ்மீநாத2த்வம், நிர்ஹேதுகக்ருபை, வாத்ஸல்யம் முதலான ஆடையணிகளையும் பறித்தார்கள். அப்போதே ஆடையை வளரச்செய்து த்3ரௌபதி3

நிஷகர்ஷ நிகஷ விஜயம நிறைவுபெற்றது.

ஸித$_3$தே$_4$பாய விஜயம நிறைவுபெறறது